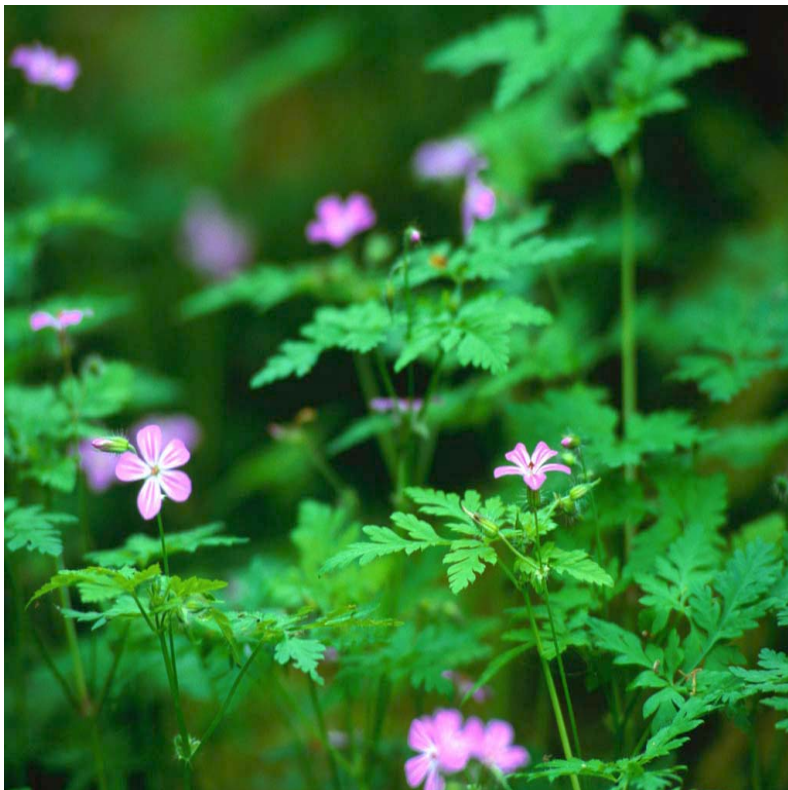

Trường Phi Bảo

Chuyện Đời Tôi

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Trường Phi Bảo

Chuyện Đời Tôi

Đôi Lời Thân Ái!

Chào tất cả các bạn yêu văn thơ trên khắp mọi miền đất nước. Chắc có lẽ trong cuộc đời của các bạn ai cũng đã từng yêu, từng vui vẻ, từng sống với ước mơ, và trong cuộc sống thì dĩ nhiên ai mà chẳng có lỗi lầm, ai mà chẳng từng chia tay, ly biệt, để rồi thương nhớ, rồi trách móc, thậm tiếc cho những cái đã qua, những điều đã xa...

Và tôi thì thật sự hôm nay muốn chia sẻ cùng các bạn những tâm sự, bí mật, những cái rủi may trong cuộc đời của mình. Tìm một người bạn đích thực đã là khó, nhưng tìm một tình yêu đúng nghĩa thì lại càng khó hơn.

Tôi cũng vì một chữ tình mà bây giờ đâm ra khốn khổ, tuyệt vọng thậm chí còn định cắt đứt đường sống của mình, để minh chứng tôi yêu người là thật lòng thật dạ, câu chuyện về cuộc đời tôi không biết phải bắt đầu từ đâu, à...có lẽ phải quay ngược về quá khứ, một chuyện tình online thật đẹp nhưng cũng thật buồn

Chuyện Đời Tôi

Phần 1

Sơ lược về tôi đôi chút nhé, tôi tên thật là Trần Phạm Bảo Bình, sống với gia đình ông bà nội, ngoài nội thì còn có chú thím và cha mẹ, tôi có người anh trai và một cô em gái, anh tôi thì làm thủ kho bưu điện, còn em gái tôi hiện nay học lớp 7, còn tôi thì sau khi thi rớt tốt nghiệp ở lớp 9 thì nghỉ học hai năm, cũng tại chuyện tình yêu mà tôi ko thể nào tập trung học được cho nên thi rớt (tôi từ nhỏ tới giờ là một học sinh kém, ngoài môn văn ra thì hầu như tất cả các môn học khác tôi đều tẹt cả) cha mẹ rất muộn phiền về tôi, nhưng biết làm sao hơn, bởi trong gia đình tôi, anh trai và em gái đều là những học sinh giỏi, anh trai tôi giỏi toán lắm, năm nào cũng đi thi học sinh cấp thành phố, chỉ có tôi là lạc đàn, nên cả nhà đều gọi tôi là Vịt Con Xấu Xí.

Mối tình đầu của tôi là một anh bạn thời trung học, một mối tình đơn phương thôi, tôi là vậy yêu người ta không bao giờ thổ lộ cả, chỉ biết âm thầm lén lút, anh bạn lúc bấy giờ trong lớp cũng đã để ý tới một người, tôi biết chứ, mà người ấy cũng là một cô gái xinh đẹp, có điều hơi thiếu chiều cao, tụi bạn nữ chúng tôi thường trêu cô ấy bằng một biệt danh Công chúa Lùn, kể cũng dễ thương, nhưng rồi các bạn biết gì không? tôi vẫn âm thầm dành trọn tình cảm mình cho người ấy, nhiều lúc thấy họ vui vẻ bên nhau mà lòng tôi tan nát, kỳ thi tốt nghiệp ấy cả hai người họ đều đậu, chỉ có tôi là thi hỏng, buồn quá nghỉ học, bắt đầu tôi viết văn.

Nói tới viết văn kể ra cũng là một cái duyên, đó là một buổi chiều thi vị, lòng còn vương vấn chuyện tình yêu, đang lúc buồn mà đọc tiểu thuyết thì cũng hay, thế là tôi đã đi thuê một bộ truyện tình cảm nhí nhảnh tuổi học trò, có tên là Cô Nàng Bướng Bỉnh, tôi đọc mà thấy tình cảm của nhân vật thật nên thơ, họ cũng giận hờn, cũng có thể giới nội tâm, cũng có vui buồn..., và thế là tôi nảy ra ý định viết về tình yêu của tôi và anh bạn, từ ấy tôi trở thành người lăm tiểu thuyết và tôi cũng viết văn từ lúc ấy, nhưng khổ nỗi chẳng có câu chuyện nào có đoạn kết

Dĩ nhiên sau một cuộc tình tôi đều ghi dấu lại là những bài thơ chan chứa, và có lẽ tôi bắt đầu tập viết thơ cũng vì con người này (tôi sẽ

kể cho các bạn nghe sau, tôi đến với thơ lại là một cái duyên như thế nào?)

Chúng tôi thỉnh thoảng vẫn gặp nhau trên đường nhưng chỉ lướt qua như những người xa lạ, người ta thì vô tình như vậy đó, chứ lòng tôi thì dù có làm lơ nhưng ai biết sau sự thờ ơ đó là cả một trời thương mến.

Trở lại con đường học vấn, thì sau hai năm tôi ăn bám cha mẹ, tôi cũng có chút hổ thẹn và không biết từ bao giờ tôi lại có ý nghĩ mình sinh ra để viết văn, và tôi đột nhiên có một quyết định Dĩ nhiên táo bạo cho mình "Tôi Sẽ Trở Thành Nhà Văn" cái ý nghĩ thật điên rồ, dĩ nhiên tôi đem ý định đó trình bày với cha mẹ thì tôi bị họ phản đối và bắt bỏ, mẹ tôi ca cẩm:

-Trong ba nghề Nhà Văn, Nhà Giáo, Nhà Báo, Ba nhà gộp lại nên cần nhà nghèo. Con lúc nào cũng văn với võ vẽ, văn chương thì làm sao mà nuôi nổi thân mình cơ chứ, cho ăn học đàng hoàng thì không nghe, lại cứ tối ngày sống trên mây rồ khổ cuộc đời con nhé!

Còn ba tôi thì chau mày lắc đầu:

-Con nên thực tế chút đi mà khôn, đã ăn uống thì không đủ chất mà tối ngày thích suy nghĩ vớ vẩn, đồ bệnh thì chỉ có hai thân già này lo chứ có thiên hạ nào tử tế mà giúp đỡ chứ!

Nghe hai đấng sanh thành nói mà tôi đã bao nhiêu đêm trằn trọc, nhưng với bản tánh bướng bỉnh và cứng đầu của tôi một khi đã có quyết tâm thì không có chuyện gì không làm được. Cụ Hồ vĩ đại của chúng ta cũng từng viết: (Không có việc gì khó, đào núi và lấp biển, quyết chí ắt làm nên)

Thế là tôi không bỏ cuộc, tôi vẫn miên man với nhiều cảm xúc và dường như khi cầm cây viết lên tay thì không hiểu sao bao nhiêu ý nghĩ cứ tràn ra như nước, bao nhiêu câu chuyện cứ biến tấu không ngừng, cuộc đời lại nảy sinh niềm vui, và mỗi tình đầu phút chốc đã được đưa vào thì quá khứ (đưa vào quá khứ không có nghĩa là lãng quên, tôi vẫn nhớ đó chứ, chính vì nhớ nên trong ngòi bút của tôi lại thêm lần nữa nhắc về anh). Những câu truyện ngắn lần lượt ra đời, quyển đầu tiên tôi đề tựa là Cháy Lên Đi Lửa Tình Yêu, quyển kế thì Người Vợ Trẻ, kế nữa Hoài Niệm Tuổi Mười Tám, tiếp tục Định Mệnh... Tôi viết rất nhiều, rất nhiều có quyển viết tới chương cuối, nhưng chỉ có quyển lại viết được nửa chừng.

Ý chí bao giờ cũng mãnh liệt, và cái đáng buồn là chỉ mình viết, mình đọc, nhưng tôi lại khpng nản và tôi bắt đầu lại thấy tiếc, tại sao mình cứ mãi quanh quẩn ở nhà, trong khi các nhà văn khác đã đi khắp nơi để học hỏi nhiều thứ, sự học hỏi từ tác động sống bên ngoài bao giờ

cũng là nguồn bổ ích cho các nhà văn, tôi lại nhìn thấy khuyết điểm trong lối hành văn của mình, những bối cảnh tạo ra cho nhân vật chỉ là một thế giới ảo không có thực, trong khi các nhà văn cùng thời có thể kể lại một thắng cảnh đẹp trên Việt Nam, có thể miêu tả được những nơi như Đà Lạt thì sương mù như thế nào? Những người dân Tây Nguyên trên đất Đà Lạt có cuộc sống như thế nào? Biển Nha Trang thì đẹp ra sao? ôi nhìn họ viết truyện tả cảnh và đi sâu vào nội tâm nhân vật mà tôi không sao tránh khỏi sự ngưỡng mộ.

Những bậc tiểu thuyết gia như Nam Cao, Hồ Biểu Chánh, Vũ Trọng Phụng, Ngô Tất Tố... của nước nhà thì tôi ít đọc lắm, mà tôi chỉ đọc mỗi tiểu thuyết của Quỳnh Dao (nhà văn Trung Quốc), mẹ tôi cũng mê tiểu thuyết của bà ấy lắm và tôi thì cũng sùng bái nữa, xem ra thì tôi thật có tội với quê hương, với cha ông ngày xưa, nhưng các bạn biết đó tôi vốn thuộc lớp người lãng mạng bắt mây, buộc gió, chứ thực tế viết ra chỉ thêm phũ phàng nên tôi nhiều lúc không thích thực tế gì mấy!

Và từ những điểm khiếm khuyết được đúc kết thì tôi cũng ngộ nhận ra một điều (Đã sinh ra trên đời thì ai cũng phải học, học từ những điều nhỏ nhất) thế là tôi bắt đầu trở lại trường là vào ngày 20 tháng 7 năm 2001

Chuyện Đời Tôi

Chương 1

Tôi suy nghĩ lúc ấy kỳ thực quá đơn giản, nhưng đâu ngờ việc xin đi học lại của mình lại là một vấn đề rắc rối, khó xử cho cả nhà trường và phụ huynh

Đầu tiên là việc nhờ viết lá đơn xin nhập học, lúc ấy mẹ tôi nhờ một người bạn làm chung của mình viết giùm (Năm ấy, mẹ tôi còn làm ở cửa hàng điện cho một tư nhân người hoa, gần bưu điện quận 8, còn bây giờ thì phụ bán hàng kim khí điện máy với người cô, là chị của ba tôi) lá đơn trình bày với cái lý do như sau, tôi chỉ nhớ đại khái là: (Cháu hiện nay rất tha thiết với việc học, rất ham học, và mong quý thầy cô tạo điều kiện cho cháu trở lại trường...) tôi lúc ấy đã có quyết tâm, nên tinh thần tôi lúc ấy cũng khá khách quan.

Thế là, tôi ngoan ngoãn theo chân mẹ tới ngôi trường cũ Hưng Phú A hồi đó của mình, sau hai năm trường được nhà nước cho xây cất

lại, giờ thành ngôi trường lớn khang trang và sạch đẹp. Mẹ dắt tay tôi đem lá đơn tới phòng hiệu trưởng trình, thầy có vẽ ái ngại nhìn tôi, sau đó thì gọi cô giáo viên chủ nhiệm năm cũ của tôi tới, cô cũng lắc đầu vì tôi vốn là học sinh kém mà, chẳng có gì nổi bật trong lớp chỉ giỏi thơ thần. Tôi biết là đã hết hy vọng rồi bởi tôi lại nhận ra thêm một điều (mình đã quá độ tuổi, trong khi những đứa trẻ khác chỉ mới ở tuổi 15, còn tôi giờ đã 17, không tương xứng thì học chắc cũng sẽ có mặc cảm thôi) nhưng vừa lúc ấy thì thầy hiệu phó vào, thầy nhìn tôi và chợt nhiên thầy thốt ra một ý kiến, chính ý kiến này đã cứu lại hy vọng trong tôi, thầy bảo:

-Sao không cho em này học bổ túc văn hoá, học bên ấy cũng sẽ thi được, giả lại bằng bổ túc, và bằng cấp phổ thông đều tương đương nhau, tôi nghĩ chị nên đưa em tới đó thử xem sao?

Tôi tới với việc học là như thế đấy, nhưng đi đâu thì cũng phải có đơn, có từ, có học bạ và bằng phổ thông, tôi xin vào trường cũng rất dễ dàng, có điều ở môi trường bổ túc thì thật làm tôi bất ngờ vì đa phần học sinh toàn là cán bộ, công nhân viên, đủ loại giới bình dân, những ngày đầu học ở đây quả thật mà nói tôi chưa thể cởi mở, hòa đồng được, và tôi đã tự cô lập mình một cách ngu ngốc.

Ngôi trường tôi học nằm trên đường Tùng Thiện Vương, mỗi lần đạp xe tới trường phải chạy ngang qua chợ cá (còn gọi là Chợ Xóm Củi), lúc trước ở Xóm Củi thì có cây cầu Phát Triển, nhưng vì tệ nạn kẹt xe thường xuyên mà cầu dẹp bỏ, nhưng dẹp bỏ rồi thì vẫn cứ kẹt xe. Những tháng đầu đối với tôi thật nặng nề, có lẽ vì tôi chưa quen với cách học tập nháp này cho lắm, nhưng rồi cũng quen, và thích nghi được thôi, vì tôi là mẫu người dễ hòa hợp được bất cứ hoàn cảnh. Kỷ niệm đầu tiên của tôi ở đây là cô giáo dạy Hoá, Cô tên Xuân, cô dạy rất hay, nhưng với bạn bè thì thể còn với tôi thì quả cực hình, tôi sợ mỗi khi cô nhìn tôi, ánh mắt thật kiên nghị và tinh tường, với những đứa học sinh dốt như tôi thì cô dễ nhận ra lắm, vì nhận ra mà tôi ngay buổi đầu tiên tới lớp đã bị cô điểm mặt lên bảng (thiệt xấu hổ làm sao)

Hai năm năm nhà toàn mơ mộng hảo huyền, toàn văn chương hoa lá, chữ nghĩa, công thức đều trả hết cho thầy cô cũ, nên cả một phương trình hóa học đơn giản cô Xuân cho trên bảng tôi làm cũng ko được, mọi người đều nhìn tôi lắc đầu, còn cô thì có vẽ điềm tĩnh chỉ bảo tôi. Mà kể cũng lạ những môn tự nhiên như Sinh, Sử, Địa, và mấy môn tính toán tôi ko nhớ được, nhưng chỉ duy nhất môn văn thì tôi thuộc như sáo, kể cả Truyện Kiều(Nguyễn Du), Lục vân Tiên

(Nguyễn Đình Chiểu), Bạch Đằng Hải Khẩu (Nguyễn Trãi), Qua Đèo Ngang của bà Huyện thanh Quan hay bất kỳ bài thơ, bài văn nào tôi cũng đều rất nhớ, rất thuộc đó là điều mà tôi hài lòng vì chỉ cần đọc qua hay liếc sơ là tôi đã nắm được cái hồn của bài viết

Thế là tôi lao tâm vào việc học, nhưng lúc nào cũng nhớ về món ăn tinh thần, là tôi bắt đầu viết, bên cạnh đó tôi cũng quen được vài người bạn mới, ai cũng là anh, là chị, duy có một cô bạn gái, cô nàng lớp phó Hàn My là nhỏ tuổi hơn tôi tới hai mùa xuân lận

Học bổ túc tôi cảm thấy rất vui vì hầu như ai cũng đã trưởng thành, nên trong lối xã giao của họ đầy tư tưởng lạc quan và đoàn kết. Tôi nhớ về cô dạy văn của tôi ở trường mới này là cô Chương, cô cũng hơi luống tuổi, cô có chất giọng gây buồn ngủ, nên mỗi khi cô đọc một bài thơ hay một đoạn trích nào đó thì cả lớp cứ ngáp vắn, ngáp dài, có đứa còn lim dim đôi con mắt trông thật ngổ, nên đa phần các tiết học có giờ cô dạy là vắng tanh, nhưng với tôi thì không bỏ sót giờ nào của cô, tôi học rất chăm, mấy bài tập làm văn cô cho tôi làm rất đều đặn, ban đầu có hơi tệ, sau thì khá, và tới một ngày cô phải bắt ngờ thốt lên, sau khi đọc bài Bình luận văn "Bạn đến chơi nhà- Nguyễn Khuyến" tôi viết, cô ngạc nhiên hỏi:

-Bài văn này chính tay em tự viết sao?

Tôi thần nhiên gật đầu, cái gật đầu chắc chắn, trong khi cô cứ mãi chặc lưỡi:

-Bài văn này rất tuyệt, em viết thật điêu luyện, cứ như là....

Cô chợt dẫn chứng một lô một lốc tên tuổi của những tác giả học trò, từng có bài được đăng báo, và rồi đi tới kết luận không tin tưởng Đó là lần mà tôi cảm thấy buồn nhất, nhưng tôi không hề hổ thẹn, vì tôi biết cuộc đời văn nghệ của mình chỉ mới bắt đầu. Tôi đang gieo giống kiên trì xuống tâm hồn mình, chỉ mong sau sẽ thành cây xanh cho trái ngọt, chỉ mong sao một ngày mình sẽ vươn tới ước mơ mỹ mãn

Cũng chỉ vì sự giỏi văn bất ngờ của tôi, mà tôi mới có một bản tự kiểm về hành vi gian dối trong học tập một cách oan uổng, bản tự kiểm đầu tiên cũng là bản tự kiểm cuối cùng trong đời học sinh

Chuyện xảy ra ngay hôm thứ bảy cuối tuần, ngay buổi kiểm tra tập làm văn, như thường lệ thì làm hết hai tiết, xong rồi lớp trưởng, lớp phó sẽ đi gom bài của mọi người nộp lên bàn giáo viên, nhưng thứ bảy hôm ấy thì khác, cô cho thời gian vừa đủ, còn chừa lại mười lăm phút để sửa bài

Đề cô cho là phân tích bài thơ (Đoàn Thuyền Đánh Cá-Huy Cận) và tôi đã ôn thật kỹ bài này vì nó có khả năng cho ra thi tốt nghiệp năm

nay. Trong lớp tôi có một anh bạn mới không rõ lai lịch, và tôi cũng chẳng mấy thân thiện, anh ta hôm ấy ngồi cạnh tôi nữa, anh ta chẳng làm được một chữ nào, hay viết được một ý nào cho ra hồn, lúc ấy cô Chương lại đi khắp vòng lớp rồi chỉ định anh chàng đọc bài viết của mình, anh chàng thì mù tịt, run rẩy, đứng dậy từ từ, cử chỉ thật đáng thương, tôi thấy anh chàng thật tội nghiệp, không hiểu sao thừa lúc cô quay mặt nhìn ra cửa sổ, tôi đã nhanh nhẹn đưa bài viết của mình cho anh chàng, cô bạn ngồi gần tôi cản ngăn nhưng không còn kịp nữa, anh chàng lúc ấy là người sắp chết đuối, bắt được cái phao cứu mạng thì rất hí hửng, vội đồng dục đọc, nhưng vì nói chuyện không rành, nên đọc sai chính tả tùm lum, làm cả lớp một phen cười ngoặt ngoẹo, và anh chàng cũng thấy xấu hổ, chỉ có tôi là chết điếng, khi ánh mắt của cô Chương nhìn tôi nghiêm nghị, tôi biết cô đã đoán được bài viết này tác giả là ai rồi, cô đăng hấn hỏi bóng hỏi gió:

-Bài viết này ai là tác giả, mau thú nhận đi, đừng để tôi phải bức mình. Lối hành văn này tôi biết người nào là chủ nhân của bài viết - Nhìn anh bạn cô cười- em thì chắc không phải rồi, vậy thì ai?

Tôi xanh mặt, thấy hối hận vô cùng, chỉ vì một chút thương người mà tự làm khổ mình, nhưng với bản tánh biết sai là sửa của tôi, thì tôi đã mạnh dạn đứng dậy, và mọi chuyện được phôi bai, người bị cô giáo phạt là tôi, anh bạn chắc cũng ăn năn nên vội nhận hết tội về mình, và mong cô tha thứ cho tôi, nhưng cô lắc đầu và bắt buộc tôi phải viết ngay bản tự kiểm về hành vi gian dối trong học tập, còn anh bạn tôi cũng cùng cảnh ngộ, có điều anh không chấp nhận hình thức phạt này, nên đã phản đối bằng cách nhanh tay thu gom mọi sách vở và lao ra khỏi lớp, khi chưa có sự đồng ý của cô, mọi người ai cũng bất bình trước thái độ vô lễ, và tôi giọt nước mắt khế lăn dài trên đôi gò má. Tôi thề sai phạm này sẽ chẳng có lần sau

Tối ấy tôi ra về, kỳ thực đạp xe không nổi, trong lòng chơi vơi làm sao ấy. Chiếc xe đảo tới đảo lui, sự hoang mang làm tim tôi đập mạnh. Bản tự kiểm là một cú sốc đối với tôi. Tôi hơi buồn, nhưng ai biểu mình đại dốt thì ráng chịu. Thời còn học bên phổ thông, hạnh kiểm của một người học sinh rất quan trọng, nên cho dù tôi có học hơi dở, nhưng do sự vâng lời, lễ phép với mọi người mà tôi luôn được xếp vào loại ngoan hiền, ngoan lắm nhưng trong nhà tôi thì tôi cũng bị đòn nhiều lắm, trận đòn thâm nhất của tôi là năm tôi còn học lớp tám, kể ra thiệt xấu hổ, số là thầy chủ nhiệm gọi điện tới phàn nàn với cha mẹ tôi về việc học chểnh mảng, học đầu quên đuôi, học trước quên sau, mà tôi nào có quên gì đâu chỉ tội là chưa hiểu bài thôi, mà chưa hiểu bài thì dù có học như vẹt cũng chưa chắc gì

nhớ nổi, nhất là những công thức toán cứ hành hạ tôi suốt. Cha mẹ giận tôi lắm, nhất là mẹ cứ lấy roi mây mà quất thẳng vào người tôi, vừa quất vừa khóc và mẹ chẳng nói với tôi một lời nào cả.

Chuyện Đời Tôi

Chương 2

Tôi ân hận và cũng có quyết tâm sẽ học tốt hơn, nhưng khổ nổi là tôi tới giờ vẫn lết đệt con đường học vắn, có phải tôi vô dụng lắm không? Thời gian hai năm tôi chẳng hề đụng gì tới bài vở, chỉ lo mơ toàn những giấc mơ hảo và cứ sống trên mây. Tôi thích vẽ tranh lắm nên với thời gian rỗi rãi thì tôi cũng tự tìm cho mình một thú vui riêng khác là tới lớp hội hoạ

Tôi học vẽ ở nhà văn hoá thiếu nhi quận 08, lớp vẽ đa phần là những học sinh nhí, chỉ có tôi và một anh bạn là hơi người lớn, anh bạn này nhỏ hơn tôi một tuổi, thế mà chúng tôi lại có khoảng thời gian để mắt tới nhau đó chứ

Cho tới hôm nay, tôi không hiểu vì sao Nam (tên anh bạn) lại gọi tôi là cỏ dại, cỏ dại thì dù có mọc ở đâu cũng mạnh mẽ, dù trong gió mưa cỏ dại cũng biết đương đầu trước thời tiết khắc nghiệt, còn tôi, tôi chỉ là một người yếu đuối, lụy tình, hai từ "cỏ dại" nghe sao thật mỉa mai.

Tôi và Nam học chung lớp hoạ, chúng tôi dù gắn bó với nhau trong quan hệ chị em, nhưng với Nam thì khi chỉ còn hai người thì Nam xem tôi như bạn, và có lúc những hành động của Nam thiết giống như người anh quan tâm cho em gái, hay người yêu chăm sóc người yêu, tôi nhớ như in cái ngày mà chúng tôi được nhà trường cử đi thi làm mô hình ở nhà văn hóa thiếu nhi quận nhất, Nam và tôi phải trải qua những giây phút nghiêm khắc trước đòi hỏi của sự khéo tay, mô hình mà thầy dạy vẽ tôi phác thảo là mô hình Cầu Chữ Y Trong Tương Lai, nguyên liệu ban tổ chức dành cho hội viên là rau quả, và trái cây tươi sống

Nam thì có nhiệm vụ gọt rau quả, và tĩa hình, dựng cái sườn cho chắc, còn tôi thì tạo nền, đầu tiên tôi sâu những que so đĩa vào những cộng kẽm rồi nối lại sao cho ra hình chữ Y, Nam khéo léo tĩa củ cải đỏ làm đèn đường và củ cải trắng làm chân đèn, tôi lấy xu hào

bào nhienne làm cỏ, làm ghe, dưới chân cầu chẳng mấy chốc có một công viên ngổ nghĩnh đáng yêu, tóm lại chiếc cầu là cả một công trình phức tạp, đòi hỏi sự thẩm mỹ rất cao, cả hai chúng tôi làm vã cả mồ hôi sao cho kịp thời gian, chưa kể phải chăm xịt nước để cho hoa quả luôn giữ được độ tươi, Nam hôm ấy vui lắm, cứ cười nói suốt, cười nói là bản tánh của cậu ấy, dường như nơi đâu có Nam là mọi vui buồn đều vỗ cánh bay đi

Chúng tôi ở trọ tại dãy nhà nghỉ của nhà văn hoá, đêm ấy lũ trẻ thì đi ngủ rất sớm để sáng mai có tinh thần dự thi vẽ, còn những anh chị lớn như chúng tôi thì dắt nhau đi xem các bạn khác thi, nào là thi ca hát, thi múa, thi đồ vui... Nam và tôi cứ quần quít nhau không rời, cho đến khi về phòng mỗi người nằm một góc mà Nam vẫn còn chưa chịu buông tha tôi, cứ len lén mò tới chỗ tôi, tôi thì cứ vờ ngủ say trong bóng tối lơ mơ dù không nhìn rõ mặt nhưng tôi biết Nam đã ngắm tôi thật lâu, tim tôi lúc ấy đập rất mạnh, và có chút xiu hạnh phúc, kỳ thực tình bạn và tình yêu với độ tuổi 16, 17 như tôi ngày ấy, quả thật chưa nhận định được, chỉ đơn giản nghĩ được một người xa lạ quan tâm, bầu bạn là hạnh phúc. Thế thôi!

Chúng tôi gắn bó với nhau hơn nửa năm, trong nửa năm đó chúng tôi có những ngày vô tư, vì đều còn nằm trong giai cấp chừa tay, nên chúng tôi lúc ấy hầu như chẳng nghĩ gì tới cơm áo, bạc tiền, cứ mãi thong dong cùng tuổi trẻ

Nam đưa tôi về chơi nhà anh ấy. Nhà Nam nằm ở quận tám gần thánh đường Bình Thái, cha mẹ anh mở tiệm cháo lòng trước cửa, mỗi lần đưa tôi về nhà chơi, là mỗi lần tôi được gia đình anh đãi cháo miễn phí. Nam có một cô em gái dễ thương lắm, cô ta cứ thích gần tôi, thỉnh thoảng chỉ có hai chị em, cô em gái Nam đòi tôi hát ru cho ngủ, tôi thì chẳng rành gì mấy bài hát ru, tôi chỉ khoái dân ca, nên tôi đã ca bài Trống Cơm, không ngờ cả Nam và em Nam đều lăn ra ngủ, làm tôi hơi tự kiêu là chất giọng mình cũng ngọt ngào quá chứ!

Sau đó chúng tôi có đôi lần ra ngoại ô chơi nữa, Nam chở tôi trên chiếc xe đạp cuộc, tôi ngồi trên cái thanh ngang ê cả mông, còn Nam thì khoái chí đạp với tốc độ nhanh, chạy đua với sự oi bức của ông trời. Tôi nhớ có lần khi vừa ra khỏi thành phố là đầu óc tôi choáng voáng, lần ấy Nam lo lắng lắm, Nam cứ sợ tôi chết, Nam đâu biết bệnh cũ của tôi tái phát, hầu như còn lúc học tiểu học là tôi đã mắc chứng bệnh thiếu máu này rồi

Mỗi lần bệnh tái phát trông tôi thật tệ hại, nào là chóng mặt, buồn nôn, toàn thân toát mồ hôi lạnh, mặt xanh xao và mắt thì lúc nào cũng muốn nhắm nghiền lại, trông tôi rất đờ đĩnh, mà những lúc như

thế thì tôi hay nói sảng, đầu óc tôi đơn giản nghĩ nếu chết ngay lúc ấy sẽ là giải thoát, chứ bị hành hạ bằng chứng bệnh quái ác này tôi thấy như bị dày vò khổ sở

Nam lo cho tôi lắm, Nam chở tôi tới quán cóc gần đó mua nước nóng, nhúng khăn đắp lên trán tôi, và đặt đầu tôi gối trên bắp vế của Nam, tôi thấy Nam hoảng hốt, mắt tôi lim dim, nhưng ý thức thì vẫn còn, tôi trấn an Nam:

-Bình không sao đâu, sẽ chóng qua thôi mà!

Với Nam chỉ cần lần chăm sóc đó, Nam đã tự cho mình là người lớn, và dĩ nhiên tôi chợt thành đứa trẻ. Nam kể về ước mơ của Nam.

Nam nói:

-Mình từng ao ước sau này sẽ thành kiến trúc sư, nhưng bây giờ thì hết rồi...

Tôi ngạc nhiên hỏi:

-Sao thế? Nam về nhà cửa Bình thấy đẹp lắm, chắc chắn Nam sẽ trở thành kiến trúc sư mà, biết đâu khi Nam trở thành kiến trúc sư, Bình lại nhờ Nam thiết kế nhà cho Bình đó hì hì

Nhưng Nam kiên quyết:

-Không, mình đã chọn một ước mơ khác

Tôi lại hỏi

-Ước mơ gì?

-Mình sẽ thành một bác sĩ giỏi- Nam tự tin trả lời- mình sẽ giúp nhiều người lành bệnh, và Bình...mình sẽ chữa cho Bình khỏe mạnh

Mắt Nam rực sáng, những tia sáng kỳ vọng, không hiểu sao tôi chợt xúc động, xiết chặt tay Nam, củng cố thêm nghị lực:

-Bạn sẽ làm được điều mình muốn thôi Nam à!

Rồi những ngày vui vẻ cũng không còn bao nhiêu, đột nhiên Nam đòi về quê chơi, và muốn rủ tôi theo cùng, nhưng tôi đã khéo léo từ chối, vì tôi biết mình không thể đi đâu xa, mà lại qua đêm tới mấy tuần như vậy. Với một người con gái thì điều ấy là tối kỵ, vả lại tánh tôi cũng hơi nhút nhát. Từ trước tới giờ chẳng khi nào đi xa, toàn quanh quẩn ở nhà, ở khu phố của mình. Tôi cũng muốn đi xa một lần nhưng ngại nổi còn gia đình, còn cha mẹ, tôi sợ mẹ tôi sẽ nghĩ tôi là đứa con gái hư hỏng, dám bỏ gia đình đi theo một thằng nhóc, nghĩ tới đó tôi đã thấy rùng mình rồi

Mà đi chơi xa thì trong người phải có tiền, mà tôi thì chưa có làm gì có tiền, nếu đi theo thì Nam sẽ càng mang thêm gánh nặng, chính vì quá nhiều lý do mà tôi đành để Nam ra đi một mình, tôi biết Nam buồn nhiều lắm, nhưng Nam cũng thông cảm, tôi thật sự không nghĩ sau lần ấy, Tôi và Nam đều đi hai hướng đời khác nhau, và chúng tôi

mãi mãi trở thành xa lạ trong nhau
Nam đi về quê là vào khoảng cuối mùa hè năm 1997, và Nam đã không còn quay lại lớp học vẽ nữa, anh chuyên tâm vào việc học chính quy của mình, còn tôi từ khi mất đi một người tri âm thì tôi đã không còn thiết tha vẽ tranh, tôi cũng nghỉ học ngay sau đó, và những bức tranh thiên nhiên mà tôi vẽ khi còn ở bên Nam tôi cất nó vào một góc tủ xem như là kỷ niệm về một người bạn mất kính để thương, nhiều lúc nhớ về Nam, nhớ về kỷ niệm hai đứa thì trang giấy và bút mực luôn là người bạn để tôi trải xúc cảm của mình, tôi dành cho Nam một tình cảm lấp lửng, tôi làm thơ cho Nam, đem cả tên anh vào trong bài thơ, mà bây giờ đọc lại sao thấy thật trẻ con:

*Chuyện ngày xưa chừ đi vào dĩ vãng
Nam và Bình như hai kẻ chẳng quen
Chỉ nhìn nhau, hiểu nhau qua ánh mắt
Một lời chào cũng khách sáo. Vì sao?
Ừ thì thôi cứ xem như xa lạ
Suốt cuộc đời là hai kẻ quen sơ
Bình và Nam giống hai vì sao lạc
Trên bầu trời trong vũ trụ bơ vơ
Ngày chia tay đôi người đi hai lối
Lời từ giã còn ở tuốt đầu môi
Muốn thoát ra cho bạn lòng thấu hiểu
Nhưng ngật nổi người ấy về quê rồi
Ngày chia tay lớp họa thầy bạn cũ
Kỷ niệm đầu Bình gửi hết lại đây
Chỉ mong Nam xóa chuỗi ngày yêu dấu
Anh em mình giờ mãi mãi xa rời*

...

Có lẽ chỉ là thời bông bột nhưng việc anh chàng chinh phục tôi đó lại là sự thật, tôi bị cuốn hút bởi vẻ lãng tử của anh, đôi mắt đa tình nè, cái môi ưa huýt sáo, tánh tình thì vui vẻ....còn tôi trong hồn anh thì là cây cỏ dại, anh từng bảo:

-Chị là cây cỏ dại của em, em thường thích rong chơi khắp nơi và có lúc em sẽ ngã mình xuống cỏ dại mà nghĩ, liệu chị có thể bên em được ko?

Oh, một câu nói trẻ ranh thật dễ thương, tôi gật đầu đồng ý

-Cỏ dại thì dù bất cứ nơi nào cũng sinh trưởng được, mong mình mãi là bạn tốt

Chuyện Đời Tôi

Chương 3

Không học vẽ nữa, tôi bắt đầu vạch một bước ngoặt mới cho mình, tôi muốn đi làm, vừa làm vừa học, đó là tiêu chí để có thể sớm vươn tới ước mơ làm Văn sĩ, mà muốn trở thành nhà văn thì chỉ còn phương pháp vừa tiếp cận với chữ nghĩa thì phải tiếp cận luôn ở ngoài xã hội, nhiều khi nhìn cách xã giao, quan sát cách làm việc cũng là một phương thức trao dồi kinh nghiệm ăn nói và xử sự với những người chung quanh, từ những cái chung quanh mình đem vào truyện thì sẽ có tính chân thật hơn, mà nhân vật của mình dường như cũng có cái hồn.

Thật trùng hợp cho tôi là sau suy nghĩ ấy, thì cô tôi cũng đang cần người phụ trông nom hàng hóa với mình, cô tôi đã tìm tới tôi nhờ giúp việc, chỉ giúp thôi chứ không tiền bạc gì cả, tôi thấy dù gì mình cũng rảnh rồi, vả lại là người trong nhà nên tôi đã nhận lời mà không cần suy tính, tôi đâu ngờ là tôi đã đi sai hướng và phía trước chặng đường mình sắp đi là giông gió, là tổn thương, là mất danh dự, là ô nhục, là... đau lòng!

Cô tôi bán hàng kim khí điện máy, đồ gia dụng trong các cơ quan xí nghiệp, mỗi lần đem hàng đi bán là thuê cả hai ba xe tải chở, cô tôi thuộc dạng người môi miếng, lanh lợi và rất khéo léo trong mọi tình huống. Lúc trước cô Thanh (tên của cô tôi) là giáo viên dạy anh văn ở trường Maricuri, sao này lấy chồng là thợ mộc thì cô tôi chuyển sang buôn bán thuốc tây, thường đi buôn ở nước Lào, Campuchia, sau này do cảnh sát biên giới kiểm tra nghiêm ngặt cô tôi lại trở về với công việc gia sư dạy tại nhà, sống với chồng và sinh duy nhất một cô con gái đặt tên My, My rất xinh xắn, cặp mắt nó tròn xoe như hai hột nhãn, cái môi lúc nào cũng cong cong, Khi My vừa lên 11 tuổi thì cô tôi bắt đầu ly hôn và tái giá, nói chung cuộc đời của cô tôi là một chuỗi dài phức tạp mà tôi thì chỉ hiểu lơ mơ, tánh tôi không thích soi mói đời tư của ai cả, nên tôi không quan tâm gì mấy chuyện người lớn, tôi chỉ biết chồng sau của cô lớn tuổi hơn cô nhiều, tôi chẳng mấy thiện cảm gì với ông ta, ông ta tên Tuấn, ông ta có tánh khoe của và nói khoác, ông ta mặt mày trông bặm trợn, cặp mắt thì dữ dằn, lại còn để cả râu quay nón, chiều cao thì thiếu mà chiều rộng thì dư, cái bụng phệ của ông ta cứ như cái trống, ông ta làm tôi không có điểm nào chấm là được mắt, mà những người có quá nhiều khiếm khuyết, hiếm khi là người tốt, mà quả thật ông ta đâu có

tốt, ông ta đã làm hại tôi, đã đem tới sự xui xẻo và đau đớn cho tâm hồn tôi, đó là chuyện của tháng ngày về sau, còn bây giờ thì tôi đang phấn khởi với công việc mới, tôi đang chân ướt chân ráo bước vào xã hội, và cứ vững tin trước mắt là mọi điều tốt đẹp, nhưng thật bi đát...

Mấy ngày đầu công việc có vất vả, nhưng rồi cũng đi vào trình tự, tôi học được nhiều thứ lắm, tôi biết được nỗi cực khổ của công nhân này lưng làm mà không đủ sống, nỗi khốn khổ của những người buôn bán vỉa hè, trời nắng tránh trời mưa, rồi gánh hàng của cô tôi nhiều lúc cũng có cái khổ sở, thí dụ như tới công ty nào mà có nhà ăn thì ngày đó khỏi lo nắng gió, còn có những chỗ như công ty dệt Việt thắng thì chúng tôi phải dựng rạp, rồi ráp bàn để dựng hàng, gặp trời mưa thì lo tìm tấm bạt mà che chắn, tính tôi có chút xiu vụng về nên mỗi khi có sai sót là bị mắng tơi tả, những ngày đó thật sự là những ngày cơ cực mà tôi khó quên, ba tháng đầu tôi chỉ phụ giúp không công, nhưng cô tôi chắc thấy được sự tích cực của tôi nên đã tặng cho tôi chiếc đồng hồ mặt vàng coi như tiền công, cô còn hứa hẹn sẽ trả lương cho tôi mỗi ngày, mức lương 20.000 để ăn quà vặt ấy mà

Nhưng tôi chẳng bao giờ ăn uống gì phung phí cả, nên số tiền ấy tôi dành hết vào việc mua sắm cho sở thích, tôi rất ghiền tiểu thuyết nên tôi mua rất nhiều truyện chỉ duy nhất của tác giả Quỳnh Dao, và tôi còn mua cả đĩa nhạc, cả sổ tay, sổ chép thơ và bút màu đủ loại, ba mẹ tôi phải lắc đầu vì tôi, có khi ba tôi không có tiền để lai rai vài xì thì tôi cũng cho ba tôi một ít nữa, rồi khi ba tôi làm ăn được thì cho ngược lại tôi

Từ khi sanh ra cho tới giờ thì hình như tình cảm cha con tôi không mấy thân thiết, bởi thế tôi luôn đối chọi và nghịch lại ý ba, trong khi anh và em tôi đều rất nghe lời, còn đối với mẹ thì tôi kính trọng vô cùng, tôi là đứa con gái hay khóc, mà mỗi lần tôi khóc thì chỉ có mình mẹ tôi dành dỗ, tôi thầm ao ước một ngày nào đó mình khóc thì sẽ có bạch mã hoàng tử dỗ, mẹ tôi thương tôi lắm, mặc dù có phản đối việc tôi viết văn, nhưng không bao giờ phản đối ra mặt như ba tôi đâu, có hôm ba tôi nhậu xỉn về ông gây chuyện với mẹ thì lại lôi tôi ra mắng, và có lần còn đòi đốt hết thơ, nhạc của tôi nữa, kỳ thực cái ngày đó tôi ghét ba tôi kinh khủng, và tôi thề sẽ không nói chuyện với người nữa

Ba tôi mắng tôi mất day, bảo tôi đứa con gái cung trăng, yêu đương nhảm nhí rồi sẽ khổ cuộc đời, tôi quá bức xúc chỉ còn biết khóc và

chạy vào mở tủ lấy hết thơ nhạc (chỉ là bản sao thôi, tôi bày hết trước mắt ba tôi và hét to Xé đi, cứ xé đi) ba tôi lúc ấy ngơ ngời, trợn trừng mắt giận dữ, mẹ tôi thì lật đật kéo tôi vào lòng che chắn, em tôi vội vã thu gom hết các quyển tập chép truyện, chép thơ tôi viết mang đi giấu. Tôi cứ nghĩ mình sẽ đón nhận một trận đòn thê thảm nữa đây, nhưng không ba tôi chỉ lắc đầu nói: (con với cái toàn ngỗ nghịch) rồi ông đi vào buồng nằm ngủ tới sáng

Sau vụ việc ấy tôi thấy mình có hơi quá đáng, tôi không biết phải làm sao nói lời xin lỗi với ba tôi, tôi đành viết vào tờ giấy, nội dung thì vồn vện chỉ một giọng thơ

(Xin lỗi cha, cha bỏ qua

Con gái ngỗ nghịch làm cha buồn lòng)

Tôi xếp tờ giấy, gấp lại nhỏ xíu và nhẹ nhàng nhét vào túi áo sơ mi mà ba tôi hay mặc đi tiệc tùng bè bạn. Tôi nghĩ là ba tôi có lẽ đã đọc được lời xin lỗi của tôi, nên tối hôm sau đã mua về cho tôi một con búp bê Babie, mẹ tôi thì ngạc nhiên, em tôi thì ganh tỵ, còn tôi chẳng hiểu sao lại phá lên cười, trông khi ba tôi nghiêm mặt hỏi: (Con không thích chơi búp bê à? vậy thì...)

Ba tôi nhìn sang em gái tôi, em tôi mắt sáng rỡ vì nghĩ búp bê xinh đẹp ấy sẽ là của nó, nhưng không tôi đã nhanh tay đem con búp bê ôm vào lòng, và nói:

-Không, con thích lắm.- Quay sang em tôi, tôi lại cười -chị em mình cùng chăm sóc babie nhé

Nó đang xụ mặt chợt nhiên tươi lên hẳn, nó gật đầu lia lịa, hai bím tóc nó đong đưa trông thật dễ thương, còn tôi thì tâm trạng lúc ấy rối rắm lắm, tôi nghĩ ba tôi không muốn tôi lớn, người sợ tôi lớn sẽ đa sầu đa cảm, rồi có những ý nghĩ không hay, nên mới muốn tôi mãi là trẻ con không chùng. Mà với một người đang ở lứa tuổi mơ mộng như tôi thì đâu biết rồi sẽ có những chuyện đáng tiếc gì xảy ra.

Tối ấy tôi ngủ không được, cứ mãi nghĩ về ba tôi, và con búp bê là tôi không sao chợp mắt, dù sao thì người cũng chỉ muốn tốt cho tôi thôi, nên tôi đã viết thêm một bài thơ nhỏ rồi nhét vào túi quần của ba tôi hay mặc đi làm, bài thơ ngắn, dí dỏm và hài hước:

Con gái ba biết đại khờ

Biết mơ mộng, biết đợi chờ người dưng

Ba tặng búp bê con hồng ưng

Tặng con hoàng tử để cưng con suốt đời

Thật ra tôi chỉ muốn đùa vui thôi, nhưng không ngờ ba tôi nổi giận, thế là tôi đành làm con ngoan suốt cả tuần, không đi bán hàng phụ cô mà lo bếp núc, không đi chơi với bạn thời trung học mà ở nhà giặt

đồ, ủi áo, mỗi lần đóng vai thực nữ là tôi thấy mình hậu đậu làm sao ấy, chiên cá, cá khét, luộc rau muống thì bầy nhừ, nấu cơm thì cơm khô... Ba tôi cứ ca cẩm mãi:

-Con như vậy ai mà dám rước, đừng mơ hoàng tử nữa con ơi!

Tôi vờ thờ dai:

-Không ai lấy thì con đi tu

Tôi mỉm cười băng quơ, tôi mà đi tu thì chùa chiền nào dám chứa, một con bé lúc nào cũng đầy ắp chuyện yêu đương, một con bé lúc nào cũng toan tính xa vời, chẳng đầu chẳng đuôi là một con bé ở trên trời. Ôi, Bình ơi mi hãy trở về với thực tại đi, hoàng tử của mi còn tận đâu tận đâu, cứ vui vẻ và chấp nhận thực tế mi mới khôn lanh được

Chuyện Đời Tôi

Chương 4

Thời gian cứ trôi qua, công việc càng lúc càng nhiều, ngoài những giờ buôn bán, va chạm ngoài xã hội tôi mới thấy con người sao lắm nhiều khuôn mặt, chẳng ai giống ai, tốt xấu lẫn lộn và tôi thì thật là nhỏ bé, nhưng tôi luôn tự ngưỡng mộ là ở trong lòng mình, trong suy nghĩ mình đã có hàng tỷ khuôn mặt, cứ mỗi khi nhàn rỗi, hay chỉ còn riêng tôi thì những khuôn mặt vô hình cứ tìm về, và tôi tha hồ mà dùng bút điểm trang niềm vui, nỗi buồn của họ, trong tim tôi là cả một thế giới sinh sôi nảy nở với nhiều cuộc sống, nhiều số phận bao la đến bất tận.

Cứ mỗi khi cầm bút là tôi quên mất mình, cái tên Trần Phạm Bảo Bình chợt trở nên lạ lẫm, mà tôi giờ là một cô gái nghèo khó, rồi ngẫu nhiên một lúc lại hoá thành một thiên kim tiểu thư, sau đó thành bà cụ tóc bạc, là một đứa thất tình, là một người thủ đoạn...Ôi, Tôi có thể mang hàng tá mặt nạ, tôi có quá nhiều tình yêu, quá nhiều số phận, mà tất cả chỉ qua từng suy nghĩ, từng cảm xúc, trí tưởng tượng, sự hư cấu đã tạo ra sợi dây liên kết mở đường cho tôi tìm tới hạnh phúc của một đứa con gái vừa học dứt lại vụng về, thấy rõ mình tồn tại với đời quả thật quá khó

Lúc này tôi đang viết cuốn truyện Chuỗi Tương Tư, giờ đọc lại thấy

lời văn thật non trẻ, tình yêu mình viết sao thấy giản đơn quá, đọc là hiểu chứ chẳng cần nghiền ngẫm như các bậc tiền bối lão luyện, có lẽ trí khôn của tôi lúc đó còn tí tẹo chưa đủ nhận thức về chuyện tình cảm, giờ thì khác rồi tôi đã yêu, đã biết đau vì tình phụ, nhưng tôi vẫn thầm nuôi hy vọng người ấy sẽ trở về bên tôi, và tôi thì vẫn vì người ấy mà không ngừng nỗ lực, không ngừng phấn đấu, biết đâu nhờ có sự sinh tồn của tôi mà tình yêu người ấy còn hiện diện thì sao
Tôi cơ hồ lãng mạn, bay bổng, chỉ thích viết văn như người ta thích ăn cơm mỗi ngày, và tình yêu thật sự đúng nghĩa của tình yêu đối với tôi mà nói thì chỉ như tình yêu của đứa trẻ đang tự bày trò chơi cho mình

Tôi mười tám đầy ắp đam mê, tôi mười tám với tuổi xuân phơi phới, mỗi tình đầu học sinh giờ như mây bay gió thoảng, tình cảm lấp lững dành cho Nam ngày nào bây giờ tôi có thể khẳng định đó là tình bạn, dĩ nhiên kỷ niệm về Nam, những lời thiết tha của Nam tôi vẫn ghi nhớ, không sao quên được

Rồi cũng chính độ tuổi mười tám xinh như hoa, ngây thơ, hồn nhiên mang nhiều khát vọng và hoài bão, tôi lại mang lấy một vết nhơ đáng tiếc, một vết nhơ ngu ngốc mà người khác đã có chủ ý mưu hại tôi, người khác lại là một lão già năm mươi mốt, người mà tôi phải khó khăn lắm mới cất nổi tiếng gọi Dượng tư

Sở dĩ tôi gọi Dượng tư là tại vì cô Thanh của tôi là con thứ tư của bà nội, nghĩa là sau người bác thứ năm và một ông chú thứ sáu thì bà nội mới cho ra đời ba tôi, dượng tư như lúc đầu tôi đã giới thiệu, là một người bề ngang thừa, mà bề dài thiếu, quen biết cô tôi từ một giáo viên dạy anh văn, còn dượng lúc đó chỉ là một tài xế xe ôm, họ quen biết nhau cũng từ sự đưa rước trong công việc rồi mới tới hôn nhân, đám cưới thứ hai của cô nghe đâu được tiến hành lén lút, bởi bà nội thật sự không thể chấp nhận được việc làm sai trái mất tư cách này, họ cưới nhau rồi thuê nhà ở trọ, cô tôi bắt đầu bước vào nghề buôn bán cũng do dượng dẫn dắt.

Ban đầu là chỉ bán máy chụp hình, về sau có tí vốn mở ra bán thêm đồ gia dụng, công việc làm ăn thuận lợi thì kinh doanh qua mặt hàng kim khí điện máy, cứ thế càng ngày càng phát, nhưng số không có nhà nên cô cứ phải thuê nhà gần nhà ông bà nội để tiện bề qua lại, mà đứa con gái là chị họ của tôi vẫn có điều kiện học hành

Rồi tới cái ngày không còn bình yên trong tâm hồn đứa con gái mười tám, cái ngày giông gió làm tôi điêu đứng, lịch sử của đời tôi được ghi lại, đánh dấu sự tan thương, oan uổng ngay chính giữa mùa Hạ, ngày 23 tháng 2 năm 2001

Tôi không muốn lật lại cái ngày ấy. Tôi không muốn đối diện với nỗi đau này, nhưng cái ngày ấy lại nằm trong một phần cuộc đời tôi, tôi không muốn đánh mất sự chân thật khi viết về Hồi Ký.

Và cái ngày đáng ghét ấy hiện ra, là một buổi sáng trời trong xanh, là một buổi trưa nắng gay rất, là một buổi chiều ủ dột, là một ngày vô cùng khủng khiếp. Hôm ấy quây hàng di động chúng tôi có lịch trình bán ở Việt Thắng, vì ngày đó cũng là ngày lãnh lương ửng của công nhân ở đây

Công ty Việt Thắng nằm tuốt ở Thủ Đức, chúng tôi tới nơi cũng đến lúc trời cao nắng, công việc đầu tiên là đem hàng hóa ra khỏi thùng xe, những thùng hàng to đùng, tôi và cô tôi phải khệ nệ lắm mới nhấc xuống được, còn ông dưỡng và gã tài xế cũng hì hục khiêng với nhau, khi hàng hóa được xếp yên một chỗ cố định thì ba người chúng tôi bắt đầu dựng rạp, che tấm bạt, sau đó thì trình bày mặt hàng sao cho mát mắt, mà không kém phần sang trọng

Mãi đến mười một giờ ba mươi lăm phút công nhân mới bắt đầu lục tục kéo ra. Đây là lần thứ sáu tôi tới đây, cũng là lần thứ sáu tôi chứng kiến cảnh mua bán náo nhiệt, cảnh thuận mua vừa bán, cảnh tranh cãi về đơn giá, cảnh khen chê về sức bền của món hàng, và cô tôi thì cứ không ngớt khua môi đánh lưỡi, nói sao cho vừa lòng khách tới, cho đẹp lòng khách đi quả là khó, tôi cũng bán phụ vài món lật vặt. Khi công nhân vào làm ca chiều quây hàng tôi chột yên ắng, giữa đồng hoang hiu quạnh lại có một xí nghiệp mọc lên kể cũng hay, cô tôi ngồi kiểm tra sổ sách và tiền bạc xem bán có nhiều hơn hay ít hơn, ông dưỡng có vẽ thư thả ngồi phì phèo đốt hết điều thuốc này, lại điều thuốc khác, rung rung đùi, thỉnh thoảng có liếc nhìn tôi soi mói, không biết ông ta đang toan tính gì mà tự cười một cách bí hiểm

Ông ta tới rử rử rừ rừ với cô tôi chuyện gì đó, linh tính tôi chột nhiên cũng bất an, rồi hai giờ trưa cô tôi bảo cần phải đi giao hàng cho một

bà khách chắc tôi tối mịt mới xong, nhờ dựng và tôi bán luôn ca chiều rồi tự thu dọn về, tôi càng bất an nhiều hơn, Khi cô tôi chuẩn bị đi, lại ghé vào tai dựng thì thaò, rồi nhìn tôi dè dặt. Không biết họ đã nói những gì, nhưng tôi dám chắc là sẽ có chuyện không hay xảy đến với mình

Quả thật linh tính tôi trúng phóc, ca chiều bán không được nhiều như ca sáng, khi không còn một bóng công nhân, tôi và ông ta thu dọn hàng cho vào thùng đóng băng keo niêm phong, thu dọn gần xong thì bác tài xế xe tải cũng vừa kịp tới, đột nhiên ông ta bảo tôi mở tủ tiền xem còn sót đồng nào không, tôi ngoan ngoãn làm theo mà đâu biết mình đang dần sa vào cạm bẫy của loài ác tặc.

Tôi kéo hộc tủ tiền thì thấy còn sót ba tờ giấy hai chục ngàn, tôi vội mang ra giao cho gã, gã giựt lấy rồi vờ sờ sờ túi áo sơ mi, sau đó thọc sâu vào túi quần của y, y chợt kêu lên:

-Không biết cô mày có mang chìa khóa nhà đi theo không nữa? Bình mau mở túi xách xem có chìa khóa nhà trong ấy không?

Ông ta bảo bằng cái giọng ra lệnh, tôi cứ tưởng là thiệt, ông ta cần tìm chìa khóa thiệt, nên cũng lật đật chạy đến mở túi và lục tìm, nhưng chẳng thấy gì cả ngoài một xấp giấy bạc đủ màu xanh đỏ, tôi chẳng để ý gì tới xấp giấy bạc ấy. không phải tiền của mình thì không cần quan tâm, nhưng tôi đâu ngờ cái mình không quan tâm lại chính là dây thông lọng vô hình tự treo cổ mình

Không bắt gặp chìa khóa nào cả, tôi la lớn:

-Không thấy chìa nào trong này cả dựng à!

Tôi quay người định lập lại câu nói thì thấy ông ta to nhỏ với người tài xế, tay thì không ngớt chỉ vào tôi, tôi há hốc khi ông ta đi nhanh về phía tôi, và cất cái giọng nửa đùa nửa thật:

-Bình, có phải mày định lấy tiền trong giỏ không?- Tôi ngờ người chưa hiểu, hấn tiếp- Tao đã thấy tất cả rồi mày thật quá lắm

-Quá lắm chuyện gì? tôi ngờ nghếch hỏi. Dựng tư bảo con tìm chìa khóa nhà mà, nhưng con không thấy, con...

Ông ta sẵn giọng lẩn lút tôi, và nói chắc như bấp:

-Tao kêu mày tìm chìa khóa, chứ đâu có kêu mày trộm tiền

Trời, tôi tái mặt, rồi ông ta không cho tôi nói thêm lời nào, vội tổng tôi lên xe, buông thõng một lời độc địa -Mày cứ về nhà đi, chờ cô mày giải quyết, thứ con gái tham lam vô học

Tôi giận run người nhưng không biết phải làm gì với ông ta, tôi giận sôi gan đến độ ú ớ, lời lẽ không còn tới một từ, một câu để kháng cự, và ông ta thì cười đắc thắng. Tôi là con thỏ đã sa bẫy một tên thợ săn ác nhơn, cứ thế tôi mang tâm trạng bị thương, sầu thảm về tới nhà, nhưng trong ý nghĩ nhất thời tôi tự trấn an mình: Bình ơi sẽ không có chuyện gì to tát đâu ,mi chẳng làm gì xấu việc gì phải sợ hấn, cứ đối diện với ông ta, trắng đen thì phi cho rõ ràng, mi hãy nghĩ tới cha mẹ và danh dự của mi, Bình ơi...

Khi xe đỗ tới trước cửa nhà tôi, thì tôi vội vã mở nhanh cửa, chạy ào vào cửa sau, tôi hành động máy móc, tôi không hiểu sao mình phải vội vàng, chắc tại thần trí tôi mù mẫm có phần rối rắm, nên hành động hơi kỳ quặc

Tôi vào nhà, nét mặt của tôi tái nhợt, việc đầu tiên mà tôi làm là đi tắm, tôi cảm thấy sự việc quá nhơ nhớp, chỉ có tắm mới xem ra mình còn sạch sẽ, thế là tôi đi tắm, sau đó làm cho mình thật gọn gàng, mặc cho mẹ tôi có hỏi về công việc hôm nay, tôi cũng chẳng màng trả lời, mặc buổi cơm trên bàn nóng hôi hổi tôi cũng chẳng màng chú ý. Tôi lại vội vã lao xuống nhà, vội vã dắt xe đạp ra khỏi ngõ, rồi vội vã phóng như bay tới nhà ông ta

Khi tôi tới nơi thì tôi thấy xe tải đã đậu trước cửa nhà, và ông ta cũng vừa chạy xe tới, thấy tôi và chiếc xe đạp, ông ta đằng hán giọng, hỏi một cách khó ưa:

-Xe đạp ở đâu đây, bộ mày mới về nhà à Bình - Tôi chưa kịp phản ứng, ông ta đã buông giọng cười đều cáng và tiếp luôn - chắc phi tan hết tiền bạc, giấu nhem đi rồi phải không con, nghèo túng quá mà...

Dựng...Tôi cứng họng, đôi bàn chân tôi nhũn ra, đôi tay tôi thừa thãi, tôi không biết phải làm gì ngoài việc nắm chặt chần song, tôi định hét lên là tôi vô tội, tôi không biết gì cả, tôi không phải kẻ trộm mà kẻ trộm thật sự là ông, là ông....giọng tôi thật yếu khó mà cất lên thành lời đành xếp gọn vào cuống họng, bực tức đến độ nghẹn ngào, hai dòng nước mắt trào ra, ngay lúc ấy cô tôi về tới, thấy tôi và dựng, cô trở mặt hỏi:

-Hai dưỡng cháu sau đứng đây, mau đem hàng vào nhà đi chứ, cho bác tài còn về nữa? quay sang tôi, cô nhìn ngạc nhiên - ủa Bình bộ về nhà tắm rửa à, hôm nay lại giờ chứng gì đây?

Ông ta cười bí hiểm, nắm tay cô tôi giục

-Thôi em mở cửa mau đi, có gì vào nhà nói, chuyện gia đình cả thôi, mắc công con Bình nó lại xấu hổ

Xấu hổ, sao tôi lại phải xấu hổ, mà kẻ đáng xấu hổ là ông ta, một đạo diễn kiêm diễn viên tài ba, mà tôi hiện là con rối đang bị ông ta điều khiển. Tôi không thể nhịn ông ta được nữa, tôi cần phải lên tiếng, tôi... tôi chợt vụt tới nắm chặt cổ áo cô tôi, mặt đối mặt, và tôi nói liên hồi không ngừng nghỉ

-Cô ơi hãy tin cháu, cháu không có làm gì xấu cả, cháu hoàn toàn bị mưu hại, cháu thề, cháu thề là cháu trong sạch, cháu...cháu hoàn toàn trong sạch - tôi một tay chỉ vào mặt ông ta và hét loạn - chính dưỡng, dưỡng là kẻ xấu, dưỡng cuỐm tiền rồi đổ lên đầu cháu, dưỡng..dưỡng...

-Bình mày bị thần kinh rồi - Ông ta lôi tôi ra khỏi cô, cô thì bất ngờ đến độ thụt lùi về sau, nhưng rồi cô tôi lấy lại bình tĩnh, cô lục tìm trong giỏ lấy chìa khóa nhà tra vào ổ, cửa mở cô đẩy tôi vào trong và cả ông dưỡng, cô tôi lại chạy bay vào nhà, mở hộc tủ, rồi lại chạy trở ra dúi vào tay tôi xấp giấy bạc một trăm rưỡi ngàn, rồi bảo:

-Đi, đi về đi nhà đi Bình, có gì ngày mai cô cháu mình nói chuyện, đây là tiền công mấy ngày của cháu, nếu qua thật cháu trong sạch...à, mà thôi để cô hỏi dưỡng rõ ràng, sau đó thì sẽ tới lượt cháu

-Không, cô phải tin cháu, cháu bị mưu hại, ông ta tất cả, tất cả đều do ông ta...

Tôi càng nói nhiều, thì cô tôi càng khoác tay ngụ ý bảo tôi đi về, và tôi bước ra khỏi cửa, lập tức cửa được đóng lại, tôi đạp xe về nhà trong đau đớn tột cùng, ngày mai, ngày mai rồi chuyện gì sẽ xảy ra, vở kịch tồi tệ này tôi tham gia sẽ còn những việc kinh hoàng gì nữa, ôi tôi thật ngu ngốc, lòng dạ con người sao mà thâm độc quá, tôi sợ sệt nhìn chiếc bóng của mình in trên đường, chiếc bóng gầy còm ngả dài trên lộ này là con bé ngây thơ được người ta chọn vào vai kẻ trộm thật ngoạn mục.

Đoạn đường về nhà tôi khá ngắn mà sao hôm nay tôi thấy xa xôi diệu vợi, lòng tôi nặng nề và bộn bề suy nghĩ, tôi mệt mỏi rũ rượi, và một đêm dài tôi không sao chợp mắt được, tôi đang chờ, chờ cái ngày mai...

Chuyện Đời Tôi

Chương 5

Sáng tinh mơ, khi sương còn chưa tan, ông mặt trời chưa thật sự tỉnh táo, chỉ có một chút tia sáng lơ mơ nhen nhúm phía chân trời, khung cảnh dường như còn yên ả chỉ vì một sự chấn động nhỏ mà trở nên ồn ào

Cô tôi hùng hổ dùng tay đập mạnh cửa nhiều lần, tiếp theo sau là hàng loạt tiếng kêu cửa, hết gọi tên ba tôi lại gọi tên mẹ tôi, cả bà nội tôi hôm ấy cũng bị một phen trời long đất lở, chú thím tôi cũng giật nảy nhồm người, chỉ riêng tôi là nhắm nghiền mắt, bịt chặt hai tai, phủ chăn trùm toàn thân, nằm trong mùng.

Trong mùng tôi nghe thấy hàng loạt tiếng bước chân chạy xuống nhà, tôi nghe giọng bà nội tôi giục ba tôi xuống xem chuyện gì, mẹ tôi thì mau mở cửa, còn cô tôi vì mất giấc ngủ ngon mà làm bầm trong miệng câu gì đó, tôi nghe không rõ, mà tôi cũng chẳng còn chút tâm trí nào mà nghe ngóng, khi tôi nghe tiếng mẹ tôi gọi giật tên tôi

-Bình, Bình mau thức dậy, cô tư có chuyện hỏi thăm con đó! không đợi tôi lên tiếng mẹ đã giở mùng và mở tung chiếc chăn ra, để lộ một khuôn mặt trắng xanh, tôi gượng người dậy, vờ hỏi:

-chuyện gì hả mẹ? tôi giật bắn người linh tính bảo tôi phải ngược mắt nhìn lên. Cô tôi với khuôn mặt hốc hác, với đôi mắt thâm quầng đang khoanh tay nhìn chòng chọc vào tôi, ánh nhìn như có lửa làm lòng tôi nóng hôi hổi, tôi thừa biết vở kịch lại sắp chuyển cảnh và diễn viên bất đắc dĩ lại phải lên sân khấu trong tấn tuồng ô nhục

-Bình. Cô tôi cất cao giọng gọi, bà nội tôi tò mò nên cũng tới gần xem

thực hư, không chỉ có bà nội, mà ba mẹ, chú thím cũng vây quanh xung quanh tôi, những ánh mắt hiếu kỳ như những mũi dao đục khoét trái tim tôi

-Bình. Cô lại gọi, cô nói sau hơi thở dồn dập-Có phải tất cả tiền bạc trong giỏ là do con lấy không Bình

-Trời, không! con không có lấy. Tôi vội phản kháng- con không hề lấy cô hãy tin con

-Tin mày. Cô tôi hét toáng- tin mày để rồi nuôi ong tai áo, nuôi khi dòm nhà à, tao không ngờ, không ngờ mày hư đồn như vậy Bình à, sao mày phải làm vậy- cô tôi rơm rớm lệ, tôi biết cô tôi đang xót xa vì đồng tiền mờ hôi nước mắt, mà còn xót xa vì tình thương quyến thuộc bị rạn nứt- Mày cần tiền lắm à, mày nhắm mày ăn nổi những đồng tiền xương máu mà không bị ray rứt, dần vật lương tâm không, tao đâu có bạc đãi gì mày mà mày lại đối xử với tao như vậy, mày...

-Con không lấy tiền gì cả, cô đừng hồ đồ, đừng vội kết án, ông ta mới là kẻ xấu, ông ta mới thật là tên trộm. Tôi cắt ngang lời cô tôi bằng những tiếng gào bi thương

Bà nội tôi nghiêm mặt hỏi cô tôi:

-Chuyện gì vậy Thanh, cháu nó làm tội tình gì mà con tới đàn áp tinh thần nó dữ vậy, tiền bạc mất ra sao con nói rõ cho má nghe xem?

Cô tôi bù lu bù loa, vừa khóc, vừa vói tay ngắt nhéo tôi, ba tôi vội ngăn cản bằng cách lôi cô tôi ra, mẹ tôi thì ôm chầm lấy tôi che chắn, tôi cũng khóc ngắt khi nghe cô tôi kể lại diễn tiến quá trình sự việc cho nội tôi nghe qua sự nghe lại từ chiếc miệng thêu dệt của ông dượng, cô tôi đau khổ nói:

-Mẹ xem đó, con Bình nó cả gan lấy hết tiền bạc con bán được, chồng con bảo nhờ nó đi lấy chìa khóa nhà, ảnh không hề biết chìa khoá nhà con giữ, trước khi đi con đã có nói rồi, vậy mà ảnh con sai bảo nó, ảnh kích thích lòng tham lam của nó, một đứa từ nhỏ thiếu thốn đủ thứ như nó, thấy tiền là mắt sáng rỡ, ảnh bảo nó đã ẵm trọn số tiền cho vào túi quần của nó, nó...

-Trời đất, có chuyện này sao Thanh- bà nội sa sầm nét mặt - thế con

mất bao nhiêu?

-Hai triệu đồng- cô tôi nói nhanh- toàn tờ năm mươi, với một trăm không à, mẹ, mẹ kêu nó trả cho con đi

Bà nội nhìn tôi, bà không tin tôi là đứa cháu hư hỏng, nên nói lời bênh vực:

-Chắc con đùa rồi, làm sao nó có thể lấy số tiền lớn như thế, có lấy giỏi lắm vài ba chục là hết sức, còn hai triệu chắc không thể nào đâu!

Chú thím tôi lắc đầu, ba tôi nhìn tôi thương hại, mẹ vẫn ôm chặt lấy tôi, anh chị tôi ngờ nghệch, câu chuyện vẫn chưa rõ ràng, câu chuyện mơ hồ đến khó mà tin, tôi cảm thấy mệt mỏi, thần kinh tôi căng thẳng, mắt tôi nở đom đóm, mọi vật trong nhà xoay vòng vòng, choáng voáng và...tôi ngất đi không rõ chuyện gì xảy ra kể tiếp. Khi tôi tỉnh dậy thì đã quá mười hai giờ, tôi thấy mình vẫn còn nằm trên chiếu, toàn thân vẫn còn phủ chăn bông, đầu tôi nặng trĩu, mắt tôi hơi ươn ướt, có lẽ tôi đã khóc cả khi ngất, và mọi việc ban sáng dần trở về trong trí, tôi nhớ lại tất cả, tôi rung mình sợ hãi, trán và bàn tay tôi đều toát mồ hôi lạnh, xung quanh tôi yên ắng đến lạ thường, thời gian lặng lẽ trôi qua, tôi không muốn hồi tưởng lại câu chuyện, nhưng càng muốn xóa đi thì càng nhớ nhiều hơn, mệt mỏi quá tôi lại thiếp đi

-Bình, Bình...-Tiếng mẹ tôi gọi, bàn tay mẹ lay nhẹ vai tôi, tôi từ từ mở mắt, những tia sáng yếu ớt cuối cùng của buổi chiều lọt vào mắt tôi chói lòa, mẹ tôi dùng một tay sờ trán tôi, một tay thì đỡ nửa thân người tôi ngồi dậy, mẹ bảo - Con ăn tí cháo thịt đi cho khỏe người, nằm ì một chỗ cũng đâu giải quyết được chuyện gì!

Mẹ tôi, người thờ dài thườn thượt, nghe giọng nói của người mà tôi thấy xót xa quá, bất giác tôi xúc động mạnh, tôi vòng tay ôm thật chặt mẹ, tôi nói qua làn sóng lệ:

-Mẹ ơi, mẹ hãy tin con, con không phải là đứa xấu xa đâu? con không bao giờ làm một việc để mình bị người khác rẻ rúng đâu? con bị người ta hại...người ta vu khống con, mẹ, mẹ hãy tin con, con hoàn toàn trong sạch...

Mẹ đưa tay lau mắt tôi, hôn lên mái tóc dài đen mượt của tôi:

-Tội nghiệp, tội nghiệp con tôi!

Mẹ cũng khóc, người vội lấy chén cháo từ chiếc khay đặt kế bên rồi đút từng muỗng, tôi ăn, chén cháo nóng bốc khói, thơm hương hành lá và mùi tiêu cay nồng, thật ấm áp, chợt đứa em gái bé xíu mới lên mười của tôi từ ngoài đi vào, nó nhìn tôi tròn xoe đôi mắt, hình như nó cũng khóc, nó rụt rè nói, nó nói từng chữ một như sợ tôi nghe chẳng rõ:

-Ba, muốn gặp chị!

Thì ra nó đến là để truyền khẩu lệnh, tôi hơi ái ngại, nhưng mẹ tôi chợt bảo:

-Ăn cháo xong con cứ mạnh dạn ra gặp ba, chắc ba con ...à, mà thôi đừng nghĩ ngợi lung tung, ăn ngoan cho khoẻ mà còn ra gặp ba, đừng sợ gì cả, ba con là người hiểu chuyện mà!

Tôi gật nhẹ đầu bình tâm, nhưng trong lòng cũng mang nhiều ngổn ngang, lo lắng. Mọi lo lắng chợt tan đi là khi tôi bắt gặp nụ cười của ba, nụ cười hàm ý trấn an, nụ cười xua tan mọi suy nghĩ vẩn vơ, và đó là lần đầu tiên tôi nghiêm túc nói chuyện với ba:

Ba tôi, người chỉ hỏi về quá trình sự việc bị mất trộm, tôi thành thật kể lại hết không bỏ sót chi tiết nào, ba tôi nghe xong người chỉ phán một câu chắc nịch:

-Ba tin con trong sạch Bình à!

Thế rồi người bỏ đi, khi ba tôi trở về thì trời đã khuya, ba tôi uống rất nhiều rượu, rượu làm ba tôi điên loạn, ba buông ra những lời mắng nhiếc, nhục mạ cô tôi, bảo cô tôi là người đàn bà không đứng đắn, ngoại tình, phản bội chồng, và ba tôi chửi rủa luôn cả ông dượng, nói ông ta là quỷ râu xanh, phường dụ dỗ, là thứ chẳng ra gì, trộm cắp... tóm lại ba tôi làm mẹ, bà và anh em tôi hoảng hốt, em gái tôi khóc ngất, anh tôi thì can gián, mẹ là người lặn xả, hét chạy đi tìm khăn khô nhúng nước lau mặt ba, thì lại chạy xuống bếp vắt chanh giã rượu, chỉ riêng bà tôi tâm trạng có tí nặng nề, tôi thấy bà có vẻ buồn phiền, không buồn phiền sao được khi chị em trong nhà lại mất hoà khí, mà tất cả đều bắt nguồn từ một đứa cháu gái khờ khạo

Chuyện Đời Tôi

Chương 6

Những ngày nối tiếp theo đời sống, tôi có nhiều biến động, những tuần lễ dài tôi sống trong niềm đau, tôi không còn cái tâm trạng ngồi hàng giờ sáng tác văn, tôi không còn vẽ vời và ca hát tiêu khiển, mà thời gian cho tôi chỉ là những khoảnh khắc mặt ủ mày dột, bà cô và ông dượng cứ như là hai ngôi sao quả tạ chiếu vào sự vô tư của tôi. Tôi không còn vô tư nữa, tôi đã ý thức được đâu là thật thà, đâu là dối trá, cái gọi là tình nghĩa một nhà hoàn toàn sáo rỗng

Họ cứ cách hai ngày là lại tới tìm tôi, không mắng nhiếc thậm tệ, thì lục lạo đồ đạc, họ bới xóc hết mọi cái tủ của gia đình tôi, họ hết hỏi bà tôi về một ngày của tôi làm gì? thì lại hỏi cô tôi, tôi có mua sắm gì đắt tiền không? tôi có gì khác thường không? tôi có ra ngoài mà về muộn không? họ tự hỏi và họ tự kết án bằng một câu cay cú, bà cô bảo với ông dượng:

-Chắc tiền bạc nó đem mua vàng, nữ trang rồi gửi nhà bạn hết mình ời!

Ông dượng gật đầu đồng tình. Hai vợ chồng ngoài trung niên kẻ hò người xướng, mẹ và anh em tôi chỉ biết câm nín, ba thì mấy ngày này lại đi làm xa thành thử chỉ có tôi chịu trận, bà và mấy dì có nói lời bênh vực thì đều bị cô móc miếng cho là tôi đã chia phần nên mới khư khư bảo vệ một đứa ăn cắp

Rồi cũng đến lúc tôi không còn chịu đựng được nữa, cơn giận trong tôi bùng nổ, như ngọn núi lửa phun phùn phụt, tôi đã quên mất cái đạo nghĩa kính nể bề trên, tôi đã quên đi cái phép tắc của phận làm con cháu, tôi đối diện họ, trong đôi mắt của tôi hôm đó họ chẳng khác gì loài ma quái ăn thịt người, và tôi để tự cứu lấy mình tôi phải tự chống trả, tôi biết mình cứ nhún nhường mãi sớm muộn gì mình cũng tức mà chết, nên tôi đã ngạo nghễ ngẩng cao đầu, tôi không còn biết sợ là gì, tôi chỉ vào họ, tôi nói như tát nước:

-Tôi không có ăn cắp, kẻ ăn cắp không phải là tôi, mà chính là ông ta, ông ta đã lợi dụng sự thật thà của tôi mà dựng lên vở kịch hoàn hảo, sao cô không chịu hiểu cho tôi cơ chứ, cô cố tình bức tôi, dồn ép tôi,

cô...cô là người hồ đồ

Bà ta cũng không vừa, cũng hét như tát nước vào mặt tôi:

-Cái con ranh này lấy trộm tiền tao mà còn làm dữ nữa à? Mà tưởng tao tin những lời biện minh của mày à, chính chồng tao đã thấy mày lấy tiền nhét vào túi, như vậy còn giả được sao, đồ con gái hư hỏng, vô học, mất dạy, dù gì tao cũng là cô mày chứ..

-Nếu bà là cô tôi thì không bao giờ đi bên người ngoài, bà cũng không tốt lành gì đâu mà có quyền vu khống tôi

Nghe tôi trả treo cô tôi tức sôi máu, nhưng cô tôi biết là mình đang vào thế bị yếu, cô tôi sợ làm dữ nữa thì thế nào tôi cũng huých tẹt hết cái quá khứ của cô thì không hay, cô tôi chợt òa khóc, rồi quay sang cầu cạnh nội:

-Mẹ, mẹ xem nó kià, nó hung dữ với con kià, đúng là nó không có ai dạy dỗ mà..

Bà nội tôi hơi mệt, bà khó chịu trong người, nhưng cũng gắng giữ được cái nét mặt nghiêm, bà lớn giọng:

-Mẹ mệt lắm rồi con à, chuyện của chúng con thì tự mà lo giải quyết, quay sang tôi nội lườm -còn Bình, con khôn thì con nhờ, mà dại thì con chịu

Nội quay quả bỏ đi vào buồng, và mọi chuyện cứ tiếp diễn từng ngày, nhà tôi lúc nào cũng như cái chợ bát nháo, đến độ mẹ tôi thấy sự việc càng lúc càng phức tạp, mẹ không chịu nổi áp lực, nên một ngày nọ mẹ đã kéo tôi vào lòng, nói lên sự toan tính của mình

-Bình, cứ tiếp tục dạy dỗ thế này không hay ho gì cả con à, mẹ nghĩ hay là để mẹ mượn tiền trả phức cho bà ta

Tôi bất ngờ, dĩ nhiên tôi không chịu, tôi không đồng ý, tôi vội vã nói, vội vã can gián, vội vã chứng minh sự suy nghĩ của mẹ là sai lầm:

-Không, mẹ làm thế chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, lòng tự trọng của con và danh dự của mẹ...làm sao con có thể ngẩng cao đầu nhìn đời, mẹ làm như vậy con càng khổ tâm, mà bà ta còn cho rằng con đã ăn cắp, mẹ làm vậy vô tình cho ông ta một mẻ lợi lớn, hạng người như ông ta không hề biết ray rút lương tâm đâu mà ông ta còn được thể cười vào mặt mẹ con mình ngu xuẩn

-Nhưng mà mẹ không muốn con bị họ dày vò, làm phiền mãi

-Con hiểu mẹ muốn tốt cho con, mẹ thương con, nhưng mẹ sẽ thật

sự vĩ đại hơn ở lòng con là người mẹ luôn tin con, luôn đứng về phía con

Mẹ tôi gật gù, tôi biết người vẫn nhiều rối rắm, nhưng tôi thà chết vinh còn hơn sống nhục, tôi tin cây kim trong bọc lâu ngày rồi cũng lòi ra, sự thật rồi sáng toả, trời cao có mắt, tất cả nên tuân theo tự nhiên

Rồi mọi chuyện cũng dần lắng xuống, bởi cô tôi chẳng tìm được một tí gì thay đổi ở tôi, ông dưỡng tôi càng lúc càng nhập vai tốt hơn, ông ta luôn chứng tỏ mình là người chồng gương mẫu, và quan trọng là ông ta thành công trong việc chiếm trọn niềm tin của cô tôi, riêng về tôi ngày một càng sâu muộn, tôi ít cười, thỉnh thoảng hay thờ dài. Tôi bắt đầu học nữ công gia chánh, thời gian nhàn rỗi thì chăm sóc em, dọn dẹp nhà cửa...khi còn một mình tôi hay ngồi bên khung cửa sổ, mà những lúc chỉ có một mình thì con người ta luôn tìm về dĩ vãng, tôi trở về thời thơ ấu, thời mẹ tôi còn là con gái, rồi tới lúc lấy chồng, sinh ra ba anh em chúng tôi, chịu trăm đắng ngàn cay, khổ ai, tất cả như khúc phim chiếu chậm.

Qua lời kể của mẹ tôi thì mẹ tôi là trưởng nữ trong gia đình, bà ngoại và ông ngoại thôi nhau với lý do sống không hạnh phúc, ít lâu sau bà ngoại tái giá với một người giàu có, người chồng sau có máu cờ bạc nên sự sản dần tiêu hao, sống với ông ngoại mới, bà ngoại hạ sinh thêm ba nam, và một nữ, tuy cùng mẹ khác cha, nhưng không hiểu sao mấy chị em của mẹ thương yêu nhau và hòa thuận với nhau lắm. Năm mẹ mười một tuổi thì bà ngoại qua đời, mẹ nghỉ học ở nhà chăm sóc em, gánh nặng gia đình đều trút lên vai mẹ. Năm mẹ mười bốn tuổi thì cha của mẹ rước mẹ về sống bên chú thím, anh chị em từ đó ly tán, nhưng vẫn giữ liên lạc với nhau cho đến tận bây giờ.

Tuổi thơ mẹ thuở nhỏ đến lúc là thiếu nữ thì trải qua không biết bao nhiêu thăng trầm biến cố, mẹ từng đi làm mướn, từng ăn nhờ ở đậu, từng giữ em cho người ta, rồi đủ tuổi đi làm thì xin vào làm công nhân may ở xí nghiệp may Hòa Bình, sống nhờ nhà cô bạn và nhận mẹ của bạn làm mẹ của mình. Cuộc đời mẹ đã thiếu thốn tình thương ruột thịt, nên mẹ luôn trân trọng tình thương của bạn bè. Mẹ tôi đẹp lắm, nét đẹp giản đơn, những nét đẹp giản đơn thì thường không đơn giản, bởi mẹ tôi có quá nhiều người theo đuổi, nhưng định mệnh khiến xuôi mẹ gặp ba để rồi trở thành số phận

Ba tôi ngày đó hiền lành, tuy có hơi xí trai nhưng xem ra là người tử tế, ba tôi là bạn của gia đình cô bạn mà mẹ tôi ở đậu ăn nhờ, đang lúc tình cảm chín mùi thì đột nhiên ông Ngoại tôi đi Pháp với người vợ kế, ông muốn đem cả mẹ tôi đi theo, và ba tôi đã kiên quyết dành lấy mẹ, đã thề thốt hứa hẹn sẽ bảo toàn tốt cuộc sống cho mẹ, thế là mẹ quyết định ở lại quê nhà, ông ngoại tôi biết không còn cách nào khác, đành yêu cầu ba tôi phải làm đám cưới với mẹ ngay trước ngày ông xuất cảnh

Thế là mẹ tôi lên xe hoa (nói xe hoa cho sang, chứ thật ra chiếc xe hoa ba dành đón mẹ là chiếc xe lam) gia đình nội bảo đi xem tuổi tuổi ba mẹ không hợp, thầy bảo rước dâu bằng xe lam, ông ngoại tôi nhìn mẹ đi về nhà chồng mà không khỏi xót xa, trước ngày ông đi, ông cầm tay mẹ gởi gắm ông bà nội với nghĩa cử chân tình

Mẹ tôi về làm dâu, mẹ tôi bỏ việc làm công nhân may, mà ngoan ngoãn ở nhà làm nội trợ, gia đình nội trên dưới tới hai mươi mấy nhân khẩu, nên mỗi bữa cơm mẹ tôi đều phải rửa rất nhiều chén bát, mỗi ngày giặt rất nhiều chậu áo quần, các cô chú tôi hồi ấy đều là sinh viên, học sinh, ham chơi, nhát công việc nhà, nên mọi việc lớn nhỏ đều dùng đẩy hết cho mẹ tôi, ba tôi dẫu có hay cũng phớt lờ, bởi người cho đó là bổn phận đạo làm dâu

Rồi anh em tôi chào đời, anh tôi lớn hơn tôi hai tuổi, vì là con trai đầu lòng nên được cả nhà tăng tiu lắm, ngày ấy gia đình nội còn khá giả, nên anh tôi được chiều chuộng, từ quần áo tới đồ chơi đều đầy đủ, vả lại ông ngoại bên Pháp cũng hay gởi tiền về nên cũng ấm no, sung túc.

Mùa thu, ngày 27 tháng 8 năm 1984, tôi cất tiếng khóc chào đời, mẹ cha ai cũng mừng vì tôi là con gái, thế là tiên đồng, ngọc nữ đều đầy đủ, trong nhà đầy tiếng cười, tiếng khóc trẻ thơ. Nhưng sự chào đời của tôi đã làm thay đổi bộ mặt gia đình, ông nội làm ăn lụng bại, cha tôi thì vướng vào rượu chè, còn các chú, các dì mỗi người một hướng. Tôi giống như khắc tinh của dòng họ, và cách cư xử của dòng họ dành cho một khắc tinh là phải đem tôi đi thật xa, thế là một cuộc xung đột giữa mẹ và gia đình chồng tranh chấp, mẹ tôi vì thương tôi mà không đồng ý đem tôi đi gởi cho bà con, nhưng đó lệnh của ông nội, ông cho rằng nếu tôi biến mất thì phong thủy nhà cửa lại như xưa. Ba tôi cũng lâm vào tình thế khó xử, bên tình bên

hiếu biết làm sao cho vẹn toàn. Giữa cảnh rối ren đó mẹ tôi đã can đảm đứng lên, mẹ thu dọn hành lý và quyết mang tôi về sống với bà ngoại nuôi ở Phạm Thế Hiển

Lúc mẹ tôi bỗng tôi rời nhà chồng, có hai người con trai đau khổ, một là ba, hai là anh, ba tôi im lặng, còn anh tôi thì khóc cứ gọi mẹ tôi mãi, trách mẹ sao không thương con, bỏ con, anh tôi trông thật đáng thương, mẹ tôi hết lời dỗ dành, mẹ bảo sẽ về thăm anh, sẽ nhớ anh nhiều lắm, vì hoàn cảnh chứ mẹ tôi nào muốn, chọn ai bỏ ai. Nhưng trong đôi mắt và sự suy nghĩ của trẻ con, đứa trẻ lên năm cái suy nghĩ bao giờ cũng non nớt chưa thành hình, nhưng anh tôi đã biết cảm ghét tôi lại là sự thật. Đó cũng là lý do chính đáng mà anh em chúng tôi tới giờ vẫn không gặp nhau.

Cuộc hành trình của mẹ con tôi đầy gian nan, và vất vả, chịu nhiều thiệt thòi, sống trong nghèo túng và thiếu thốn. Ba tôi vẫn thường xuyên ghé thăm, rồi ngủ lại nhà bà ngoại, mẹ tôi vẫn hay lên về nhà bà nội, tần tiện tiền bạc mẹ dành dụm mua quà bánh cho anh.

Thời gian trôi qua, tôi lên bảy, độ tuổi tới trường, tôi không giống như những đứa trẻ khác mỗi lần nghe đến trường là sợ, trái lại tôi tới trường bằng cả niềm hạnh phúc. Chính giữa cái ngày tôi bước chân vào ngưỡng cửa tiểu học thì mẹ tôi nhận được bức thư của ông nội, từ tay ba tôi, trong thư ông viết là đã hối hận và ăn năn, ông muốn được nhìn thấy cháu gái, và mong mẹ hãy bỏ qua tất cả, cho gia đình, chồng con còn sum họp, đoàn tụ.

Mẹ tôi vẫn còn giận ông nội, nhưng nghĩ còn có anh tôi, còn ba tôi nên nén thương tổn, uất ghen mà quay trở về.

Lần đầu tiên tôi bước về một ngôi nhà lớn, có lầu cao, có cửa rộng, khác hẳn với nhà bà ngoại nuôi vách lá nghèo nàn, nền tráng xi măng, vật dụng toàn gỗ tre, ở đây thì nền lát gạch bông, vật dụng bằng nhôm, đồ dùng bằng sành, sứ, kiểu cộ đủ cả, nhưng sao tôi chẳng cảm nhận được sự thân thương ấm áp, mà trong lòng lúc nào cũng quay quắt nhớ về căn nhà vách lá cột xiêu, nhớ ngoại, nhớ các buổi cơm dung dị không thịt cá, chỉ tương chao, nhớ đến phát khóc, những ngày đầu tôi cứ khóc vì nhớ, cứ đòi quay về với ngoại, mặc mọi người dỗ ngọt, dụ dỗ cũng không làm dịu cái nhớ ở lòng tôi

Bản tánh trẻ con là bản tánh mau quên, vô tư, sống lâu thì sẽ quen, nên chỉ vài tháng sinh hoạt, làm quen môi trường mới, gặp bạn bè đồng trang lứa chơi chung, nên tôi không còn đòi về với ngoại nữa, tôi tập thích nghi với cuộc sống, và cuộc sống cũng vì tôi mà mỉm cười. Tôi vô tư với cái thế giới của trẻ con, đâu hay biết sự vô tư của mình lại là cái gai trong đôi mắt người anh trai

Anh em tôi cứ cãi vã suốt, dù không có chuyện gì anh ấy cũng cố gây chuyện cãi vã, chọc cho tôi khóc thét lên thì anh ấy cười đắc ý, anh ấy nghênh ngang ỷ có ông nội bệnh vực nên mỗi khi có dịp thuận tiện là cứ ăn hiếp tôi không thương tiếc, có lần anh ấy làm tôi khóc, bị ba thấy, ba đánh đòn đau anh, anh cắn răng chịu đựng, rồi đợi ba đi vắng anh ấy trút hết cơn giận lên tôi

Trẻ con thường không thù dai như người lớn, mọi chuyện rồi cũng ổn, anh tôi lên cấp hai là học sinh giỏi nên lo học hơn là chơi, anh chẳng còn thời gian nào mà phá rối tôi nữa, anh càng giỏi thì tôi càng dở, đó là sự tương phản trong nhà chúng tôi, anh càng sáng chói bao nhiêu về thành tích bằng khen, thì tôi càng lu mờ vì học kém, vựng về và hay lơ đãng, anh tôi càng khỏe mạnh như chim tung cánh, càng vươn cao trên bầu trời, thì tôi sức khỏe yếu, hay đau bệnh, lúc nào cũng ra dáng tiểu thư, cũng cần phải được chăm sóc, bảo vệ.

Năm lên tám tôi bị sốt bại liệt hai chân, cha mẹ chạy chữa khỏi bệnh, Năm lên chín, mẹ tôi hạ sanh một tiểu công chúa, thì năm lên mười gần thi tốt nghiệp tiểu học tôi bị sốt xuất huyết, tưởng không qua khỏi thì nhờ trời gia hộ nên tôi lại tiếp tục sống, rồi mỗi khi trời trái gió, nhất là mùa đông tôi hay bệnh phong thấp, thỉnh thoảng bệnh thiếu máu lại xuất hiện dày vò tôi. Mẹ tôi đi mua tử vi cho tôi, thì trong tử vi bảo số tôi đoản mệnh...Rất cuộc tuổi thơ tôi vui ít buồn nhiều, không êm đềm bằng phẳng, nhưng bù lại tôi có năng khiếu, tôi vẽ rất đẹp, tôi khéo tay có thể tự làm ra đồ chơi cho mình...tới khi hiểu chuyện, biết mơ mộng, yêu đương...tôi mười lăm biết làm thơ tình, mười sáu đam mê tiểu thuyết nên bắt chước người ta viết văn, câu chuyện tôi viết chẳng có độc giả, chẳng lời phê bình, chỉ có tôi một mình tự viết, tự đọc, thành thử tôi thất bại, văn tôi viết chẳng có hồn, đơn giản và ấu trĩ. Nhưng tôi luôn nỗ lực và cố gắng, mong sao đi trọn vẹn con đường mình đã chọn. Thế thôi!

Chuyện Đời Tôi

Chương 7

Tôi vì chuyện yêu đương mà thi hỏng tốt nghiệp năm lớp chín, hai năm nằm nhà nếu không viết thơ làm văn thì tôi quả thật rất vô dụng. Nhờ viết văn mà tôi mới tìm thấy lẽ sống của đời người. Tôi thường bảo với hai đứa sinh thành của mình rằng:

-Nếu con không viết văn, không sáng tác thơ thì con sẽ không tồn tại

Câu nói ấy tôi đã phát biểu cái tôi của chính mình, cha mẹ tôi cứ lắc đầu trước cái tính gàn dở của tôi, dù không ai hiểu tôi, ủng hộ chỉ hướng tôi, nhưng tôi biết sẽ có một người sẵn sàng dìu tôi đi tới thiên đàng của ước mơ, người đó lại chính là bản thân tôi. Thượng đế có thể tạo ra những chiếc cầu, nhưng không thể dắt họ qua những chiếc cầu ấy! nên tốt hơn hết là mình tự bước đi bằng chính sức của mình

Dòng hồi ức khép lại, vụ án trộm tiền rồi cũng chìm dần, kẻ trộm thật sự tới giờ vẫn chưa lộ chân tướng. Công việc mỗi ngày tôi phải làm là nấu một bữa cơm trưa sao cho ngon, thời gian rảnh thì nghiền ngẫm một cuốn tiểu thuyết nào đó của Quỳnh Dao, khi tâm hồn ngập tràn cảm xúc thì bày giấy viết, và viết thật nhiều, niềm vui vồn vện được nghe một đĩa nhạc sến, thật buồn, thật trữ tình.

Có nhiều bạn bè hỏi: Tại sao tôi lại chọn bút danh Trường Phi Bảo? bút danh giống tên của kiếm khách thời cổ, nghe hay hay...Tôi nghĩ việc đặt bút danh cho một người sáng tác thật ra cũng rất quan trọng, đòi hỏi phải có ý nghĩa, phải có hoa từ, mỹ nghệ, sao cho xứng với tài năng của mình, sao cho một khi người ta đọc có thể liên tưởng được con người ấy. Nhưng với tôi thì không, Tôi thấy thơ mình chẳng có gì đặc biệt, vả lại chắc gì thơ mình sẽ được đăng trong vô số các bài thơ hay khác, mà bút danh mang ý nghĩa để làm chi, khi chính bản thân mình đã từ lâu mọi người cho là sống vô nghĩa, học hành không tới nơi tới chốn, khờ khạo đến đáng thương, lại mắc chứng bệnh hoang tưởng...tôi trong con mắt của gia đình trừ ba mẹ tôi ra, tôi cơ hồ chỉ như hạt cát nhỏ nhoi, là con vẹt xấu xí.

Tôi lấy bút danh Trường Phi Bảo chẳng qua vì tôi ngưỡng mộ hai

giọng ca trong nước và ngoài nước. Ca sĩ Đan Trường và Phi Nhung, một giọng ca ngọt ngào sâu lắng về quê hương, một giọng ca trữ tình lãng tử rất trẻ trung, hai giọng ca đã một thời tôi mê qua những bài hát Hôn Môi Xa, Em ơi tình yêu, Áo Mộng tình yêu...Bông Diên Diên, Tình ngăn đôi bờ, Hoàng hôn màu tím...ngoài nghe hai giọng ca này ra thì tôi chẳng nghe giọng ca nào nữa, chính vì vậy tôi lấy tên hai người ghép lại, chữ Bảo chính là ám chỉ cuộc đời tôi giống Bảo và biết bao giờ giống bảo mới tan đi.

Trong những lúc lòng tôi trống trải, thì hình ảnh chiếc áo dài trắng cứ bay vờn trong trí, tôi nhớ bạn bè, nhớ trường lớp, nhớ tuổi hoa niên, nhớ...nhiều nỗi nhớ quay quắt, và cái khát khao được cắp sách bùng lên mãnh liệt. Tôi không học được ở phổ thông, thì học ở bổ túc. Tôi cắt bỏ mái tóc dài, để tóc ngắn, tôi mang cặp kính cận tô điểm cái khuôn mặt bầu bĩnh một nét đáng yêu

Cuộc đời tôi lại bước sang trang khác.

Việc học mới bằng đầu được vài tháng, thì mẹ tôi dùng một cái thất nghiệp, bởi mẹ không chịu nổi sự áp bức, bóc lột của bà chủ người Hoa. Mẹ tôi là người có thừa lòng tự trọng, tự ái và luôn là người sẵn sàng từ bỏ một thứ gì đó không hợp với lòng mình. Cha tôi cũng gặp vận xui, làm ăn thua lỗ, ông uống rượu hầu như cả ngày không biết chán.

Kinh tế gia đình tôi lâm vào khủng hoảng trầm trọng, mỗi bữa ăn trở nên sơ sài, một bó rau muống, vài ba trứng vịt luộc giãm nước nắm cũng ăn ngon, khi gạo gần hết thì nấu cháo trắng ăn với khô vệt cũng đắc ý. Hết tiền thì đi mượn từ các cô chú vài ba chục để tần tiện chi tiêu, nói chung cuộc sống thì thiếu thốn, phải lo cho ba đứa con ăn học là cả một vấn đề to tát

Năm đó tôi đậu tốt nghiệp lớp chín hệ bổ túc, kỳ thi thầy cô gác cũng nói tay nên nhóm chúng tôi ai cũng đậu hết. Nhóm chúng tôi gồm chín người, tuổi tác không ai bằng ai. Người lớn tuổi nhất nhóm là cô Mai, cô hiện công tác ở bệnh viện chấn thương chỉnh hình ngoài quận Nhất, cô độ khoảng ba mươi mấy tuổi, có chồng và hai đứa con gái, kế tiếp là anh Vũ, anh ấy từ Vũng Tàu lặn lội lên đất Sài Gòn mưu sinh, tôi quý anh lắm, mà anh cũng quý tôi nữa, anh hai mươi chín tuổi, ngoài ra thì con có Trinh, Tuấn lớn hơn tôi hai tuổi, Hàn My có lẽ nhỏ tuổi nhất nhóm, nhưng là cô bé linh động và sống hết mình

với bạn bè. Nhóm chúng tôi hoà đồng, thân thiết như gia đình, thường tụ họp những ngày nghỉ đi chơi, hoặc sang nhà cô Mai bày biện đi chợ rồi về nấu ăn.

Ai cũng có công ăn việc làm ổn định cả, Hàn My cũng thế, chỉ có tôi còn nằm trong giai cấp chia tay, nên nhiều lúc đi chơi thấy ai cũng bỏ tiền ra khao mình, tôi thấy mặc cảm lắm, nhưng mọi người hiểu tôi, chẳng ai làm tôi buồn hết

Chúng tôi đậu tốt nghiệp một phần cũng do nỗ lực, còn một phần phải nói là may mắn. Thi đậu rồi thì đi ăn mừng thế là chúng tôi chọn nơi tổ chức vẫn là nhà cô Mai. Hôm ấy Hàn My không tới dự, nhờ vội vã về nhà báo tin với cha mẹ, thành thử chỉ có tám người. Đang nhập tiệc vui vẻ đột nhiên anh Vũ hỏi:

-Sao không thấy anh Thanh vậy? tôi có mời anh ấy mà, anh ấy gặt đầu, sao giờ lại không thấy?

-Chắc người ta bận về với vợ con hơi đầu mà đi chơi với lũ trẻ ranh, con nít không ra con nít, người lớn không ra người lớn như chúng mày - cô Mai đáp lời anh bằng giọng pha trò, cả bọn cười sặc sụa

Thật ra thì anh Thanh là người đã có gia đình, có điều chưa có con, vợ anh ấy là giáo viên mầm non, anh làm việc ở Bưu điện, anh tới với việc học do cơ quan yêu cầu, anh thi hỏng năm ngoái, năm nay anh chỉ vào ôn, để thi lại, trong lớp tôi có lúc để mắt tới anh, bởi anh có khuôn mặt như tài tử, mỗi lúc anh cười thì phải nói là tôi đứng tim, vì nụ cười anh sáng ngời, răng anh trắng như ngà và rất đều đặn, anh lúc ấy cũng chẳng có chú ý tới tôi đâu, nhưng về sau thì anh là một định mệnh đầu tiên đến với cuộc đời tôi

Nhắc tới hai chữ Định-Mệnh lòng tôi đau quặn thắt, nhưng mà tôi không hề muốn chối bỏ định mệnh, tôi xem định mệnh như một cái gì đó rất tự nhiên, có điều định mệnh đến với tôi bao giờ cũng ngán ngùi

Tôi học lớp mười, vẫn ngôi trường bỏ túi, vẫn thầy cô lớp cũ dạy, và vẫn khối bạn bè chênh lệch tuổi tác ngồi chung với nhau, vẫn nụ cười rạng rỡ, tôi vẫn nhận được nhiều sự chăm sóc của mấy anh chị trong nhóm. Đó là điểm hoàn toàn khác biệt với trường phổ thông, học xong một lớp là tan đàn xẻ nghé, mà tụi bạn ít khi nào quan tâm, bảo ban nhau cùng tiến như thầy cô và mấy anh chị ở đây, tận tụy và

nhật tình

Nhóm chúng tôi giờ có thêm người gia nhập từ chín người thì giờ thành mười một, đó là Châu, Hà, và...anh Thanh.

Anh Thanh và tôi quen nhau cũng do việc mượn bài vở lẫn nhau, tôi hôm ấy lại quên chép bài học lý, cô Mai cũng không có chép nốt vì hôm trước cô đi trực ban, nên tôi đành mượn của anh Thanh. Anh Thanh biết tôi khá môn văn nên hỏi tôi về phần bài tập, tôi nhiệt tình giảng giải. Chúng tôi quen nhau trên phương diện học tập, anh Thanh ngồi ở bàn sau lưng tôi, không hiểu vì lý do gì mà hôm sau anh chuyển chỗ ngồi cạnh tôi, anh bảo: ngồi gần để trao đổi sẽ tiếp thu bài tốt hơn, học thầy không tày học bạn mà.

Tôi thấy lòng vui vui, và kể từ hôm ấy cho tới những ngày sau anh Thanh và tôi càng lúc càng khấn khít, những môn tính toán tôi luôn nhờ anh giúp đỡ, giảng hộ, hay tìm kiếm một phương trình phức tạp, còn ngược lại tôi giúp anh yêu thích môn văn học, tôi thường cho anh xem mấy quyển thơ chép tay của tôi, hay đọc một bài thơ tôi thích cho anh nghe. Anh Thanh bắt đầu thích thú sự lãng mạn, cái dạt dào của đôi lứa yêu nhau, có những lúc buồn buồn tôi thường hay trêu anh:

-Anh đã qua thời đó rồi, còn lưu luyến nữa sao?

Anh trả lời rất tự nhiên:

-Anh không lưu luyến, anh chỉ hoài niệm.

Tôi bất giác nhìn thấy được cái vẻ đàn ông của anh đang suy tư về thời tuổi trẻ của mình. Tôi hỏi trong khi chuông đồng hồ tiết bắt đầu:

-Anh đang suy nghĩ gì thế?

-Không có gì, chỉ là thấy em sến như con hến

-Trời- tôi phì cười- em sến vậy còn ai chịu ngồi yên lặng nghe em đọc thơ vậy ta

-Anh nghĩ chỉ có anh thôi, vì chẳng còn ai có thể chịu ý em

-Tại sao?

-Tại trên thực tế thơ văn vốn tẻ nhạt, người ta chạy đua theo cuộc sống, thời gian là tiền bạc, chứ đâu có ngồi hàng giờ trước một tờ giấy nặn từng chữ, hay nghe ngâm một đoạn thơ mà xúc động đến rơi lệ

Nghe anh nói làm tôi thoáng buồn, nhưng vẫn cố tìm lời để nói:

- Nhưng em tin vẫn có người ngoại lệ
- Dĩ nhiên, nhưng rất hiếm, cô nhóc của tôi à!

Tôi ngẩn người bởi cách xưng hô của anh, và bất thần đỏ mặt, nhịp tim cũng rút mất vài nhịp, cô dạy hóa bước vào, tôi mới lắc đầu xua đuổi mọi thứ vẩn vơ mà chăm chú vào bài giảng Sự tuần hoàn của chuỗi biến hóa, thiết chán phèo!

Anh Thanh đi học thất thường lắm, vì có khi anh làm thêm giờ ở cơ quan, những buổi anh nghỉ học tôi luôn cố chép đầy đủ bài để cho hôm sau anh còn có bài mà chép lại, anh Thanh cũng hay đi trễ nữa, và tôi cũng thế, anh Thanh tới lớp trễ vì công việc, vì gia đình, còn tôi tới muộn vì sợ khảo bài, nhất là những giờ toàn, thời gian dài đẳng đẳng, dài lê thê, tôi sợ thầy gọi lên bảng sửa bài, những lúc ấy tôi đứng như trời trồng, mấy phương trình nó nhìn tôi cười nhạo báng, mấy cái lý thừa, số căn biết tôi, mà tôi thì hoàn toàn xa lạ với chúng, thật xấu hổ, nhưng lần nào anh Thanh và mọi người cũng động viên tôi cố gắng, nhất là lớp trưởng, sau tới lớp phó, mà những giờ chúng tôi đi trễ thì phải có một người tới trước dành chỗ cho người chưa tới, bởi chỗ ngồi của học sinh bổ túc như tụi tôi không thống nhất, thích chỗ nào thì ngồi chỗ đó, có khi phải ngồi ở bàn chót, không may thì ngồi bàn đầu, gặp ánh mắt của thầy cô là lòng tôi tê cứng.

Thế rồi, tôi trở lại với cái nụ cười hồn nhiên, tôi mạnh mẽ dấn vào trong lớp tôi một phong trào yêu thơ, yêu văn nghệ, Châu, Hà và cả Hàn My cứ mượn thơ tôi đọc mãi, Châu, Hà chỉ biết khen, còn Hàn My thì luôn góp ý và nàng hay giúp tôi sửa khiếm khuyết của bài sao cho thơ trọn vẹn. Trong lớp tôi và nhỏ là đôi bạn tranh đấu kịch liệt ở môn văn, Bởi nhỏ cũng rất giỏi văn mà, toán và các môn khác Hàn My cũng học rất xuất sắc, cả anh Vũ lớp trưởng cũng phải chào thua

Chuyện Đời Tôi

Chương 8

Tôi hạnh phúc và thỏa mãn với môi trường sống mới. Tôi hòa đồng với tất cả mọi người. Phút chốc những chuyện đau lòng, buồn phiền không còn tồn tại, với một đứa con gái chưa làm ra đồng nào như tôi

thì luôn nhận sự giúp đỡ của người khác, nhiều lúc đâm ra ái ngại, nhiều lúc cũng ra mặt từ chối, nhưng...tâm chân tình của mọi người quá lớn, thành thử tôi nhận nhiều hơn cho, mà nhận đồng nghĩa với mắc nợ, món nợ tình cảm tôi biết trả làm sao cho thỏa đáng

Anh Thanh cũng rất tốt với tôi, lúc nào cũng nuông chiều, chăm sóc tôi, và còn dạy tôi nhiều thứ, như cách cư xử ngoài xã hội nè, uy tín bao giờ cũng đứng đầu nè, khi làm việc thì phải linh hoạt, năng động, cười nhiều hơn nói. Anh bảo tôi cần nên sống thực tế, dù thực tế có phũ phàng cũng phải biết chấp nhận. Tóm lại anh Thanh đến với tôi như một giấc mơ, anh vẽ lên cuộc đời tôi nhiều màu sắc mới lạ. Tôi rất thích được gần gũi anh, sự hiểu biết của anh rộng lớn hơn tôi nghĩ. Những giờ ra chơi tôi tranh thủ tâm sự với anh, chỉ mười lăm phút ngắn ngủi cũng giải tỏa bớt phần nào áp lực. Tôi kể anh nghe về chứng bệnh thiếu máu của mình, anh khuyên tôi chịu khó bồi bổ, hạn chế việc nặng óc làm thơ. Tôi lại nhắc về Nam, kể về mối tình đầu thuở còn học phổ thông. Tôi nói rõ ràng, tường tận, chẳng giấu giếm, anh chuyên chú lắng nghe, và mắt anh long lên vì giận, khi tôi kể chuyện tôi từng bị tình nghi là kẻ trộm...Anh đã xoa đầu tôi, anh hết lời an ủi, động viên tôi.

-Hãy cố gắng nỗ lực thêm nữa em à, đó chẳng qua chỉ một sự va chạm rất đời thường, ai mà không có lúc ngu khờ, đại dốt, bị vấp té, thì cần biết gượng đứng dậy, anh tin rồi mọi chuyện sáng tỏ, trời phật không phụ người hiền

Tôi mỉm cười, trêu anh:

-Thực tế như anh, mà cũng tin trời phật nữa ư?

-Tin chứ em, cái gì đáng tin thì nên tin, nếu không có trời Phật thì ta đâu cần thiết phải đi lễ chùa, rồi thờ cúng mỗi ngày, em thấy như vậy đâu có hợp tình, đúng không?

-Dạ đúng, anh nói lời nào cũng thấm thía lòng em.

Tối nào tan học về, những chuyện giữa anh và tôi, bao giờ tôi cũng thuật lại cho Hàn My nghe một cách chi tiết, và lần Hàn My cũng có chút gan tỵ, dỗi hờn, nằng nặc:

-Nếu giả dụ bạn và mình hai đứa đều té sông, thì bạn nghĩ anh ấy sẽ nhảy cứu người nào trước

-Anh ấy sẽ cứu cả hai - tôi trả lời qua loa

-Bạn sai rồi- Hàn My chỉ tay vào tôi- mà là Bình ấy, tình cảm giữa Bình và anh Thanh có mối quan hệ tốt. Không phải chỉ riêng mình

thấy mà cô Mai và mọi người ai cũng thấy. Anh Thanh hay chăm sóc và chiều chuộng Bình. Anh Thanh thương bạn như em gái
-Ừh. Tôi cười buồn, cố lấp liếm nói với Hàn My- mình mong mình và anh ấy được làm anh em ở kiếp này, chỉ kiếp này thôi.

Hàn My không hiểu tâm trạng tôi đang bị vò nát, bởi sự vô tư của nàng, khi tôi gần tới hẻm nhà My, My như nhớ ra điều gì, nên vội hỏi:

-Bình nè, ngày mai đi ăn lẩu chứ?

-Ăn lẩu? Với ai?

-Thì với mọi người trong nhóm

-Ngày mai cô Sứ (giáo viên dạy hoá lớp tôi) mắc công chuyện nghĩ hai tiết cuối, nhóm mình quyết định đi quây.

Tôi hơi lưỡng lự, Hàn My vội tiếp:

-Đừng từ chối à nhen, rủ thêm anh Thanh nữa cho xôm tụ hi hi

Tôi gật nhẹ đầu, tôi biết mình không thể từ chối, vì lần nào đi chơi với nhóm, cũng đều có mặt tôi, không lẽ kỳ này lại vắng, vả lại về nhà sớm chẳng có việc gì làm, nên tôi Ok! cho Hàn My vui

Món lẩu, là món khoái khẩu nhất của nhóm chúng tôi. Nhóm chúng tôi thường tới làng lẩu, nằm trên đường Tùng Thiện Vương. Ở nơi đây nằm dọc suốt con phố đều có quán lẩu. Chúng tôi chọn cái quán quen như mọi lần. Khi chuông vừa kết thúc hai tiết học đầu là nguyên nhóm đã tề tựu trước cổng trường đông đủ, tôi có mời cả anh Thanh. Anh hứa với tôi chắc tới, nhưng sẽ hơi muộn.

Chọn một bàn dài nằm ở giữa, anh Vũ đã lật đặt chộp lấy Menu.

Tánh anh như trẻ con, các cuộc đi chơi của nhóm bao giờ anh Vũ cũng năng nổ, trẻ trung, hay pha trò mặc dù gần sắp bước tới tuổi ba mươi. Anh và chị Trinh vừa xem Menu, vừa chỉ trỏ những món ăn, không biết nên chọn món nào. Hàn My gọi thức uống. Tuấn với Khánh Hà thì sắp bày chén đũa, cả Châu và Ngọc Hà cũng thế, cô Mai chuyện trò cùng tôi, cô than phiền bệnh tật của chồng mình, và sự ngổ nghịch của đứa con gái út...

Khi bàn tiệc bắt mắt, đầu đã vào đầy. Đàn ông dùng bia, phụ nữ uống nước ngọt. Một phần lẩu Thái dành cho năm người, cộng thêm phần lẩu sống lớn nữa, vì anh Vũ ăn cay không được

Đang lúc mọi người nâng ly cụng cốc cốc, hò dô điếc cả tai, chỉ có tôi

hơi thờ ơ, tôi cứ dõi mắt về hướng cửa, chờ đợi...chờ đợi, rồi cuối cùng người ta cũng xuất hiện, nụ cười tôi chưa kịp hé, đã vội khép chặt, bởi sau lưng anh Thanh, theo sau có một người phụ nữ. Anh Thanh chọn chỗ ngồi đối diện tôi. Qua lời giới thiệu của anh ấy, thì người phụ nữ đó là vợ của anh. Chị tên Hà Phương!

Không hiểu sau ngực tôi đau nhói, đầu tôi cũng hơi choáng, nhưng tôi cố tỏ ra bình thường. Tôi gắng nở nụ cười với vợ anh. Anh Thanh nhìn tôi rồi quay sang chị Hà Phương, anh giới thiệu:

-Giới thiệu với em, đây là cô em gái tốt nhất của anh, giúp đỡ anh trong lớp cũng nhiều, lại là nhà thơ nữa, tên nhỏ là Bảo Bình
-Oh, thế à. Chị Phương gật nhẹ đầu-Ông xã nhà chị hay kể về em lắm, anh ta bảo em xinh, ngoan hiền...còn nhiều chuyện khá nữa, mà anh ấy rất hâm mộ thơ em viết đó hi hi

Tôi nghe lòng ngực muốn vỡ tung, những lời chị Phương nói tôi thấy cả sự sấm soi, tôi không biết phải nói gì cho thích hợp với cuộc tương ngộ bất ngờ này, Hàn My đã kêu to, nàng vô tình giải vây cho tôi, kể cũng may.

-Em không chịu đâu-Hàn My cong môi-sao anh Thanh chỉ giới thiệu Bình, còn em nữa chi, em cũng đẹp, cũng học giỏi nè!

Anh Thanh phì cười, nụ cười anh rạng rỡ, đẹp lạ thường, anh lại bảo với chị Phương:

-À, anh quên, còn cô bé này nữa chứ, cô bé tên Hàn My, có tài học giỏi, mà trên hết luôn thích tám

Cả nhóm khoái chí cười, tôi cũng vờ cười theo họ, Hàn My đỏ mặt, bất ngờ chị phương đề nghị:

-Sẵn dịp quen biết hiếm có này, nhóm các bạn có thể tự giới thiệu về mình không?

Bắt đầu từ cô Mai, rồi anh Vũ, sau đó là Trinh, Tuấn, Hà...lần lượt kể về bản thân, cá tính, chị Phương rất lấy làm thú vị, chị tiếp tục nêu ra đề nghị, lần này đối tượng là tôi, chị yêu cầu:

-Bình à, để kỷ niệm ngày chị em mình biết nhau, anh Thanh xem em như em gái thì em cũng phải xem chị như chị gái à nha, nghe anh Thanh hay khen tài thơ của em, chị chợt nhiên muốn được nghe một bài, em vui lòng đọc chứ?

-Hay quá-anh Vũ và mọi người vỗ tay, anh Vũ pha trò - Chị Phương

này, chị mà nghe nhà thơ lớp em đọc thơ rồi, bảo đảm không buồn mới lạ

Tôi ngồi yên lặng mất vài phút, tôi nhìn khắp lượt mọi người, đột nhiên tôi cướp lấy ly bia của anh Vũ, và hớp một ngụm, nhằm tạo chút bình tĩnh, nhưng tôi đâu ngờ bia lại khó uống đến như vậy, đắng nghét mà còn cay nữa, tôi nhăn mặt, lè lưỡi, thái độ kỳ dị của tôi vừa kịch tính vừa hài hước, nên cả nhóm lại cười vang. Tôi bỏ mặc xung quanh, tôi bắt đầu lục tìm trong đầu mình xem còn nhớ bài thơ nào không, những ý nghĩ xoay tròn, bất giác môi tôi đọc khẽ. Hôm nay vì không phải ngày chủ nhật nên quán gia cũng thưa khách. Tôi đọc bài thơ " Yêu Người Trong Mơ " tôi viết bài này lâu rồi. Bài thơ tôi dành tặng cho Hiền (bạn trai thời phổ thông) cứ ngỡ bài thơ đã trôi vào quá khứ, mà sao đọc lại như mọi thứ chỉ mới hôm qua.

*"Anh đã đến với tôi
Dù chỉ là tình cờ
Chuyện trò trong giây lát
Anh lại đi hững hờ*

*Anh đã đến với tôi
Từng đêm trăng rực rỡ
Một hôm trăng thay áo
Anh ngỏ lời yêu tôi*

*Tưởng tình xanh mãi mãi
Tưởng anh mãi nhớ tôi
Nào ngờ mấy bữa nay
Sao tôi chẳng thấy người?*

*Chập chờn, ôi! giấc mộng
Tôi đã yêu thật rồi
Yêu một chàng trong mộng
Đố đời còn yêu ai! "*

Bài thơ kết thúc tự nhiên mà vô tư, chị Phương xuýt xoa:
-Bài thơ dễ thương quá!

Anh Thanh và cả nhóm vỗ tay tán dương, mắt tôi không hiểu sao chợt cay cay, không hiểu sao tôi lại cố nuốt cái thứ bia đắng, lạt lẽo

ấy tới cạn, anh Thanh lo lắng giục lại ly bia (giờ đã trống không) anh nói:

-Bình không biết uống thì đừng có tập, con gái uống bia không tốt đâu, hôm nay em bị sao vậy?

Tôi nhìn anh Thanh, tôi thấy không chỉ một anh Thanh, mà trong mắt tôi rất nhiều ảnh anh Thanh, tôi cười mê sảng, tôi nhớ là mình đọc rất nhiều bài thơ, anh Vũ gắp rất nhiều thức ăn cho tôi, nhưng tôi không ăn miếng nào, chỉ cười và đọc thơ suốt, tôi nghe loáng thoáng cô Mai bảo tôi say rồi, Hàn My thì tự trách sao lại cho tôi uống bia, anh Thanh và chị Phương người ra tiếng vào lo cho tôi...cuối cùng tôi cảm thấy đầu nhức như búa bổ, tôi ngã người vào anh Thanh, và...tôi thật sự chẳng còn biết trời trăng mây gió gì nữa

Chuyện Đời Tôi

Chương 9

Khi tôi tỉnh dậy trời sáng trắng, làm vệ sinh cá nhân xong, tôi được mẹ gọi lên nói chuyện, tôi mới biết tối qua anh Vũ đã đưa tôi về, Hàn My thời chạy xe đạp của tôi, sau đó thì về cùng anh Vũ, mẹ bảo hai người họ lo lắng cho tôi lắm, và mẹ còn trách yêu tôi đủ thứ, bảo tôi mà uống bia lần sau thì đừng về gặp mẹ, tôi chỉ biết vâng, dạ cho qua chuyện, mà thực tâm thì tôi đã hải hùng lắm rồi, lần sau tôi sẽ không đụng tới cái nước gọi là bia ấy, nó chẳng ngon lành gì cả, chỉ làm con người ta mất bình tĩnh, đầu óc mụ mẫm, dễ phát điên

Mẹ tôi làm bữa sáng cho tôi, trên bàn ăn mẹ cứ đá động tới hoàn cảnh của gia đình sắp đi vào đói khát, ba tôi sáng xin chiều say, anh trai thì sắp đậu đại học, tiền bạc thì chưa có đủ, lại thêm quần áo, sách vở cho đưa em gái sắp lên cấp hai cũng tốn kém nhiều thứ.

Nghe mẹ nói tôi xót xa lắm, nhưng không biết phải giúp gia đình bằng cách nào, chợt nhiên tôi nảy sinh một việc động trời, nếu mà tôi cắt bỏ việc học của mình thì chắc mẹ sẽ đỡ vay mượn tiền, mà nghĩ học rồi tôi cũng thấy tiếc, vì phải xa mọi người, xa anh Thanh, tôi thật sự không muốn, nhưng...gia đình đã xuống vận như vậy, thì phận làm con tôi không thể làm ngơ, nên tôi đã thẳng thắn đưa ra suy nghĩ

-Con sẽ nghỉ học, mẹ sẽ bớt đi một gánh nặng

-Con nói sao? Mẹ tôi nhăn mặt- không được, khó khăn lắm con mới

bắt đầu có ý chí phấn đấu, sao chưa gì con đã nản. Mẹ không muốn thấy con từ bỏ ước mơ, bằng bất cứ mọi giá con cứ việc tiếp tục học, còn mẹ, mẹ đã tính toán rồi, chỉ cần con đồng ý

-Mẹ tính rồi, mẹ tính gì mới được? mà tại sao phải cần có sự đồng ý của con

-Thì mẹ sẽ đi làm

-Thiệt sao mẹ, mà mẹ làm gì? ở đâu?- tôi mừng rỡ hỏi

-Mẹ phụ bán với cô Thanh của con

Tôi sa sầm nét mặt, tôi bất ngờ đến ứ họng, mẹ tiếp:

-Bình à, mẹ suy nghĩ kỹ càng lắm rồi, chỉ còn bước này thôi, cả nhà ta tới năm miệng ăn, không phải là con số nhỏ, chẳng lẽ cứ vay mượn của mấy cô, mấy chú hoài, mẹ xấu hổ lắm -Thấy tôi có vẻ không hài lòng về việc này cho lắm, nên mẹ cố ra chịu thuyết phục - Mẹ hiểu tâm trạng con, nhưng biết đâu nhờ mẹ đi bán mà mẹ tìm hiểu rõ sự việc hơn và minh oan được cho con

-Cô ta có tới đây à?

-Ừ, cô ta bảo không có người phụ kiểm soát, công nhân cũng có đũa tham, nên cô ta nhờ mẹ phụ trông coi hàng hóa

-Lương bao nhiêu?

-Ờ mẹ cũng chưa rõ, nhưng tới đâu hay tới đó con à

Tôi nhìn mẹ hồi lâu, tôi bấm môi tư lự, tôi biết mẹ làm thế chỉ vì gia đình, mẹ cao cả như vậy, hy sinh vì việc học của anh em chúng tôi, thì tại sao tôi không thể dẹp hết mọi thương tổn để mẹ đi làm cơ chứ, tôi cắn răng nói:

-Tùy mẹ thôi, nhưng mẹ nhớ cảnh giác nha!

Mẹ xoa đầu tôi:

-Con nhỏ này khờ, mẹ của con già lắm rồi, gừng già là gừng cay đó, con có hiểu hay không?

Buổi chiều, Hàn My đến tìm tôi, bên ngoài trời mưa lất phất, nàng với chiếc dù bông ướt đầm lặn lội từ Xóm Củi qua thăm tôi chắc không đơn giản, giày nàng bết đầy bùn đất, vì nàng phải qua chợ cá, từ chợ cá ra đường cái, thẳng xuống nhà tôi là cả một vấn đề

Tôi vội vã mời Hàn My vào nhà, vội vã cất ô dù cho bạn, và lật đặt rót trà nóng mời Hàn My dùng. Hàn My cảm động nhìn mọi cử chỉ của tôi, bất giác nhỏ kêu:

-Chị Bình!

Nghe nàng gọi, tôi ngạc nhiên lắm vì từ trước tới giờ giữa chúng tôi xưng hô bao giờ cũng ở mức bạn bè, thế mà hôm nay từ bạn bè tôi lại nghiêm nhiên trở thành chị, có lạ lùng lắm không, Hàn My nói tiếp:

-Chị tiếp khách chu đáo quá, lần đầu tiên có người mời em uống trà,

cái cử chỉ của chị quá thân thiện khiến em không kiềm lòng được, em xem chị như chị gái của mình, tiếc là em lại sinh quá sớm, bố mẹ em lại cho em đưa em trai, nó cũng dễ thương lắm, em nuông chiều nó suốt, nên bây giờ được chị đón tiếp, em lại thấy vui, và phải chị em có chị gái thì hay quá

Tôi cười nụ:

-Oh, thì My cứ xem Bình như chị gái cũng đâu có sao

-Dạ- giọng nàng ngọt ngào- cảm ơn chị, vậy thì mình làm chị em nha?

Tôi gật nhẹ đầu:

-Uh!

-Thế chị có biết em tới đây chị không?

Tôi lắc đầu:

-Không?

-Em tới đây vì lo lắng cho chị

Tôi xúc động, Hàn My chợt nắm chặt tay tôi:

-Chị có biết không? hôm qua chị làm mọi người sợ lắm? chị...chị đã tỏ tình

-Hả! tôi tái mặt- tỏ tình, mà với ai?

-Anh Thanh

Tôi run rẩy tay chân, lời của Hàn My làm tôi toát mồ hôi lạnh, cái lạnh chạy dọc sống lưng, tôi tê dại, Hàn My vô tư nói:

-Chị làm mọi việc rồi ren, chị gây ra một việc tày trời, hôm ấy em đã cố bịt miệng chị, anh Vũ và Tuấn cũng say, nên họ chẳng hay biết gì, cũng may cô Mai và Chị Phương vào toilet rửa tay nên không nghe thấy, nhưng Trinh và em, cả Khánh Hà, Ngọc Hà, Châu đều nghe thấy cả

-Thế con anh Thanh? Tôi líu lười

Hàn My thở dài:

-Anh Thanh có nghe, nhưng anh ấy cố phớt lờ, và luôn miệng bảo chị say quá rồi, anh ấy bỏ ra ngoài, nhờ em nhắn chị Phương về, bảo anh ấy đợi ngoài xe

-Thế chị nói gì? tôi sây sẩm mặt mày

-Chị nói nhiều lắm, chị bảo là chị gặp anh ấy quá trễ, nên không thể nào được cùng anh ấy sánh đôi, chị không muốn anh ấy làm anh trai, giữa nam và nữ thì không thể có tình bạn, chị không muốn thế, rồi chị cứ lập đi lập lại hai câu thơ của Nguyễn Du

"Người đâu gặp gỡ làm chi,

Trăm năm biết có duyên gì hay không?"

Tôi dùng tay bịt chặt hai mắt, tôi không muốn nghe tiếp, không

muốn nghe, Hàn My như hiểu cái rối rắm của tâm hồn tôi, nên vội nói:

-Mọi chuyện đã dĩ vãng rồi, chị cũng nên để cho qua hết đi, em và Trinh, mọi người đã quyết giữ kín chuyện này, không cho lớp biết đâu, chị cứ bình tĩnh nhé!

-Sao lại có thể như thế được chứ? tôi lắp bắp, giọng vẫn còn run-sao tôi lại có thể hành động như thế? rượu làm tôi điên thật rồi, sao tôi lại đi uống cái thứ chết tiệt ấy làm chi...

Hàn My ôm lấy vai tôi, trấn an tôi:

-Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà, anh Thanh chắc cũng hiểu, anh ấy chắc không có vấn đề gì đâu. Em tới báo cho chị chuẩn bị tâm lý, chị cứ tới lớp, cứ tỏ ra bình thường, là tốt đẹp cả thôi mà!

Tôi rưng rưng lệ:

-Làm sao chị còn mặt mũi nào tới lớp, My ơi, chị xấu hổ quá, con gái như chị quả thất bại của tạo hoá, phải không My

-Không, không, chị chỉ say thôi mà, rượu làm đầu óc chị mụ mẫm, nên chị không kiểm soát được mình đó thôi

Như sợ tôi nghĩ học, My ra chiều thuyết phục:

-Chị cứ việc tới lớp, không có việc gì tệ hại đâu, nhưng em xin chị hãy quên anh Thanh đi, được chứ?

Tôi xúc động mạnh, nước mắt chọt vỡ oà, tôi ôm chặt Hàn My vào lòng khóc. Hàn My ở lại nhà tôi tới khi mưa tạnh, rồi về với tâm trạng kém vui, trong tôi cũng có quá nhiều hụt hẫng. Tiễn nàng ra khỏi cửa, vừa định quay vào thì tôi bỗng hét toáng lên, bởi...

Tôi bị một gã thanh niên chụp tay mình, một tay hấn rạch chặt vạt áo tôi, tôi bị áp đảo bất ngờ nên ngã nhào người về sau, lưng va mạnh vào thanh cửa sắt, mặt tôi đối diện với hắn, tôi mở to mắt nhìn con người trước mặt, khuôn mặt hắn bị sừng húp một bên mắt, phía má trái thì có một hai vết xước, hình như là do cào cào mà có, áo sơ mi hắn bị giựt đứt vài cái nút, hắn mặc chiếc quần soot, hắn hiện giờ nhìn tôi. Sợ hãi! và tôi thì cũng sợ hãi nhìn hắn. Vì sao hắn sợ hãi thì tôi không rõ, nhưng điều tôi sợ hãi lại bắt đầu từ hắn. Khi không lại bị một tên xa lạ từ đâu nhảy tới giờ trò trấn áp thì hỏi sao không sợ được chứ.

Hắn đẩy mạnh tôi vào nhà của tôi, tôi chúi nhủi theo lực của hắn.

Chợt nhiên trí khôn của tôi trở về, tôi không thể để một kẻ không rõ lai lịch này muốn làm gì thì làm, tôi dùng dần thoát khỏi tay hắn, tôi trừng mắt với hắn, giận dữ, tôi định bụng la lớn gọi ba, gọi mẹ, gọi tất cả mọi người, nhưng hắn nhanh nhẹn giữ chặt môi tôi, giọng hắn yếu đuối:

-Xin cô, xin cô hãy giúp đỡ tôi, hãy cho tôi trú tạm nhà cô, tôi...tôi...-
hắn khổ sở nói- nếu cô chịu đứng yên nói chuyện cùng tôi, tôi sẽ
buông cô ra

Lúc này thì tôi đã nằm trong tình thế bí, khó khăn lắm tôi mới có thể
gục gật cái đầu. Hắn biết tôi đã nhượng bộ hắn, nên thả lỏng người
tôi, tôi bây giờ thì gần như bình tĩnh hẳn, có điều hơi mệt mỏi, tôi liếc
cái bộ dạng tả tơi của hắn, trong đầu tôi là vô số sự thắc mắc. Không
biết hắn từ đâu đến? hắn là loại người như thế nào? không chừng
cũng có thể là một kẻ gian đang bị người ta rượt đuổi vì hành vi lừa
đảo... Nghĩ tới đó tôi đã thấy rợn người.

Hắn bấy giờ mới nhoẻn một nụ cười tiêu tiêu, hắn như thấu rõ từng
suy nghĩ của tôi, nên nhìn tôi rồi giải thích:

-Tôi ở kế bên nhà cô, nhà tôi vừa mới dọn về hồi sáng này

-Nhưng mà tôi đâu có quen biết gì anh? tôi nhú mày

-Ừh, cô làm sao có thể quen biết tôi, khi đây là lần đầu mình tiếp xúc
với nhau

-Thế lý do gì mà anh xông vào nhà tôi - tôi khó chịu lắm - anh
cũng có gan lắm đấy, anh không sợ gia đình tôi cho anh một trận à?
Hắn máy móc:

-Cũng có thể ! tôi xui lắm mới bị gia đình cô chém giết

Tôi lại liếc hắn :

-Anh dùng từ hơi quá rồi, anh đừng nghĩ ai cũng sợ sùng như anh.

Bây giờ mời anh ra khỏi nhà tôi giùm cho

-Không, không tôi lỡ lời, tôi không cố tình chọc tức cô, nhưng cô có
thể cho tôi ít thời gian ở đây không?

Tôi trợn mắt, gắt gỏng:

-Ở nhà tôi...?

-Uh!

-Anh có bị hăm không dị? tôi xin nhắc lại tôi và anh hoàn toàn xa lạ,
tại sao tôi lại phải chứa một kẻ xa lạ trong nhà mình, anh rõ điên rồi

-Nhưng...tôi xin cô được được hay không?

-Ok, Ok vậy anh làm ơn cho tôi biết anh vào nhà tôi với mục đích gì?

-Tôi đang chạy trốn, tôi chạy trốn một người.... ồ không...đúng hơn
chạy trốn một con quái vật hung tợn

Tôi phá lên cười, cười ngất ngư, cười đến vỡ bụng, nhìn mặt hắn
trông thật ngố, tiếng cười của tôi vỡ cả nhà, mẹ tôi từ trên lầu chạy
xuống hốt hơ hốt hải

-Chuyện gì vậy Bình, con gái con đùa cười gì mà như con trai, không
ý tứ gì cả lỡ có khách thì sao? con...- mẹ tôi thấy có sự hiện diện của
hắn, tôi cứ tưởng mẹ tôi sẽ ngạc nhiên, và tôi lại sắp khổ sở mà giải

thích cho rành rẽ, nhưng không, người mím cười lo lắng

-Ồ, Bảo cháu bị sao thế này? ai làm mặt mày cháu sưng tấy vậy, còn gì đẹp trai nữa

Tôi kinh ngạc hỏi:

-Mẹ quen biết tên này à?

Mẹ tôi nói huyền thuyên:

-Hàng xóm mới dọn tới đó con, thằng nhỏ dễ thương hết sức, nó vừa tới là đã lễ phép đến chào mẹ, rồi mong nhờ sự giúp đỡ lâu dài, vì nó không phải là dân ở đây, quê nó ở Gò Công Đông-Tiền Giang, lên thành phố sinh sống do ông anh làm việc ở trên này

-Mẹ có vẻ rành quá nhỉ? mới quen mà con ngỡ quen từ xa xưa rồi

-Hi hi -Bảo cười, không nói gì, chỉ duy cặp mắt có chiều van lơn, cầu cứu. Tôi hiểu Bảo muốn được ở nhờ nhà tôi ít giờ

Mẹ tôi có hỏi về vết thương trên mặt của Bảo, Bảo ơ hờ giải thích do sự vấp té ở cầu thang nhà mình, riêng tôi thì biết vết thương đó là do ẩu đả, một trận chiến giữa những người con trai. Con trai thích dùng vũ lực chứng tỏ mình là anh hùng lắm. Tôi quắc Bảo lại gần, quay qua nói với mẹ

-Để con đưa Bảo đi rửa mặt, rồi sát trùng vết thương, mới dọn về đây chắc người nhà cậu ấy không có thời gian chăm sóc cậu ấy đâu, phải không nhóc!

-Bình- mẹ lườm tôi- con đâu có lớn hơn người ta đâu mà gọi người ta bằng nhóc, vô phép quá đi

-Không sao đâu bác- Bảo ngoan ngoãn đến lạ lùng- Cháu còn con nít lắm, nên gọi nhóc cũng được à- Bảo cười, đá lông nheo với tôi- phải không bà chị yêu dấu?!

Sự xuất hiện đột ngột của Bảo làm người nhà tôi ai cũng bị choáng, ấn tượng của Bảo dành cho họ là một thằng nhóc sống kiểu dân hè phố, còn với Bảo thì cậu ta luôn nở cái nụ cười quái lạ, gặp ai cũng chào, cũng giới thiệu mình tên Bảo, nhà ở gần bên, nhìn cách cậu ta xã giao cũng khiến tôi mắc cười, trông giống như anh nhà quê lên tỉnh, mà Bảo thì quả thật mới từ dưới quê dõ lên mà.

Sau khi sát trùng vết thương cho Bảo, chúng tôi ngồi bên nhau, vị trí là ngoài ban công. Tôi hỏi Bảo:

-Cậu tên gì?

-Quốc Bảo- Bảo đáp gọn lỏn, tôi hỏi tiếp

-Bao nhiêu tuổi?

-Mười chín

-Bằng tuổi tôi! thế bạn có thể kể tôi nghe vì sao bạn ra nông nỗi này, cái gì khiến cho bạn gần như tệt hại, khuôn mặt bạn méo mó đến

đáng thương

Như rá trúng tần số, Bảo bất ngờ nhảy dựng lên, chân tay của Bảo múa máy liên hồi, Bảo như cố hết sức diễn tả lại cái hoàn cảnh xảy ra sự việc, tôi nhìn Bảo mà chóng mặt, Bảo bực dọc nói:

-Tôi phải quần nhau với một con quái vật khủng khiếp, con quái vật này dữ tợn lắm, tôi từng bị nó bắt làm tù binh, tôi phải nấu cơm hầu nó ăn, phải dùng tay quạt cho nó ngủ, thế mà chỉ vì hôm nay tôi làm vỡ chiếc cốc thủy tinh của bà la sát người yêu quái vật tặng, thế là nó đòi ăn tươi nuốt sống tôi...

Tôi ngây thộn, khó hiểu nhìn Bảo, Bảo cứ luôn miệng kể về quái vật, người tình của quái vật là bà la sát, bà ta thường ổng ẹo, quái vật thì hung hăng, còn bảo lại thành tù binh. Tôi cảm thấy mình dường như sa vào một giấc mộng cổ điển, thời chiến của bọn quý tộc nước ngoài, thế giới của bọn phù thủy, tôi mệt mỏi, sự mệt mỏi làm tôi cáu gắt, tôi thấy câu chuyện không thực tế, và Bảo chắc là người của sao hỏa, hay của một hành tinh, đại loại như ở cung trăng rớt xuống. Tôi chau mày:

-Thời buổi này mà còn quái vật sao, thật hoang đường, thật phi lý, tôi tiếc là tại sao quái vật không ăn phức bạn đi, để tôi khỏi phải nghe bạn kể một câu chuyện khó nghe, khó tin, bạn tưởng tôi là em bé lên ba chắc

Bảo ngẩn người, Bảo chợt dùng tay quạt mắt, hình như Bảo khóc, tôi bối rối:

-Bạn sao thế, con trai ai lại khóc

Bảo bỏ tay xuống, buồn bã lắc đầu:

-Tôi nào có khóc, tôi...tôi chỉ buồn cho cái thân phận của mình. Tôi từ nhỏ tới giờ đã là cái gai trong mắt của anh tôi, tôi luôn bị anh ta bức hiếp, hành hạ, anh ta xem tôi như chiếc bàn, đôi khi là chiếc ghế, có lúc tôi là cái gối, hay một vật gì mà anh ta có thể ném đi được, thì tội vạ gì tôi không xem anh ấy như quái vật, tôi ghét anh ấy, tôi thù anh ấy...!

Trên đời này sao lại có người anh bất nhưn như vậy, hình ảnh Bảo trước mặt tôi là một con người đáng thương. Bảo thấy tôi im lặng, Bảo sợ tôi chưa tin, nên đã banh toạt áo ra, tôi trở mắt trước những vết sẹo thì Bảo đã vội vàng quay người cài nút, khi Bảo quay trở lại đối diện tôi, mặt anh chàng đỏ thẹn, à thì ra Bảo cũng biết xấu hổ, tôi bất giác nhoèn một nụ cười vô tư. Tình bạn chúng tôi bắt đầu từ dạo đó!

Chuyện Đời Tôi

Chương 10

Tôi không dám đặt chân tới lớp, cái cảm giác ngượng ngùng, xấu hổ vẫn còn đeo bám tôi, cái viễn cảnh bát nháo với nhiều lời lẽ không hay vẫn còn ám ảnh tôi, những lời Hàn My nói hôm trước làm tôi ngạt thở, hình bóng anh Thanh rồi kỷ niệm đèn sách bao ngày giữa chúng tôi cứ chập chờn trong não, tôi quyết định sẽ kết thúc tất cả, tôi dự tính sẽ làm đơn chuyển trường, có như thế thì tốt hơn là đối diện ảnh, để rồi lẩn tránh. Sự lẩn tránh bao giờ cũng làm người ta đau nhói

Đã quyết định thế, nhưng Hàn My cứ cách một ngày là lại đem bài vở tới cho tôi chép, nàng sợ tôi không theo kịp chương trình học, nàng cứ tận tình chỉ giảng. Nàng tốn nhiều hơi sức khuyên tôi trở lại lớp, để rồi thất vọng ra về trước cái lắc đầu từ chối. Cũng trong thời điểm này tôi và Bảo lại khấn khít như sam, chúng tôi trở thành tri kỷ, chúng tôi tâm đầu ý hợp. Tình bạn vạn tuế, muôn năm!

Ở cạnh Bảo tôi phát giác giữa chúng tôi có rất nhiều sở thích, Bảo yêu thơ, yêu nhạc giống tôi, Bảo cũng hay sáng tác thơ và hay ca hát, giống tôi hay viết văn và thả hồn theo mây gió. Ở cạnh Bảo tôi như lạc vào mọi thế giới, Bảo có óc tưởng tượng phong phú, Bảo cho tôi nhiều cảm giác, và với Bảo thì cảm giác bao giờ cũng điểm trang cho chàng nhiều khuôn mặt. Có lúc Bảo thật yếu đuối, khi thì mạnh mẽ lạ thường, lúc giận, lúc ngang bướng... Bảo là con người nắng mưa.

Gia đình Bảo ở kế bên nhà tôi song song con hẻm, chúng tôi thường trò chuyện cùng nhau qua hai khung cửa sổ, người qua đường nhìn chúng tôi phải lắc đầu cười. Bảo sống cùng cha mẹ và anh trai, Bảo với anh không mấy hòa thuận cứ lục đục gây gổ mãi, họ thường xuyên ẩu đả, Bảo không bao giờ chịu thua ông anh quá quắt của mình, sự vùng lên chống trả của Bảo luôn mang tới thương tích cho chàng, và gia đình tôi luôn là trạm ty nạn che chắn Bảo sau thảm họa Bảo trở nên thân thiết trong tôi, Bảo trẻ con cần được bênh vực, Bảo hiền lành, Bảo hay hờn... dù bằng tuổi nhau nhưng tôi luôn xem Bảo như em trai, bởi vì Bảo chưa bao giờ trưởng thành, mà ít ai có thể trưởng thành ở lứa tuổi mười chín, kể cả tôi lắm lúc cũng ấu trĩ đến tội nghiệp!

Mẹ tôi đi phụ bán với cô Thanh hơn một tuần rồi cũng yên ổn, công

việc mệt mỏi nhưng bù lại có thể đem tới kinh tế cho gia đình. Ba tôi giờ chỉ biết nhậu nhẹt, bạn bè, chẳng chút bận lòng bởi gánh nặng của mẹ, anh và em gái tôi thì lo học vô tư, chỉ có tôi ban ngày ở nhà lo việc nội trợ, chiều thì bày biện giấy bút viết lách, tôi không thể nào thoát khỏi sức cám dỗ của văn chương thi phú, tôi nhín chút thời gian xem bài vở hoặc sang nhà Bảo bàn luận về cuộc sống. Hàn My vẫn thường xuyên ghé thăm, tôi báo cho Hàn My biết việc tôi sắp chuyển trường, Hàn My buồn nhiều, mà còn khóc nữa. Hàn My bảo mọi người trong nhóm ai cũng đều quan tâm tới tôi, hỏi tôi có gì mà nghỉ học gần hai tuần, Hàn My trách tôi gàn dở, bởi những khi mọi người hỏi thăm tôi, là bấy nhiêu lần Hàn My lựa nhiều lý do nói để mọi người an tâm, còn ngược lại tôi lại quá vô tình, thế là suốt mấy ngày liền nhà tôi luôn có khách tới, anh Vũ và cô Mai, Trinh, Tuấn, nhưng lần nào tôi cũng không dám ra gặp mặt, rồi buổi chiều của tháng mười như thói quen cứ bốn giờ rưỡi tôi luôn mở cửa sổ đối diện cửa sổ nhà hàng xóm, Bảo cũng mở cửa sổ nhà mình đối diện cùng tôi, Bảo cười nói :

-Cả nhà tôi đi vắng hết, Bình sang nhà tôi chơi

-Không được nhóc à, chị đang đun nước cho bà nội tắm

-Khi nào đun xong thì qua, con quái vật ấy không có nằm nhà để nói chuyện hơn

Tôi nghiêm mặt với Bảo:

-Sao cậu hay gọi anh mình là quái vật thế, sửa cách xưng hô đi, cho người lớn một chút

Bảo nũng nịu:

-Không tôi chỉ thích làm trẻ con thôi, à mà truyện của Bình viết tới đâu rồi

Nghe Bảo hỏi, tôi chợt nhớ là mình đang viết quyển tiểu thuyết "Trên Ngọn Tình Sầu", chuyện tôi viết về một cô nữ sinh yêu anh luật sư đã có vợ và con , cuộc đời của cô nữ sinh trong trắng, ngây thơ, chợt nhiên nhiều sóng gió, cô nữ sinh bị dẫn vật giữa gia đình và định kiến xã hội! tôi lắc đầu buồn thiu:

-Tới đoạn hai người yêu nhau lên lút

-Trời đất, sao Bình viết văn chậm thế, không giống tôi gì cả hề mà cầm bút thì y như rằng lúc nào cũng có ý, văn thì không nhất thiết phải hay đâu, tôi cần là cần chân thật

-Ai mà không biết điều Bảo nói, có khác là một khi con người không có cảm xúc thì dù có viết nhiều, viết dài, cũng thấy lời văn thật vô nghĩa. Chân thật trong văn chương là yếu tố cần thiết, nhưng đôi khi chân thật từ cảm xúc sẽ hay hơn

-Bình nói chuyện già dặn hơn tôi tưởng, thảo nào con quái vật ấy cứ dán đôi mắt cao, đôi tai vểnh mà thích trêu chọc bạn

-Anh Bảo nói xấu Bình à?

-Không, hần chỉ gọi Bình là bà cụ non thôi - Rồi Bảo phá ra cười thích thú

Vết thương trên mặt Bảo đã lành, khuôn mặt Bảo gầy gò, đôi mắt buồn, chóp mũi cao, cái miệng nhỏ, Bảo tuy ốm nhưng cậu ta vẫn mang cái đẹp trai rất tự nhiên, tôi neho mắt với Bảo

-Kệ anh của bạn tôi không quan tâm, chợt nhiên tôi buồn ngủ quá Tôi đưa tay che vành môi, sau cái ngáp dài, bất giác Bảo chỉ tay xuống đường:

- Hoàng tử cười tuần mã tới tìm Bình kìa

Tôi lườm Bảo, bông đùa:

-Vậy công chúa của mi đâu, không từ cung trăng xuống tìm mi vậy! Bảo cười nụ:

-Tôi nói thiệt mà, chị không tin thì hãy nhìn kìa

-Đâu, đâu- tôi ngó theo tay chỉ của Bảo, quả nhiên có người đứng đó, người ta còn ngẩng cao đầu cười với tôi, nụ cười rạng rỡ này đã từng mê hoặc tôi, tôi bất thần quay người đóng sập cửa lại, tôi nghe giọng Bảo bông đùa với người ta.

-Anh gì đó ời, anh tới đón công chúa đi chơi hả? công chúa vừa than phiền với tôi là công chúa bị trúng lời nguyền nên phải an ngủ nghìn thu, nếu anh là Hoàng tử thì anh hãy làm gì đó cho công chúa, đại loại một nụ hôn

Chết tiệt tên Bảo, chút nữa ta sẽ tính sổ mi sau. Tôi rửa thắm, tai tôi lắng nghe, tiếng người ta cười to:

-Thế cậu là ai, cậu có quen với công chúa nhà bên không vậy, tôi muốn gặp công chúa lắm

Tiếng Bảo đồng dục:

-Đã bảo rồi, công chúa giờ chắc ngủ, anh hãy cỡi tuần mã xông thẳng vào hoàng thành, tiếng ồn ào huyền náo sẽ làm nàng tỉnh giấc

-Thế tôi có cần phải hun không hử?

-Cần chứ, nếu anh có thể vượt qua lần tên mũi đạn của phụ hoàng và mẫu hậu cô ta

Người ta càng cười to hơn, tôi ở trong thì tối sầm cả mặt, xấu hổ muốn đào lỗ trốn chỗ nào đó để khỏi nghe câu chuyện quái quỷ này, nhưng cái tánh hiếu kỳ cứ khiến tôi nán lại, Bảo tiếp:

-Thôi tới giờ lo buổi tối cho quái vật rồi, chào hoàng tử nhé!

Người ta không đáp chỉ cười, chắc người ta nghĩ về Bảo như nghĩ về một người mắc chứng bệnh thần kinh, có một khoảng thời gian trở

về yên tĩnh, tôi cứ ngỡ người ta đã về, tôi sức nhớ tới ấm nước đang đun, chắc giờ này sôi gần cạn, tôi hốt hải chạy xuống nhà, ấm nước cạn gần phân nửa, tôi vội bắt một ấm khác, nước sôi, tôi vội đem đi pha nước cho nội ngâm mình, rồi sau đó tôi cảm thấy cần nên có cuộc nói chuyện cùng Bảo, nên đã mở vội cửa, và tôi thật sự không ngờ, người ta vẫn còn đứng đó đợi, người ta cười khi bắt gặp tôi, và tôi chỉ đành biết gọi tên người ta lí nhí

-Anh Thanh! anh sao chưa về? anh tới đây làm chi?

-Tìm em. Anh Thanh nheo mắt - lên xe đi, mình đi một vòng thành phố nhé!

Không đợi tôi gạt đầu đồng ý, anh Thanh đã cho xe nổ máy, tôi ngoan ngoãn ngồi sau lưng anh, chiếc xe rú lên một phát rồi phóng ra thẳng lộ. Thành phố bắt đầu lên đèn, gió đêm hất vào mắt, vào mặt, thổi tung tóc, mát rượi, hai bên nhà cửa thụt lùi về sau, anh cho xe chạy trên đường Nguyễn Biểu, sau đó rẽ hướng sang Trần Hưng Đạo, anh chạy khắp một lượt Sài Gòn, vòng quanh chợ Bến Thành, suốt dọc đường chúng tôi chẳng nói một lời nào cho tới khi chiếc xe được dừng trước sông Sài Gòn, bến Bạch Đằng, anh mới hỏi:

-Anh mời em ăn kem được chứ Bình?

Chúng tôi chọn một chỗ chính diện gần bờ sông, trời tối đen, dưới những ngọn đèn Nê-on, ánh sáng được toát ra từ những tấm biển quảng cáo hắt xuống đủ màu, dòng sông lấp lánh, đẹp như tấm dây lụa khổng lồ uốn khúc, có một vài chiếc ca nô nằm rải rác sát bờ, có một chiếc du thuyền bành bồng trôi, tiếng nhạc du dương, xung quanh tôi có từng đôi từng cặp quán quít, trước không cảnh hài hòa, tươi mát tôi hơi ngây ngất, nhưng rồi sức nhớ anh Thanh đang ngồi cạnh bên, tôi mới giật mình, anh Thanh đã gọi một phần kem trái dừa cho tôi, và một tách cafe nóng cho mình, tôi ngờ nghếch hỏi:

-Anh gọi từ bao giờ thế?

-Họ mới đem ra thôi, anh gọi từ lúc em đang mơ đó mà!

Anh cười, làm tôi đỏ mặt, anh lại hỏi:

-Em có biết vì sao anh tới tìm em không?

Tôi hồi hộp, tôi im lặng, tôi khẽ lắc đầu. Anh tiếp:

-Anh đến là để lôi cổ em tới trường, anh không thể để em nghỉ học dễ dàng như vậy được, anh muốn...

Anh chột khựng lại, anh cho tay vào túi lấy thuốc, anh đốt lửa, anh nhả khói khói theo hơi gió bay lả lơi, tôi bấy giờ mới lên tiếng:

-Anh muốn, mà anh muốn gì?

-Muốn em hãy thật bình tĩnh mà sát định rõ tiếng lòng của mình. Tình Yêu thì có hàng tá, hàng trăm, hàng ngàn kiểu cách, không nhất thiết

phải nằm trong một khuôn khổ nào cả. Bình à, anh nghĩ là với cái độ tuổi mới lớn, tình yêu bao giờ cũng bùng bột hết, đôi khi họ không xác định được bản thân của họ sống để làm gì? tồn tại trên đời này để mang nhiệm vụ gì? hay là chỉ yêu, được yêu là đủ...

-Anh tìm em chỉ muốn nói những lời này thôi sao? -tôi ngắt ngang lời anh Thanh, tôi cảm thấy mình đang bị đột kích, tôi cong môi -em không muốn nghe, em biết bản thân em đã thật sự sai lầm, đáng lẽ em không nên bộc lộ lòng mình quá sớm.

-Hay, em đã nói đúng rồi đó- Anh Thanh gõ gõ tay lên bàn, môi không ngừng nhả khói-bộc lộ quá sớm không tốt chút nào, em cần phải có thời gian mà suy gẫm, anh tin là đêm đó em chỉ nói với lòng thương mến anh, và anh cũng tin rằng sẽ có một ngày người khác sẽ nói cho em biết tình yêu là gì, dĩ nhiên không phải là anh rồi!

Anh Thanh cười, lấy cây viết đang vắt túi, lật ngửa bàn tay tôi lên, anh viết, trong ánh sáng mờ mờ, tôi nhú mày bởi dòng chữ trong tay, vàng, dòng chữ trong lòng bàn tay một câu thơ thất ngôn

(Trăm năm dễ mấy lần tao ngộ

Một kiếp trần ai một mối duyên)

Tôi ngược mắt nhìn anh, trong ánh sáng mờ mờ, đôi mắt anh ảm áp, anh chỉ vào quả dưa, mời:

-Em dùng kem đi, chảy hết ra thì không ngon đâu

Anh nói, và tay anh quấy đều tách cà phê, anh hớp một ngụm, tôi cũng máy móc dùng một ít kem, kem tan trong đầu lưỡi, mát lạnh, thơm phức mùi dâu, mùi sữa. Anh nói:

-Hai câu thơ ấy của chị Phương viết riêng cho anh

-Oh, thế à? hai câu thơ rất hay, rất ý nghĩa

-Anh biết, anh biết đều ấy từ xưa, chính vì anh biết, anh hiểu nên anh mới lấy Phương

Anh Thanh nói vội vã làm tôi ngẩn cả người, tôi hỏi

-Tại sao?

-Vì anh thật sự yêu Phương. Anh nhớ lúc tụi anh còn là sinh viên, nhà anh nghèo lắm, Phương lại là con gái nhà giàu, xinh đẹp, dễ thương nên xung quanh Phương lúc nào cũng có bọn con trai nhà giàu vây quanh, đeo đuổi, nhưng Phương nào có chịu, có ưng, Phương lại thích chọn anh, Phương không chê anh nghèo, mặc cho gia đình và các bạn nữ cùng bạn phản đối Phương vẫn cứ chọn anh, một người học kém lên được đại học như anh cũng khan hiếm, Phương thì học rất giỏi, cô ấy bỏ ra nhiều thời gian dạy anh học từng phương trình, từng định luật, nhưng năm đó anh lại thi hỏng, nhà lại nghèo nên đành nghĩ ngang, cứ ngỡ Phương sẽ bỏ mặc anh, nhưng

không cô ấy vẫn đến bên anh, vẫn giúp đỡ anh, cô ấy còn nhờ ba của mình đưa anh vào cơ quan của ba cô ấy làm, ba cô ấy vì thương con nên chấp nhận anh, mẹ cô ấy có phản đối nhưng rồi cũng mềm lòng, anh, em biết đó đàn ông hay tự ti, không bao giờ muốn lệ thuộc vào phụ nữ, hướng chi sự giúp đỡ của cô ấy quá lớn, anh cảm thấy mặc cảm, anh đã từng muốn vứt bỏ tất cả, và quyết bỏ đi thật xa, nhưng cô ấy đã giữ trái tim anh lại. Chính xác Phương đã làm cho anh nhận ra cái mà anh không thể thiếu là tình yêu của

Phương. Phương đã đề câu thơ này trong lúc anh chạy trốn

Tôi vừa ăn kem, vừa dõi theo câu chuyện của anh, tôi thấy tình yêu thật ly kỳ, tình yêu thật bao la, to tát hơn tôi tưởng, tình yêu trong tiểu thuyết tôi viết chỉ là thứ tình vụn của trẻ con, anh Thanh tiếp:

-Anh thu xếp hành lý định về Hà Nội, quê anh ở ngoài ấy, thì Phương đã kịp tới ngăn anh, cô ấy đã gục lên vai anh mà khóc, cô ấy bảo có thần giao cách cảm với anh, cô ấy biết là anh sẽ bỏ đi, nếu không tới giữ chặt anh, coi như không còn dịp gặp anh, cô ấy đã ghi câu thơ ấy cũng trên bàn tay anh (Trăm năm dễ mấy lần tao ngộ, một kiếp trần ai một mối duyên) lúc ấy anh mới hiểu được tình cảm của mình dành cho Phương, anh thấy mình thật ngu ngốc

Tôi xúc động mạnh, và không kiềm lòng được, nước mắt ứa ra. Anh Thanh vội thọc sâu tay vào túi tìm kiếm, anh lấy khăn giấy ra chấm nước mắt cho tôi

-Câu chuyện của anh làm em khóc à?

Tôi gật đầu:

-Dạ, em không ngờ tình yêu hai người lại tuyệt vời như thế? có lẽ em phải suy nghĩ kỹ về tình cảm của mình, em sẽ trở lại lớp, và anh vẫn còn muốn làm anh em với em chứ?

Anh Thanh cười, khuôn mặt anh lộ rõ sự sung sướng

-Tất nhiên rồi cô nhóc, anh không ngờ em quyết định nhanh chóng như vậy!

Tôi so vai, cười:

-Em mong rằng em chỉ mến anh thôi!

Thâm tâm tôi lúc này mới biết được giữa mến thương và yêu đương là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Chúng tôi ngồi thêm một ít thời gian nữa, chúng tôi còn nói với nhau rất nhiều thứ, anh Thanh bảo từ ngày lớp vắng tôi, anh không còn ai để bình luận nữa, mọi người ai cũng mong tôi quay lại, anh Thanh thú vị khi nhắc tới Bảo, anh nói Bảo thật đáng yêu, ở Bảo có nhiều cái huyền hoặc, mà cuộc sống đời thường hiếm khi tìm thấy

Anh Thanh chở tôi về nhà độ khoảng tám giờ tối, tôi bắt anh dừng xe

gần nhà, tôi muốn một mình thả bộ vào hẻm, anh đã chiều ý tôi, và bắt tôi phải hứa ngày mai phải tới trường, tôi ngoéo tay đồng ý. Nhìn anh cùng với chiếc xe máy hút, tan vào dòng người, tôi mới lần lần bước đi, tôi cảm thấy lòng mình nặng trĩu, anh Thanh vẫn khiến tôi vương vấn

Tôi bước tới đầu hẻm, cái bóng mệt mỏi in lờ lờ trên mặt đường nhựa, ngã dài theo sự suy nghĩ miên man của tôi.

-Bình về rồi kìa. Bình, Bình...

Tôi giật mình bởi tiếng gọi quen thuộc, tôi ngạc nhiên khi trông thấy Hàn My, bên cạnh Hàn My là Quốc Bảo, hai người nhìn có vẻ vui lắm. Hàn My như chú sóc nhảy đến tôi, nàng nắm tay kéo giật tôi về phía trước, tôi không hiểu chuyện gì sắp xảy ra thì bắt gặp ánh mắt chuyên chú của Bảo, đúng hơn là Bảo đang nhìn tôi soi mói.

-Công chúa mới đi với hoàng tử về à? vũ hội có vui lắm không?

Nghe Bảo nói tôi thấy thiệt buồn cười, không dẫn được, tôi vỗ mạnh tay lên trán Bảo, nhe răng hàm hừ:

-Điên, cậu lúc nào cũng không được bình thường hết Bảo à? cậu có biết tôi bực cậu lắm không, cậu không có chút gì gọi là nghiêm túc, cậu ấu trĩ

Bảo đơ mặt, Hàn My líu cả lưỡi:

-Sao thế Bình, sao chị dễ nổi nóng vậy, Bảo chỉ nói vui thôi mà.

Tôi nghiêm mặt với cả Hàn My:

-Nhưng mà kiểu cách nói vui của cậu ấy không thể chấp nhận được.

Bảo nhăn mặt:

-Tôi hiểu rồi tâm trạng chị không được tốt, chị nên ngủ một giấc cho thật tỉnh táo, rồi mai mình nói chuyện

Bảo kết thúc câu nói bằng hành động quay lưng vào nhà, một nụ cười nhạt nhẽo, tiếp theo sau là tiếng cửa đóng sập lại. Hàn My chưng hửng, tôi thì quá quen với cái tánh thất thường của Bảo, nên thờ dài:

-Cậu ấy là vậy đó, lúc nào cũng luôn gây sự chú ý

Hàn My giọng ỉu xìu:

-Thôi, em về!

-Uh. Tôi nói không thèm giữ chân, khi Hàn My đã đặt mông lên chiếc yên xe đạp -à, mà sao My lại quen biết Bảo thế?

Như được rả trúng đai, Hàn My từ ỉu xìu trở nên hồ hởi, nàng nói nhanh như gió:

-Em tới tìm chị không gặp, định về thì Bảo cản đường, Bảo kể lại chuyện hoàng tử đến tìm chị, rồi chị đi theo người ta, em thật sự bất ngờ trước cái lập dị của Bảo, chị biết không Bảo kể cho em nghe rất

nhiều chuyện tình cảm, nào là quái vật, rồi bà la sát, cùng kẻ bề tôi...hi hi..nhưng sau đó Bảo chuyển đề tài, em lại thích thú khi Bảo kể câu chuyện Nàng JULIILET Còn Sống?

-Câu chuyện ấy như thế nào? tôi nhún vai- chắc chỉ có cái đầu thông thái như cậu ta mới nghĩ ra thôi, My thử kể cho Bình nghe xem

Hàn My lắc đầu:

-Khi khác chị nhé, bây giờ thì trễ rồi, em phải về kèo nhà trông

-Ừ, giờ cũng muộn, thôi em về đi

Hàn My cười nụ, mắt nàng mờ màng:

-Hôm nay em vui lắm chị à! rất vui, rất vui...

Tôi chưa kịp hỏi nguyên do thì Hàn My đã đạp xe vù mất

Chuyện Đời Tôi

Chương 11

Tôi trở lại lớp giống như một kỳ tích bất ngờ, cả nhóm ai nấy cũng mạnh khỏe, vẫn vui và vẫn đùa nghịch. Anh Vũ, cô Mai cứ vồn vã hỏi thăm, cảm động nhất là thầy Minh (giáo viên dạy văn), cô Hằng (chủ nhiệm lớp) một số thầy cô bộ môn khác nữa hễ ai gặp tôi cũng đều bắt tôi lên bảng khảo bài, sợ tôi không theo kịp tiến độ học, thấy tôi có một số lỗ hổng nhỏ về kiến thức, thì thầy cô tận tình giảng dạy lại, dù bài ấy đã học cách đây khá lâu rồi. Chỉ riêng thầy Minh là khen ngợi tôi, bởi môn văn của thầy lúc nào tôi cũng xuất sắc đứng đầu, những bài văn tôi viết về mẹ luôn được thầy đọc lên cho cả lớp nghe, làm tôi cảm thấy nổi bật hơn, cái cảm giác nổi bật chẳng được bao lâu thì bị chìm lìm bởi môn toán rắc rối, thành thử tôi học tốt môn này thì lại bết môn kia.

Anh Thanh luôn ngồi cạnh bên tôi, dù tôi đã cố xem anh như người anh trai, nhưng đôi khi bắt gặp một thái độ nồng nàn, một cử chỉ trìu mến thì lòng tôi lại rung lên tơ đàn tình ái. Anh Thanh như hiểu thấu lòng tôi, thành thử anh làm gì cũng chừng mực, cũng rào trước đón sau, sợ tách nhay cảm của tôi, sợ tôi hay tổn thương, rồi suy nghĩ vẩn vơ mà học hành lại dang dở.

Dạo gần đây anh Thanh có thói quen hay đưa vợ tới lớp cùng mình, chị Phương quả thật rất giỏi, chị biết rất rành về toán học, bài tập vật lý, hay sự cân bằng các chuỗi phản ứng, đối với chị giống như một

bữa ăn dễ nuốt, còn với tôi chỉ có mà lè lưỡi, bởi toán học khô khan và quá khó, nhất là các căn số cứ làm tôi rối cả lên. Chị Phương không vì tôi chậm hiểu mà không chịu dạy, mà chị cho rằng dạy tôi hiểu cách làm một bài toán đơn giản là cả một vấn đề, đại khái như vấn đề bắt thang lên trời, có lần chị càng cố giảng, thì mặt tôi càng dần thêm ra, tôi không cách nào nắm bắt được cách thức, tôi cứ mơ mơ màng màng, chị Phương lắc đầu chào thua, chị bảo:

-Bình, em bị hồng kiến thức về toán quá lớn, mất căn bản quá trầm trọng, em thật sự chẳng có một chút khái niệm nào về số học hết hay sao?

Thấy tôi buồn so, chị xoa đầu tôi và nói an ủi, như nói với một đứa trẻ biếng ăn cần phải ăn nhiều:

-Chị không chê em ngốc, em thông minh nữa là đằng khác, có điều trong ý thức và tư duy của em thì toán học chẳng hề tồn tại, em cần nên chấn chỉnh mình Bình à, bất cứ một môn học nào cũng đều phải có niềm đam mê, nỗ lực là một phần, nhưng đam mê là cả một đời em à

Lời chị Phương nói quả thật thấm thía tôi lắm, có lẽ từ trước tới giờ tôi chỉ thích mỗi môn văn, nên không chú trọng vào những môn khác, tôi có thể để hàng giờ trôi qua vì một quyển tiểu thuyết hấp dẫn, có thể để nhiều ngày trôi qua vì một câu chuyện tình cảm mình đeo đuổi, tôi có thể một ngày làm được hai ba bài thơ, hay ngón thuộc lâu lâu mấy mươi bài thơ nổi tiếng khác, mà nhắc tới thơ văn, mắt tôi luôn long lanh rực rỡ, nhắc tới thơ văn tôi chết mê chết mệt, nhưng đem một bài toán lớp năm bắt tôi giải thì khác nào bắt tôi ngồi hóa đá chết sầu

Chị Phương cũng tâm lý lắm, nên tuyệt không nói chuyện học hành nhiều với tôi, mà tâm sự chuyện gia đình là hai chị em cứ tíu tít mãi, chị thuộc mẫu người thích sùng bái, chị xem anh Thanh như thần tượng, chị bảo anh Thanh rất nhiều tài, hát, đàn, vẽ vời môn nào ảnh cũng biết chút ít, những lúc buồn mà bên ảnh thì nghe ảnh kể chuyện vui chị không còn buồn nữa, anh Thanh thuộc tuýp đa dạng trong cuộc sống, chỉ tiếc là học vấn không được như ý, ngay cả mấy mảnh bằng thời trung cấp sau mấy lần anh dọn nhà thì dần dà mất cả, anh học cũng siêng, nhưng không suôn sẻ trong vấn đề thi cử, chị cười buồn:

-Bình biết không, nếu mà anh Thanh không bị mất mấy tấm bằng thời tiểu học, trung cấp thì giờ có lẽ ảnh thăng chức sếp rồi. Mà chị cũng bực ảnh lắm dọn nhà gì mà lắm thế, thời sinh viên của ảnh, ảnh dọn nhà hơn chục lần, làm chị tìm kiếm mãi, có lúc đi lạc cả vô mấy khu ổ

chuột hi hi

-Sao anh Thanh lại có thể bất cần thế nhỉ, cả cái đẳng cấp chứng minh trình độ ảnh cũng để mất, đất nước ngày phát triển, nhu cầu cuộc sống cũng thăng tiến vượt bậc, bằng cấp bao giờ cũng nằm trên sự đòi hỏi

-Ừ, em chí lý, suy cho cùng đều do con tạo đẩy đưa cả, không việc gì có thể đoán trước, rồi tiên liệu như thánh, chúng mình đều là người phạm nên phải chấp nhận sự khắc nghiệt của cuộc sống em à

-Thế anh Thanh từng làm sinh viên, vậy ảnh học ngành nào?

-Kinh Tế- Ngoại Giao, chị thời học bên nuôi dạy trẻ

-Vậy còn bây giờ?

-Anh hiện công tác bên dịch vụ viễn thông, ngành điện thoại đó mà. Tôi hơi thắc mắc:

-Vậy thì đâu cần phải học bổ túc, công việc ổn định rồi mà?

Chị Phương chau mày

-Tại cơ quan bắt buộc ảnh, họ yêu cầu bằng cấp em à, để bổ sung hồ sơ cho anh Thanh có cổ phần ưu đãi ở công ty

Tôi gật đầu hiểu biết, dù lòng còn ngơ ngơ

-Oh, ra thế!

Thời gian thoi đưa, con tạo cứ xoay vần, là những ngày bình thản. Cuộc sống tôi có nhiều niềm vui, nhóm chúng tôi vẫn náo nhiệt như bao ngày, thế mà tôi dạo này lại nảy sinh cái thói quen thích trầm ngâm. Những giờ phút sinh hoạt của nhóm bao giờ tôi cũng lặng lẽ, có đôi lúc thích mỉm cười vu vơ.

Chính tại thời điểm này. Bích Lâm xuất hiện! Bích Lâm không xinh đẹp, nhưng nàng lại biết ăn nói, khéo léo trong ngoại giao, mà người phụ nữ như thế thì hay nổi trội giữa đám đông. Tôi không biết nhiều về Lâm, cũng như việc làm và nơi ở, thậm chí chúng tôi rất ít khi nói chuyện, bởi Lâm bao giờ cũng nói cao hơn người ta một bậc. Lâm học môn nào cũng biết chút ít, biết vừa đủ, Lâm hay bảo với mọi người trong nhóm của tôi.

-Biết nhiều làm gì, càng biết nhiều thì càng khổ nhiều, biết vừa đủ để biết thì cuộc sống mới dễ thở

Anh Vũ không tán đồng nên góp ý:

-Nghĩ như vậy là em sai đó Lâm, sự hiểu biết bao giờ cũng sâu rộng, nếu ta chỉ biết cái này một chút, cái kia một chút, mà không cần tìm hiểu thêm cái nọ thì ta sẽ đi dần vào lạc hậu, vì cuộc sống luôn luôn đổi khác từng ngày

Lâm không chịu cãi lại:

-Làm người ai mà chẳng cần hiểu biết, nhưng mỗi người đều có cách

hiểu riêng của họ, đối với một số người thì càng biết càng tốt, nhưng còn đối với phụ nữ như bọn em thì biết nhiều chỉ thêm mệt mỏi, học thành tài thì cũng phải vào xó bếp, muốn ra xã hội thì lại vướng bận chồng con, chán...chán lắm!

Trước cái lý lẽ ngông cuồng của Lâm, anh Vũ chỉ còn biết lắc đầu, anh Thanh nghe mà cứ thấy buồn cười, anh không có ác cảm gì với Lâm, nhưng cách ứng xử trót lọt mọi tình huống của Lâm thì thật ngạo mạn, anh ghé tai tôi nói nhỏ:

-Cô ta có vẻ hơi già dặn, em phải cẩn thận khi nói chuyện nghen Bình, không thôi lại bị lấn lướt

Tôi cười không đáp. Lâm học được độ hơn thàng, nàng đã trở nên thân thuộc với mọi người, nàng giờ như một tập hợp con trong một tập hợp lớn của lớp 10A2. Lâm ngồi ở hàng ghế thứ năm, dãy bàn thứ ba, song song với dãy bàn của tôi và anh Thanh, những tiết học bao giờ cũng đem lại sôi nổi và hào hứng, lúc trước anh Thanh chỉ tranh luận bài học cùng tôi, giờ thì anh còn tranh luận cùng Lâm nữa, anh luôn quan niệm "học thầy không tày học bạn", anh sống hết mình với mọi người, nên nhiều lúc anh gây cảm tình ngầm mà anh không biết, với Bích Lâm thì cô nàng cũng mang tâm trạng đó.

Như bị trúng phải bùa, Bích Lâm càng ngày càng hành động kỳ quặc, nhiều khi quá trớn, lắm lúc lộ liễu, mọi nguyên do khiến Bích Lâm trở thành người khó hiểu đều do anh Thanh mang lại. Chuyện Bích Lâm phải lòng anh Thanh quả thật tôi không thể nào tin, bởi Bích Lâm đã tìm tôi bộc bạch và đưa ra một đề nghị khiếm nhã. Giờ chơi, Bích Lâm kéo riêng tôi ra căn tin trước sự ngạc nhiên của nhiều người mà tôi còn đang phân vân chưa biết chuyện gì, Bích Lâm đem tới hai ly nước mía, và nói sau nụ cười gượng:

-Hôm nay, tôi mời Bình uống nước nghen.

-Cảm ơn chị !

Tôi cũng cười, một nụ cười suông. Bích Lâm nói tiếp, có phần dò xét từng biểu hiện trên khuôn mặt tôi

-Không biết phải bắt đầu nói làm sao? nói như thế nào để cho Bình thông cảm nữa.

-Chị cứ nói bình thường như hàng ngày-Tôi máy móc- còn thông cảm hay không tùy thuộc vào những lời chị nói

-Bình nói thế, thiệt dễ xa nhau quá!

-Điều ấy do chị nghĩ, chị đừng nên phức tạp quá vấn đề có được hay không?

Bích Lâm khẽ liếc đồng hồ đeo tay, thở dài:

-Thời gian sao mà ngắn thế không biết, thôi thì tôi đi thẳng vào vấn

đề nhé!

Tôi yên lặng, Lâm thẳng thừng:

-Bình có thể ngày mai đổi chỗ ngồi với tôi được không?

-Sao? tôi chưa hững

-Năn nỉ mà, tôi có ít việc cần thỉnh giáo anh Thanh, Bình hãy nhường chỗ ngồi cho tôi nha

Bản năng của mấy nhà văn luôn nhạy cảm, bất chợt tôi hỏi một câu, mà ngấm lại thấy mình thiệt vô duyên

-Bộ chị thích anh Thanh à?

-Không, không. Bích Lâm vội vã xua tay, mắt nhìn quanh dáo dác, mặt nàng chợt đỏ ửng, dưới ánh đèn điện, tôi thấy vẻ thẹn thùng của Bích Lâm- Làm sao tôi lại thích anh Thanh, anh Thanh đã có vợ rồi, Bình đừng ăn nói bậy bạ lỡ lọt tai ai thì tôi còn mặt mũi nào nữa

-Oh, xin lỗi -tôi nhìn Lâm chuyên chú, tôi thấy rõ được trong mắt nàng một tình yêu che giấu, tôi bất ngờ mà cũng chưa cay, tôi hỏi hộp hỏi -thế chị muốn thỉnh giáo gì anh Thanh?

Lâm khỏ sở nhìn tôi lấp lấp:

-Chuyện đó...chuyện đó...

-Thôi đủ rồi- tôi đứng phắt dậy, cảm giác khó chịu, tôi thấy lòng mình bức bối- chị muốn ngồi chỗ nào thì tùy chị, trong lớp mọi người vẫn ngồi loạn xạ ngẫu đó thôi- Tôi cúi xuống cầm ly nước mía lên trước sự ngỡ ngàng của Lâm, tôi uống ực một hơi rồi đặt xuống bàn- cảm ơn chị đã mời nước

Tôi bỏ đi, chuông cũng vừa đổ tiết. Khi Lâm trở lại lớp thì tiết học đã qua giờ khảo bài.

Mấy ngày kế tiếp, Bích Lâm gần như quá quắt hẳn! Nàng đã năm lần bảy lượt đổi đầu tôi, nàng luôn tới sớm hơn tôi, và tìm đủ mọi cách để cận kề anh Thanh. Anh Thanh vô tình rơi vào điểm mù của Lâm, anh và Lâm sôi nổi bình luận mọi tiết học, thỉnh thoảng anh cũng quay sang tôi dò ý, tôi hậm hực gật gù đại, nhiều khi thấy anh Thanh cười nói nhiều với Lâm, là tôi hay cáu gắt, tôi quay mặt đi tìm một chỗ ngồi khác, Lâm càng khoái trá, ánh mắt nàng luôn có những tia nhìn khiêu khích khi trông thấy tôi nổi giận

Tôi quả thật chưa hiểu rõ cuộc tình cảm tôi dành cho anh Thanh là tình cảm gì? tôi cơ hồ thấy mình đau, cơ hồ thấy anh ấy thoát ẩn thoát hiện ở đáy vực con tim, tâm hồn tôi cũng rã rời, mà mỗi khi nghĩ về anh Thanh, tôi lại nhớ tới chị Phương, chị ấy thật hiền dịu và còn rất tử tế, tôi chợt nhiên nghiêng rằng, cái hình ảnh của Bích Lâm sao mà đáng ghét thế không biết, Bích Lâm đã tranh mất anh Thanh của tôi, cái hiệp ước thỏa thuận làm anh em chợt tôi không còn thiết

tha nghĩ tới, tôi lại tự dày vò mình, tôi ước chi anh Thanh đừng có học bỏ tức thì chắc sẽ chẳng gặp tôi, mà rốt cuộc tôi đã gặp anh ấy, cõi lòng tôi hiện thời đang bị xáo trộn, và lương tâm tôi thời không cho phép tôi làm điều gì có lỗi với chị Phương, lương tâm tôi từng đêm vẫn thầm cân nhắc:

-Bình, mi hãy quên anh Thanh, anh Thanh đã có vợ, có vợ rồi đấy.

-Bình, sao mi lại nhạy cảm thế, hãy xem anh ấy là người anh trai tốt nhất được không?

-Bình, đã bảo rồi miễn cưỡng cũng chẳng đem lại kết quả, mi cứ dứt ra được lúc nào thì tâm hồn mi mới được bình yên lúc đó....

Suy nghĩ đơn phương một chiều mãi khiến tôi càng sa đà, lằm lạp trong tình cảm, mệt mỏi quá, chán chường quá, tôi ngã bệnh, tôi thường hay mê sảng, trong mơ tôi thấy mình đi bên cạnh anh Thanh, anh ấy đưa tôi vào thánh đường, anh ấy mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen, tôi thì mặc áo dài trắng, chúng tôi vào thánh đường với một sự trang nghiêm trầm mặc, anh Thanh bảo tôi quỳ cạnh ảnh, rồi bắt tôi trước chúa trời không được nói dối. Anh ấy đan tay, thành khẩn nguyện cầu, tôi cũng đan tay cầu nguyện, tôi nguyện cho mình được sống mãi bên anh ấy, nhưng anh ấy bất thần quay sang tôi hỏi

-Em có biết anh vừa thỉnh cầu với đức mẹ Maria điều gì không?

Tôi vô thức lắc đầu, anh chợt nói lớn, sắc mặt vô cảm, bất giác anh xa lạ với tôi

-Suốt cuộc đời này không phản bội vợ. Amen!

Tôi chới với, tôi xúc động, nước mắt trào ra làm nhoè nhoẹt cảnh sắc. Tôi bừng tỉnh, lệ vẫn còn đọng trên mi, đầu vẫn còn choáng voáng, tôi vẫn còn sốt, giấc mơ ấy xảy ra vào đêm 16 tháng 4 năm 2002

Chuyện Đời Tôi

Chương 12

Buổi sáng, ngày 17 tháng 4 năm 2002.

Cơn cảm sốt vơi dần, đầu óc có phần hơi tỉnh táo, nhưng thần sắc thì chẳng khá hơn chút nào, mệt mỏi, uể oải. Giấc mộng vẫn cứ chập chờn không lối thoát.

" Suốt cuộc đời này không phản bội vợ. Amen!...

Suốt cuộc đời này không phản bội vợ. Amen!...

Suốt cuộc đời này không phản bội vợ. Amen!...

Câu nói dứt khoát của anh Thanh làm tôi bàng hoàng, trong giấc mơ anh ấy đã nói rất tuyệt tình, vậy tôi còn trông đợi thêm gì nữa chứ, miễn cưỡng sẽ không mang lại kết quả tốt, gia đình và xã hội sẽ nhìn một đứa con gái như tôi theo chiều hướng xấu xa, tòa án lương tâm sẽ làm tôi bất ổn... Tôi, tôi trong giờ phút này phải biết tự giải cứu mình thôi. Tôi, tôi trong giờ phút này phải mau chóng biết nhìn ra vấn đề. Đúng rồi chỉ có giấy, bút mới thấu hiểu lòng tôi, tôi mở hộp tủ rút một tấm giấy trắng, cầm bút trên tay tôi bắt đầu viết (tôi không hiểu sao lúc ấy mình lại có tâm trạng viết thơ, mà bài thơ ấy lại ghi tường tận về giấc mơ nữa chứ)

Yêu Người Có Vợ

Chiều chúa nhật vang lên lời kinh nguyện

Nép bên người tôi muốn thốt tiếng yêu

Nhưng ngại nỗi tay người đeo nhẫn cưới

Nói gì đây khi kinh thánh vọng điệu

Nhìn đức Mẹ hiền từ dang tay đứng

Tôi khép nép quỳ xuống cạnh người ta

Sao người ta vẫn cứ hờ hững lạ

Chỉ riêng tôi chịu trăm nỗi xót xa

Người có vợ chắc vợ người đẹp lắm

Đi bên người tôi chỉ là nhóc con

Là con bé mười tám vừa mới lớn

Rất nhỏ nhoi trong đôi mắt người ta

Kìa tiếng chuông ngân dài trong canh vắng

Âm thanh buồn, kỷ niệm chợt vỡ tan

E áp nhìn những ngọn nến lụi tàn

Bùn cháy lên một chút gì tiếc nuối

Thôi từ giã giáo đường ngày chúa nhật

Giã từ anh, người tôi trót thương yêu

Mộng vỡ rồi, đời chưa chát thiết nhiều

Anh có hiểu tâm tình em gái nhỏ

Dưới bài thơ, tôi ghi thêm vài chữ: Trường Phi Bảo, gửi anh VQT.

Viết xong, tôi lắc đầu chán nản, chán nản tôi lại thở dài thườn thượt

-Hù!

Tôi giật cả mình, ngẩn đầu lên tôi thấy Quốc Bảo đang nhoẻn miệng cười, tôi đưa đôi mắt mệt mỏi lờm lờm Bảo, tôi trách khẻ:

-Cậu làm tôi đứng tim, tôi mà chết non là tại cậu đó nhé!

Bảo cúi mặt, anh chàng dường như đang tự hối lỗi, một lát sau anh

chàng mới cất được tiếng thăm hỏi:

-Bình, khoẻ chưa? nghe mẹ Bình bảo Bình sốt cao lắm, tôi lo ghê nên ù chạy ra chợ mua hai trái cam cho Bình vắt nước uống nè

-Cam đâu?

Tôi hỏi, bấy giờ tôi mới chú ý tới hai cái tay giấu sau lưng anh chàng.

Bảo đặt cam lên bàn, tôi vờ trách:

-Người ta bệnh hai hôm rồi, giờ mới tới thăm, sau không đợi tôi chết luôn rồi hãy tới đưa tiễn

-Bình đừng nói xui xẻo, chết chóc nghe ghê quá !

-Bảo sợ chết à?

-Uh.

-Rõ là hèn nhát

-Không đâu, Bảo không hèn nhát, Bảo...Bảo...

-Bảo thế nào?

Ánh mắt Bảo dịu dàng nhìn tôi, trong mắt có nhiều tia sáng lạ, tia sáng của tình yêu và hạnh phúc, Bảo tiếp:

-Bảo không muốn chết, đơn giản vì Bảo còn quá nhiều nghĩa vụ chưa làm, mỗi một

con người chúng ta khi sanh ra, ai cũng phải có những nghĩa vụ và bổn phận, Tôi cũng thế, mà Bình cũng thế!

Tôi gật đầu, hỏi:

-Thế nghĩa vụ của cậu là gì?

-Phải trả hiếu cho cha mẹ, phải viết thật nhiều bài thơ hay, hoặc một vài tác phẩm truyện để đời, tôi muốn tên mình được biết đến, không phải chỉ một vài người, mà cả thế giới.

Tôi cố gương người dậy, cố gắng mở thật to mắt, cố nhòm một con người đang ấp ủ tham vọng, tôi thử nảo lắc đầu:

-Cậu rõ thiệt hoang tưởng, thời đại này là thời đại gì nữa chứ, làm gì có chuyện cả thế giới sùng bái chỉ vì mấy bài thơ tình tình lẻ của cậu, cả chính tôi đây này...-tôi cố gắng nói to, nhưng chỉ được thều thào, bởi tôi còn rất mệt, quả thật rất, rất mệt- ngay cả chính tôi còn chẳng dám mơ điều ấy, tôi cảm thấy nó không thực, tôi viết thơ, làm văn chỉ trong giờ phút tôi thật nhiều cảm xúc, giờ phút tôi thấy cuộc đời đáng chán, văn thơ tôi lại biết tô thêm màu hồng cho cuộc đời còn đáng hy vọng, chứ tôi thành thật mà nói văn chương tôi còn tẻ lắm, kiến thức tôi còn nhiều lỗ thủng lắm, và tôi chẳng là gì giữa cuộc đời mệnh mông này

Bảo ngẩn người, Bảo ngơ ngác, hồi lâu Bảo cười:

-Mỗi người đều có một cái nhìn nhận về bản thân khác nhau, ở Bình sinh ra chỉ để sống với niềm đam mê, ở Bình chỉ cần viết hết cảm

xúc, chỉ cần được đồng cảm là thỏa mãn, còn tôi...tôi không chỉ sống cho niềm đam mê, mà còn phải sống cho lý tưởng phía trước, trên thế giới biết bao nhiêu tài năng được trời sinh ra, chẳng lẽ tôi không thể được trời sinh ra để thành nhà văn ưu tú hay sao? Bình à, nếu bạn cảm thấy rằng tôi quá tham vọng, thì xin bạn cũng đừng có phũ phàng đập vỡ giấc mộng của tôi chứ?

Tôi còn đang phân vân trước lý lẽ chưa hẳn là vô lý của Bảo, Bảo đã vội vã quay lưng chạy xuống thang lầu, Bảo vẫn thường có thói quen trốn chạy khi va phải thực tế, tôi cảm thấy tiếc cho Bảo quá, một con người bị tham vọng làm lu mờ

Tôi nhớ đó là một buổi tối mùa thu. Mùa thu là mùa mà tôi yêu thích nhất. Thu dịu dàng, thu quyến rũ, thu làm tâm hồn con người thư thái, một cơn gió thu hiu hắt, hay nghe tiếng lá khô rơi cũng khiến con người lâng lâng niềm cảm xúc, và tôi...chính tôi cũng được sinh ra vào mùa thu. Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao mùa thu lại dễ dàng đi vào lòng người thi sĩ đến thế! Tôi chợt nhớ mấy câu thơ bất hủ của Lưu Trọng Lư

"Em có nghe mùa thu

Lá vàng rơi xào xạc

Con nai vàng ngơ ngác

Đạp trên lá vàng khô..."

Đó là mùa thu của nhà thơ nổi tiếng, còn riêng mùa thu của tôi thì lại khác:

"Đâu phải lỗi mùa thu

Mà đôi mắt em buồn

Ngơ ngác mấy dòng thương

Tặng một người viễn xứ

Đâu phải lỗi mùa thu

Làm tình yêu tan vỡ

Em về qua nỗi nhớ

Để rụng một vầng thơ"

Mùa thu của tôi cơ hồ như thế. Tôi bàng quơ suy nghĩ, quyến rũ trước mắt, lời thầy giảng còn ngà say. Hôm nay tiết học cuối là môn Văn, mà tinh thần tôi lại lơ đãng, tôi chọn một chỗ ngồi xa anh Thanh nhất, một góc khuất, một góc cô đơn, vì tôi quyết định thật rồi, tôi phải rời xa anh ấy, tôi muốn tâm hồn mình bình yên, trước khi tôi còn chưa phân định rõ tình cảm dành cho anh ấy là gì? thì tốt nhất nên dừng lại khi chưa biết phía trước là đèn đỏ hay đèn xanh. Tình yêu cũng có tín hiệu riêng biệt mà!

Tan học, tôi theo chân Hàn My về, tôi dắt xe đạp thả bộ cùng Hàn My, chúng tôi chỉ trao đổi vài câu thông thường, quan tâm lẫn nhau đời sống cùng sở thích. Khi tới đầu hẻm gần nhà Hàn My thì đường ai nấy bước. Đang leo lên chiếc yên xe đạp, chưa kịp đạp tôi nghe phía sau mình tiếng kèn xe bóp liên hồi, rồi tiếng gọi quen thuộc:

-Bình!

Tôi quay lưng lại, tôi giật mình, tôi áp ứng:

-Anh Thanh!

Anh có vẻ giận dữ

-Cho anh chút thời gian được chứ, anh không làm phiền em lâu đâu. Tôi không dám nhìn vào cặp mắt đang rực lửa của anh, tôi sợ nếu nhìn vào cặp mắt ấy, lửa sẽ đốt tâm hồn tôi mất, và tôi sẽ không thể nào suy nghĩ được điều gì tốt đẹp.

Anh Thanh trở đầu xe, nổ máy, anh chạy chậm kề tôi, tôi ngoan ngoãn theo anh, chúng tôi tới một quán cafe Trung Nguyên gần trường.

Cô phục vụ mang tới hai cốc nước lạnh tới bàn chúng tôi, rồi hỏi:

-Hai anh chị uống chi?

-Cho tôi một tách cafe đen không đường- anh Thanh nói, quay sang tôi- em dùng gì?

-Cho em nước dừa-tôi khẽ nói

Anh Thanh gọi thêm nước dừa cho tôi, chỉ một thoáng chị phục vụ đã mang ra đầy đủ, còn đem cả bánh ngọt đặt lên bàn nữa.

-Bình! anh Thanh ôn tồn gọi

-Dạ!

-Hình như em cố tình lẫn trốn anh thì phải?

Tôi hơi bất ngờ trước câu hỏi thẳng thắn của anh, tôi im lặng, sự im lặng nơi tôi vô tình xây thêm khoảng cách giữa chúng tôi, anh hỏi tiếp:

-Tại sao em làm thế? chẳng lẽ em vẫn còn chưa thông suốt sao Bình? em không thể đón nhận anh như một người anh cả sao Bình?

Tôi bậm môi im lặng, anh có vẻ tức tối, anh hét:

-Bình, hãy trả lời anh đi chứ?

Tiếng hét của anh Thanh khiến mấy người ngồi bàn xung quanh chú ý. Tôi định sẽ làm thinh, tôi định kiềm chế lòng, nhưng không hiểu sao nước mắt tôi tràn ra, tôi ngược đôi mắt đầy lệ nhìn anh, làm anh luống cuống, giọng tôi run run:

-Mọi người đang nhìn chúng ta kìa

-Kệ họ?

-Nhưng em không muốn họ hiểu lầm tưởng anh bắt nạt em

-Em quan tâm anh như vậy sao? em thích bỏ mặc người khác lắm

mà?

-Em...em...-tôi chợt nhiên nghiêm túc- em không phải trốn lánh anh, mà là em..em

Anh Thanh lo lắng:

-Em thế nào?

-Em đang trong thời gian suy nghĩ, em muốn mình phải phân định rõ lòng mình. Có phải em đã ngộ nhận không anh?

-Anh mong là thế! Nhưng anh không hài lòng em lẫn trốn anh!

-Tại sao?

-Anh thấy khó chịu.

-Tại sao?

-Khi một người mà anh đã xem như người thân rồi, làm mặt lạnh, anh cảm thấy buồn lắm em à?

Tôi lấy tay gạt lệ, tôi cố nở nụ cười thân thiện, nhưng chỉ toàn nghe những tiếng nấc nơi lòng mình:

-Em xin lỗi, em đại dốt quá phải không anh? em ấu trĩ...

-Không phải...-Anh Thanh trườn người qua bàn, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán tôi, hành động bất ngờ của anh làm tôi xúc động mạnh, lệ chảy xuống đôi gò má hóc hóp, tôi nghe anh thì thầm- em không phải ấu trĩ, mà tại em chưa đủ trí khôn thôi

-Là sao?

-Nghĩa là em không chịu nhìn nhận sự thật, em quá nhạy cảm, em không biết chấp nhận thực tế, em thử nghĩ mà xem, tuổi xuân em còn dài, em còn nhiều thời gian chọn lựa, tình yêu thật sự trở bông khi và chỉ khi hai con tim hòa chung một nhịp, em tự đơn phương mình, chẳng khác nào em đang bào mòn tuổi trẻ, em đừng có nên bắt đầu tình yêu vội vã mà sao này hối hận, em gái khờ khạo của tôi ơi!

Tôi mím chặt môi, vô thức tôi hỏi một câu ngớ ngẩn:

-Vậy khi nào mới gọi là đủ trí khôn hả anh?

Anh Thanh trở mặt, chau mày, anh phì cười:

-Ha ha...thiệt khó trả lời câu hỏi của em quá, nhưng anh nghĩ rằng trí khôn thì có ở mọi lứa tuổi, có cái khôn rất trẻ con, cũng có cái khôn rất già dặn, em thử so sánh giữa một người chưa trưởng thành với một người chín chắn, thì suy nghĩ của họ bao giờ cũng xê xích nhau cả

Tôi gạt nhẹ đầu, thấy không còn sớm, tôi bảo anh Thanh:

-Thôi mình về anh nhé!

-uh!

Anh Thanh dắt xe tôi ra, anh lấy trong chiếc cặp của mình một chiếc

hộp nhỏ vừa, giấy gói quà đẹp mắt , anh trao tôi, tôi ngo ngác:

-Gì thế anh?

-Nhận đi

-Sao tự dưng anh tặng quà cho em

-Anh thích, anh muốn có cái gì đó đánh dấu sự quen biết của anh em mình, anh nghĩ đây sẽ là món quà có ích khi em cần tới anh

Tôi không hiểu rõ lời anh, nhưng rồi cũng miễn cưỡng nhận, tôi thở dài, tôi ngồi ngay ngắn trên yên, trước khi cho xe đi, tôi nheo mắt với anh:

-Mai em sẽ cho anh biết kết quả

Tối về cứ miên man nghĩ ngợi lời anh Thanh, tôi trằn trọc mãi, tôi không ngủ được, cuối cùng tôi ra ngoài trước nhà, mở toang cửa sổ, con đường vắng vẻ, thưa thớt, con hẻm tối đèn nên ngôi nhà đối diện cũng thấy u ám hẳn. Gió từ ngoài luồng qua kẽ tóc tôi, vuốt qua mặt tôi mát lạnh, tôi hít một hơi dài, dễ chịu, bầu trời đêm không sao, nên bầu trời cô độc, cả ánh trăng cũng khuyết tàn trông đáng thương, tôi chợt thèm trò chuyện quá, trong lúc cô đơn mà tìm được một tri kỷ, kể cũng thú lắm chứ!

Nghĩ tới đó, tôi phì cười, cười cùng sự trống trải. Bất thần tôi bỗng đứng tim. Oh, cánh cửa nhà đối diện mở hé hé, và một bóng người dần dần hiện ra, cái dáng đi của người đó nhẹ như bay, tôi cố nheo mắt để nhìn cho thật rõ người đó, nhưng tôi chỉ thấy mờ mờ, (tôi không đeo kính cận), đầu óc tôi quay cuồng, và tôi đã ngầm đoán ra được người đó là ai? Bảo, phải rồi, Bảo chứ không thể là ai khác, chỉ có cậu ấy mới có những hành động kỳ quặc thế này thôi. Tôi định lên tiếng gọi, nhưng...sợ phá vỡ sự yên tĩnh và giấc ngủ của mọi người trong nhà, nên đành tiếp tục dõi theo cử động của người đó.

Lúc này Bảo đã đi ra thẳng ngoài lộ, tôi tò mò mở cánh cửa ngoài ban công, tôi đứng ngoài ban công theo dõi Bảo, trong đầu tôi vô số sự suy nghĩ.

-Cái tên này sao đêm khuya khoắc mà trốn nhà đi chơi vậy nè? í mà hắt băng qua đường. í hình như hắt không hề mở mắt thì phải, trời...

Tôi chợt hét, mà mắt tôi nhắm nghiền lại, bởi chiếc xe công tơ nơ khổng lồ hung hăng lao về phía Bảo

-Xe...Xe...

Trong đầu tôi lúc này là hình ảnh một con cá mập đang nuốt chửng một linh vật, trí tưởng tượng tôi làm tôi phát sợ, khi chiếc xe lao qua chỉ còn lại tiếng gió, tôi hé mắt từ từ...Chẳng có chuyện gì ghê gớm

xảy ra, không có một vụ tai nạn đáng tiếc nào, và chẳng có một bóng nào trên đường. Tôi xanh mặt, tôi vỗ vỗ lên trán mình vài cái, tôi lắc đầu, quày quả lắc đầu, tôi cho rằng mình đang bị mê sảng, nên không ý thức được mọi việc, tôi vội bước vào nhà, đóng cửa rồi chuồn vô mừng một cách máy móc, lòng tự nhủ:

-Bình ơi, mi bị tẩu hỏa rồi, nghĩ ngợi ban ngày nhiều quá nên mi có triệu chứng tâm thần rồi đấy!

Tuy tôi nhủ lòng thế, nhưng cảm thấy không được yên tâm, trong mình cứ bất ổn, nằm trằn trọc mãi cuối cùng tôi cũng quyết định sáng ngày mai sang nhà Bảo hỏi thăm xem sao

Chuyện Đời Tôi

Chương 13

Sáng hôm ấy, tôi dùng điểm tâm xong, là vội vã sang nhà Bảo. Bảo vẫn còn ngủ say, nhìn thấy Bảo vẫn lành lặn, tôi mới yên tâm. Nhưng cái hình ảnh hồi đêm thì quả thật rất dễ sợ, rõ ràng là có một chiếc xe lớn, rõ ràng là Bảo đứng giữa lộ, vậy mà...cuối cùng trong tích tắc lại chẳng có gì.

Tôi quay ra khỏi phòng Bảo đã đụng ngay ánh mắt của mẹ Bảo, người đàn bà mà qua lời nhận xét của Bảo thì phải nói mẹ Bảo trông thật trẻ, mặc dù đã ngoài bốn mươi mà vẫn còn cái thanh sắc mềm mại của thiếu nữ, có lần vì sự trẻ trung này mà tôi nhầm lẫn gọi bằng chị thay vì xưng bác, lúc ấy mẹ Bảo cũng rất ngạc nhiên khi nghe tôi xưng hô như vậy, rồi một lần nhìn thấy Bảo đi cùng mẹ ra chợ tôi cứ liên tưởng là hai chị em, nhưng khi trò chuyện cùng mẹ Bảo thì tôi phải công nhận một điều, mẹ Bảo rất chín chắn trong suy nghĩ, cách nói chuyện bao giờ cũng thu hút, mà đặc biệt sống nghiêng về nội tâm.

-Bảo nó dậy chưa cháu? -mẹ Bảo hỏi

Tôi lắc đầu:

-Vẫn chưa bác à!

-Thằng bé này thiệt tình, ngủ gì mà tới giờ chưa dậy, sao cháu không đánh thức nó?

-Cháu không nữa...Tôi cười xòa - cứ kệ cậu ấy bác à, mà cháu nghĩ chắc tại đêm qua...

Tôi chợt bùm chặt miệng mình lại, tôi biết là mình đã lỡ lời, mẹ Bảo nhìn tôi chuyên chú, trong đôi mắt của người đàn bà có chiều sâu này đang hình thành một dấu hỏi to tướng

-Đêm qua thế nào hở cháu?

-Dạ, không...không có gì... Tôi lúng túng

-Nói bác nghe đi Bình, đêm qua thì có liên quan gì tới thằng con nhà bác, nó đã làm gì phiền toái ở bên ngoài sao cháu?

-Không, không phải!

-Vậy thì vì chuyện gì ?

Biết không thể nào lấp liếm được nên tôi đành mang lại sự việc ban tối tôi nhìn thấy kể hết cho mẹ Bảo nghe, tôi thấy được cả sự lo lắng trên khuôn mặt của mẹ chàng. Tôi cúi mặt không dám nhìn vào đôi mắt buồn ấy, tôi nói để thỏa lấp bớt cái sự việc chưa chắc là sự thật

-Chắc cháu nhìn lầm thôi, bác đừng nghĩ ngợi quá bác nhé sẽ không hay.

-Cảm ơn cháu, bác tin những lời cháu nói Bình à -mẹ Bảo có vẻ xúc động- Thật nguy hiểm, nếu như chuyện này còn lặp lại, Bảo nó mắc chứng bệnh mộng du mà cháu?

-Mộng du! Tôi kêu lên bất ngờ, bất ngờ làm tôi cứng cả họng

-Ừ.

Mẹ chàng gật đầu buồn bã, kéo tay tôi đi ra ngoài trước nhà, người ấn vai tôi ngồi vào chiếc ghế, rồi cười thiếu não

-Từ nhỏ Bảo nó tỏ ra là một người không được bình thường - mẹ chàng xúc động nói- nó luôn khiến người ta phải bận tâm trước những việc không đâu, trong cái đầu của nó là cả một thế giới ma quái, nó luôn nhìn đời bằng những thứ trên mây. Mà cháu biết đó những người như nó, người ta thường gọi là mắc chứng bệnh hoang tưởng

Tôi im lặng, tôi không tin vào tai mình vừa được nghe lời nhận xét của người mẹ dành cho đứa con, lời nhận xét sao mà phủ phàng quá, nhưng tôi thấy được dù cho có phủ phàng thế nào thì tình thương người mẹ dành cho con bao giờ cũng thiết thực, tôi thù người, một sự thất vọng vừa theo cơn gió thoảng qua trong ánh nhìn tuyệt vọng của mẹ Bảo, người tiếp:

-Nó ngủ hay bị mơ, đôi khi tỉnh nó cũng hay mơ, và nó luôn tự vẽ cho cuộc đời mình những ánh hào quang không có thật. Nó luôn nghĩ bất cứ ai sinh ra cũng đều có tài, không ai mà bất tài vô dụng, trừ phi họ không biết tận dụng tài năng của mình, nhưng nó đã quên một điều cái tài luôn đi cùng cái đức, chính vì vậy mà nó luôn tự phụ với bản thân, nên nó thường hay tạo ra nhiều ảo giác, nó bất hòa với anh nó,

nó giận hờn cha nó, và nó luôn khiêu khích bản thân mình, nó làm cho bác rối lên, bác khổ tâm lắm, Bình ơi!

Tôi nghe mẹ Bảo nói mà thấy lòng mình cũng xót xa, bất giác tôi khóc, mẹ Bảo nhìn thấy tôi khóc thì ngơ ngác, rồi lú lờ:

-Bình, cháu sao thế? sao tự dưng mắt cháu đỏ vậy?

-Cháu không có gì, cháu cảm thấy thương bác quá, cháu thấy buồn cho Bảo...

Mẹ chàng giờ hiểu ra, cười nói:

-Cháu là người quá nhạy cảm đó Bình, thảo nào hợp với con bác như thế

-Không đâu, Bảo khác cháu nhiều lắm

-Ý bác là Bảo nó cũng yếu đuối như cháu, nó cần phải có người dìu dắt thì mới có ngày trưởng thành, nó đơn giản còn quá ngây thơ à
Mẹ Bảo chợt nhiên đọc một đoạn thơ:

(Nàng Xuân lẳng lặng đến bao giờ

Mà để hồn Xuân phải ngẩn ngơ

Ý xuân e thẹn cười trong nắng

Trêu cái tình Xuân dạ hững hờ)

-Thơ ai thế bác? tôi hỏi

-À, của Bảo đó cháu - mẹ chàng đáp

-Hay đó chứ, rất nghệ sĩ- tôi cười

Mẹ chàng lắc đầu, thở dài:

-Thời buổi này mà con lang man như nó, liệu bao giờ mới khôn lanh được hử cháu?

-Nhưng đâu phải ai lang man thì chẳng được khôn lanh, theo cháu khôn lanh là do mình có chịu thích ứng với hoàn cảnh sống không? có chịu học hỏi từ thế lực bên ngoài hay không? Mình cần phải biết đương đầu thử thách...

-Thử thách, bác e là Bảo nó không chịu nổi thử thách, khi thử thách lại là thực tế đời thường, những vấn đề cơm áo - mẹ chàng có vẻ bi quan- nó sẽ không thể gượng dậy được khi va chạm vào thực tế ấy. Ngày xưa Bác cũng lẳng mạn lắm, đọc tiểu thuyết cũng nhiều lắm, cứ ngỡ tình yêu là đẹp, là êm đềm, là tha thiết. Kể từ khi lấy chồng, sanh con, thì cái ý nghĩ đó không còn nữa, tình yêu chỉ là sự cưỡng chế của con tim, hôn nhân chỉ là một giai thoại trong đời người

Tôi bây giờ không biết phải dùng ngôn ngữ gì để xoa dịu lòng người mẹ đang có cái nhìn tiêu cực về tình yêu, bởi với một người viết văn như tôi tình yêu bao giờ cũng đầy sức cám dỗ, tôi thấy tình yêu thật lộng lẫy, lóng lánh các sắc màu, trong mỗi một sắc màu đều có nhung nhung, nhớ nhớ, chờ chờ, đợi đợi...tôi cắn nhẹ vành môi, tôi

ngắn đầu lên lại chạm phải ánh nhìn chuyên chú của mẹ chàng, rồi có một khoảnh khắc nhỏ, tôi và mẹ chàng đeo đuổi những ý nghĩ vẩn vơ, không ai bảo ai cho đến khi bất ngờ từ phía sau nhà vọng lên một tiếng hát trầm buồn

" Đến khi anh về, đồ lữ chợ trưa

Chút văn chương còn, chẳng còn nuôi được đời nhau

Đời không vun nữa văn chương tiếng tơ chán chường..."

Tôi thờ người, khi nhận ra tiếng hát của Bảo!

Bảo có thói quen hay hát bất kể tâm trạng vui hay buồn, Bảo đều mượn lời hát giải bày, không hát thì xướng thơ, họa thơ, đôi khi ngẫu hứng thì vẽ vời, có những lúc cô đơn Bảo thường đọc tiểu thuyết...Cuộc sống của Bảo ở thời đại bây giờ ít ai đoái hoài tới.

Ngoại trừ Bảo! Một con người lập dị!

Tôi xin phép mẹ chàng, cho tôi vào nói chuyện cùng Bảo, tôi nghĩ có thể mình sẽ khuyên được Bảo điều gì đó.

Tôi vào phòng, một căn phòng mà tôi cho rằng rất đặc biệt, ngoài sách văn, truyện tiểu thuyết, và bao gồm một lốc thơ tình tuyển chọn bày trên giá ra thì chẳng có một chút gì khác, đại loại vài cuốn sách giáo khoa chẳng hạn, và ở một góc bên trái được đặt một chiếc tủ thấp, trên đầu tủ đầy những hũ sao xếp bằng thủ công, giấy kiến đủ màu, kể đến bên bệ cửa sổ đặt một chậu kiểng nhỏ, trong chậu hai bông Hướng dương giả, giường ngủ từ scrap giường cho tới gối, chăn, tất cả đều mang một màu trắng, trắng toát, mọi thứ thật đơn giản thế mà lại làm tôi thấy lạ mắt

Bảo đang ngồi trước gương, cậu ấy vừa hát, vừa hý hoái viết cái gì đó trên giấy, tôi đi nhẹ nhàng tiến tới Bảo, chàng có vẻ mê say công việc, chắc lại một bài thơ thần gì nữa đây

-Bảo - tôi gọi rất nhẹ nhàng, chắc vì quá nhẹ nhàng , mà Bảo không nghe thấy, nên cứ tiếp tục viết, tôi lại gọi lần thứ hai, rồi ba..bực quá tôi kêu to -Bảo!

Bảo giật mình, Bảo xoay người lại, thấy tôi. Bảo vội vã dùng tay bưng bát tờ giấy đang viết dở, nói một câu nhặt nhéo:

-Bình hãy ngồi yên trên giường, đừng tới cạnh mình, hãy tránh xa mình một chút, mình cần phải viết cho xong mấy chữ cuối, rồi sau đó chúng mình nói chuyện nghiêm túc, được chứ?

Tôi hơi bất mãn về cái hành động trẻ con, cách nói chuyện quá sến của Bảo. Tôi miễn cưỡng gật đầu, và gieo mình xuống giường, chỉ tích tắc Bảo đã quay lại nhoẻn miệng cười với tôi:

-Xong rồi!

-Xong chuyện gì?

-Lời gợi ý? một khổ thơ gửi tặng một người!

Tôi tò mò hỏi:

-Ai?

Bảo yên lặng, chàng bước tới bên cửa sổ mở toang cánh cửa ra, cho ánh sáng rọi vào, Bảo lấy sự điềm tĩnh đáp lời tôi, chỉ với hai chữ mà khắc họa được cả dáng dấp một con người, chỉ với hai chữ thôi mà tim tôi đã giật thót

-Hàn My!

-Cậu muốn tặng thơ cho Hàn My à? Tôi mách móc - cậu chỉ mới quen biết người ta có một lần mà tặng thơ, xem ra tình cảm của bạn còn tiến triển nhanh hơn cả tần số

-Không phải một lần, mà rất nhiều lần rồi- Bảo khẳng định

-Hả -tôi ngạc nhiên, tôi chồm người chụp lấy vai Bảo, giọng tôi căng thẳng- kể nghe xem, hai người gặp nhau từ lúc nào mà sao tôi chẳng hề hay biết.

-Trên khoảng hai tuần rồi

-Thế ư?

-Ừ! Hàn My chủ động đến tìm tôi, ban đầu tôi chỉ kể những câu chuyện vui thôi, sau đó thì tường thuật lại một bộ phim Người Chồng Vô Hình mà tôi đã xem, tôi còn đọc cả những câu văn trong truyện Quỳnh Dao mà tôi thích, nhưng tuyệt đối tôi không bao giờ đọc một bài thơ nào, thế rồi...Hàn My yêu cầu, trước cái vẻ trầm tĩnh ngời ngời ngoan ngoãn như thánh nữ, nàng đẹp tuyệt trần, cái tâm hồn mộng mơ của nàng đã cuốn hút tôi, phản chiếu vào tôi, tôi không kiềm chế được lòng mình, tôi đã để cho tiếng lòng của tôi rơi vãi. Tôi đọc cho nàng nghe bài Xé Thư Tình, Nụ Hôn Đầu Xuân, Hoa Tình Bạn Nở Trên Cây Tình Bạn, Hoa Tim...tất cả đều do tôi sáng tác. Và mới đây Bình biết không Hàn My hôm rồi bảo là ngưỡng mộ tôi, sau khi tôi đọc cho nàng nghe những dòng thơ tôi viết, nàng đã xúc động, từ lúc ấy Hàn My thường lui đến cái thế giới không có niềm vui của tôi, lúc nào nàng cũng lú lo như chim, nàng làm tôi có chút xao động...

-Đừng nói nữa- tôi bị sốc trước những điều được nghe, vô thức tôi phản kháng- đừng nói nữa

Bảo nhìn tôi khó hiểu

-Tại sao?

-Tôi sợ lạc vào vùng huyễn hoặc, tôi rất sợ, rất sợ...Bảo à!

-Hãy để tôi nói hết, bạn hãy thử tin vào sự nghiêm túc của tôi, mọi tình cảm tôi đều kể tường tận cho bạn hiểu, bạn cần phải biết cái con người sắp từ bỏ mọi ấu trĩ để trưởng thành, không phải bạn từng nói tôi rất ấu trĩ hay sao, tôi xin bạn, xin bạn hãy thử xem tôi như một

người lớn, có được không Bình?

Tôi bị Bảo thuyết phục, phần còn háo hức muốn nghe tiếp diễn tiến câu chuyện, tôi thu người ngồi bó gối trên nệm, tôi gật gù và Bảo tiếp:

-Thế này nhé, để bạn hiểu được tôi chỉ ngắn gọn câu chuyện, có lẽ tôi "cảm" nàng mất rồi

-Trời, bạn đang nghiêm chỉnh đó chứ? tôi nghi ngờ vào tai của mình nên hỏi lại

-Uh - Bảo phủ nhận- tôi đã viết tặng nàng bốn dòng này để truyền đạt một tình yêu không hy vọng, tôi sợ nàng sẽ từ chối, tôi sợ nàng chỉ thích thơ tôi, thay vì thích tôi, tôi sợ... sợ mình điên vì nàng mất Bình ơi! hãy cứu tôi, xin bạn hãy cứu vớt tôi, hãy chuyển tấm chân tình của tôi tới nàng

Bảo mở hộp tủ lấy một bì thư xếp tám giấy gọn gẽ cho vào bao, hít một hơi dài rồi thở ra, tôi hiểu Bảo đang hồi hộp, Bảo nhìn chòng chọc vào tôi, cái nhìn lạ lùng, bất giác tôi cảm nhận mình hiện là Hàn My trong đôi mắt của Bảo, tôi máy móc nhặt lấy bì thư, máy móc hỏi:

-Liệu tôi có thể mở ra xem được không?

Bảo so vai:

-Tùy bạn thôi, nếu bạn cảm thấy thật hiếu kỳ thì hãy mở, còn bình thường thì đừng, tuyệt đối đừng.

Tôi tức tối đứng phắt dậy, và nói gắt gỏng. Vâng, thật gắt gỏng:

-Vậy tôi ừ thêm.

Tôi bỏ đi một nước, tôi đóng sầm cửa, Vâng! đóng thật mạnh, tôi quên rằng đây không phải là nhà tôi, nên vừa về tới nhà mình tôi cảm giác ngượng ngùng về hành động lúc nãy, tôi thấy mình thật vô duyên tệ!

Chuyện Đời Tôi

Chương 14

Nấu xong bữa cơm trưa, tôi uể oải ngã người lên ghế xếp, mắt cố dán chặt vào tờ báo Tuổi Trẻ, nhưng rốt cuộc chẳng đọc được chữ nào, đầu óc tôi vẫn vẩn vù những lời Bảo nói, Bảo kể, tôi không biết mình có nên giao bức thư đó cho Hàn My hay không? bởi mọi thứ đều quá mơ hồ, tình cảm đều quá mơ hồ, mà đối với người mơ hồ như Bảo tình cảm lại càng không đơn giản.

Tôi nhòm người dậy, bước tới bàn, mở học tủ, tôi vớ quyển tập, tôi lần từng trang...Đây rồi! bức thư đây rồi! không biết là trong cái phong bì màu trắng này chứa bao nhiêu điều bí mật mà khiến lòng tôi náo nức quá. Tôi có phần tò mò, tôi dần co cựa lý trí, nhưng không hiểu bằng cách nào mà lý trí lại thua sự kích thích não bộ, tôi thuận tay mở phong bì, rồi thuận tay mở cả tấm giấy trong phong bì, tôi thấy một bài thơ náo nức với nét bút rồng bay, tôi đọc trong căng thẳng thần kinh:

"Gặp gỡ làm chi để tủi sầu

Người ta có tưởng nhớ mình đâu

Âm thầm tôi tiếc tình gãy vụn

Thôi cố quên đi giấc mộng đầu"

Dưới bài thơ còn những câu thống thiết sau đây, như một lời nhắn gửi pha chút sầu nuối tiếc

"Chào Hàn My, thần tình yêu đã gõ cửa trái tim tôi, tôi thấy cả đất trời chao đảo, tâm hồn tôi điên đảo và Hàn My đã làm trái tim tôi thiếu não

Thật hoang đường nếu một ngày tôi làm thơ vì bạn, thật hoang đường nếu một ngày tôi vui cười vì bạn, thì xin bạn hãy thật hoang đường mà gọi tên tôi

Mong là vần thơ trên đừng mang một kết cuộc hoang đường như chính tôi

... Hãy hiểu lòng tôi, bạn là giấc mộng đầu trong tôi Hàn My ạ!

Thân ái! "

Tôi xếp tờ giấy lại như lúc đầu, tôi bình bồng tựa mây, thân hình tôi mềm nhũn, tôi cho mình tự rơi xuống nền gạch, tôi xúc động, bức thư ngắn chứa nhiều hàm xúc. Tôi biết mình sẽ không còn cách gì từ chối, bức thư này rồi sẽ đến tay Hàn My thôi, và Hàn My sẽ nghĩ gì, có giống tôi bình bồng lơ lửng? có đáp lại tấm chân tình...? có trời mới biết Hàn My sẽ xử lý bức thư này ra sao.

Đang nghĩ về bức thư, tôi bây giờ cũng sức nhớ về món quà mà anh Thanh tặng. Món quà ấy mình để ở đâu? à, mình đã cẩn thận đặt nó ở trong tủ khóa kỹ lại. Tôi lật đật mò tìm chìa khóa ở túi áo, tôi chạy vào buồng, tôi tra chìa khóa thích hợp với tủ, nhẹ nhàng mở nó ra. Ôi, món quà nhỏ nhắn sao mà dễ thương thế, nhớ tới chiếc hôn trên trán, tôi ứa cả nước mắt. Mân mê món quà trên tay, tôi hồi hộp...hồi hộp mở lớp giấy gói bên ngoài, tôi dùng mắt he hé nhìn vào món quà trước mắt. Tôi bất ngờ trước món quà xa xỉ phẩm "Chiếc điện thoại cầm tay hiệu Sfon màu nho" bật nắp điện thoại tôi thấy một mảnh giấy, trên mảnh giấy là bút tích anh Thanh

"Này em gái, em đừng nghĩ gì về giá trị món quà mà hãy nghĩ tới giá trị tình cảm. Anh mong sao em hiểu tâm ý của anh. Đừng gọi cho anh khi em quá vui, bởi niềm vui của em nên bày tỏ cùng gia đình, đừng gọi cho anh khi thấy em nhiều hạnh phúc, mọi hạnh phúc của em, em không cần san sẻ anh cũng rất vui. Chỉ khi nào thật sự cô đơn, đốn đau và vấp ngã, anh luôn là người anh trai sẵn sàng lắng nghe, sẵn sàng thấu hiểu và sẽ hết lòng cho em một lời khuyên tốt nhất"

Trời ơi, sao mà anh Thanh lại có một cử chỉ tuyệt vời như thế, tôi còn gì mà cứ phải suy nghĩ vớ vẩn hoài, cương vị anh ấy dành cho tôi đâu hề nhỏ nhoi, một người xa lạ không họ hàng thân thích, đối với một người xa lạ không thân thích họ hàng, thì cái tình cảm này quả rất vô giá. Tôi cầm món quà trong tay, tôi rưng rưng dòng lệ, tôi tự nhủ với mình sẽ không làm điều gì tổn hại tới anh Thanh và tình cảm mà anh ấy dành cho tôi, có lẽ suốt đời thành bất diệt cũng nên. Rồi lời cảm ơn của tôi về món quà cũng được tới tai anh Thanh, kết quả tình cảm cuối cùng thật bất ngờ. Chúng tôi là anh em! Anh Thanh vui lắm và hứa sẽ làm một người anh tốt. Rồi bức thư Bảo gửi gắm, tôi cũng đã chuyển tới tay Hàn My, nàng nhận trong lòng nàng có cái gì đó rất khó đoán, trên nét mặt của nàng biểu lộ chút phân vân, đó là một sự phân vân không rõ ràng.

Qua hôm sau, vừa trông thấy tôi ở hành lang trường, Hàn My đã quay quả chạy tới bên tôi, kéo tay tôi vào góc khuất, rồi ôm chầm lấy tôi, tôi nghe cả tiếng nức mà Hàn My mang lại, hình như nàng đang khóc. Tôi khẽ hỏi:

-Có chuyện gì xảy đến với em à?

-Không - Hàn My đáp lời trong nghẹn ngào, nàng ấp úng- em...em muốn nhờ chị một việc.

-Việc gì?

-Hãy giao bức thư này cho Bảo, rồi Bảo sẽ hiểu thôi - nàng lấy một phong thư màu hồng từ chiếc cặp màu nâu mà nàng vẫn thường đựng sách vở, trao cho tôi, nàng chợt nhiên yêu cầu - chị hãy đọc nó đi!

Tôi tròn mắt ngạc nhiên:

-Đây không phải là sự riêng tư sao? nếu chị đọc thì còn gì là bí mật của em nữa

-Đúng, nhưng em muốn chị đọc, vì em tin tưởng chị, em muốn chị thành chứng nhân cho cuộc tình của em

-Trời!!!

-Như thế có mạo hiểm lắm không?

Hàn My lắc đầu, nàng vội vã lắc đầu, và không ngừng lắc đầu:

-Chẳng có gì mạo hiểm cả, khi yêu một người đã là mạo hiểm lắm rồi, huống hồ gì người ấy chị cũng biết...

Những lời Hàn My nói tôi đều hiểu hết, tình yêu sao đến dễ dàng với họ như thế. Tình yêu càng dễ dàng thì sẽ càng dễ quên, không biết số phận họ có nằm trong cái dễ quên của tình yêu hay không. Tôi bắt đầu đọc lá thư, trang giấy học trò với nét chữ xinh xắn hiện ra, và nội dung thì như sau:

"Có phải nào đâu dạ hững hờ

Chỉ tại không biết mới làm ngờ

Không nói, không rằng rồi lại trách

Để tiếc thương hoài mối tình thơ"

Đừng người nhé, xin người đừng bảo rằng tất cả đều hoang đường, thân tình yêu cũng đã tìm tới tôi rồi đấy, tôi có thể không chấp nhận những gì tốt đẹp người dành cho tôi hay sao, nếu tôi là giấc mộng đầu của người thì chỉ mong người là giấc mộng sau cùng, ngày ta quen nhau! "

Từng lời, từng chữ của bức thư cho thấy họ đã cảm nhau lắm rồi, phong thư tình ngắn ngủi mà tình yêu lại dài thênh thang, tôi xúc động quá, tôi trong đầu lóe lên nhiều ý nghĩ, tôi thành thật chúc phúc cho họ, và tôi tha thiết muốn đặt bút viết về họ, nhưng tôi đâu lường được kết quả của cuộc tình này về sau quá nhiều trắc trở, và tôi cũng chẳng là thánh để có thể không xao động vì những chuyện không đâu. Thấm thoát mà trời cũng phơi phơi sắc xuân, thời đại trước mắt tôi lại là thời đại online, thời đại ảo, tôi bước vào thế giới của những chiếc máy vi tính là vào mùa xuân năm 2004

Chuyện Đời Tôi

Chương 15

Giá mà tôi đừng nghe theo sự rủ rê của Bảo. Giá mà tôi đừng sa chân vào chốn ấy, đừng lạc tới một thế giới vô hình, đừng gặp gỡ những con người vô hình, và đừng vui buồn với những cái vô hình, thì có lẽ bi kịch sẽ không xảy ra.

Mùa xuân, năm Giáp Thân. Mừng ba tết (nhằm ngày 24 tháng 1)
Những ngày tết trong nhà bao giờ cũng thanh vắng, mấy chú, mấy thím đều đi chúc tết, năm nào mà chả thế, năm nào mà tôi và mẹ chẳng trông nom nhà, ba thì tiệc tùng bè bạn suốt các mừng, thỉnh

thoảng các bà, các bác chị em với nội là sang chơi, ngoài ra chẳng còn ai. Tôi cũng ít ra ngoài đường trong mấy ngày đó, đa phần nằm nhà không ăn thời ngủ, xem ti vi chán thì đọc truyện tranh, thỉnh thoảng hạ bút viết vu vơ. Còn năm nay thì hơi có chút đặc biệt bởi Hàn My ghé thăm, chúc tết, Bảo lại xông đất bất thành linh, anh chàng dạo này năng động và sống rất hài hòa, có lẽ do tình yêu đã làm anh thay đổi, dạo này Bảo cũng hạn chế bớt sự hoang tưởng trong đầu, một biểu hiện tốt, chứng tỏ tinh thần cũng thoải mái hơn, và tôi cũng đỡ phải lo.

Rồi không hiểu vì lý do gì mà Bảo cứ như cơn lốc cuốn vào nhà tôi háo hức, vừa trông thấy mặt tôi là Bảo đã hét toáng

-Bình, Bình ơi! tôi có trò này vui lắm, tôi muốn Bình tham gia cùng tôi-
Rồi Bảo kéo tay tôi lôi đi trong khi tôi đang tính bỏ quyển tiểu thuyết "Hãy Ngủ Yên Tình Yêu" đang đọc dở dang lên bàn

Tôi chẳng hài lòng với những hành động tự nhiên quá mức như thế, nên hất mạnh tay Bảo ra, ném nhẹ quyển truyện Quỳnh Dao lên bàn, tôi khoanh tay lại hỏi

-Lại bày trò gì nữa đây cậu nhóc?

Tôi vẫn quen gọi Bảo bằng nhóc, bất kể cậu ấy có ượng ý hay không? có tỏ vẻ người lớn thế nào thì trong đôi mắt tôi Bảo vẫn là thằng nhóc, và dĩ nhiên tôi bao giờ cũng ở ngôi chị cả. Bảo sa sầm mặt, nói lầy:

-Nhóc? Bình không thể đừng gọi tôi tiếng Nhóc được à? tôi lớn rồi, tôi biết yêu, tôi không còn là nhóc

Tôi chau mày, rồi phá ra cười, tôi cảm thấy cái ngôn ngữ Yêu sao con người ta dễ thoát ra thế, hướng hồ gì ở Bảo một tình yêu chớp nhoáng. Tôi lắc đầu không tin nổi, tôi hỏi dò:

-Thế tình yêu giữa bạn và Hàn My tiến triển tới mức độ nào rồi?

-Bình thường.

-Gần sống chết chưa?

-Là sao?

-Là...là yêu tới mức không còn yêu hơn được nữa

-Nghĩa là mãi mãi

-Ừ, mãi mãi!

Bảo chợt buồn rĩ rượi, nhìn tôi mơ mơ màng màng, rồi phán một câu cứng ngắt:

-Mong được như lời Bình nói, mong là tình yêu chúng tôi có thể vượt qua cái ngăn ngại

Tôi chào thua những xúc cảm bất thường của Bảo, nhưng nhìn thấy Bảo có vẻ không tự tin tôi lại mũi lòng, thì Bảo đã chợt thay đổi sắc

mặt phần chân, chàng vội vã nắm chặt tay tôi, lại vội vã kéo đi, lần này tôi không phản ứng, cứ mặc Bảo tự quyền, vừa xuống từng nấc thang, Bảo vừa hồ hởi nói

-Tôi sẽ đưa Bình tới một nơi rất thú vị

Tôi ơ thờ hỏi qua loa

-Nơi nào?

-Một thế giới của những con người trầm mặc

-ở đâu?

-Gần đây thôi, rồi Bình sẽ quen được nhiều người, Bình sẽ được học hỏi ở họ nhiều lối sống

-Thú vị nhỉ!

Chúng tôi đã ra tới cửa, Bảo buông tay tôi, chạy vào nhà, lát sau chạy ra dắt chiếc xe đạp mi ni, tôi ngồi yên cho Bảo chở, Bảo và tôi không ai bảo ai câu nào, không khí tẻ tẻ vẫn còn vương vít khắp con đường, vun vãi từng góc phố những phong bì đỏ, ở dọc các nhà trên lộ, tôi nghe được những bài ca xuân, những câu chúc tụng, tiếng nâng ly và sự rôm rả của đám con nít tung tăng ngoài đường. Mọi thứ làm hồn tôi ngập ngừng. Bảo chợt nhiên dừng xe trước một tiệm internet, định thần tôi nhìn kỹ thì tiệm internet này nằm hướng lên phía cầu chữ y.

-Thế giới mà tôi muốn đưa Bình tới đó, mình vào trong đi

Bảo nói, trong lúc tôi còn ngơ ngác

-Vào đây làm chi, tôi đâu biết sử dụng vi tính ?

-Mình chỉ cho, dễ lắm!

Không đợi tôi gạt đầu, Bảo đã lôi thẳng tôi vào trong tiệm và ấn tôi ngồi xuống đối diện chiếc máy. Chiếc computer làm tôi bối rối, tôi liên tưởng như nó đang cười nhạo sự không hiểu biết của tôi, tôi hơi bực mình, và không hiểu sao tôi đưa tay nhấn vào bàn phím một loạt mẩu tự không rõ ràng, nhưng những mẩu tự vô thức ấy không hề hiện lên màn hình. Ông chủ tiệm nhìn tôi cười

-Phải khởi động máy chứ cô bé?

Bảo ngồi máy kế bên, thấy vẻ lúng túng của tôi anh chàng cười khúc khích, tôi ngượng quá, đưa tay đánh nhẹ lên vai Bảo, trách khế:

-Đã bảo người ta không biết tí gì về vụ này, chiếc máy nó biết tôi, còn tôi thì xa lạ với nó, cậu đưa tôi tới đây chẳng khác nào bức bách tinh thần tôi

Bảo nhếch môi, trợn trừng mắt, quát trong âm ức:

-Sao? Bình nói tôi bức bách tinh thần Bình à? Bình xem tôi ác như vậy à? không biết thì từ từ học, học rồi thì sẽ biết, đâu có ai không cần học mà có thể ra trường được đâu

-Nhưng mà...

-Không nhưng nhị gì cả, vì sự nghiệp phát triển niềm đam mê của chúng ta, và trao dồi sự học khắp nơi, cần nhất là tạo được một sự chú ý cho mọi người

-Là sao? Tôi nhăn mặt- tôi không cần ai phải chú ý tới mình hết, chỉ cần sống sao không thẹn với lương tâm, với bản thân là tốt rồi

-Bình hãy nghe tôi nói-Bảo diễn giải- thật ra internet chỉ mang tác dụng giải trí thôi, cái mà tôi hiện nay đeo đuổi là làm sao để có thể truyền cảm xúc của mình đến mọi người, tôi chỉ muốn mọi người hiểu thêm về tôi, chứ tôi không có dụng ý xấu xa nào đâu, tôi muốn mọi người chú ý là chú ý sự đam mê của tôi, tôi muốn mang tất cả những bài thơ hay của nhiều tác giả nổi tiếng đến khắp mọi nơi, tôi tôn trọng thơ họ bởi vì tôi biết cái giá tài tôi có chỉ là thơ và thơ, ngoài thơ ra tôi là kẻ trắng tay, Bình...hãy hiểu tấm lòng tôi

Lúc nào Bảo cũng là người dễ gây xúc động cho người khác, tôi cơ hồ bị Bảo cuốn hút vào vòng xoáy thơ văn này, mặc dù tôi cũng rất yêu thơ mến văn, nhưng tình yêu mến của tôi so với Bảo thì bao giờ Bảo cũng vượt trội hơn tôi cả, nói tới thơ văn thì dường như ở Bảo là đề tài muôn thưở, tôi vô thức lắc đầu, rồi nhìn vào chiếc máy vi tính chán nản

-Hiểu rồi, biết rồi, còn bây giờ cậu dạy tôi phải làm sao với cái máy này đây nè!

Bảo phì cười, nét mặt chàng cũng giãn ra:

-Bình hãy nhìn từng thao tác của tôi nè!

Tôi thấy Bảo rất rành rẽ trong vấn đề này, chiếc máy giờ ngoan ngoãn nghe theo mọi nhất cử nhất động của chàng, từ việc cho máy khởi động, vào chương trình lên yahoo thì Bảo còn biết cả việc tạo nick, Bảo hỏi tôi:

-Bình thích nick name gì?

-Nick name là cái gì thế? tôi chỉ biết what your name thôi, còn chữ nick kia tôi không hiểu nghĩa gì?

-Trời đất- Bảo chưng hửng trước cái dốt đặc của tôi, anh chàng nhăn mặt khổ sở- Biệt danh, biệt danh, chắc Bình biết biệt danh chứ?

Tôi nhanh nhẩu gật đầu:

-Có giống như biệt hiệu của con Loan chứ, vẹt cổ lùn hi hi

-Ừh, nhưng tôi khuyên Bình đặc cái tên nào gọi cảm hơn chút đi

-Ngọc Thố được chứ?

-Ngọc Thố - Bảo lập lại, hơi có chút do dự

Nhận ra sự do dự của Bảo, tôi từ tốn nêu rõ quan điểm bản thân:

-Bạn cho rằng tôi lúá chứ gì? thật ra thì tính tôi vốn nhút nhát lại rụt

rè, tôi thấy mình giống nàng Thổ ngọc của chị Hằng Nga cũng nhút nhát rụt rè trước tình yêu người trần

-Sến quá, nhưng cũng hay hay

Thế là nick Ngọc Thổ ra đời, và đó là lần đầu tiên tôi biết chat yahoo, khổ nỗi chat rất chậm, tôi đánh chữ chỉ một tay, còn một tay thì cứ buông lỏng xuống ghế thừa thãi, mà chat thì chỉ chat mỗi có một người, đó là Bảo, cả hai chat qua chat lại, chọc qua ghẹo lại, rồi cả hai cùng nghiêng ngả cười lý thú

Kể tiếp mấy ngày liền tôi dường như bị cái thế giới ảo này mê hoặc, những con người không rõ lai lịch mê hoặc, những câu chữ ngọt ngào bóng bẩy họ làm tôi chới với.

Do sự chỉ dẫn nhiệt tình của Bảo mà tôi đã chat được ở yahoo, tôi đã biết cách vào phòng chat lớn, biết ẩn nick, hiện nick. Và tôi thật bất ngờ, khi cái nick Ngọc Thổ hiện ra là ong bướm bay tới làm quen nhiều vô số kể, làm cho suy nghĩ tôi không ngừng sinh sôi, tay đánh đến mỗi chữ mà vẫn không hết chuyện trên trời dưới đất, tôi lúc ấy không còn giống tôi nữa, mà là một con nhỏ lảm chuyện từ đâu lạc tới, khác hẳn với cái sự ít nói, trầm lặng thường ngày.

Bảo luôn ngồi máy kế cạnh tôi, anh chàng dán chặt ánh mắt say mê vào màn hình, mỗi lúc nào cũng cười tủm tỉm, tay thì không ngừng gõ bàn phím, anh chàng chat còn nhiều hơn cả tôi, tôi ghé mắt nhìn sang và tôi ngạc nhiên reo to:

-Cậu đang lên web đó à?

Bảo gật nhẹ đầu:

-Đúng thế!

Bảo lick chuột vào cái mục Thơ văn, rồi nhấn vào chủ đề Tình Đại Khờ với cái nick Tuxedomatna, Bảo cười:

-Mình đăng thơ ở đây nè, Bình đọc thử xem

Nghe tới cái danh từ "thơ" mắt tôi sáng hẳn lên, tôi bỏ rơi mấy anh chàng rong rêu trên net, mà chăm chăm vào bài thơ của Bảo, bài thơ chẳng có gì đặc biệt về nghệ thuật hay phong cách, nhưng bài thơ lại rất có ý nghĩa về mặt nội dung, tôi nhướng mày:

-Thơ cậu cũng có hồn lắm?

-Cảm ơn!

Bất chợt tôi nảy ra ý định. sao mình không thử đăng thơ lên web xem sao, biết đâu tìm được người tri ngộ sẽ giúp ích cho vấn đề góp ý, làm thơ quan trọng là phải cần người đọc hiểu và góp ý, có góp ý thì thơ mình mới khá lên được, thế là tôi trình bày ý kiến của mình với Bảo, vừa nghe qua Bảo đã nhanh nhẩu đồng tình

-Mình biết bây giờ Bình có vẻ hơi lậm vi tính rồi đó, sớm muộn gì thì

mình cũng sẽ chỉ cho Bình cách lên web và đăng ký làm thành viên mà, lúc ấy tha hồ mà post thơ nha

-Thế lúc trước có ai dạy Bảo những vấn đề này không?

-Có chứ? chị misssing ở diễn đàn Vietnamnet đã đăng ký thành viên giúp tôi đó, tôi và chị ấy vẫn thường trao đổi thông tin với nhau qua mail, chị ấy chỉ tôi rất nhiệt tình, tôi xem chị ấy như chị gái của mình vậy, mặc dù chưa biết qua mặt chị.

-Ra thế, tôi cứ nghĩ cậu thông thái lắm chứ!

-Thật ra thì lý thuyết luôn đi đôi với thực hành, những chức năng mà tôi biết đều học lóm từ người này sang người nọ, chị misssing, ông chủ tiệm, cả mấy người bạn ở phòng chat nữa đó

-Sự học là vô bờ bến mà hi hi

-Nhưng tôi có một điều kiện sau khi đăng ký thành viên cho Bình
Tôi hơi hênh cười:

-Bày đặt, bày điều, điều kiện gì nữa đây

-Có thể cho tôi mượn- Bảo ấp úng- mượn...

-Mượn gì?

-Bút danh!

-Sao? bút danh của tôi à?

-Uh!

-chuyện nhỏ như con thỏ, cậu đặt cho mình một bút danh là được rồi, đâu nhất thiết phải lấy bút danh của tôi

Bảo nhìn tôi chuyên chú:

-Thật ra Bình không thấy giữa tôi và Bình có một sợi dây liên kết sao

-Cậu có thể nói rõ hơn

-Thế này nhé! tôi rất thắc mắc tại sao lại là Trường Phi Bảo, mà không thể là một bút danh nào nữ tính hơn như Thỏ Ngọc Đáng Yêu, Cô Bé Mộng Mơ, Bình Nương, hay đem cả họ lẫn tên thật của mình Trần Phạm Bảo Bình chẳng hạn, đâu nhất thiết bạn phải đặt bút danh manly như vậy

-Manly là gì?

-Rất đàn ông...

Tôi phá ra cười rồi trừng mắt lườm Bảo:

-Mặc mọi người muốn nghĩ tôi ra sao thì nghĩ, tôi chỉ thích bút danh mình là Trường Phi Bảo

-Tại sao?

-vì tôi mê Đan Trường đó, và thích cái buồn man mác nơi Phi Nhung, tôi lại muốn kết hợp cả sự Trầm Lắng Trong Giông Bão của mình mà đi đôi cùng chữ lót thì còn gì bằng

-Nhưng nó không có vẻ gì là con gái, không có nữ tính chút nào, nó

giống tên một kiếm khách thời cổ, nó hợp với tôi hơn là với bạn
Tôi chống chế:

-Bình yếu đuối lắm Bảo à, nên mới cần sự mạnh mẽ một chút

-Trời!

Bảo cứng họng trước lý lẽ ngông cuồng của tôi, không biết nói gì đành thôi, nhưng thời gian sau đó tôi biết Bảo vẫn thường hay lấy bút danh của tôi làm bút danh mình, dù tôi có phản đối thế nào thì Bảo vẫn không chịu dừng lại, để có được quyền làm thành viên như Bảo trên mảnh đất WWW này, tôi đành nhượng bộ Bảo và tôi bắt đầu tham gia diễn đàn vietnamnet, diễn đàn đầu tiên trong cuộc đời tôi, diễn đàn vui buồn và mang nhiều sóng to gió lớn, là cả một khoảng thời gian dài tôi cảm cực. Ngày 23 tháng 2 năm 2004...

Chuyện Đời Tôi

Chương 16

Thật thích thú trước sự văn minh và sáng tạo của các nhà phát minh, chỉ với một cái Computer mà lại nối kết nhiều thứ đến như thế, từ chat chít, rồi lên web, còn gắn kết cả tình cảm của những con người không phân hình mà đa dạng. Tôi bắt đầu yêu cái thế giới ảo này, không chỉ yêu, tôi còn nồng nhiệt tiếp nhận mọi thứ lạ lẫm mà cả đời tôi nghĩ mình chưa chắc gì chạm đến. Bảo và tôi cứ hễ có chút thời gian nào rỗi rãi thì tìm tới nét, lúc đầu chúng tôi còn ham chat, nhưng về sau tham gia diễn đàn là chính, Bảo thường nói với tôi:

-Chat chít nhiều thì vô bổ càng nhiều, lên web đọc tin mà bổ ích, mình có thể học được rất nhiều điều Bình à!

Tôi gật gù, và tôi cứ thế post thơ mình lên mạng, chỉ với một bút danh mà lại mang hai tâm trạng kẻ cũng quái.

Sáng dọn dẹp nhà cửa cho gọn gàng ngăn nắp, trưa nấu xong một buổi ăn là tôi lật đật bay lên mạng, dường như tôi chơi net quên mất cả ăn ngủ, đã gầy giờ gầy thêm, chơi tới chiều thì về soạn tập vở chuẩn bị đi học. Tôi tự hào khi ở trong vòng tay bè bạn, tôi lại vui vì được gặp anh Thanh mỗi tối, lại thích thú trước vẻ mặt nhăn nhó của Bích Lâm khi anh Thanh cười với tôi, cô Mai và mọi người đều sốt sắng cho những dự tính mới, còn tôi...tôi là con số không trước mắt, chẳng việc làm mà tương lai thì mây mù vây phủ

Hàn My cứ theo chân tôi hỏi thăm về Bảo mãi, từ khi tâm tình bày tỏ cho nhau, ở họ có nhiều cái cách biệt quá, thí dụ như ở Bảo tính tình còn quá trẻ con, hay giận hờn những chuyện vặt vãnh, còn Hàn My dù nhỏ tuổi đời nhưng lại rất khôn khéo trong mọi tình huống, lại lanh lẹ trong công việc, và biết nghĩ tới cuộc sống, tôi cảm thấy tình yêu của họ dù có tới được với nhau, thì kết quả sau chót không được như mong muốn, khó mà thành. Tối nào Hàn My cũng về chung đường với tôi, tối nào cũng có chuyện để nói, tôi đem cả chuyện mình biết lên mạng kể lại cho Hàn My nghe, chuyện Bảo tham gia và đăng thơ nhiều diễn đàn, Hàn My nghe, nàng vui vui, nàng xúc động, nàng nói:

-Vậy chắc anh ấy mê lắm nhỉ, thảo nào quên mất em

-Làm gì có -Tôi đỡ lời Hàn My thay cho Bảo -Em hãy hiểu cho Bảo, với Bảo thì từ trước tới giờ cậu ấy xem thơ như sinh mạng, chị tin là cậu ấy không vô tình với em đâu

-Thế theo chị thì giữa thơ và em, Bảo sẽ chọn ai?

-Ờ... Tôi chưa hững chẳng biết phải trả lời sao với nàng, từng phút nặng nề trôi qua mà đáp án vẫn chưa có

Dừng lại trước ngõ hẻm, tựa lưng vào cột đèn đường, Hàn My cười:

-Thôi, chị về đi, em biết đáp án này từ lâu rồi, em sẽ để Bảo tự nhiên với lựa chọn của mình, cuộc đời chúng em còn dài, thì tội gì phải vội vã hờ chị?

Lời Hàn My khiến tôi ray rứt, nếu đổi ngược lại câu hỏi ấy dành cho tôi, còn khó xử hơn cả tìm cách bắt thang lên trời. Tôi chạy xe về trong sự hụt hẫng tột cùng, tôi chợt cảm thấy lòng mình nỗi buồn đang menh mang xâm chiếm. Một nỗi buồn vô cớ dày vò tôi tới tận trời sáng.

Vài ngày sau đó, Hàn My không hiểu sao cứ ghé tìm tôi, biết tôi không có ở nhà nàng cũng kiên nhẫn ngồi đợi, dường như sự chờ đợi là cái gì đó rất vui thú đối với nàng, nên đợi hàng giờ mà chẳng than lấy một câu. Vừa trông thấy chiếc xe đạp tôi chạy tới là mắt nàng lộ ra những tia sáng mừng rỡ, nàng rối rít:

-Chị lên mạng mới về đó à

-Uh -tôi ngạc nhiên- sao My đứng đây mà không vào nhà

-Em muốn đợi chị

-Có chuyện gì xảy ra với em à?

-Không!

-Thế sao chẳng qua thăm Bảo

-Bảo cũng không có ở nhà

Tôi thở dài, tôi biết Bảo hiện chắc vẫn còn online ở đâu đó. Tôi dựng

xe, kéo cánh cửa sắt ở cổng sau, vừa dắt xe vào, vừa mời Hàn My

-Vào nhà chơi em

Hàn My líu ríu theo chân tôi, lên tới lầu, chúng tôi ra thẳng ngoài lang can đứng hóng gió, mái tóc dài của Hàn My bay bay, vài cọng tóc vào mắt tôi, tóc tôi lòa xòa, tôi chuyên chú nhìn Hàn My, khuôn mặt bầu bĩnh với đôi mắt nai hồn hậu, một vẻ thánh thiện ẩn chứa trên nét mặt, tôi thấy cả sự trong trẻo nơi tâm hồn Hàn My là cả sự đa mang về cuộc sống

-Chị nhìn gì thế? Hàn My bất ngờ hỏi- bộ mặt em có dính lọ nôi à?

Nàng cười, làm tôi cũng phì cười, tôi máy móc:

-Có chuyện gì cần chị giúp đỡ thì cứ lên tiếng

Mắt Hàn My sáng rực, như không tin nàng hỏi lại:

-Chị nói thiệt chứ?

-Thiệt!

-Vậy thì dạy em lên mạng đi

Tôi chưng hững, nàng luôn gây cho người khác những sự bất ngờ nổi tiếp, tôi cười giả lã

-Thôi đi cô nương, tôi sợ cô đam nghiện thì khổ đời

-Giúp em có được không, em muốn mình phải bắt kịp bước tiến của Bảo, em không muốn mình thụt lùi trong khi Bảo càng lúc càng xa em- Rồi chợt nhiên nàng khóc òa như đứa trẻ- không biết chị có nghe qua câu này chưa, nhưng với em nó quả thật thấm thía

-Câu gì...? tôi chợt dạ hỏi

-"Khi yêu là nhìn về một hướng với người mình yêu"- Hàn My nhanh nhẩu nói

Tôi lắc đầu, đưa tay chạm nhẹ trên khoé mắt của My

-OK, vậy mai chị em mình bắt đầu, chị sẽ cho em mượn nick của chị tham gia diễn đàn, đồng ý chứ!

Hàn My siết chặt tay tôi, khe khẽ gật đầu, tôi đâu ngờ sự xuất hiện của Hàn My trong thế giới ảo về sau lại là một chuỗi ngày mây sào gió thảm, định mệnh của tôi, hay chính là số phận của Hàn My, sự an bài của cao xanh lắm nhiều trớ trêu. Giá mà ngọn cuồng phong Phạm Ninh Tuấn đừng cuốn tới, thì có lẽ tình cảm chúng tôi đâu biến đổi đến nghiêm trọng, có thể trở mặt vô tình, và...rạn nứt, tổn thương Hàn My là một cô bé thông minh, hiểu động lại rất linh hoạt, những vấn đề cơ bản trên internet tôi chỉ bày, hướng dẫn, chỉ độ vài ngày là nàng rất rành rẽ, thuộc lòng từng cách thức khởi động máy, vào yahoo, và thành thục trong cách post bài ở VNN. Thời gian của nàng thì cũng khá là quý báu, nàng xử lý thời gian theo dạng phân chia từng mảnh nhỏ, tính sao cho vẹn cả việc làm, việc học, và việc vui

chơi...Tôi phải nói rằng, tôi rất khâm phục Hàn My, một cái đầu nhỏ nhưng bên trong chứa cả một hệ thống đa năng. Cái gì Hàn My cũng biết, cũng hiểu, và kể ra thì nàng cũng có một chút thi thơ nữa, cũng chính bởi những bài thơ của nàng viết mà đã làm cho Maquy (Phạm Ninh Tuấn) chú ý tới, và him đã đến với cuộc đời nàng thông qua tôi Hàn My viết:

Sân trường rộn rã tiếng ve ngân
Gió thổi phượng rơi chẳng muốn dừng
Cánh Phượng hồng ơ ta xao xuyên
Sóng dậy trong lòng nổi băng khuâng
Maquy phúc đáp:

Phượng vĩ trước thềm hoa nở rộ
Ve ngân ngân trong nắng sân trường
Dòng lưu bút trao bao kỷ niệm
Một mùa thi cũng sắp bắt đầu
Có thể nói những bài thơ nào có dính dáng tới Ngọc Thổ là lập tức có sự xuất hiện của Maquy, ban đầu chỉ là các bài thơ áo trắng hồn nhiên, ban đầu chỉ là sự tình cờ rong ruổi, thế mà tôi...chính tôi đã phá vỡ sự hồn nhiên ấy bằng những bài thơ tình mùi mẫn của mình, gây nên ở họ một cuộc tình không quá to cũng không quá nhỏ, chỉ thầm lặng mà đau buốt trái tim tôi

Ngày 25 tháng 2 năm 2004

Hàn My có viết bài thơ sau đây:

(Kỷ niệm êm đềm của tuổi thơ
Bao nhiêu dấu ấn chẳng phai mờ
Của tuổi học trò từ dạo ấy
Đến cả trong tôi những giấc mơ)

Maquy lại phúc đáp:

(Cuộc đời người ôi sao ngắn ngủi
Được chẳng ba vạn sáu ngàn ngày
Người mấy ai sống thọ bách niên
Sinh từ đất rồi về từ đất)

Maquy post thêm:

(Trông hoài người chẳng thấy
Chỉ thấy.....kiểm duyệt bài
port bài suốt cả ngày
đến chiều về mới thấy !
chán)

Trước cái lối thơ ngông của Maquy tôi cảm thấy rất thú vị, và tôi đã giả vờ khoác chiếc mặt nạ Hàn My viết một bài thơ chọc ghẹo him.

Tôi post mà không hề biết rằng mình đang dần tạo nên tấn bi kịch cho mình

(Ông Maquy ới ời

Trông ai mà lắm thế

Chờ chi cô bé ấy

Hữu duyên ắt gặp nì

Đừng bảo trông mà nhớ

Đừng bảo chờ mà mong

Biết người có thật lòng

Để lòng bé nhớ mong

Đừng vội chán

Đừng vội nản

Đừng đốt lòng em được ích gì)

Maquy bắt đầu bị cuốn hút vào lời thơ của tôi, tôi cơ hồ cảm nhận qua bài post ở chàng sự mệnh mang khó hiểu

Maquy lấy chữ ký của Ngọc Thổ dẫn chứng cho tâm tư mình

(Nhớ cái "Trăm năm dễ mấy lần tao ngộ,"

Mong mãi " Một kiếp trần ai một mối duyên"

Suốt cả ngày Ma tìm người tri kỉ

Để mai này đặng " một mối duyên ")

Tôi đã đem hết sự nhẩn nhủ của Maquy truyền đạt lại cho Hàn My,

Hàn My vốn rất ít thời gian lên mạng, nên phó mặc cho sự tự tung của tôi, khi nghe tôi nói nàng không khỏi ngỡ ngàng

-Chị bảo sao, him phải lòng em?

-Hình như là vậy- Tôi đáp chắc chắn

Nàng thở dài

-Khó tin quá, chỉ qua mấy bài thơ mà có thể cảm nhau được ư?

-Được chứ! không những qua thơ, thậm chí chỉ một dòng tự sự mà họ có thể sống chết suốt đời

-Vô lý - Hàn My kêu lên- quá phi lý-Hàn My lại gào to -mọi tình yêu trên đời nếu dễ dàng tới như vậy, thì cũng dễ dàng từ bỏ, chẳng qua đó là một cú sốc tâm lý, sự nhạy cảm làm họ yêu trong lệch lạc

Tôi chững hững trước mọi ngôn từ sắc bén mà Hàn My sử dụng, ngay cả một nhà viết truyện như tôi cũng còn chưa dễ gì nghĩ tới. Có khoảng không gian trầm mặc dành cho Hàn My suy tư, nhìn vẻ mặt buồn hiu hắt của nàng là tôi chợt hiểu, nàng đang nhớ về Bảo, câu chuyện tôi kể cho nàng nghe về Maquy đã làm lòng nàng bất ổn, nàng sợ mình sẽ lao vào một chiếc lưới vô hình, trò chơi của tôi sẽ đem lại một kết quả tồi tệ, mà với Bảo nếu sự thật dĩ lỡ thì mặc cảm phản bội tình yêu (mặc dù chưa bội phản) cũng gây ra nhiều khổ sở

cho nàng.

Hàn My gục đầu xuống bàn, lớp học đang trong giờ tự do ngôn luận nên mọi người ai cũng thoải mái, họ kéo đi uống nước, hay ra băng ghế phía trước ban công mà trò chuyện, bên ngoài là cả sự vui tươi, còn trong lớp đôi chúng tôi lại có chút căng thẳng, Hàn My yếu ớt nói:

-Bình, chị hãy cho em sự yên ổn được không? em chỉ muốn post thơ... popst thơ và đuổi theo bước tiến của Bảo, chứ ngoài ra những chuyện khác em không quan tâm

-OK, chị biết phải làm gì rồi, dù gì thì em cứ post thơ của em, cứ thấy kệ him muốn trả lời hay không trả lời, mình cứ xem him như vô hình Hàn My tủm tủm cười

-Rõ ràng him đã rất vô hình, him là Ma Quỷ, Ma Quỷ thì đâu có biết hình dạng

Bấy giờ tôi mới thấy mình rõ ràng ngớ ngẩn, tôi nhìn Hàn My quẽ xẽ, Hàn My nhìn tôi liếng thoảng, không hẹn mà chúng cùng bật ra những tiếng cười giòn giã

Chuyện Đời Tôi

Chương 17

Tôi cứ tưởng mình sẽ kết thúc câu chuyện này một cách thờ ơ, chỉ có thờ ơ mới làm cho người khác chán nản, nhưng rồi cuộc định mệnh đã an bày. Mỗi tình thơ dần chớm nở bằng giai thoại của những người cô đơn. Vâng, chính sự cô đơn đã đưa Tuấn tìm tới tôi, chính sự nhạy cảm đã khiến lòng tôi xao động trước Tuấn, còn Hàn My nàng vẫn bàng quang trước mọi việc, nàng vô tư với các bài thơ của mình, sự vô tư khiến cho lòng người ta phải dậy sóng

Ngày 29 tháng 3, Hàn My lại gửi một bài thơ

(Bé

Này anh hỡi đừng gọi em bằng bé
Bé bây giờ không còn bé ngày xưa
Không vô tư hồn nhiên ngây thơ nữa
Bé bây giờ bé đã biết suy tư
Mười bảy tuổi bé biết hờn biết giận
Biết nhớ nhung và cũng biết đợi chờ
Tiếng yêu thương làm tâm hồn xao động
Lớn không ngờ ời cô bé ngày xưa)

Bài thơ vô tư giống con người thực tại của nàng, và Maquy đã phúc đáp thật chân thành với những câu ngô nghê

(Đừng vội lớn, bé ơi đừng vội lớn.

Lớn làm chi, vội lớn để mà chi ?

"Người ta" mãi muốn bé là con nít

Để cưng chiều , để âu yếm.....để yêu.

Mười bảy tuổi , bé sắp thành thiếu nữ

Vội làm chi bỏ tuổi mộng tuổi mơ,

Để cho ai ngờ ngẩn thức làm thơ,

Ngồi hoài niệm, chuỗi ngày thơ ấu ấy !?)

Trước cái tình cảnh trẻ trung thế này khiến cho một người ngoài cuộc cũng phải ganh tỵ, bất giác tôi nhớ về Nam, rồi bất giác tôi thấy Hiền, hình ảnh của anh Thanh quay cuồng trong trí, với tôi thì đó là một thời hạnh phúc, những con người đó một thời tôi mơ ước, tình yêu thật sự cuối cùng là ở đâu? nơi nào mới có một tình yêu dành cho tôi trọn vẹn, tôi không muốn lại phải một lần ngộ nhận, rồi lại một lần xem nhau như anh em. Vô thức tôi đánh một dòng tin nhí nhảnh vào bài viết của Hàn My

(Chị em,cô bác ơi!!!! cứu Ngọc Thố với ,anh Maquy làm ngọc thố ngượng quá ,ngọc thố phải làm sao đây? có nên tấn công lại anh ấy không nhỉ ?ngượng quá ngượng quá đi,bất đền Maquy đó...)

Quả thật dòng tin ấy đã làm Maquy chú ý, và cuộc chiến giữa tình yêu và hai người xa lạ đã đi vào thế bị động. Dòng tin tôi post hóa thành lưỡi dao của sự tàn nhẫn, tàn nhẫn với Hàn My và tàn nhẫn với chính tôi. Trái tim tôi tả rách nát trước mấy câu thơ của Ninh Tuấn

(Ma làm thơ là sinh tình tức cảnh

Chẳng giỏi gì mấy cái vần thơ

Thỏ đừng nghĩ chuyện gì khác nữa

Cứ yêu thơ và mãi yêu Ma !)

Bài thơ này đã đánh dấu bước ngoặt mới trong cuộc đời tôi, đã làm chần động hết khái niệm về tình yêu trong thơ tôi. Quyển "Trên Ngọn Tình Sầu" tới tận bây giờ tôi viết còn dở dang, vì đeo đuổi một mối tình ảo giác

Sau những bài thơ đối đáp, tôi còn nhận vô số tin nhắn của Maquy gửi trên diễn đàn nào là:

Ngày 3 tháng 4 Maquy nhắn:

(Chào Ngọc Thố, mấy hôm nay buồn quá, mong mãi mà chẳng gặp)

Ngày 4 tháng 4 Maquy lại nhắn:

(Buồn quá chẳng ai chuyện vãng cả)

Ngày 5 tháng 4 Maquy tiếp tục nhắn:

(chắc mấy ông mod hôm nay rủ nhau đi nhậu,

nên nãy giờ chẳng ai quản vườn thơ.....

tự nhiên hôm nay ma không có hứng làm thơ, không biết khi nhận được những bài thơ port, ma có lấy lại được cái hứng thú họa thơ đối thơ người khác không nữa !?

chào thân ái và

hẹn gặp tại diễn đàn)

Cứ thế ngày này qua ngày khác, ở chúng tôi tự lúc nào đã có sự liên kết mật thiết, Hàn My vẫn chưa hay biết chuyện gì. Rồi mọi bài thơ không cần biết là của Hàn My hay Phi Bảo, Maquy đều luôn ghé mắt tới, rồi chúng tôi trao đổi với nhau về thông tin cá nhân, sở thích cũng như nghề nghiệp. Thời gian lướt qua mấy lượt, cứ ngỡ chỉ biết nhau qua ảo giác, nhưng có đâu ngờ định mệnh lại đẩy lên. Một hôm Ninh Tuấn có ý định xin tôi cho gặp mặt bên ngoài

Tôi cảm thấy đất trời như muốn nổ tung, suốt ngày tôi cứ nói lảm nhảm:

-Gặp anh ấy ư? mi ra gặp anh ấy ư? Bình ơi, mi lại quyết định lao vào tình yêu một lần nữa ư? thiêu thân chết vì lửa, những chuyện tình trên mạng lại khá là hoang đường, rồi khéo mi lai chuốc lấy cái đau đớn một mình

Nhớ tới lời Bảo, nhớ tới tháng ngày Bảo và tôi hay chát chít với nhau, Bảo luôn rót vào đầu tôi các câu nói vô tình, tôi đâu nghĩ có ngày lời của Bảo lại đe dọa thần trí tôi cơ chứ.

-Bình, chát thì chát cho vui, chứ đừng xem là thật, những loại người trên nét nhiều hạng, ta không biết được ai tốt ai xấu, mà có khi lại làm nguy hại tới bản thân

Kể ra Bảo cũng có chút thực tế, tôi đã chứng kiến được ở những người bạn chát, mười người là hết chín không thành thật, họ nói dối như cuội, mà đặc biệt ngôn từ họ xử dụng đều đi vay mượn từ các cuốn tiểu thuyết ba xu, có người mới nói vài câu là hẹn hò đi uống nước, có người tán tỉnh cũng có người bày bạ, có người còn giở cả giọng côn đồ hiếp đáp con gái, chanh chua và môi miếng... nên lời Bảo nói ngấm lại cũng có cơ sở lắm.

Vậy còn việc gặp gỡ Tuấn, tôi nghĩ chắc mình phải thử thêm sức chịu đựng của anh ấy tới đâu. Không việc gì phải vội vã, không cuộc tình nào mà không mang thử thách.

Chàng nhắn mẫu tin hẹn gặp tôi ở Sài Gòn, tôi viết lại mẫu tin từ chối với một lý do tế nhị, nhưng hai ngày sau chàng mới hồi âm vì bận đi công tác. Chàng có vẻ kém vui, nên tin nhắn buồn ảm đạm, hiểu tâm

ý Tuấn nên tôi vờ giận dỗi, tôi cảm thấy sao mình vô duyên quá, và Tuấn thì cứ rối rít làm thân. Từ lúc ấy tôi bắt đầu yêu cái bóng không hình, yêu vô cùng, tuy không có những vần thơ ngọt ngào dành cho Tuấn, nhưng tôi biết thế nào là rung động trước phái mạnh. Tuấn người ở Biên Hoà, Tuấn làm trong công ty nước ngoài, Tuấn rất giỏi vi tính, bởi chàng là quản trị mạng, Tuấn ít làm thơ, và hầu như làm tùy tiện, làm theo cảm xúc, bày tỏ rất kịch cỡm, thời đại học Tuấn có yêu người con gái, nhưng vì một lý do riêng tư mà họ không thể đến được với nhau, qua lời tâm sự của Tuấn thì giờ họ xem nhau như anh em, cô ấy đã có chồng con, cuộc sống cũng ổn định, riêng Tuấn hai mươi tám tuổi đời chỉ được cái có công danh, Tuấn sống cùng gia đình và một người em trai, giờ khao khát tìm một nửa, thế là một lần không thể gặp, thì lần sau sẽ gặp, ở chàng chỉ có tiến lên chứ không chịu lùi bước, phương châm cuộc sống là tấn công chứ không chịu nhún nhường. Cái cá tính mạnh mẽ ấy đã chinh phục tôi. Lần thứ hai chàng đòi gặp mặt tôi, đúng hơn nửa tháng sau, ngày 30 tháng 4 năm 2005, Maquy có gửi trong hộp thư điện tử một tin nhắn rất tha thiết:

(ngày mai anh có công việc lên SG, có thể gặp Thảo được không ? nếu rảnh thì tối nay khoảng 9h gọi đt cho anh !hoặc nhắn tin cho anh hay mail trước 5h chiều !thở ơi.....)

Sự da diết ấy khiến lòng tôi dậy sóng, tôi nhớ chàng vô hạn, tâm tình tôi dạo này thay đổi, thờ ơ với những bạn bè xung quanh, từ anh Thanh, cô Mai, anh Vũ, Trinh, Hà...tất cả đều nhìn nhận tôi với một vẻ không bình thường, khi yêu thử hỏi làm sao còn bình thường được nữa, đầu óc cứ mụ mẫm trước mọi vấn đề dù nhỏ nhất, tôi học hành cũng sa sút, chính sự thay đổi quá lớn này, Hàn My ngay sau buổi chiều hôm ấy đã online, nàng tình cờ đọc được những dòng tự sự của tôi, mà tôi đã viết trong cuốn tiểu thuyết " Trên Ngọn Tình Sầu " của mình, đó là một bài thơ ngắn:

(Đã qua rồi mười bảy
Đã già từ thơ ngây
Nữ sinh -em mười tám
Mắt buồn như áng mây
Môi sầu như lá úa
Lòng thu hoa rụng đầy
Biết nhưng hòa thêm nhớ
Một người gần đây)

Tôi không muốn Tuấn biết tình cảm thật sự ở lòng tôi, nên dưới bài thơ ngắn, tôi gán thêm ba chữ "Trường Phi Bảo". Ấy thế mà vẫn

không giấu được Hàn My, nàng lĩnh cảm về ngôn ngữ rất khá, nên đọc là hiểu hết mọi chuyện, nàng còn khôn ngoan xem lại mấy bài viết trước, rồi ngớ ngàng nàng thấy cái đoạn của Maquy trả lời, Maquy có vẻ không ưa gì chuyện tôi lấy bút danh Trường Phi Bảo, vì ở chàng cái tên ấy chỉ là một thằng con trai yếu điệu, đoạn trích ấy ghi sự phản đối của chàng như sau:

(Thêm lần nữa Maquy góp ý,
Thỏ nên làm thơ của Thỏ thôi
Đừng sưu tập văn thơ người khác nữa
Ma sẽ mừng khi Thỏ tự làm thơ !)

Thế đấy, nhưng dẫu có nói gì đi nữa, Tuấn luôn tôn trọng tôi, như sợ tôi buồn vì sự thẳng thắn của mình, chàng lại viết thêm một bài trả lời

(Tuổi đôi chín em trở thành thiếu nữ
Hiền thực dịu dàng nét e lệ đã vương
Em đã biết mộng mơ mơ mộng
Nét hồn nhiên đánh mất tự bao giờ ????)

Hàn My lại lục xem tin nhắn và nàng đã vội vã tìm đến tôi

-Chị hãy chấm dứt trò đùa này ngay- vừa trông thấy tôi, Hàn My đã nói thế

Tôi ngờ ngác thì Hàn My lại tiếp:

-Chị đang lún sâu vào sự mạo hiểm, chơi lửa có ngày phỏng tay, chị có biết chị đang sắp tự làm khổ mình không?

Tôi ngờ nghếch chẳng hiểu Hàn My muốn nói gì, tôi máy móc hỏi:

-Chuyện gì vậy Hàn My?

-Còn chuyện gì nữa à?-giọng Hàn My hơi gắt- chị và Ninh Tuấn...

Hàn My chợt khựng lại câu nói sau cái chau mày, bấy giờ thì tôi cũng đã hiểu rõ sự tình, nên cười đáp:

-Em đã biết hết rồi, chị đành kể thật cho em nghe vậy, có lẽ chị lại bắt đầu yêu nữa My à?

-Sao? chị bắt đầu yêu? có nhanh quá không? mà có thật người ta tốt với chị không? chị đã hứa là sẽ chấm dứt mà?

-Xin lỗi, chị cảm thấy nhiều lúc khó hiểu cả bản thân mình, chị đã bị tấm chân tình của Ninh Tuấn chinh phục, và sự thiết tha gặp mặt của anh ấy đã làm chị xúc động, nếu không thật sự cảm nhau thì anh ấy đâu thể từ Biên Hòa mà tìm tới Sài Gòn để thăm một người xa lạ

-Chị nhạy cảm quá rồi Bình ơi! Hàn My ngao ngán thở dài- thế chị có định gặp anh ấy không?

-Có chứ, nhưng không phải bây giờ.

-Thế chừng nào?

-Không biết nữa, chị vẫn còn cảm giác lo sợ, chị sợ lại thêm một lần ngộ nhận

Như sực nhớ ra điều gì, Hàn My reo lên:

-Hôm qua chị có nghe phổ biến cuộc đi chơi của nhóm không? về bến tre quê ngoại của Ngọc Hà đó

Tôi gật gù, Hàn My bỗng xụ mặt:

-Tiếc là cha mẹ em không cho em đi, vì năm nay là năm tuổi của em nên họ kỵ

Tôi cười nụ:

-Họ quan tâm cho em vậy là tốt rồi

-Em biết, nên em không dám xin đi- xiết chặt tay tôi, Hàn My nói- chị chơi luôn cả phần của em chị nhé!

Tôi gật gù, Hàn My nhìn tôi trêu mếu, và cô nàng chột cười một cách ngây ngô, ánh mắt cũng thật tinh nghịch, trong đầu như đang suy tính một việc gì đó, Hàn My chột nói:

-Không biết Ninh Tuấn là người như thế nào? em cũng muốn gặp thử một lần xem sao

Tôi mở to mắt trừng trừng nhìn Hàn My, linh cảm cho tôi biết sẽ có chuyện chẳng lành, tôi vội vã nói:

-Đừng gặp anh ấy nha My? đừng gặp...đừng gặp...bất cứ mọi giá cũng tuyệt đối không nên gặp

Hành động của tôi khiến Hàn My càng tò mò hơn, nhưng nàng không nói gì. Qua hôm sau tôi theo nhóm về Bến Tre, tôi vẫn không nhận tin được cho Maquy, sự vui chơi đã làm tôi không nhớ gì tới lời hẹn của chàng. Khi tôi trở về thì hộp tin nhắn đã đầy ắp những dòng tin của Maquy, chán chường, tuyệt vọng, chờ đợi, trông ngóng đều có đủ cả, tôi đọc mà mắt cứ ươn ướt

Tôi lại tìm thấy một mẫu tin mới qua ngày kế tiếp, tin của chàng ngắn gọn mà xúc tích

(tính của ma đôi lúc cũng lãng mạn lắm, nhưng đôi lúc cũng cục mịch lắm ! chẳng có chút thi vị nào cả !

vô duyên mà gặp gỡ nhau

Đề thơ qua lại mà trông mà chờ ?)

Không dần được lòng mình, tôi đã hồi âm cho chàng tức khắc:

(Định mệnh xuôi mình biết nhau

Đã yêu xin chớ làm đau lòng người

Chút tình buổi ấy còn tươi

Thương nhau ai nỡ cho người ngóng trông

Hãy vui khi biết tôi mong

Một ngày nắng đẹp bên song chờ người)

Maquy nhận tin nhắn của tôi, lòng chàng thật bức xúc và dường như có cả mâu thuẫn, chàng nghi kỵ đáp lại

(Em cứ bảo toàn mong với nhớ

Nhớ mong này chắc chỉ của thơ

Sao mong nhớ mà không chịu gặp

Để than hoài một kiếp lẻ loi !)

Tôi đau đớn khi đọc mẫu tin ấy, tôi lại hồi âm trong tình thần sa sút, cốt ý chỉ mong chàng hiểu gặp nhau trong lúc này vẫn chưa thể được, tôi có cảm giác sợ hãi, mà sợ hãi bởi lý do gì thì tôi không thể xác định được. Tin nhắn gửi đi, tức khắc có tín hiệu trả lời, tôi nhìn thấy cả bầu trời bão gió, chàng thật sự điên, và tin nhắn là cả sự kêu gào thống thiết:

(Ma không có đủ kiên nhẫn cho việc tìm kiếm Thỏ, đối với Ma, ma chỉ đủ kiên nhẫn khi ngồi trước cái máy vi tính thui hà, còn lại thì.....

pótay.com Ma không có những khái niệm dành nhiều thời gian cho những việc không phải là vi tính !)

Tin nhắn của chàng càng lúc càng thôi thúc mạnh mẽ, sự khao khát gặp nhau đến độ bùng nổ, lòng dạ tôi cũng rối bời, ngay trong một phút tôi chợt nghĩ nếu không có tôi thì liệu trái đất có nổ tung trong mắt chàng hay không? trong tình yêu thì ai mà chẳng ích kỷ, đôi khi những ý nghĩ ma quái khiến mình cảm thấy mình thấp kém trước bản thân. Mỗi ngày tôi phải nhận biết bao lời than trách của chàng, chàng làm tôi xót xa, trầm tư và thương không hết

Ngày 18 tháng 5, Maquy gửi Ngọc Thỏ

(Đã bao người chứng minh được rằng "nhân định thắng thiên" mà ! chẳng có gì từ trên trời rơi xuống cả đâu cô bé ạ ! chỉ có mình làm được điều đó thôi. Cái gì đã muốn thì phải quyết làm cho bằng được ! Đó mới là tính cách của Ma ! Ma là vậy đó !)

Nhân định thắng thiên! bốn chữ nghe như dao cắt, mà rõ ràng lại là sự thật, sự thử thách của tôi sao vẫn còn ngang bướng, cố chấp, rốt cuộc tôi phải làm gì đây, gặp chàng ư? không...không thể dễ dàng mà tìm được người tri kỷ, không thể dễ dàng mà yêu một người, tôi quyết định thử thách chàng lần cuối cùng. Tôi vội vàng viết ngay khổ thơ:

(Tư tưởng mong nhớ chỉ là mong

Còn gặp hay không phải ý trời

Nhớ mong đâu phải là mong gặp

Mà chỉ mong ai sớm có đôi)

Mai mữa cho tôi quá, tôi đang sa đà trong tình yêu, và chàng thì dần dần rời bỏ tôi, chàng viết một bức mail, chàng thề sẽ không làm thơ

nữa, trong thư yêu cũng có mà trách hờn cũng có
 (Anh sẽ không còn post thơ lên diễn đàn nữa là vì bé đó, cô bé thỏ của tui ạ !
 Anh sợ rằng sẽ đi quá đà trong lời thơ dành cho bé. Tốt nhất là anh phải dừng lại ngay, không thui sẽ không còn kịp nữa, cái gì cũng phải có điểm dừng của nó bé ạ !
 Tiếc rằng anh sống rất thẳng chữ ít khi lảng mạn lăm nên chẳng thể nào hợp được với bé đâu. Và anh thường hay làm như thế này nè :
 ".....tình yêu em ơi, cứ bắt trò chơi. Em đi trốn thì anh đi dzề"
 anh sống chân thật, và anh muốn mọi người cũng chân thật với anh .
 Thế thôi !
 chẳng có gì hay ho trong cái việc nhường hạnh phúc của chính mình cho người khác để rồi ta tự đánh mất chính hạnh phúc của ta !
 Bé đã bỏ lỡ một cơ hội dành cho bé, điều đó tốt hay xấu anh không dám khẳng định, nhưng bé ơi, bé đã không đọc hết bài thơ cuối cùng anh port dành tặng bé
 chúng ta không có duyên hay là em tự mình từ bỏ cái duyên tri ngộ đó ?
 " Trăm năm dễ mấy lần tao ngộ
 Một kiếp trần ai một mối duyên...."
 nghe sao mà nó giả dối quá ! tự đánh mất cơ hội chính mình rồi ngời đó than thân

câu cuối cùng anh dành tặng bé , đây cũng chính là câu anh lúc nào cũng đem theo bên mình :
 " Nhất Thất Túc Thành Thiên Cổ Hận
 Tái Hồi Đầu Thị Bách Niên Thân "
 Hiểu như thế nào là tùy bé, thương nhiều!)

Tới nước này thì không thể chịu đựng hơn nữa rồi, phải gặp chàng thôi, cần phải gặp chàng thôi, kìa, những mẫu tin vẫn vũ cứ tới tấp như mưa. Ninh Tuấn đang thúc giục ta đó ư? Bình ơi, còn chờ gì mà không lao tới bên chàng? Quả thật chàng vẫn còn lưu luyến tôi, dù không còn post thơ trên diễn đàn nhưng chàng luôn dõi theo từng bước đi của tôi trên diễn đàn, và tin nhắn luôn là nhíp cầu nối hai con tim lại gần nhau, nhưng sao tôi vẫn thấy còn xa cách, phải chăng lá mail trước đã làm tôi hụt hẫng

Maquy nhớ Ngọc Thố
 (Thỏ ơi,
 Thỏ đã không nhận ra được điều quan trọng
 cuộc đời người cứ nuôi tiếc mãi sao ?)

Maquy mong Ngọc Thố, sự mong mỗi khiến chàng thốt ra những câu triết văn kỳ quặc

(Thế nào là một "tình bạn bình thường " ? còn tình bạn đặc biệt là sao ? Thế nào là tình bạn? thế nào là tình thương ? thế nào là tình anh em? thế nào là tình đồng chí? thế nào là tình đồng đội? thế nào là tình yêu ? Thỏ có tự mình giải thích và phân biệt được không ? cuộc đời là vô vàn những dấu chấm hỏi (?) Mong rằng Ngọc thố vẫn mãi là Ngọc Thố!)

Chuyện Đời Tôi

Chương 18

Bầu trời trong lòng tôi không còn trong xanh như thuở đầu, tôi cảm thấy tình cảm mà Ninh Tuấn dành cho tôi thiết chân thành đáng quý. Tôi quyết định gặp chàng khi nhìn thấy một dòng tin mới, một bài thơ cầu khẩn được gặp tôi dù chỉ một lần trong cuộc đời chàng cũng mãn nguyện, dù tôi đã nhiều lần bảo rằng (e giáp mặt nhau rồi, em sợ làm khổ anh)

Không sao! không sao! đối với chàng thì tuổi trẻ đã mang nhiều khổ đau rồi, mai thêm một đau khổ nữa thì có thấm thía gì? thế là chàng tức tốc nhắn tin, mẫu tin hy vọng của tình yêu

(Khổ hay không chưa ai biết trước,
Chỉ biết rằng muốn gặp bé thôi.

Mai kia có lỡ xa nàng

Cũng xin in mãi bóng hình trong tim)

Tôi đọc dòng tin ấy mà khóc ngất, cái ý định gặp chàng bùng cháy rất mãnh liệt. Nhưng hồi ôi trước ngày tôi định nhắn tin gặp chàng, như sự sắp đặt của trời cao, ông tơ se mối bà nguyệt dẫn đường Hàn My cho Ninh Tuấn một cuộc hẹn bất ngờ (dĩ nhiên vẫn lấy tư cách của Ngọc Thố) Hình như hôm ấy tôi bận chuẩn bị cho việc thi học kỳ 2 sắp tới, bài vở chất cao như núi, lớp mười hai chương trình khó càng thêm khó

Hàn My hốt hơ hốt hải chạy tới nhà tôi, như bị ma ám, trên khuôn mặt nàng biểu lộ hàng tá sự khác thường, thấy thế tôi hỏi vô tư:

-Em làm sao thế Hàn My?

Hàn My chớp lấy đôi vai tôi, hấp tấp nói:

-Em đã gặp rồi, gặp rồi chị ơi!

-Em đã gặp? mà gặp gì? gặp ai?

-Maquy

Hai tiếng "Maquy" Hàn My thốt nhẹ như bông, tôi chới với thụt lùi về sau mấy bước, mắt mở to, vâng tôi đang mở to mắt, nhìn, ánh mắt tôi thọc sâu vào Hàn My, như tìm kiếm một bí ẩn về phương trình bậc ba mà tôi đang cố học. Hàn My hơi rụt rè, quay mặt né tránh ánh nhìn tôi, nàng đĩnh chính, nàng muốn bảo rằng cuộc gặp gỡ giữa nàng và Maquy hoàn toàn trên phương diện thông cảm

-Chị, hãy nghe em nói, em không muốn chị đùa dai với người ta, em cảm thấy anh ấy thật tội nghiệp, anh ấy không thể nuôi hy vọng mãi về chị, nên em gặp anh ấy chỉ muốn anh ấy hiểu chị chưa thật lòng yêu anh ấy..

-Thế nào mới gọi là thật lòng- tôi hơi tức giận- thật lòng là đồng nghĩa với dễ dãi, tùy tiện à, ai rủ đi đâu thì đi đó sau, ai nói nhớ nhớ, mong mong thì người đó thật sự yêu mình đó ư? -Tôi giận đến đỏ mặt -
Vậy hai chữ "thử thách" và "chịu đựng" trong tình yêu em vứt vào sọt rác rồi hử? -

Rồi tôi cảm thấy điên tiết, tôi chóng mặt hai tay xuống bàn, tạo thành một tiếng động khó nghe, tôi lại nhìn Hàn My, Hàn My thì run run, đầu cúi thấp, trước mắt tôi Hàn My giờ thật nhỏ nhoi, bất ngờ Hàn My ngẩng cao đầu phản kháng:

-Thử thách của chị quá tàn nhẫn, sự trốn tránh chị cho là thử thách hay sao?chị muốn thấy sự chịu đựng thế nào mới đủ để gọi là tình yêu? thật ra thử thách và chịu đựng chỉ là hình thức mà chị áp đặt tình yêu vào thế bị động. Anh Tuấn rất có phong độ lẫn phong cách, anh ấy thực tế hơn chị tưởng nhiều, anh ấy cần chân thật chứ đâu cần ngụy biện, nếu chị nói yêu bằng môi, thì anh ấy nói yêu bằng chính con tim của mình!

Trời, Hàn My thoát cái đã uy nghi như thần vệ nữ, tôi lại thấy mình bé bỏng, tôi ngã người xuống chiếc ghế gỗ cạnh đó, tôi thấy tình yêu của mình giờ chợt nhiên xúc phạm mình, nước mắt tự dưng chảy ngon lành, Hàn My thấy người con gái trước mắt thật tệ hại, nên nàng líu cả lưỡi:

-Em...em...chị hãy hiểu cho, em tìm gặp anh...gặp anh chỉ qua đôi dòng này -Nàng ngân nga hai câu thơ:

(Chẳng Nợ không Duyên đành già biệt

Không Duyên chẳng Nợ đành cô đơn)

Từng lời, từng chữ rõ ràng là của Ninh Tuấn. Từng lời, từng chữ đều in đậm bóng hình chàng. Hàn My mặt méo xệch giờ cười rặng rỡ:

-Cuộc gặp gỡ rất thú vị, chỉ có điều người ấy không phải chị mà thôi! Tôi bơ phờ, đôi bàn tay thừa thãi quá, chẳng biết tính sao, đành đưa lên môi, cắn, cắn trụi lưỡi, Hàn My nói, vừa nói vừa cố hồi tưởng lại buổi gặp gỡ, nàng cười xoa:

-Chị biết không vì sợ trễ giờ hẹn mà anh ấy chạy như bay lên Sài Gòn, kết quả là bị tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, mặt anh ấy bị úp xuống mặt đường, cằm bị nứt, hai bên má thì bị trầy trụa, máu ra nhiều lắm, vậy mà anh ấy chẳng chịu đi băng bó, chỉ lấy băng keo cá nhân với bông gòn cầm máu, anh ấy bảo vì không muốn em đợi...à không, phải nói là không muốn chị đợi chứ.

Tôi ngồi căng thẳng, Hàn My càng kể lòng tôi càng xót:

-Anh ấy và em tìm tới một tiệm cafe gần đó, chúng em chỉ trao đổi về cuộc sống thường nhật, anh ấy nói về cuộc sống thật sâu sắc, anh ấy bước vào đời từ hai bàn tay trắng, để có được địa vị và chỗ đứng trong xã hội, thì anh đã trải qua những thử thách khắc nghiệt.

-Thế em có cho anh ấy biết em không phải là chị không?

-Vẫn chưa chị à?

-Sao? Tôi bất ngờ pha lẫn chút ngạc nhiên

-Tại sao?

-Em không muốn anh ấy bị hụt hẫng, em...em sẽ đợi khi nào thích hợp sẽ nói cho anh ấy biết

Hóa ra Hàn My cũng sợ chạm đến lòng tổn thương của Ninh Tuấn. Hàn My đã lấy tư cách của Trần Phạm Bảo Bình mà gặp riêng Ninh Tuấn, nàng rút cuộc rồi cũng che dấu bản thân mình, như tôi từng trốn chạy trước cái tình yêu sôi nổi của chàng. Nếu sự thật đã như thế thì Hàn My nàng quả thật rất thánh thiện. Giây phút ấy chúng tôi búi ngùi ngùi cạnh nhau, ôm lấy nhau, khóc cùng nhau. Thôi thì đành chịu vậy, có lẽ như thế cũng tốt, coi như duyên của tôi mà tình lại của Hàn My. Thế còn Bảo thì sao? khỏi nói, tôi nghĩ mọi diễn tiến của chúng tôi trên diễn đàn vnn không thoát ra khỏi tầm kiểm soát của Bảo, bởi Bảo cũng là một thành viên năng nổ mà. Và như thế vòng xoáy yêu đương đang vây chặt lấy ba người chúng tôi, nghiệt ngã càng thêm nghiệt ngã

Hôm sau, tôi nhận được mẫu tin của Maquy, tôi biết mẫu tin lần này không còn đơn thuần là của tôi nữa, mẫu tin này dành cho người con gái hôm qua đã gặp mặt chàng kìa, một chút dối hờn pha lẫn chút tò mò, tôi len lén đọc:

(Chiều về nhà, vết thương nó hành anh dễ sợ, cũng may nó chỉ làm anh mệt mỏi mà thôi. Hôm nay đành phải xin phép nghỉ bệnh ba ngày, may ra mới đủ sức khỏe để đi làm. ngày mai chắc anh cũng ở

nhà. Đến tối nay anh mới dậy nổi để lên diễn đàn đọc thơ của bé nè !
đừng buồn anh bé nhé ! Thương !)

Rồi Hàn My từ buổi ấy nàng luôn dành chút thời gian lên mạng, để
post thơ và nhắn tin cho Tuấn, tôi trở thành một người thừa thãi
trong cuộc tình này. Nhưng không sao, tôi vẫn còn kiên nhẫn, tôi vẫn
có thể chờ đợi, một ngày...rồi hai ngày...tiếp theo những ngày khác
cũng thế, rồi sẽ có một ngày chàng nhận ra tôi, tôi tin với tính cách
của tôi và Hàn My, một kẻ yếu đuối, một người vô tư, một trái tim yêu
nồng nàn, và một trái tim yêu theo cảm tính, chàng sẽ nhận ra tôi
giữa vô hình ảo giác. Tôi bấy giờ ngoài mặt bằng quang như chẳng
hay chẳng biết về những dòng tin của họ, mà trong lòng thì cứ thăm
lặng trông theo bước tiến của họ

Maquy gửi cho bé ngọc Thố

(Ngày...tháng...năm...

Lòng anh luôn thật như những gì trên diễn đàn. Tuy đôi lúc anh là ác
quỷ, nhưng đối với bé anh sẽ mãi là thiên thần trong mắt bé, bé ạ !
rùi bé sẽ hiểu anh hơn.

Ngày...tháng...năm...

Dạo này anh bận túi bụi. Chưa có rảnh rang được. Thông cảm cho
anh !

Anh vẫn thường bảo là sống trên đời quý nhất là tính chân thật mà,
sao bé không gọi di động cho anh ? hay lại sợ anh biết số điện thoại
hiện lên khi gọi ?

Anh cũng từng bảo cuộc đời như một vở kịch lớn mà mỗi người là
mỗi diễn viên, thế nhưng đừng quá lạm dụng điều đó, có một ngày lại
phải hối tiếc về nó. Anh muốn bé vẫn mãi là ngọc thố của anh bé ạ
!!!Đừng là bất kì thứ gì khác cả !!! hãy mãi là một cô bé nhí nhảnh vui
tươi nhõng nhẽo và pha một chút lãng mạn bé nhé!!!!

Ngày...tháng..năm...

Muốn lên thăm bé lắm, để được nghe bé nói, bé cười và nghe bé trả
lời câu anh muốn hỏi bé. Nhưng đang bận lắm, chưa lên được, hẹn
cuối tuần sau vậy...)

Ngọc thố trong lòng của Maquy mong muốn là một cô thỏ nhí nhảnh,
vui tươi pha chút lãng mạn, vậy cô thỏ từng u sầu chất chứa, từng
đau khổ sợ làm khổ đau chàng giờ đột nhiên không còn tồn tại. Tôi
hiểu cái ấn tượng buổi đầu họ dành cho nhau quá tốt đẹp, thì thôi tôi
đánh thông cảm mà rút lui, tôi đã thua, đã thua rồi. Hàn My không hề
có lỗi mà kẻ mang tội lỗi lại là tôi, tôi không dám nhìn ra vấn đề, đến
khi hiểu và cần gấp thì tình yêu đã không còn ở bên tôi.

Chuyện Đời Tôi

Chương 19

Tôi bắt đầu không còn tin vào tình yêu nữa, tôi bắt đầu lơ đãng việc học, dù tôi biết chỉ hơn độ một tháng nữa là chính thức thi tốt nghiệp, biết thế mà vẫn cứ lơ đãng, một tháng dài đối với tôi là một tháng vô vị, tẻ nhạt, tôi đã một dạo đốt thời gian cho tuổi trẻ, và bây giờ tôi lại đốt tiếp thời gian của tương lai. Con đường văn chương sao mà gặp ghềnh thế, đầu óc tôi bây giờ chỉ có Ninh Tuấn, nhất cử nhất động toàn hình ảnh Ninh Tuấn, nhất cử nhất động toàn nhớ như in những gì Ninh Tuấn nói, những mẫu tin nhắn, những cuộc trò chuyện qua yahoo, cả sự trông đợi ở hai đầu nỗi nhớ....nhất cử nhất động đều làm tôi thất điên bát đảo.

Tôi giờ ít ghé lên diễn đàn hơn, ghé để làm gì, khi nơi ấy không còn chỗ để cho tôi nữa, tôi lang thang qua truy cập các trang web khác, tôi chat trong yahoo với khá nhiều người, đi tới bất cứ nơi đâu tôi đều post duy nhất một chủ đề "Người con gái đến đời anh sau em" Vâng! Người con gái đến anh sau em! khá đúng đấy chứ, bài thơ ấy tôi viết cho cái tình yêu mất mát của mình, thế mà không hiểu sao, dường như bài thơ ấy là cái phép lạ đã xuôi khiến Ninh Tuấn tìm tới nick tôi một lần nữa, lần này không phải ở trên diễn đàn, mà chính tại yahoo Buổi trưa, cuối tháng 5 .Tôi đang chat voice cùng một anh bạn mới quen được vài hôm, giờ hẹn lên chat tiếp. Tình yêu là một đề tài muôn thuở, dù không mấy tin tưởng, nhưng tôi và hắn cứ hết bàn luận lại tranh cãi, mà hai chữ tình yêu vẫn nổi bật trong mảng đề tài của chúng tôi. Hắn hỏi:

-Vì sao mỗi tình đầu người ta khó quên? dù người ta biết rằng đang dở đó mà người ta vẫn nhớ?

Tôi cười, tôi thấy được cái bộ mặt giả khờ của hắn qua cái webcam thu nhỏ. Phụ nữ còn có thể chung tình, còn đàn ông đếm trên đầu ngón tay thì có mấy ai. Mỗi tình đầu với họ chẳng qua chỉ là đùa vui
-Thật ra thì nếu không có mỗi tình đầu, sẽ chẳng bao giờ có mỗi tình sau.

Tôi nói theo bản năng. Một chiếc mặt nạ mới hình thành trong vô thức. Từ lâu rồi, kể từ lúc chuyện tình thơ của tôi đổ vỡ, Ninh Tuấn không thuộc về thế giới tôi, thì yahoo chính là sân khấu cuộc đời. Tôi đã khoác biết bao khuôn mặt lên sân khấu ấy, tôi từng bịa ra nhiều

hoàn cảnh, có lúc tôi còn hóa thân thành vũ nữ, có khi tôi áp đặt mình vào vai kẻ bị tình phụ, khi là tiểu thư nhà giàu..., tôi chat toàn với những người sành đời, cao tuổi, người thật thà thì ít, mà kẻ trắng hoa khá nhiều, nên chẳng việc gì phải bút rứt, bởi đâu có ai thành thật với ai, tôi càng dựng nên nhiều câu chuyện huyền hoặc, ly kỳ, nhiều cách nói văn chương, họ cũng hòa theo vai diễn của tôi mà mũi lòng, chua xót. Vai tôi diễn cũng khá thành công. Tôi bày ra nhiều chuyện như thế, cốt ý sẽ quên được Ninh Tuấn, cả Hàn My tôi cũng không muốn gặp, bởi tôi quá tủi hổ khi đứng trước nàng, sẽ cay đắng khi tiếp nhận tin nhắn của chàng. Người muốn quên mà tình lại tới, lòng muốn yên mà ý lại khơi. Tâm trạng tôi cơ hồ như thế. Tôi vẫn dùng voice chat cùng anh bạn, bất ngờ nick name ThiênMa (nick của Ninh Tuấn) nhảy vào bắt chuyện:

-Chào em!

Vừa nhìn thấy nick name chàng lòng tôi đã rộn rã, tôi hồi hộp nhưng cũng miễn cưỡng đánh:

-Chào anh!

-Em khỏe không?

Hừ, chắc ba tiếng này chàng dành cho Hàn My đây, tôi click vào biểu tượng khề lười lêu lêu chọc quê chàng, lại miễn cưỡng đánh:

-Khỏe!

-Bé có nhớ anh không?

Cũng lại là dành cho Hàn My, tôi cảm thấy uể oải trong người, vội tắt voice và nói lời tạm biệt với anh bạn, tôi muốn mình có đủ tinh thần để xông trận. Tôi muốn mình thử khoác lên bộ mặt Hàn My xem chàng có nhận ra khuôn mặt thật không, tôi bắt đầu cho một vai diễn hoàn toàn mới

-Nhớ, bé nhớ anh nhiều lắm!

-Thế ư?

-Dạ, anh ít chat yahoo lắm mà, sao hôm nay lại tìm em thế?

Ninh Tuấn chèn biểu tượng cười ngộ nghĩnh

-Tại giờ nghỉ trưa, anh lên mạng chút vậy mà?

-Những giờ rảnh rỗi anh thường làm gì?-tôi tìm đề tài ngôn luận

-Mơ về cô bé yêu(bài hát)- chàng dùng biểu tượng cười nhe răng

-Về đâu anh hỡi (bài hát)- tôi cũng không vừa

-Cuối chân trời sao và biển hôn nhau (thơ Đinh Thu Hiền)

-Đêm cô đơn (bài hát)

-I LOVE YOU! OK! (bài hát)

Tôi cười nghiêng ngả, rồi không hiểu sao bất thành linh đồ quạu, tôi nói trống:

-Dóc! mơ em hay mơ tới cô nào khác nữa
Câu nói tôi đầy khí nóng, khiến câu chữ của chàng cũng nóng ran:
-Đừng hoài nghi anh tội nghiệp, mơ bé, nhớ bé....Ma chỉ nhớ mình
Thỏ, nhớ riêng Thỏ mà thôi
-Thế sao anh không nhận ra thỏ...
Tôi lờ lờ nên tự cắt ngang câu từ, chàng hỏi:
-Thỏ có gì giấu Ma à?
-Không!
-Thế thì làm sao anh có thể nhận ra, đã bảo với Thỏ rồi, sống trên
đời cần nhất phải chân thật, anh ghét giả dối, bé có hiểu lòng anh
không?
Tôi cẩn nhẹ vành môi, một tí xúc động nhen nhúm, tôi bất thần khai
khác tâm tư chàng:
-Anh có tìm thấy ở bé sự giả dối nào chưa?
-Chưa! à...mà có!
Tôi mở to mắt, giọng run run, câu từ cũng loạn cả lên:
-Có...có mà lúc nào?
-Lúc bé năm lần bảy lượt từ chối gặp anh đó, anh thấy ở bé có gì đó
không thật
Chàng muốn nói tới những tháng ngày trước, ngày chúng tôi còn thơ
từ qua lại, còn nhớ nhớ, mong mong, còn ao ước đủ thứ...Buồn bã
mà bới móc tìm quãng thời gian ấy làm gì nữa chứ, sự thử thách của
tôi đơn thuần không còn là thử thách, mà giờ là dối trá, lừa gạt và
trốn chạy, tôi đan cả nét mặt, lạnh lùng hỏi chàng:
-Sao lại không thật hả anh?
-Anh có lúc nghĩ rằng em xem anh như trò vui tình ái, như món quà
cảm xúc để tạo nên trong em sự thi vị khi viết bài
Tôi chưng hửng, những chữ ấy đập mạnh vào mắt tôi. Tự ái dồn
dập, tôi thấy giận chàng thật sự, chàng vẫn tiếp tục nói, tiếp tục đánh
máy:
-Nhưng giờ khác trước rồi, khi gặp bé, anh thấy bé thật hiền, nụ cười
bé trong trẻo. Anh nghĩ bé phải là viên ngọc quý, mình gặp nhau phải
chăng là định mệnh hử bé?
-Viên ngọc quý- tôi đánh lại ba từ ấy- vậy mà có lúc bé lại là con
người giả dối trong mắt anh sao?
Chiếc mặt nạ Hàn My đã vỡ, hiện giờ chỉ còn có Trần Phạm Bảo
Bình, con người thực của tôi đang nổi điên vì chàng- em cứ nghĩ sự
không muốn gặp của mình là thử thách dành cho anh, nhưng anh đã
xem thử thách của tôi là giả dối, là không chân thật, trò vui tình ái,
nghe sao mà tổn thương quá, vâng tôi từng có những cuộc tình đó,

thì vang lên một tiếng thét thất thanh, làm cuộc vui bất động:

-Hãy dừng ngay buổi lễ, Hàn My là của tôi!

Tiếng thét xuất phát từ môi Bảo. Bảo như mãnh hổ xông thẳng vào giáo đường, dẫn lấy tay cô dâu ra khỏi chú rể, rồi dắt cô dâu bỏ chạy. Trước tình thế áp đảo bất ngờ, không ai lường trước, cả đám người xô xát, hai họ xô đẩy, khách khứa thì tán lạn rượt đuổi. Tôi không biết từ đâu xông tới trước mặt chàng, kêu gào bi thiết

-Đừng đuổi theo bọn họ, đừng đuổi theo bọn họ, đừng mà anh...đừng mà anh...

Nhưng chàng đã lách qua tôi, chàng không nghe thấy sự kêu gào, chàng chạy theo Hàn My, và tôi từ từ đổ người xuống, như bức tường thành bị suy sụp. Tôi giật mình tỉnh giấc, nước mắt ràn rụa trên mi, loay hoay định tìm một cái gì để chạm hết những giọt lệ đau khổ, thì có một vật trơn xương, gầy guộc vuốt nhẹ trên má tôi, cánh tay của Bảo đang thấm hết những giọt tâm hồn đang rỉ rã trong tôi Quốc Bảo! Quốc Bảo đã ngồi bên tôi từ bao giờ, đôi mắt buồn nhìn tôi khổ ải, gương mặt xanh như tàu lá, bơ phờ mệt mỏi. Tôi kinh ngạc bật dậy như chiếc lò xo:

-Cậu ngồi đây từ lúc nào?

-Lúc Bình lâm nhằm gọi tên ai đó

-Ninh Tuấn!

Tôi bật thốt tên chàng một cách vô vọng. Bảo cảm thông:

-Tình cảm của mấy người tiền triển tới đâu rồi

Tôi cười buồn:

-Chẳng đâu vào đâu cả. Thế còn bạn, có giữ nổi trái tim của ai kia không?

Bảo chột trằm ngâm, đôi mắt xa vời nhìn vào khoảng không phía trước. Cuộc đời sao nhiều rối rắm và phức tạp. Mỗi một con người sinh ra đều sắm riêng cho mình một vai diễn. Tình yêu của tôi cũng trở thành kịch diễn lúc nào chẳng hay. Tôi và Bảo là hai diễn viên bị cuộc đời chi phối, chỉ cần diễn dở, diễn tồi tệ là cuộc sống thất bại. Lâu thật lâu, Bảo mới lên tiếng:

-Có lẽ tôi nên dừng lại đây Bình à? hãy để Hàn My tự do chọn lựa những điều mình muốn, tôi sợ mình gây ra cho cô ấy những chuyện bất hạnh. Có lẽ bày tỏ tình yêu với Hàn My ngay buổi đầu, tôi đã thật hoang đường, nhưng nếu không bày tỏ với cô ấy tôi quả thật đáng chết, tôi không muốn trước khi mình chết, tình yêu vẫn chưa thổ lộ cùng ai

-Ngớ ngẩn quá, đừng bảo với tôi suốt đời cậu chỉ yêu một cô thôi đó

-Uh, tôi chỉ cần yêu một người đã đủ, đủ sống, đủ vui, đủ buồn, và đủ

để có cảm xúc viết lách. Tôi kỳ thực rất tôn trọng Hàn My, tôi không muốn nàng phải chịu khổ khi quen một thằng tay trắng, chỉ bằng kết thúc, Hàn My cần phải quen một người xứng đáng hơn tôi, một người có thể bảo đảm tốt đời sống cũng như tình yêu

Tôi hơi mũi lòng, không biết nghĩ sao tôi e dè hỏi:

-Thế bạn có biết chuyện dạo này của cô ấy không?

-Biết chứ! Bảo cười vô tư- cô ấy và cả Bình đang có sự rầy rà trên diễn đàn, mà nguyên nhân là bắt nguồn từ Maquy- Bảo lắc đầu- mấy người ai cũng lớn hết rồi, làm gì thì cũng nên động não. Không cần tôi phải nhắc, mấy người ai cũng biết cái thế giới trên mạng không bao giờ đơn giản, hai cô dù có phải lòng thật hay phải lòng giả, cần thận vẫn hơn. Tình yêu không thể dựng lên bằng ảo giác, mà hãy thử nghiệm trên thực tế

Bảo liếc nhìn đồng hồ:

-Tôi có hẹn rồi, thôi chào Bình nhé- đứng dậy phủi mông, Bảo dặn dò thêm- Bình hơi tiêu tụy đó, nghĩ dưỡng sức đi.

Tôi thừ người. Bảo đi rồi, tôi lại ngồi đơn điệu một mình, tôi mở hộp tủ lấy ra quyển sổ nháp, thi húng lằng lằng, tôi nhẹ thả hồn thơ theo ngòi viết, tôi bắt đầu cho một bài thơ mới

Chuyện Đời Tôi

Chương 20

Tôi cuối cùng rồi cũng đi tới cảnh giới của tình yêu. Tôi đã biết mơ, biết mộng, biết nhớ nhung, những thứ tôi biết ấy ngày trước và bây giờ cũng rất tầm thường. Có khác chăng giờ giờ chúng sinh ra bệnh Tương Tư. Làm sao lại có thể như thế được, uống bao nhiêu thuốc điều nôn ra hết, vậy mà tập trung nghiền ngẫm một bài thơ lại dễ chịu hơn nhiều. Thơ tôi viết cũng có hồn hơn trước, cũng tâm trạng hơn trước, nhưng giống như mọi nghịch lý bất thường, thơ tôi giờ không tài nào rút ra khỏi chiếc bóng Ninh Tuấn. Dường như sự đi tới yêu đương chân thật đều do Tuấn tạo nên.

Thế là tôi ốm, tôi đau, sự sống dường như bị tắt nghẽn, những lúc nằm trên giường bệnh, thần thái tôi cô đơn lắm, trống trải lắm, những lúc đó cái tên đầu tiên tôi mơ màng nhắc tới không ai khác ngoài Ninh Tuấn. Tôi hận mình sao không thể quên được chàng, quên cái thế giới ảo vô tri, vô giác, mà cõi mở lòng mình trước bao tấm chân

tình thực tại. Mẹ tôi phải nghỉ đi phụ bán vài hôm mà chăm sóc, thuốc than tôi. Nhưng sao chiếc bóng Ninh Tuấn vẫn cứ đè nặng quả tim đang bốc cháy tình yêu trong tôi. Đôi lần tôi hoài nghi với chính mình. Không biết tôi yêu chàng thực tình, hay chẳng qua chàng chỉ là cơn lốc khiến tôi say sẩm, hoặc giả là một thứ cảm xúc mới mẻ để thơ tôi trưởng thành

Hằng ngày cố chống chọi với bệnh tật tôi đã mệt mỏi, giờ chống chọi thêm nỗi nhớ tôi gần như kiệt sức. Ninh Tuấn ơi, anh hiện giờ ở phương nào? anh đang làm gì? em muốn gặp anh? Em không bỏ trốn anh nữa? em không muốn nhượng anh cho người khác? em cần anh? em cần anh...?

Tôi cứ lăm nhăm, mê man, cứ thét, cứ gào trong vô thức, mà Ninh Tuấn thì xa mịt mù. Người cần gặp không được gặp, kẻ chẳng trông mong sao cứ xuất hiện hoài. Hàn My như ngọn gió mùa thu, như cánh bướm mùa xuân, như giọt mưa mùa hạ lơn vồn tới thăm tôi. Mọi tin tức trên diễn đàn, mọi tâm tư tình cảm của Ninh Tuấn đều do Hàn My mang lại. Hàn My hề gặp tôi thì y như rằng một tiếng cũng Ninh Tuấn, hai tiếng cũng Ninh Tuấn, tôi nghe thật choáng tai, cái cung cách vô tư, cái nụ cười hồn hậu, vậy mà tôi có cảm giác đó là những nhát dao chí tử. Tôi quá hoảng loạn giờ càng thêm hoang mang, kỳ thi tốt nghiệp đã cận kề, đầu óc thì lơ mơ, các bài giảng dạy của thầy cô bị sự thần thờ nơi tôi quên lãng

Hàn My lại tới thăm, tôi lại phải gượng gạo tiếp chuyện, lạ lùng là lần này nàng nghiêm túc hơn những lần thông dong trước

-Đã đến lúc chị không được u mê nữa - giọng nàng mạnh mẽ, quyết đoán- chị không nên tự làm khổ mình, chị còn tương lai phía trước- nàng mở chiếc cặp da đi học, lôi ra mọi thứ, tôi nhìn thấy, vài quyển bài tập toán, một xấp bài văn mẫu, một sổ đề cương sinh, sử, địa, tất cả các môn đều đầy đủ, duy môn hoá không có nằm trong thi cử nên nàng không mang theo

Tôi kinh hoàng thét lên:

-Cô định giết tôi à? tôi ôm đầu bứt tóc- cô biết rằng tôi không thể nhồi nhét hết ngàn ấy thứ, tinh thần tôi không cho phép tôi làm một việc mà mình thật không thoải mái

Hàn My cười tin tưởng:

-Chị sẽ làm được tất cả, mà còn làm tốt nữa kia. Ý chí của chị đâu? đã tới lúc chị cần đặt cược vào ý chí. Bài nào khó quá em sẽ giảng, chị không hiểu chỗ nào em sẽ chỉ, muốn mở được cánh cửa tương lai, chỉ có học hỏi là chìa khóa tốt nhất.

Tôi bối rối, Hàn My càng cứng cỏi:

-Chị có thời gian cho nhiều phút thi hứng, cho tình yêu lằm lạp, cho nông nổi, nông cuồng...sao chị chẳng dành thời gian giải bài toán đố, nhằm một phép tính cơ bản- khủng điên thế nào, nàng chột nhiên xịu xuống, như quả bóng xì hơi, nàng òa khóc- em giờ đây hết giống cô lớp phó ngây thơ ngày nào nữa rồi, em đã bị Bảo làm cho lỡ duyên rồi chị ơi!

-Sao? sao? tôi hơi chột dạ, đây là lần đầu tiên nghe Hàn My đề cập về Bảo, kể từ sau sự xuất hiện của Ninh Tuấn

Hàn My gục đầu lên vai tôi nức nở:

-Tình yêu Bảo dành cho em đã chấm dứt, Bảo bỏ rơi em rồi, Bảo cho rằng em thích Ninh Tuấn, và Bảo không còn đếm xỉa tới em. Mà em thì không thể lý giải được, ở gần Ninh Tuấn em cảm thấy lòng mình rạo rức, thế mà khi đứng cạnh Bảo như đứng cạnh hồ nước trong xanh phẳng lặng

Tôi ngơ ngời, dù cơ thể bệnh hoạn yếu đuối, tôi vẫn cố xài chút ít lý trí để phân tích tâm trạng của nàng. Kết quả cho thấy nàng cũng giống bao người. Cuộc sống bình lặng quá dễ khiến người ta không chịu đựng được, nên họ mới lao tâm tìm một cuộc sống ồn ào, sôi nổi, gió to bão lớn, cuộc đời mới thật ý nghĩa. Nghĩ tới đây mà tôi rùng mình, tôi cũng na ná giống nàng, mẫu người không chịu an phận. Nếu quả thật thế thì tội nghiệp cho anh chàng Quốc Bảo đáng thương, bởi sự an phận không có trong từ điển của Hàn My. Tôi lại nghe Hàn My thở vắn than dài:

-"Tình đã tận

Duyên đã hết

Thì tôi ở lại

Mình người người đi"

Đang bệnh, nhưng nghe mấy câu thơ thâm, tôi cố nhin, nhưng không hiểu sao rồi bật cười

-Trẻ con quá- tôi khích bác- Bình nghĩ My hợp với Tuấn , kết thúc với Bảo xem ra thật sáng suốt

Hàn My trở mặt:

-Em mà hợp với Ninh Tuấn sao? Thấy tôi gật đầu, nàng bóng gió bâng quơ- chứ không phải tại chị đẩy em vào lòng Ninh Tuấn à?

Tôi giật mình, Hàn My bặm môi, khoát tay:

-Đùa chút thôi, giờ em chỉ biết có thi cử, tình yêu chẳng nhit đâu có lấy được bằng tú tài chị hén!

Tôi cảm thấy ớn lạnh, một luồng khí chạy dọc sống lưng tê buốt, tôi nhúm mày khó chịu, Hàn My kêu to:

-Chị mệt ư?- không đợi tôi ừ hử, nàng đỡ tôi nằm xuống ngay ngắn,

cẩn thận đắp chăn, dặn dò vài câu rồi kiếu từ về
Hàn My ra về, tôi nằm yên suy tư, tôi thấy mình cần mau chóng lành bệnh, cần nên khoẻ mạnh, và cần nhất phải vui vẻ, mọi chuyện tạm thời gác lại, chuyên chú học hành, tương lai ắt chưa hẳn tàn lụi, còn có thể cứu vãn nếu mình chịu khó học

Mẹ tôi mang tới bát cháo thịt, tôi đã ăn ngay một hơi, chịu khó uống thuốc, cố gắng không cho mình nôn tháo, chịu khó chớp mắt không nghĩ tới mấy chuyện tầm phào, chỉ có ăn ngủ uống thuốc đều đặn mới làm cơ thể hồi phục sức khoẻ. Liên tục mấy ngày như vậy, tâm hồn tôi đã bình tâm, giai đoạn kiệt quệ qua mau, giờ trước mặt chỉ có nguyên đồng bài vở nằm vun vãi quanh mình. Vâng! tôi đang ra sức học, hai tuần lễ trôi qua môn nào tôi cũng đều nhồi vô não chút ít.

Đang ở trong niềm háo hức, tự tin, kỳ vọng. Đang cực lực củng cố thêm mặt kiến thức phổ thông, tôi tỏ ra chăm chỉ, nhiệt tình, mọi vấn đề văn chương thi phú tôi bỏ vào một góc khuất tâm hồn, kể cả chiếc bóng Ninh Tuấn tôi cũng dẹp đi. Bạn bè thân ai nấy lo, ít hỏi han và tôi thì chẳng vô tình với ai. Lớp học xảy ra nhiều biến đổi, nỗi lo âu lẫn căng thẳng trước áp lực thi cử làm nhiều người bỏ cuộc, trong số những người bỏ dỡ việc học, có cả anh Thanh và Bích Lâm. Bích Lâm tôi chẳng có lời nào để nói, còn riêng anh Thanh tôi cảm thấy tiếc, anh Thanh học khá, thế mà không hiểu sao lại bỏ ngang. Tôi thường xuyên liên lạc với anh Thanh, thường xuyên động viên, khuyên giải. Ban đầu anh chịu nghe tôi nói, mấy ngày sau anh có trở lại lớp, rồi cũng mấy ngày sau lại bỏ đi. Lần cuối cùng tôi còn nhìn thấy khuôn mặt anh ấy cũng là lần cuối được nghe anh xin lỗi, Anh Thanh nhìn tôi chán chường, xiết chặt tay tôi anh gượng cười nói:

-Xin lỗi em, áp lực công việc lẫn áp lực gia đình khiến anh điên đầu, giờ thêm thi cử anh sợ mình không chịu nổi. Kỳ thi này anh không thể sát cánh bên em được

-Anh hãy kiên cường lên, khó khăn sẽ không là gì cả

-Bất tất phải thế, em cố gắng cả phần của anh nữa, anh rất quý em Bình ơi, nên anh thầm mong mọi điều tốt đẹp nhất đến với em. Em gái ngoan ạ!

Tôi ôm chầm lấy anh, vùi sâu đầu vào lồng ngực rộng, ấm áp, tôi nói qua làn nước mắt:

-Anh trai, anh thật tốt với em, em sẽ không thể quên anh

-Anh cũng thế, anh sẽ nhớ mãi em

Câu nói cuối cùng ấy đưa anh Thanh rời khỏi cuộc đời tôi. Và kỳ thi đến, rồi kỳ thi nặng nề trôi qua, tôi mang tâm trạng nặng nề u uẩn. Bạn bè chia tay, mỗi đứa là một con đường tự quyết. Trong nữa

tháng chờ đợi kết quả thi, là nửa tháng trời tôi sống tiêu cực. Cuộc sống cô đơn và buồn bã. Tôi tìm tới bọn bạn online như tìm thấy nguồn an ủi, tôi tham gia trở lại diễn đàn, lần này không tham gia dưới tên Ngọc Thố, lần này tôi sử dụng chung nick với Bảo (Tuxedo) Tôi đọc thấy những mẫu tin nhắn mới của Tuấn, Tuấn gửi cho Hàn My, có một số tin hỏi han cả sức khỏe tôi. Giận quá tôi xóa hết, điên khùng quá tôi lao vào các cuộc phiêu lưu ái tình, và nghiêm nhiên tôi trở thành nô lệ của tình yêu, của văn chương, của hàng tá vở kịch, tôi cơ hồ khoác trăm ngàn bộ mặt, tôi diễn đạt mình qua nhiều thân phận. Nửa tháng rong chơi vô bổ lướt qua chậm chạp, kỳ thi có nhiều kết quả bất ngờ khó lường, các học viên yếu, các phần tử lêu lổng ham chơi đều đậu cả, còn những cá nhân ngoan hiền, chịu khó học thì rớt ráo trọi. Tôi, cô Mai, Trinh, Ngọc Hà chung đồng cảnh ngộ. Học tài thi phận, trách thì trách mình không có số đồ đạt, không có duyên với ngưỡng cửa học hành, tương lai lại mù mịt, tôi thi rớt tương lai càng bấp bênh, ba mẹ tôi chưa chát và xấu hổ với mọi người, khiến tôi mang mặc cảm nằm nhà thiếu nǎo. Hàn My đậu cao năng không vênh váo, hết tới nhà người này, lại sang thăm hỏi nhà người nọ, cổ vũ, khích lệ, thi hỏng thì chờ kỳ thi sau, thất bại là mẹ của thành công, nàng vẫn luôn dùng phương châm ấy làm bước tiến vào đời

Rời tinh thần tôi sa sút, tôi cố cầm bút viết tiếp văn, viết để giải tỏa mọi muộn phiền, viết để thấy mình tồn tại. Nhưng chữ tình tôi dành cho Tuấn vẫn còn day dứt mãi. Chúng tôi gắng tìm cơ hội trò chuyện, chát với nhau vào mỗi buổi trưa, trong các giờ giải lao của chàng. Tôi vui vẻ, và cũng buồn tẻ, vì tôi biết chúng tôi giờ chỉ còn tình bạn, nhưng khi chát, tôi vẫn khơi gợi nơi lòng chàng nhiều sự yêu đương mâu thuẫn, có hôm chàng hỏi:

-Em thật sự có cảm tình với anh à?

Tôi gật nhẹ đầu, nhưng còn khuya chàng mới thấy được cái gật đầu đồng tình nơi tôi. Sốt ruột chàng giục:

-Sao không nói gì?

-Ừ- tôi đánh một tiếng "ừ"- lúc trước em quả thật có nhiều luyến ái, quả thật có nghĩ về anh, còn bây giờ... không được làm thế phải không anh?

-Tại sao?

-Sự hiện diện của Hàn My

-Chỉ vì Hàn My mà em từ bỏ anh ư? chàng đột ngột bật webcam. Một khuôn mặt gầy, một đôi mắt sâu, một cặp chân mày sậm, sóng mũi cao điểm trên nụ cười tinh quái, chàng đẹp một cách lãng tử, khuôn

mặt phẳng phát vẻ ngạo mạn hanh hách

- (Để trả lời một câu hỏi...) - tôi lại tái diễn màn văn chương trữ tình, đáp lời chàng là những tựa nhạc mà tôi thích- có cần thiết lắm không anh?

- Cần thiết chứ, anh muốn nghe câu trả lời của em, đại loại (không bao giờ quên anh!)

- Em nào có quên anh, chỉ trách (anh không hiểu lòng em)

- Nhưng anh xin quả quyết (chắc là em đã yêu anh)

- Tự tin giống (người đàn ông chân thật)

Chàng cười to, nụ cười mới thu hút làm sao:

- và cũng hao hao tựa (chàng khờ thủy chung)

Tôi dán chặt mắt vào hình WebCam của chàng, chuyên chú có phần bị mê hoặc:

- Anh nghĩ gì về Hàn My?

- Hồn nhiên hơn (Hoa cỏ mùa xuân)

Tôi lại vờ hỏi:

- Còn em ?

- Em ư? em hơn hẳn bao (Người đàn bà yếu đuối). chàng lại nhe hàm răng trắng cười nham nhở, chàng bông đùa- nếu có thể anh muốn mình bảo bọc cả hai em

- Trơ trẽn- tôi mừng, bất thần tôi chơi tình buồn- muôn màng rồi anh ơi!

- Không được à?

- Không phải! tôi bất ngờ cao hứng, tôi phá bĩnh chàng bằng câu nói rất kịch tính- em sắp lấy chồng

Khuôn mặt trên Webcam chợt nhăn nhó, khiến tôi phì cười, Ninh Tuấn đánh lại dòng chữ:

- Em sắp lấy chồng? thiệt hông?

- Thiệt chứ sao hông. Em vừa mới thi rớt tốt nghiệp, ba mẹ thất vọng, buồn bã, nên họ buộc em lấy chồng

Khuôn mặt trong web giờ cau có hơn, chàng bậm môi:

- Ngu xuẩn, nếu lời em nói là sự thật thì cha mẹ em quả không sáng suốt, quyết định hôn nhân cho con cái như vậy là bó buộc hết tương lai.

- Phụ nữ đâu cần thiết phải học nhiều? tôi đánh một câu nói ngây thơ

- Sai lầm, học là học cho bản thân, học để hiểu biết, phụ nữ thời nay đều thích tìm chỗ đứng trong xã hội, không ai thích chui vào xó bếp cả!

Tôi lặng yên suy nghĩ, thấy đường lối ứng xử của chàng bao giờ cũng đúng, chàng thực tế nhiều, còn tôi...tôi chỉ là cô gái sống lãng mạn,

chuộng bay bổng, với tôi cuộc đời luôn bằng phẳng, dù không ít lần gặp ghềnh, nhưng tôi vẫn tin cuộc sống trước mắt là thiên đường.

Tôi máy móc đánh vu vơ:

-Biết làm sao được, khi cha mẹ em đã quyết

-Thế người em lấy là ai? Chàng hỏi cắc có

-Con một người bạn của ba em, anh ấy hiện sống ở Mỹ, định đầu tháng sau về Việt Nam xem mắt

-Vậy em có tương lai xuất ngoại

-Rất có thể

Chàng cười, nụ cười của chàng ẩn chứa sự khinh miệt, chàng cho rằng tôi thuộc tuyp tham sang, từ trước tới giờ sự yêu đương của tôi hoàn toàn kịch cỡm, chàng thật thà tới độ nóng nảy. Chiếc Webcam tắt đi, tôi đọc được những câu hờn giận:

-Tôi hiểu rồi, tôi chỉ là trò đùa của cô. Tôi gặp Hàn My chẳng lẽ cũng do cô sắp đặt, cô có thể cư xử như thế với người bạn tốt của cô sao, cô lôi cô ấy vào cuộc, để rồi bây giờ cô không hề có trách nhiệm gì với tôi, cô cuối cùng cũng chẳng muốn gặp tôi, cô sợ tôi xấu, bởi tôi giống ma quỷ mà, cô ...tôi giận sao không có cơ hội chính tay nghiền nát cô, tôi...tôi chắc lên Sài Gòn, tôi sẽ tìm cô, tôi muốn làm rõ mọi việc...rồi mặc tình ai muốn đi thì đi

-Đừng anh!

Tôi có chút e dè, lẩn lo sợ, tôi sợ mình không thống chế được lòng mình, tại sao chàng lại có thể thoát ra ngàn ấy lời khúc chiết, trách nhiệm mà tôi cần làm phải nhanh chóng quên chàng, mà chàng cũng rất cảm tình với Hàn My mà, thế lý gì chàng lại muốn nghiền nát tôi, chẳng lẽ việc tôi lấy chồng với chàng là sự bõn cợt, vâng! tôi đang rắp tâm cho một trò đùa, nhưng tôi đâu cố tình mong gương vỡ bình tan, thật sự thì trong cuộc tình này đều do định mệnh rong ruổi, bày xích mà chúng tôi tự tìm tới với nhau. Định mệnh đã cho Hàn My gặp gỡ chàng, thì đó chính là phúc phận của họ, chàng ấn tượng tốt về Hàn My buổi ban đầu cũng do định mệnh xuôi khiến, tôi không dám đối diện chàng là do tôi không đủ tự tin và can đảm. Lấy chồng chỉ là một hình thức để chàng quên lãng tôi, dù tôi rồi sẽ nhớ nhiều về chàng. tôi càng cố diễn trò chàng càng cố tìm hiểu, nhưng chàng đâu biết rằng trong tận sâu thẳm hồn tôi, vai người tình tôi đóng mang tình yêu rất thật, giá chàng có thể không gặp Hàn My, chàng không khen Hàn My nhí nhảnh hồn nhiên, thì tôi dám chắc mình sẽ không thể rời xa chàng. Tuấn ơi, chính sự nhìn nhận thấu đáo của anh về Hàn My, chính vẻ chân thật của anh, em vô duyên mới khoác bộ mặt dối trá. Thuở trước em cho tình yêu giữa Bảo với Hàn My là nhanh

chóng, giờ ngẫm lại mình, em thấy tình yêu nẩy nở, sinh sôi trong con người em chớp nhoáng, em sợ mình gần nhau rồi lại khổ cho nhau. Hãy tha lỗi cho em! tôi chưa chát, ý nghĩ pha trộn ý thức, tôi thấy thương chàng, tôi day dứt, tôi rối trí, định thần xem xét kỹ mọi chuyện tôi biết mình hoàn toàn bị chàng chiếm lĩnh, tình yêu tôi dành cho chàng hoàn toàn có thật

-Ha ha. Chàng cười. Ma đã quyết định gì Ma phải thực hiện cho bằng được

-Vậy anh muốn sao? tôi vò nát trái tim mình đau đớn

-Gặp em!

Dù gì cũng nên đối mặt một lần, dù gì cũng nên cho chàng chát vắn, tôi thu hết mọi dũng khí, tình yêu và những lầm lẫn mê muội, nói để dãi trong tình huống

-Tùy anh thôi. Tôi ghen ngào- em bằng lòng!

Chàng dùng biểu tượng cười nghiêng nghiêng, ngã ngã. Lập lại:

-Em bằng lòng! thế bao giờ thì bằng mặt!

Chàng đang mĩa mai tôi, tôi biết cái việc tôi lấy chồng khiến chàng xem tôi chẳng ra gì. Hóa ra chàng cũng có mặt tự kiêu, đã diễn kịch thì phải diễn cho trót, tôi khiêu khích:

-Tùy tất cả nơi anh, bằng lòng hay bằng mặt anh thích sao thì tùy, em...em..

-Ha ha! một thoáng yên lặng, một khoảnh khắc dài sâu xa, chàng không nói, và tôi không đánh máy, cứ chờ đợi, rồi đợi chờ, cuối cùng tôi nhận được một dòng tin, chữ màu hồng, dòng tin sau chót tôi nhận được từ Tuấn

-Vĩnh Biệt! Chúc Em Hạnh Phúc!

Ninh Tuấn không tìm tới tôi nữa, sau bao ngày sắp tới, chàng đã vĩnh biệt tôi, chàng không tha thứ cho tôi, tôi như chết đuối, tôi không ngờ sự xuất hiện của chàng lại ảnh hưởng sâu sắc đến đời tôi, thiếu chàng tôi thấy như mình đang tự tay hủy diệt mình, mà không cả thế giới đều chưa hề tồn tại.

Từ ngày quen biết chàng, chàng đã dạy tôi các bài học vô giá. Bài học về tình yêu, bài học cho tính chân thật, bài học tránh lầm lẫn, có cả bài học tự tin mà chiến đấu, và tôi thì ngược lại đi sai hết tất cả mọi bài học của chàng. Có lẽ chàng sẽ tìm tới Hàn My, có lẽ tôi rồi tàn phai trong mắt chàng, tôi chưa từng tặng chàng hình ảnh tôi, chắc chàng sẽ không còn gì nhưng nhớ, tôi chưa từng để chàng đón lấy tôi, chắc gì chàng lại đi tìm kiếm. Thôi thì đành chịu, chàng có cái cao ngạo của chàng, tôi có tánh tự phụ của riêng tôi, Hàn My có cái thánh

thiện của cô ấy.

Ngọn gió mùa thu đang thổi lạnh buốt tâm tình tôi

Chuyện Đời Tôi

Chương 21

Không ai hiểu thấu tâm sự tôi. Tôi cơ hồ như chú sâu thích ngủ đông, ngủ vùi rong giắc điệp. Cái thế giới ảo, những con người ảo vẫn lẫn lộn trong đầu. Tôi sống cùng ảo giác. Những vần thơ đã buồn, giờ buồn thêm. Nước mắt cứ thừa thãi chảy hoài mỗi tối. Hết ra ngẩn vào ngơ lại đại khờ mong nhớ, nỗi nhớ ngày bao la, yêu thương càng sâu nặng, chữ tình lại mênh mông. Tôi buồn đến độ chẳng thiết sống. Sống mà bị xem là dối trá thì sống ít gì. Thôi đành làm chú sâu ngủ đông, làm ngọn gió vô tâm,, làm dòng sông tĩnh lặng, làm...tất cả, sao bóng chàng còn hiện về nỗi ăn năn, niềm hối hận nơi tôi

Hơn nửa năm trời mới tìm thấy tình yêu, chưa nửa đời người đã hoa sầu liễu rủ. Tôi chán chường, chán chường. Tôi mệt mỏi, mệt mỏi. Mà chán chường và mệt mỏi chuyện gì thì chỉ có trời là rõ nhất Chưa là mùa đông, mà khí trời đã se lạnh. Trong khoảng cuối tháng tám, bạn bè cũ tổ chức sinh nhật, liên hoan, họp nhóm. Tôi nhận được vô số thiệp mời. Có nên đi chăng? tôi vẫn băn khoăn tự hỏi, tâm trạng ử dột tôi chẳng thiết gặp gỡ ai. Tiếng chuông điện thoại đổ liên hồi, hồi hồi, thúc giục tôi chẳng mấy bận tâm. Vì có ai mà rồi rồi lại tìm tới một cô bé thiếu nụ cười, làm lẫn và đang thất tình đặng chuyện phím cơ chứ?

-Bình đâu? bạn tìm?

Giọng bà nội vắng ra, tôi hơi khó chịu. Ai thế? tìm ta ư? có việc gì? thầy kệ vào nghe thử xem, đâu tốn mấy thời gian

-A lô. Tôi nhắc ông nghe, giọng ừ xừ

-Chị Bình đó hả- tiếng Hàn My ở đầu dây bên kia vọng sang rõ mồn một

-My tìm Bình có việc chi? Tôi ơ hờ hỏi

-Em muốn hỏi chị một vấn đề nan giải-Hàn My huých tẹt- số là sinh nhật của Ngọc Hà chiều nay, em có ý định đưa Ninh Tuấn theo, không biết có phiền mọi người lắm không?

Tôi bất ngờ chết lặng, nhịp tim rối loạn, hồi hộp hồi:

-Ninh Tuấn...anh ấy lên Sài Gòn sao?

-Ừ, anh Tuấn bảo muốn làm quen với mọi người, anh ấy còn muốn đi thẳng vào thế giới của em. Anh ấy quá dễ thương phải không chị?

Tôi đưa tay bịt miệng, tôi muốn ngăn mọi tiếng nức, lời Hàn My như muối sát kim châm, lời Hàn My ầm áp quá đỗi khiến tôi nghẹn ngào. Nhưng trong tình huống này thì tuyệt đối không nên khóc. Khóc là mềm yếu, khóc là thua cuộc, khóc đâu giải quyết được chuyện gì

-A lô...a lô chị còn đó không?

-Còn, còn đây! tôi run giọng

-Thế chị thấy có nên không? dẫn anh ấy theo mọi người có tiếp nhận không?

Hừ, tôi mím chặt môi, Hàn My ngây thơ thật hay chỉ giả vờ. Hàn My cô quên rằng tôi và Ninh Tuấn từng có mối quan hệ ra sao à? Người Tình trên mạng! Dù sao đây cũng là cơ hội để tôi tiếp xúc chàng, tôi cũng muốn khám phá thế giới chàng. Ma Quỷ đâu có gì đáng sợ. Đáng sợ nhất là lòng người đen bạc. Tôi không muốn chạy trốn chàng, tôi gấp rút nói qua từng hơi thở nặng nề

-Không phiền đâu Hàn My, có Ninh Tuấn theo càng tốt, tiệc rượu sẽ càng vui, mà mọi người lại có thêm một người bạn, tốt đẹp đôi bên

-Thiệt hả chị?

-Ừ

-Thế chị cũng đi chứ?

Tôi xót xa trong dạ

-Dĩ nhiên, Bình luôn thích gặp gỡ bạn bè

Hàn My cười giòn giã:

-Vậy thì chiều nay gặp, thôi em chào chị!

-Chào em!

Hàn My cúp máy, tôi bất động vài giây. Máy móc đặt ống nói xuống. Khi ráng chiều vừa tắt, bóng tối lơ mờ hơi nhá nhem, tôi đã vội vàng tìm một chiếc áo giản đơn để mặc. Tôi không có thói quen sửa soạn hay chưng diện, chỉ cần một chiếc áo sơ mi trắng dài tay, và chiếc váy ngắn màu black, tôi hoàn toàn có ngay bộ cánh mới. Đứng ngắm thật lâu trong gương, tôi chợt ngẩn ngơ, cái con bé dễ thương này là ai nhỉ? thân hình gầy hơi thoát tục, đôi mắt buồn dưới cặp mày lá liễu là chiếc miệng nhỏ xinh xinh, vầng trán rộng lồ lộ vẻ thông minh...cái con bé ngày nào được gọi là Vịt Con Xấu Xí giờ hiển nhiên trở thành con thiên nga bắt mắt. Sự giản dị bao giờ cũng đẹp...

Tôi ngược mắt nhìn đồng hồ treo tường. Gần 6 giờ rồi. Vuốt lại mái tóc dài, ôm gói quà sinh nhật, tôi thưa chuyện với bà nội, tôi sợ mình

về trễ nên nhờ mẹ trông giùm cửa, rồi quay quả xuống phố
Địa điểm hẹn: tại trường Tùng Thiện Vương. Tôi cứ thế mà thả bộ, những bước chân cô đơn cứ thế mà tành tành trên lộ. Gió len vào từng kẽ tóc, gió lướt qua người, gió thổi đông đưa chiếc váy, gió theo tôi suốt quãng đường dài. Qua khỏi đã tưng, lại tới chợ cá, từ chợ cả ngang qua con hẻm nhà Hàn My mắt tôi liếc nhìn vào trong, biết đâu lại bắt gặp Hàn My và ai cũng đang tung tăng trên phố, nhưng không...chẳng tìm thấy gì, bước chân hơi mỏi, người ngoài phố cứ chầm chập nhìn tôi, mấy cậu trống choai chạy xe vù qua mặt cũng quay nhìn tôi một cái thật lạ lùng. Hơi đâu mà để ý thiên hạ, chưa từng thấy một con bé nào ủ rũ như ta sao? tôi lại bước, chẳng mấy chốc đứng đối diện với ngôi trường kỷ niệm. Tôi còn đang hoài tưởng và ngẫm nghĩ về bạn bè một thời thì bỗng nghe giọng cười quái gở, tiếp theo là giọng đàn ông đanh thép
-Chào cô bé ngổ ngáo!

Tôi quay mình về thực tại, tôi không chỉ đối diện ngôi trường xưa, mà còn đối mặt cùng người xưa nữa. Phạm Ninh Tuấn trong chiếc áo trắng, quần tây đen. Phạm Ninh Tuấn Ngồi trên chiếc dream Best màu đỏ. Vẫn khuôn mặt gầy, vẫn vẻ phong trần, vẫn cặp mắt sâu hun hút, chàng hiện lên mờ ảo, tia sáng nhợt nhạt của ngọn đèn đường, không đánh mất sự thu hút ở chàng, trái lại chàng càng nhiều mê hoặc hơn. Ma quỷ! chàng quả thật là Ma quỷ. Tôi xúc động suýt rơi nước mắt khi giọng chàng vang đều:

-Cô bé đi sinh nhật bạn à? tôi cũng thế, cô bạn gái của tôi vừa đi mua bánh kem với một chị nọ, và tôi buộc lòng ngồi chờ!

Anh ấy không hề nhận ra tôi, chàng ngỡ tôi cũng lạ xa, nên vô tư chào hỏi. Một chút nhói đau ở lồng ngực, thôi đành xem nhau như xa lạ! tôi cũng gật đầu chào

Biết nói gì hơn ngoài cái gật đầu sưng. Biết nói gì đây khi không làm sao thốt thành tiếng. Một khoảng trống bất thường lặng im giữa chúng tôi. Rồi như không chịu nổi vẻ ngột ngạt, chàng chủ động lên tiếng trước:

-Cô bé hình như có gì buồn thì phải?

Tôi vô thức ngước mắt nhìn chàng, đôi mắt chết tiệt nhìn gì mà lắm thế, say đắm cũng có, nồng nàn cũng có! Chàng cũng dờ dẩn, bất giác tôi nói, khó khăn lắm lưỡi mới đánh ra lời:

-Sao anh biết tôi buồn?

-Đôi mắt của cô bé đã nói hộ điều đó!

Tôi gật gù không chối cãi:

-Vâng, tôi hiện đang thất tình
-Trời đất. Chàng kêu to- cô bé mà thất tình thì thế gian này chắc đảo loạn mất rồi
-Tại sao anh nói thế?
-Hi hi, anh hơi lậm văn chương, xin lỗi bé nhé! có lẽ vì cô ấy khiến anh ra nông nổi như vậy
-Cô ấy? anh nói ai? người yêu của anh à?- tôi xúc động quá nên hỏi thừa thừa
Ninh Tuấn cười vang:
-Không, cô ấy chẳng là gì cả, à...cô ấy là một tổng hợp của nhiều sự dối trá, trũng giống
Tôi tái mặt, thụt lùi về sau, gượng ép nói:
-Anh có vẻ căm thù cô ấy!
-Phải, tôi không những căm thù mà còn muốn nghiền nát cô ta
-Vì lý do gì?
-Tình yêu đâu phải một trò chơi- Tuấn hất tóc, nghiêm mặt, giận dữ, chàng thật đáng sợ- cô ta xem tôi như con rối và xoay vòng vòng
-Chị ấy có yêu anh không?
-Anh không biết- chàng lắc đầu quây quây
Tôi cười nụ:
-Không biết? mà vội kết tội người ta ư? anh có thấy mình quá đáng...
-Cô bé chẳng hiểu nội tình bên trong thì chớ nên ngôn luận
Tôi chơi vơi. Ta mà không biết gì ư? chàng đã nhầm rồi! ta biết nhiều hơn những gì chàng tưởng. Tình yêu dành cho chàng biến thành thù hận, chàng cứ giương ánh nhìn ngạo mạn đó đi, đêm nay người chàng căm thù đứng thật gần chàng nè, chàng hãy nghiền nát đi, tôi là kẻ dối trá, tình yêu tôi giả dối, chàng cứ nghĩ như vậy đi, tôi hoàn toàn hứng chịu tất cả sự trách mắng, miệt thị và rẻ khinh. Trong cuộc tình này tôi đáng chịu hậu quả như vậy. Tôi ngạo nghễ nhìn thẳng chàng, lần đầu tiên tôi dám đối đầu với vấn đề nan giải. Tự ái không cho tôi trốn tránh, tôi định nói huých tẹt mọi thứ, tôi muốn chàng biết tôi là Trần Phạm Bảo Bình, là con người giả dối mà chàng hết lòng quan tâm tới đây. chưa kịp tỏ bày thì Hàn My và cô Mai chạy chiếc cúp tới, thấy tôi Hàn My cười tươi, cầm bịch bánh này nhảy xuống xe, và cười thân mật
-Anh Tuấn và Bảo Bình nói chuyện gì thế?
-Sao? Tuấn ngạc nhiên, chàng ấp úng- đây...đây là Bảo...Bình..
Hàn My khẽ gạt đầu, nàng cũng ngạc nhiên không kém
-Nãy giờ chị không giới thiệu cho anh ấy biết à?
-Ờ..ờ...

Ninh Tuấn chột cười to, chàng khoá chí nhìn tôi, ánh nhìn ma quái, tôi không biết giải thích thế nào đành cúi thấp đầu, để mặc chàng trách móc

-Lúc tôi gặp cô trên nét, cô đã không thành thật, cô đến với tôi chẳng qua do cảm xúc bất cầu tương ngộ, tôi bị cô biến thành gã khờ, cứ ngày ngày trông si bằng tin nhắn, tôi muốn gặp cô thì cô lại đẩy Hàn My cho tôi. Lần thứ hai chat với cô, những lần trò chuyện cô cũng chẳng nói thật, sau cùng rồi hùng hổ thú nhận, tôi bất ngờ, nhưng thừa cô tình cảm của tôi đã cụt hứng, lúc ấy thì là bạn, tới buổi chat cuối cùng cô báo tin lấy chồng, mục đích cô chỉ muốn chứng tỏ cô không cần tôi như tôi cần cô, cô muốn khiêu khích, tôi lại một lần nghĩ cô nói thật, và tới tận hôm nay khi gặp mặt rồi, cô chẳng bao giờ chịu thành thật với tôi...phải chi cô chỉ thành thật một chút xiu của Hàn My thì chắc rằng tôi sẽ bỏ qua mọi chuyện, nhưng không...con người cô giả dối đã ăn sâu rồi ha ha...ha ha

Hàn My bối rối có phần tái mặt:

-Anh Tuấn đừng nhắc chuyện không đâu nữa, hãy cố gắng quên đi anh, vị tha đi anh

Không thể chịu đựng tình trạng này hoài. Cô Mai đang soi mói chuyện chúng tôi, không nên để cô biết, tôi nói:

-Xin lỗi anh, tôi xin lỗi cho nhiều sự đáng tiếc giữa chúng ta. Nhưng hôm nay là cuộc vui của một người khác, thì không nên nói chuyện riêng tư, có nói gì cũng vô nghĩa, đúng không anh? anh trách mắng tôi thế nếu chưa thỏa mãn thì hẹn anh khi khác, còn hiện tại hãy chờ nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay, anh đồng ý với tôi chứ?

-Rất mừng khi cô suy nghĩ thế, đây có phải lời thành thật cô thốt ra không? dù sao thì không thể gặp mặt nhau nữa, tôi cũng nên cảm ơn cô đã một dạo viết thơ dành tặng tôi ha ha..

Chàng cố tình mai mỉa, tôi sẵn giọng chua ngoa, mọi người bắt đầu tới hơi đông đủ, chỉ thiếu nhân vật chính

-Vâng, mong tất cả bài thơ tôi viết cho anh, biết đâu đột ngột mà nổi tiếng tôi cũng chả lấy làm lạ, anh nên nhớ cảm xúc tôi lúc ấy được đánh đổi bằng máu xương, một tình yêu khao khát đời thường, tôi rất biết ơn anh đã dạy cho tôi tình yêu chân thật, anh đã xô ngã tôi thật đau, để tôi không thể gượng dậy, tôi biết đâu chính cái té đau đó mà tôi lại có thể trưởng thành...

Chưa nói đủ những gì cần nói. Ngọc Hà đã xuất hiện, rực rỡ như một bông hoa hồng, phấn son cộng quần áo sắc sỡ làm nàng càng thêm đài cát kiêu sa. Ngọc Hà luôn sai đồng hồ dây thun, luôn thích gây ấn tượng, vừa nhìn thấy cả nhóm là nàng đã vồn vã nói cười:

-Xin lỗi, tại mình bận tí việc, để bà con chờ...thiệt là không phải Nhanh như chớp đuôi mắt nàng quét sang Tuấn

-Ai đây?

Hàn My vội vã giới thiệu:

-Đây là anh Tuấn, bạn của My, anh ấy từ Biên Hòa lên chơi, luôn tiện My rủ anh ta dự sinh nhật Hà, chắc bạn không phiền

-Ồi dào, cô lớp phó đão để thật, quen được bạn trai rồi cơ à? cũng chẳng có gì phiền phức, càng đông càng vui. Chúng ta tới chỗ cũ nghen!

Sinh nhật Ngọc Hà mời đông đủ nhóm. Nhóm dự cũng đủ mặt, không thiếu sót ai. Tôi ngồi phía sau xe anh Vũ, Ninh Tuấn chở Hàn My, trên đường mỗi người đeo đuổi một suy nghĩ, Cẩm Châu với Ngọc Hà cười nói rôm rã, Cô Mai cùng Trinh cũng qua lại mấy chuyện mùa thi xa lắc xa lơ, ai nấy đều trẻ trung, năng động. Dường như chỉ mình tôi là lạc lõng, nhìn Tuấn chở Hàn My, tôi thầm hỏi họ đang nghĩ gì? nói gì? chắc lại chuyện tình yêu... Tôi thấy đầu óc căng thẳng, suốt đoạn đường anh Vũ cứ nói huyền thuyên, mà tôi thời cảm lặng như hén. Xe chạy tới làng lầu ở Tùng Thiện Vương, vẫn chiếc quán năm nào, vẫn cái ồn ào mọi khi, mọi người chả thay đổi, khác chăng ở tôi buồn vui ngổn ngang. Vừa xuống xe tôi đã chạm ngay ánh mắt Ninh Tuấn. Ninh Tuấn vội quay lơ, đã thế tôi vội hững hờ, mà hững hờ như vậy chẳng hay ho gì? làm sao thoát khỏi sự ngột ngạt này đây! mọi người đều cho xe vào bãi, định bước vào quán thì anh Thanh chở theo bà xã xuất hiện. Anh Thanh xuất hiện thật đúng lúc. Tôi như bắt gặp vị cứu tinh...à không phải nói là bám được chiếc phao bảo hộ, Ninh Tuấn đang nhìn vị khách lạ, tôi đã vội vã chạy đến bên anh Thanh, trước bao nhiêu cặp mắt săm soi. Thấy tôi anh Thanh vui vẻ:

-Dạo này em thế nào? nghe Hà bảo em thi trượt, có định qua năm học lại không?

Tôi đỏ mặt:

-Em cũng không biết, tới đâu hay tới đó.

-Cố gắng lên em, cuộc đời còn dài mà

Anh Thanh phóng xe lên bãi đỗ, tôi nắm lấy tay chị Phương, nhìn cái bụng hơi khan khác, có vẻ tròn tròn là tôi đoán ra được điều thiêng liêng của người đàn bà:

-Chị sắp làm mẹ à?

-Ừ, con đầu lòng cũng hồi hộp lắm!-

Chị nhỏ nhẹ đáp, tôi cười xòa, nỗi buồn theo nụ cười giấu mình sau hạnh phúc, tôi trấn an chị:

-Không việc gì chị phải hồi hộp, em nghĩ dù trai hay gái anh Thanh

đều thích

Anh Thanh đứng trong quán vẫy tay. Hai chị em dắt tay nhau chậm chậm bước. Quán xá hôm nay thật đông đúc!

Chọn chiếc bàn dài trong góc. Hà sẵn sải sắp xếp chỗ ngồi cho mọi người, sau đó chọn thực đơn. Người quản lý và mấy cô phục vụ mang ra nào là Cua Rang Me khai vị, cơm chiên dương châu hai xuất lớn, Hà tuyên bố lý do buổi tiệc, mọi người nâng cốc chúc mừng. Anh Thanh vừa lo phục vụ gấp thức ăn cho vợ, còn phục vụ cả cho tôi. Tôi và Ninh Tuấn thỉnh thoảng cứ đối mặt nhau, sóng lòng tôi vẫn rộn, cõi lòng chàng tôi nghĩ chắc bằng quang. tình yêu đã chết. Vâng cuộc tình của chúng tôi cơ hồ tựa (Liễu buồn trước gió, bèo trôi trên sông hai ngã thật vô tình). Câu văn của ai mà sao trùng khớp với tâm trạng tôi quá. Món Lẩu được đem ra, mọi người chờ lẩu soi, lẩu soi sùng sục, mọi người cho thức ăn tươi sống vào, lẩu lại soi, mọi người bỏ rau, cho mì vào bát...động tác của mọi người thật linh hoạt, Hàn My cũng lo cho sự ăn uống của Tuấn, mọi người thỏa sức sum vầy, mọi người và Ninh Tuấn là hai thái cực. Cô Mai, anh Vũ, Hà có hỏi những câu qua loa với chàng nhằm tạo sự cởi mở, thân thiện, nhưng ở chàng nhất cử nhất động đều khiến người khó hòa hợp, chàng cứng ngắc, ngôn từ thì hơi cao thâm, chàng vô tình bị bỏ rơi trong buổi tiệc. Hàn My thoáng buồn, nên nói chuyện với chàng suốt. Tôi quan sát tất cả mọi chi tiết, cảm thấy chàng sao mà tội nghiệp, nhìn Hàn My quan tâm Tuấn tôi thấy bức bối trong người, nhưng đành u uẩn riêng mình, bởi tôi trong mắt chàng giờ là con số không to đùng.

Tiệc rượu tan nhưng tiệc vui còn tiếp nối, Hà đề nghị đi hát. Thế là chúng tôi lại tới Hàn Châu, nằm dưới chợ Bình Đăng, qua khỏi cầu Nhị Thiên Đường cũng hơi gần không xa mấy, Hà khệ nệ ôm quà, Hàn My xách bánh kem, tiếng cười bạn bè xung quanh gần gũi, ấm áp, nhiều thâm tình. Thật thích!

Vào Hàn Châu hát Karaoke. Chúng tôi lên tận lầu 3, vào căn phòng khá rộng đủ chứa cả nhóm, phòng mở máy điều hòa thật thoáng. Ngọc Hà và Hàn My khui bánh sinh nhật, rồi bày biện những gói quà đủ màu sắc xung quanh chiếc bánh, ngọn nến số hai mươi một chiếu lung linh trong gian phòng tối, bài ca "Happy Birthday" được mọi người ca vang, vừa hát vừa vỗ tay. Ngọc Hà một phút ước nguyện, thổi tắt nến, Ngọc Hà cười rạng rỡ, nàng hạnh phúc trong vòng tay bè bạn.

Những giọng ca được cất lên, âm điệu tiết tấu đủ loại, nhạc trẻ, nhạc vàng đủ cả. Mọi người ai cũng chọn lấy một vài bản, chỉ mình tôi ngồi

yên bất động. Mọi khi ca hát vẫn thuộc sở trường của tôi, nhưng giờ nhìn thấy Ninh Tuấn lại đối diện mình, cái sở thích ấy trốn mất biệt. Tôi không dám nhìn thẳng chàng, tôi chỉ cúi thấp đầu, trạng thái ấy thật là lâu, mọi người như bầy con nít cứ ríu ra ríu rích, cười giỡn, họ còn trét cả đầy kem ở bánh lên mặt làm trò hề, rồi lấy mấy bình nước suối không còn giọt nào múa qua quơ lại thật tiếu.

Thời gian qua nhanh, tưởng hồn mình đã mất hết ý thức, có đâu ngờ cái con người ấy lại xoay vào lòng tôi những rung động vô bờ bến. Ninh Tuấn đang hát, giọng chàng thật truyền cảm, bản "Mộng Tình" làm con tim xao xuyến. Chàng hát hay thật, không hiểu sao nước mắt trào ra. Không để mọi người phát giác những giọt lệ tình nóng hổi lăn trên má, tôi đã phải dùng tay quạt nhanh, nhưng càng quạt càng lấm lem. Giọng hát vẫn trầm bổng, khiến tôi không tài nào chịu nổi, tôi không thể khống chế được tình cảm trong lúc này, chỉ còn cách là xin phép mọi người ra về. Mà về bằng cách nào? đi bộ ư? không...không tôi vội vàng sang bên chỗ anh Vũ ngồi, tôi nói nhỏ vào tai anh:

-Anh ơi, em mệt quá, anh có thể đưa em về trước được không?

Anh Vũ lo lắng:

-Em mệt chỗ nào, nhức đầu hay chóng mặt?

-Cả hai!

-Thế thì không ổn rồi, để anh đưa em về nghỉ ngơi cho khỏe

-Vâng vâng!

Chúng tôi đứng dậy, trước sự ngạc nhiên của Hà và mọi người. Anh Vũ nói qua loa vài câu, đại khái là xin phép được rút quân, anh hứa sẽ trở lại với cuộc vui sau khi trả tôi về nhà an toàn.

Về tới nhà, tôi rửa tay, rửa mặt rồi chui vô phòng chuẩn bị cho một giấc ngủ ngon. Nhưng không tài nào tôi chợp mắt được, bởi hình ảnh Ninh Tuấn cứ làm tôi thao thức. Tôi nghĩ tới tháng ngày đã trôi qua, thời gian đầu sau mà dễ lưu luyến quá, còn thời gian bây giờ...ngoài cay đắng, tổn thương, còn là thù nghịch. Tôi với Tuấn chẳng lẽ không còn gì cứu vãn. Tình yêu cuối cùng chỉ có thể thôi sao? giấc ngủ rồi cũng tới, tôi ngủ trong giấc mơ muộn màng của mình.

Chuyện Đời Tôi

Chương 22

Sáng ra, sau bữa điểm tâm, tôi lại ngồi thư thần, tôi lại viết về con người ấy Phạm Ninh Tuấn. Đang viết dở dang bài "Không Đề" thì mẹ tôi từ nhà dưới đi lên, cười bảo:

-Hôm tối qua, thằng Bảo có tới tìm con, nhưng con không có nhà.

-Bảo tìm con à? tôi chau mày- hơn tuần rồi không gặp Bảo, mà Bảo tìm con có việc gì không mẹ?

-Nó nhờ đưa con mẫu giấy này...

Mẹ thọc sâu tay vào túi áo, lấy ra mẫu giấy đưa tôi. Tôi đón nhận, lãnh đạm mở ra xem trước đôi mắt dò xét của mẹ. Lặng lẽ thờ người, lặng lẽ thờ dài, tôi lặng gập mẫu giấy. Tôi bối rối nói:

-Bảo muốn con đi làm

-Thiệt vậy sao?- mẹ lộ vẻ vui mừng- ý con thế nào?

-Con...- tôi mím chặt môi, tôi vòng tay ôm ngang người mẹ, áp sát đầu vào mình mẹ, mẹ cũng ôm chặt đầu tôi, tay không ngừng vuốt tóc tôi

-Bình con tiêu tụy hơi quá rồi, mẹ không biết rốt cuộc con gặp phải chuyện gì, nhưng mẹ có hiểu được lòng con đầy ưu tư. Chuyện con thì hổng mẹ nói thật, mẹ rất buồn, nhưng nếu cả chuyện tình cảm của con cũng hổng thì mẹ thật sự thất vọng

-Kìa...Mẹ! tôi chưa chát - mẹ đang nói gì thế? mẹ trách con đúng không?

-Phải, con thì vô tâm với mọi thứ trong ngôi nhà này, con cứ hết chạy theo hoang tưởng, thì đi đào sâu những cái phi lý, tới bao giờ con mới nhìn cuộc sống bằng tầm nhìn thực tế. Con hãy đi làm đi, con hãy một lần nữa đặt chân ra xã hội đi. Biển cứ phẳng lặng một ngày cũng nổi sóng, đừng gặp ghềnh mới tạo nên nghị lực phi thường, chui rên một con người từ trong khắc nghiệt của cuộc sống, con hiểu tâm ý mẹ không Bình. Con cái có thể bỏ cha mẹ, nhưng lòng cha mẹ thì cứ mãi mãi dõi theo con. Con đau là mẹ đau.

Tôi ngẩn đầu nhìn sâu vào mắt mẹ, mây mù che mắt tôi, mẹ hiểu rõ tâm can tôi thật rõ ràng, chẳng lẽ mẹ mong mỗi tôi phải đối diện với những thử thách khác. Buông mẹ ra, tôi đau khổ nhìn bài thơ dang dở trước mặt, không dần được xúc động, tôi vò nát tờ giấy. Phạm Ninh Tuấn! xin thứ lỗi cho em! tôi xé tan hoang mảnh giấy, linh hồn Phạm Ninh Tuấn theo sự tan hoang, vụn vặt, theo cơn gió bay tứ tung.

-Vâng! con sẽ đi làm, còn làm được việc hay không con cũng sẽ cố gắng!

Mẹ hơi an tâm trước lời tôi hứa. Nhưng tôi biết ý chí tôi không mạnh

mẽ hơn tôi nghĩ đâu. Bao lần tự quyết là bấy nhiêu lần tự xiu. Còn lần này thì sao? đoạn tuyệt với thế giới mộng mơ, với Phạm Ninh Tuấn, nhưng không có nghĩa là suốt đời không cầm bút viết thơ. Thơ vẫn là niềm đam mê cháy bỏng cơ mà!

Cũng trong buổi sáng hôm ấy, tôi ra tiệm tạp hóa gần nhà mua một hồ sơ xin việc làm, kê khai bản thân với tôi thật chán, trình độ văn hóa thì thấp lẽ tè, nhưng qua lời ghi trong thư của Bảo, công ty Đài Loan này không mấy quan tâm tới tri thức, họ chỉ cần có sức khỏe để lao động thôi. Sức khỏe ư? chắc họ sẽ phải lắc đầu nếu biết tôi thường hay ốm đau, cái thân hình gầy, cái khuôn mặt lúc hồng lúc xanh đã minh chứng điều đó. Cơ hội mong manh lắm, con gái thì sức khỏe bao nhiêu? ấy vậy mà trong hoàn cảnh bây giờ tôi không còn chọn lựa nào khác hơn là phải đi làm. Trong tất cả những chầm lững trước mắt tôi phải điền đầy đủ hết mọi thứ cần thiết từ tên cha mẹ, tên tôi, ngày sinh và nghề nghiệp ra thì còn kể lại hóa trình của mấy năm trước sống và sinh hoạt ra sao? trời ơi, anh tôi thì học giỏi, việc làm thì lương cao, em gái tôi cũng học giỏi lại là một cô bé có nét, mấy bà cô tôi thường khen nó có tương lai sau này lấy chồng ngoại, không chắc là siêu mẫu tầm cỡ thế giới. Ông bố tôi cũng đặt niềm tự hào vào đứa em gái tôi. Câu cửa miệng ông thường dùng mỗi lúc say xỉn " Bích Trâm con cầu con khấn, một trăm cây vàng cũng không đổi" Thế đấy, quay lại với hồ sơ đã ghi hết những thông tin yêu cầu, tôi tới tiệm chụp gấp mấy tấm hình thẻ, rồi đem hết tự tin xưa tan rụi rề tôi đi khám sức khỏe. Trời đất tôi như thế này mà chỉ mỗi bốn chục ký, huyết áp có hơi thấp ngoài ra tất cả cơ quan trong người hầu như đều tạm ổn.

Lại thu hết can đảm tôi đem hộ khẩu nhà, và tất cả giấy tờ ra phường chứng nhận. Đi làm đối với tôi thật khó khăn, nhưng không đi làm thì lại là gánh nặng của mọi người. Sau một buổi sáng long nhong ngoài đường, tôi hơi mệt về nhà là nằm ngủ say mê như chưa được ngủ bao giờ.

.....

Tôi đạp xe, trong giỏ xe là bộ hồ sơ xin việc. Công ty mà Bảo giới thiệu là công ty sản xuất túi xách, va li, công ty tư nhân Đài Loan. Tôi chạy lên Cầu Nhị Thiên Đường rồi thẳng hướng xuống chợ Lò Than, qua nhà thờ Bình Thái, tôi chợt nhớ nhà Nam cũng ở gần đây, nhưng không biết bây giờ cuộc sống cậu ấy như thế nào rồi, vẫn còn giữ ý định làm bác sĩ chứ? thời gian rõ vô tình với mọi thứ nhưng kỷ niệm thì cứ nguyên vẹn ở trong lòng, qua nhà Nam chạy thêm một khoảng đường dài nữa là tôi đã tìm được cái công ty ấy, mặc dầu

trong lúc đạp xe đi tôi đã nhìn thấy không ít mấy công ty bé nằm rải rác khắp phố. linh tính bao giờ cũng làm người khác bất ngờ, quan sát địa hình tôi nhận ra ở đối diện công ty có một cái chợ nhỏ tên Bình An. Nắng vàng in chiếc bóng tôi ngã dài trên nền si măng. Rút rề lần lượt tôi tiến tới cúi thấp đầu nhìn vào ô cửa kính nhỏ ở phòng bảo vệ, tôi nói với anh bảo vệ trong ấy mấy tiếng nhờ vả:
-Anh làm ơn nhấn giúp em, bạn Bảo làm bên vật tư có người cần gấp.

Anh ta nhìn tôi soi mói, nhưng rồi cũng gật gù, anh ta quay số điện thoại, nói gì đó tôi nghe không rõ, lúc sau trở ra anh ta bảo tôi:

-Cô vào đây ngồi chờ, Bảo xuống xưởng rồi, nhưng tôi có nhờ người nhấn lại, cô yên tâm đi nhé!

Tiếng tôi dạ thật nhỏ, anh ta mở cổng cho tôi vào, và chỉ tay lên mấy chiếc ghế trống sắp dài dài bên kia tường ở phòng bảo vệ

-Cô có thể ngồi đó!

Tôi cảm ơn thật khế rồi từ tốn dắt chiếc xe dựng bên ngoài, lại từ tốn khép nép ngồi xuống chiếc ghế gỗ. Anh ta cứ nhìn tôi chuyên chú quan sát làm tôi bất mãn và hơi khó chịu

-Cô xin việc làm à?

Thật rõ ngớ ngẩn cảm hồ sơ xin việc thì để đi làm, chứ không lẽ đi chơi? tôi bức bối, nhưng ngày đầu tiên thì không nên để ấn tượng xấu, dù với người bảo vệ này, tôi cười lấy lệ:

-Vâng!

Anh ta chợt lắc đầu, thở dài thườn thượt:

-Mong cô sẽ may mắn nếu không lọt vào đây

Trời đất, hắn đang trù ẻo mình đây mà, hắn không muốn mình vào làm việc ở đây. Chắc anh ta cho rằng ta yếu ớt chứ gì. Tôi hơi tự ái, tôi không thềm trả lời trả vốn, dường như ở anh cũng chẳng biết nên nói gì thêm, giữa chúng tôi giờ là khoảng trời yên lặng.

Nửa giờ trôi qua tôi ngồi chờ sốt ruột, bức cả mình bởi thái độ bàng quang của gã bảo vệ, thỉnh thoảng hắn đảo mắt ngó quanh tôi, khi không hắn lại cười khó hiểu. Thấy kệ, đâu liên quan gì tới tôi, hắn làm gì mặc hắn. Chờ đợi rồi Bảo cũng xuất hiện, cái dáng cao gầy đang bước nhanh về phía tôi. Mặt Bảo lấm tấm mồ hôi, bờ phờ đờ mệt mỏi, nhưng trên môi vẫn để lộ một nụ cười tình cảm.

-Bình đợi có lâu không, tại tôi bận kiểm hàng này giờ mới xong!

Tôi bông đùa:

-Không sao đâu, chờ đợi là thói quen của Bình mà

Vâng, tôi luôn là người đặt giờ giấc thời gian lên hàng đầu, trong mọi cuộc hẹn với bạn bè tôi luôn tới sớm hoặc vừa đúng giờ, chứ chưa

hề đi trễ. nhưng khổ nỗi người hẹn tôi lại hay xuất hiện vào đúng những phút chót vô vọng. Những lúc thế tôi chỉ cười giả lã và trách yêu "lúc nào cũng xài đồng hồ dây thun".

Bảo chộp lấy bộ hồ sơ xin việc của tôi, anh chàng bốc ra xem rồi hỏi:

-Điền đầy đủ hết thông tin cần thiết rồi à?

-Ừ có điều còn sót tên công ty, ngay phần Kính Gởi...

-Không sau, lát nữa vào Bảo bổ sung cho, Bình chờ Bảo thêm tí nữa nhé

Dứt câu, Bảo quay người chạy nhanh, tôi trông theo tới khi bóng bóng Bảo khuất dần nơi cua quẹo, tôi mới lại ngồi yên trên ghế, tâm trạng vẫn cứ phập phồng xết nét. Độ khoảng mười phút Bảo quay ra, nắm lấy tay tôi, giục giã:

-Đi, đi thôi Bình

-Đi đâu?

-Lên phòng nhân sự

Nhịp tim tôi đập mạnh, sự hồi hộp đông cứng tế bào, đôi chân ngoan ngoãn bước trong cái thân mình cứng đờ

Chúng tôi dạo ngang hoa viên nhỏ. Bấy giờ tôi mới chú ý tới cái mái hiên che, trên tấm che có dòng chữ in hoa bằng sơn trắng "CÔNG TY CÔNG CHYUÂN. VIỆT NAM" Tấm che cũ kỹ và bạc màu, vừa đi Bảo vừa đưa tay chỉ trỏ: Cái nhà đó là đơn vị Vật Tư, đối diện là Kho Vải, kế cạnh bồn nước to là tổ Chuẩn Bị, phía trước mặt là cửa ngoài của tổ Tán Nút nơi đây dùng để xuất hàng. Rẽ sang tay phải tôi bắt gặp hai dãy nhà gửi xe, một bên là xe đạp, còn bên kia toàn xe máy. Tai tôi nghe nhiều tiếng động của máy may, máy khoan lẫn máy tán vọng ra, chúng tôi tiến vào xưởng, một bức tranh lao động hiện ra, hình ảnh cặm cui của mấy cô , hình ảnh chuyên chú của mấy anh, họ làm việc miệt mài, thấy chúng tôi họ nhìn theo máy móc, Bảo lại giới thiệu

Căn phòng kính phía trước là văn phòng xưởng, căn phòng nhỏ cạnh bên là phòng nhân sự, trên gác là nơi dùng để in lụa, bao bì. Tôi nhìn theo hướng tay Bảo chỉ bất giác phát hiện mình đứng trước phòng nhân sự tự bao giờ. Bảo tự nhiên xoay tay nắm cửa, cười nói:

-Bình vào trong đi, tự tin lên, Bảo phải đi làm việc của Bảo rồi

Tôi gật gù, cánh cửa tôi nhẹ nhàng khép lại. Một người đàn ông đứng tuổi, tóc bạc le hoe vài sợi đen, chỉ chiếc ghế đối diện mời tôi ngồi (tôi đoán ông ta chắc là trưởng phòng nhân sự, tôi lễ phép chào ông, biểu lộ sự tôn trọng

-Chào chú!

Ông ta chuyên chú vào các chứng từ tư liệu trong bộ hồ sơ của tôi,

chợt nhiên hỏi:

-Cháu biết may không?

-Dạ...Tôi lắc đầu, đáp gọn lỏn- không, thưa chú!

-Thế cháu muốn làm việc ở bộ phận nào? Bảo có nói về công việc ở đây cho cháu biết chưa?

-Dạ... Tôi thành thật - Bảo hiện làm việc ở bộ phận Vật Tư, cháu muốn làm chung việc có được không chú

-Vật tư à? ông trưởng phòng chau mày- hơi khó khăn đấy, hôm qua vừa tuyển hết mấy người rồi- quay sang bàn cô thư ký kể bên ông ta dò ý- Cô thấy sao hả cô Hoa?

Người phụ nữ tên Hoa này nhìn trông thật dữ, cặp mày thì xéch lên, đôi mắt thì lạnh lùng, thiếu thiện cảm, khuôn mặt có nhiều tầng nham, chiếc môi hơi rộng, chất giọng thật đanh thép, tiếng nói thì sang sảng:

-Chú Long, chỉ sợ sức cô ấy chịu không nổi, vài ngày lại trốn việc mà chuồn về nhà thôi, bao nhiêu người vào bộ phận này rồi lại trở ra, không chuyển đơn vị khác thì về quê cắm câu

Tôi hơi nóng mũi, cô ta xem tôi thật yếu đuối như vậy sao? tự ái làm tôi phải xóc nổi:

-Cháu tin mình sẽ khắc phục được hoàn cảnh, không dành cho họ cơ hội thì làm sao rõ được thực lực của họ hử chú

Chú Long cười nụ

-Ứng xử khá lắm. Suy nghĩ một chút, chú Long tiếp- tạm thời cháu cứ về nhà, có gì chú sẽ liên lạc sau nhé. Đồng ý chứ?

Chuyện Đời Tôi

Phần 2

Tôi ra về, công việc chẳng mấy khả quan, hy vọng mong manh lắm, nếu không xin được việc thì tôi phải xử lý cuộc sống ra sao? Tôi đã mất lòng tin ở tình yêu, không nhẽ cứ bám víu mãi vào thơ ca, chữ chưa thạo, văn chưa thông, xúc cảm dù thật nhiều, cuối cùng cái tôi viết cũng kém cỏi trong vô số kém cỏi của người khác, thơ ca của tôi đâu có hái ra được tiền như họ, đời sống lúc nào cũng thực dụng. Tôi không muốn mình giống loài chùm gởi, sống chỉ biết đeo bám. Tôi hai mươi tuổi đầu đầu còn nhỏ. Hai mươi tuổi đầu đã có quyền dân chủ, cái giai cấp chìa tay tới lúc phải tự thoát ly. Tôi...suốt dọc

đường miên man nghĩ ngợi, chạy qua khỏi nhà mình lúc nào cũng chẳng hay, chân cứ đạp đều, chiếc xe quai gỗ đưa tôi lên gần phía cầu Chánh Hưng. Đèn đỏ nổi lên mà tôi nào chịu để mắt tới, cái chân gần vẫn cứ đạp, và sự cố ngoài ý muốn xảy ra khi chiếc drem bẻ lái sẵn sàng cho cua quẹo, nhanh vun vút quẹt xốt ngang tôi, làm chiếc xe đạp cà tàng phải chúi nhủi về trước, khiến tôi cũng nhào theo. Gã đàn ông mang kính đen chột thẳng gáp, ngoái đầu lại, dựng xe sát lề, tử tế đỡ tôi dậy, và lo lắng hỏi

-Cô có bị làm sao không?

Lỗi này là lỗi của tôi, tôi chạy xe không chịu nhìn trước ngó sau. Người ta có lòng tốt dừng lại hỏi thật khiến tôi xúc động. Tôi vội vã lắc đầu:

-Không sao? tôi không sao?

Từ tốn dựng đứng chiếc xe đạp tôi lên, dò xét khắp chân tay tôi, chắc anh định xem tôi có thương tích gì nghiêm trọng không, bỗng anh nhú mày:

-Bị trầy xước ở mắt cá rồi, cả tay cũng rướm máu nữa, cô về nhà được không? có cần tôi hộ tống không?

Thấy điệu độ cuồng quýt nơi anh, tôi thoáng cười, quả thật giờ mới nghe mình có chút ê ẩm, mấy chuyện nhỏ như con thỏ này tôi đâu thể gây phiền cho anh, một kẻ xa lạ hoàn toàn vô tội. Tôi cố gắng đặt mình lên đệm yên, và nói với anh chàng tốt bụng bằng nụ cười vô tư:

-Nhà cũng ở gần đây, tôi có thể tự về, anh không cần phải lo.

-Vậy có ổn không?

-Được mà!

Không đợi chàng nói thêm, tôi trở đầu xe đổ ngược về nhà mình. Lần gặp gỡ tình cờ đó, đâu có ngờ tháng ngày sau anh chàng tốt bụng nợ lại là nhíp cầu gần gũi giúp tôi tìm lại niềm tin nơi tình yêu đánh mất!

Buổi chiều, Bảo tới tìm tôi, tôi vẫn còn say ngủ, có lẽ mệt mỏi cộng thêm say nắng làm tôi mê man trong giấc điệp. Khi choàng tỉnh bên ngoài trời đã sẫm tối, cảm giác nức nộ thèm được tắm, làm tôi vội vàng mở tủ tìm đại bộ đồ bộ.

Tắm ra, thấy tóc còn ẩm ẩm, thiệt khó chịu tôi liền đi sấy khô. Đang hát khe khẽ thì chú út tôi chạy từ nhà dưới lên chuyển lời bảo tôi ngày mai đi làm. Chỉ một lời ngắn gọn mà tôi mừng hóm.

Chuyện Đời Tôi

Chương 23

Trời vừa nhập nhoạng sáng, tôi đã tốc chần ngồi dậy, xếp gọn gối, mừng cho vào tủ. Tâm trạng chưa có phần tươi tỉnh, nhưng khuôn mặt thì có chút rạng rỡ. Có lẽ vì hôm nay là ngày hơi đặc biệt. Ngày đầu tôi đi làm! Mười phút loay hoay cho việc vệ sinh cá nhân, tôi phần khích chọn cho mình chiếc áo sơ mi trắng, quần jean màu xám tro, tóc chải gọn gàng, tóc tôi giờ dài ra nhiều, đen bóng và mượt. Đứng sẫm soi nhĩa mình trong gương phẳng. Tôi không đến nỗi xấu!

Đôi mắt u buồn sau một cuộc tình lỡ, đôi mắt biết rơi lệ vì một người xa lạ, đôi mắt héo hắt sau nhiều đêm thức trắng. Tiệc sinh nhật mừng Ngọc Hà hăm mươi mốt tuổi còn hàm động nhiều bức xúc. Trải qua những chuyện đau lòng, con người cao ngạo ấy đã tổng được tôi ra khỏi trái tim, giờ thì tâm tư anh ta chắc không còn gì vướng bận. Chuyện tình cảm rõ như trò chơi trẻ con. Khi mất đi món đồ chơi ưng ý nhất thì trở nên bất mãn, khó chịu.

Tôi lắc mạnh đầu, cố tìm cho mình một sự yên ổn tâm linh nhất thời, nên bước vội xuống nhà, vừa lúc chạm phải mẹ. Mẹ triu mến nhìn tôi, một tay người xoa nhẹ đầu tôi, một tay người dúi vào tay tôi tờ bạc mười nghìn. Tôi không lấy làm ngạc nhiên gì mấy, giai cấp chìa tay sẽ mau chóng kết thúc thôi mà Bình. Chỉ hơn tháng thôi khi mà tạo ra được những đồng tiền bằng chính sức lực của mày, thì chừng ấy chẳng bao giờ mày phải làm phiền mẹ nữa đâu!

Hôn lên má mẹ nụ hôn ngọt ngào, tôi dắt xe ra đường. Trời sáng trưng, chỉ có đều thiếu ánh nắng ban mai, thiếu sự ồn ào mọi khi, mọi thứ còn tĩnh lặng, và mơ màng. Tình cờ Bảo cũng dắt xe ra cổng, chúng tôi mắt chạm nhau, nụ cười chạm nhau, xe đạp song song nhau ngoài phố. Chọn đại một quán phở gần chỗ làm, chúng tôi cùng giải quyết cái bao tử trong tíc tắc, trao đổi vài mẩu chuyện thiết thực...

Tôi lại đặt chân vào ngôi chờ ở phòng bảo vệ. Lại thêm lần được mời lên phòng nhân sự bổ sung hồ sơ và nhận việc. Chú Long giao tôi cho một chị tên Ngọc. Chị ấy dẫn tôi xuống kho vật tư, nơi mà tôi sẽ phải gắn bó, sẽ phải năng nổ, trên hết phải hòa đồng.

Cảnh tượng ban đầu đập vào mắt tôi, là vô số các thùng hàng chất cao trên mấy chục ba rết, bên lưới rào B40 đầy những gân đen, xanh đủ màu, tôi nghe thấy cả tiếng máy may rì rọ sát tường, các anh chị

công nhân đang miệt mài tạo sản phẩm. Bước vào trong kho, tôi hơi choáng bởi hơn chục đôi mắt sẫm soi tôi, làm tôi cũng ngại ngùng. Tôi đứng chết lặng rồi như sự tỉnh bởi mục đích tới đây hôm nay của mình là tạo thiện cảm và hết lòng cho công việc, thế là tôi gật nhẹ đầu chào họ lễ độ. Một người đàn bà ngoài trung niên, vận chiếc áo hoa vàng chỉ vào ghế cây đối diện, tôi hiểu dụng ý bà ta nên từ tốn ngồi xuống, bà ta chỉ tay về phía từng người, giới thiệu thật rõ ràng chi ly, rồi bàn giao công việc cụ thể. Chưa chi tôi có cảm giác thật mệt mỏi

Nhìn những thùng hàng chất đống được Bảo cùng mấy anh con trai xạc xuống, tôi cảm tưởng như từng tảng đá đeo mang trên người. Nhiệm vụ hôm nay tôi phải làm trong bốn tiếng là phải kiểm tra hết toàn bộ mấy trăm thùng bánh xe va ly này. Nhận ra vẻ lúng túng khi bắt tay vào việc nơi tôi, chị Trang đứng kế bên hiền hòa chỉ dẫn, trên chiếc thùng vuông vức chị dạy tôi biết đâu là số pon, đâu là số kiện, không những kiểm số lượng thật chuẩn mà chất lượng cũng cần phải chính xác. Bộ óc thơ phú của tôi giờ cố thu nạp thêm nhiều điều lạ lẫm, tôi hoàn toàn lạ xa ở chốn này, nhưng tôi lại phải học cách tiếp nhận nơi đây, niềm đam mê phút chốc bị bó buộc, tưởng chừng mình rơi vào sự chán nản tột đỉnh, thì lời nói của Nam ngày xưa lại vang vọng bên tai tôi "Bình là Cỗ Đại" vang, mi chính thực loài cỗ đại, trong giây phút này mi cần thích ứng với hoàn cảnh môi trường, không gì có thể làm khó khăn mi cả, hãy vui vẻ, hãy sớm thích nghi, mạnh mẽ luôn là bạn bè của ý chí.

Suốt nửa buổi tôi hoàn toàn im lặng, chẳng buồn hé môi, mặc ai giỡn, mặc ai cười nói, tôi chỉ tập trung vào công việc. Thỉnh thoảng chị Trang có đánh tiếng vài câu vu vơ tôi chỉ máy móc trả lời, ngoài ra thì kín miệng. Tôi bây giờ có lẽ thật khó mà gần gũi!

Tôi lạc lõng giữa đám người xa lạ, đám người xa lạ lại dòm ngó quan sát tôi. Phần đông công nhân ở đây đều là người ở quê, ở tỉnh. Bắc, Trung, Nam đủ mọi thành phần, nên cách ứng xử, chuyện trò cũng xô bồ bát nháo. Tôi bắt gặp trong đơn vị mình, một bà quản đốc khó tánh, một chị thích ta đây, một đôi vợ chồng nhí nhố, một ông chú thiếu đứng đắn. Bực nhất là tôi bị anh chàng Đoàn Dự mãi trêu chọc. Anh ta người Buôn Mê Thuộc, có vợ chưa con, ba mươi hai tuổi tánh tính còn ấu trĩ. Đặc biệt anh có nụ cười tàn bạo, kéo rộng cả quai hàm, mỗi khi anh cười dường như chẳng thấy đâu là tổ quốc, mất híp đầy dấu chân chim, tánh thích phô trương, hay pha trò, và luôn gây sự chú ý. Anh ta bám riết theo tôi nói toàn chuyện trên trời dưới đất, làm tôi cứ đếm sai số lượng, thấy tôi có một thùng hàng thôi mà

đếm tới đếm lui, anh ta chột cười thích thú, trông dễ ghét, vợ anh lườm tôi bất mãn lẫn khó chịu.

Tôi phải giả vờ như nai vàng ngơ ngác, cúi thấp đầu chịu lép vế. Bảo chắc thấy hết mọi biểu cảm thoáng trên nét mặt tôi, nên lần la tới gần chuyện vãn dăm câu:

-Cõi mõ chút đi Bình, nghiêm quá họ tưởng bạn kiêu kỳ bây giờ!

-Bình cũng muốn lắm, khổ nổi tay chân tình cảm cứ cứng đờ, cứng ngắt

Bảo cười, tôi lại tiếp:

-Yên tâm đi, rồi Bình sẽ quen cả thôi, Bình chưa phải là khúc gỗ hoàn toàn Bảo à!

Bất giác trong kho văng ra nhiều tiếng xí xô xí xào, thật lớn thật to, thì ra bà quản đốc Nương, và một ông bác luống tuổi người hoa đang gây chiến. Bảo lắc đầu, thoáng thờ dãi:

-Lại nữa rồi!

-Lại gì? Tôi máy móc hỏi

-Cãi nhau. Cãi nhau, chơi gác nhau chính thật yếu tố không thể thiếu ở chốn này. Toàn dân chợ búa cả, ai mạnh thì cầm quyền, ai có tiền thì lên mặt, cấp trên, cấp dưới gây gỗ hà rầm

Tôi ngây thơ hỏi

-Mất trật tự, vô phép tắc, không ai can thiệp sao?

-Đừng mong có sự bình vực, bạn không tự bảo vệ bạn, thì chẳng ai bảo vệ được bạn cả

Tôi ngỡ ngàng, lời Bảo đanh thép, có pha chút u uẩn. Có thể tôi đang đi tìm sự phiến toái cá nhân, mà cũng có thể chính sự phiến toái nhờ Bảo dẫn dụ tôi, hoặc không chừng khi tôi gặp phiến toái thì tôi sẽ lại thêm trưởng thành, cổ đại lại sẽ vươn cao, cổ đại sống quật cường trong mưa gió vẫn hiên ngang một màu xanh. Tôi tự tin mỉm cười, trong khi Bảo tự lúc nào bay biến đâu mất, lúc ẩn lúc hiện cơ hồ tựa tia chớp.

Chuông reng hồi dài, báo hiệu giờ giải lao, công nhân đổ ra tứ phía, tập trung về hướng cổng bảo vệ, cả Bảo cùng năm, sáu anh chị mau chóng chạy ra nhận phần cơm trưa. Anh Thái, chú Mười lo bê rổ cơm hộp, chị Bích, anh Dự lo múc canh, tôi phụ với Bảo soạn đĩa lấy thêm rau và nước chấm. Tám bìa cạc ton được trải khắp xường, từng đơn vị chuyên may, tổ chuẩn bị tụ họp kiểu bàn tròn. Mở đầu cho buổi ăn trưa khắc khổ.

Tôi hơi xót xa, tôi cố gắng hòa nhập vào chỗ đông người, tôi vô tình chọn nhầm hộp cơm có cá. Từ lúc lọt lòng mẹ tới giờ tôi sợ nhất thức ăn được chế biến từ cá. Bưng hộp cơm trên tay ngán ngẩm, mắt mở

mắt nhắm, găng nuốt cho trôi, cơm nấu khô, rau cải thì le hoe, canh chả có miếng thịt miếng thả. Buổi cơm lạt lẽo bình dân thế, mà sao ai ăn cũng rất ngon miệng, có lẽ họ đã quen, còn tôi chưa tới lúc theo kịp nếp sống thích nghi, ngày đầu mà lạt lợng vẫn là điều không tránh khỏi

Ca chiều đến với tôi sau nửa giờ nằm khắc khoải trong xưởng, tôi chẳng thể chớp mắt khi nghĩ về cuộc đời, cuộc đời bồng bênh như áng mây, nhẹ nhàng trôi giữa mênh mông, không biết đâu là chỗ dừng, trước mắt chỉ có phương vô định, dài sâu hun hút.

Cả ngày chỉ loay hoay kiểm hàng, đầu óc tôi các con số cứ nhảy điệu so lo liên tục. Bốn giờ tan sở tôi đã rã rời, mệt mỏi và bơ phờ. Tôi đạp xe ỉu xìu, Bảo chạy kè bên cạnh hết lời động viên:

-Từ từ rồi cũng đi vào quy củ, trình tự. Lúc mới vô làm, Bảo nào có khác chi Bình, nhưng suy cho cùng đều do mình cả. Học hành dốt đặc, có làm cu ly cũng đích đáng, tương lai kể như mù mịt - Bảo nói vô tư- mình đang tập chấp nhận thực tế, cả Bình cũng nên vậy.

Tôi cười chua chát:

-Bình đi làm cũng chỉ vì muốn quên mọi chuyện đau buồn, Bảo hiểu Bình không?

-Quên! Bảo chau mày- đừng xem công việc như liều thuốc xã tress, hôm nay ta không tích cực làm việc, ngày mai ta phải tích cực đi xin việc. Chuyện gì thuộc về quá khứ, cứ cho nằm nguyên trong quá khứ. Chúng ta cần sống cho hiện tại, miếng cơm manh áo mới thiết thực, tình yêu chỉ ảo mộng, phù vân, được và mất, đau khổ và phũ phàng, chúng ta có thể dại vì yêu, nhưng không thể sống mà không cần tiền

Tại tôi chợt ù đi, không phải tại tiếng gió, tại lời Bảo ẩn chứa nhiều cay nghiệt, Bảo thay đổi tư duy từ lúc nào tôi không rõ, điều tôi biết là Bảo hiện tại đang hết sức hiển mình cho cuộc sống, trải qua cùng cực mới thấu hiểu nghèo nàn là tù túng, Bảo không còn hão huyền và đơn phương mơ ước, mà Bảo đơn giản đang xuôi phận mình theo dòng đời bèo bọt.

Chuyện Đời Tôi

Chương 24

Hôm sau, tôi tới công ty!

Vừa đặt chân vào phân xưởng 2 là mặt mày tôi đã xây xẩm, chứng thiếu máu chưa phải là căn nguyên, nguyên nhân chính tại lần đầu chứng kiến hai công tơ nơ hàng hóa nhập về, chất đồ đồng, cao ngất ngưỡng, tựa núi. Cả mấy trăm thùng lớn nhỏ toàn bánh xe tay kéo nằm ngổn ngang, gân góc đai viền lăn tứ tán, vải vóc EVa, lưới, da các loại nằm sắp lớp, chồng chéo, đan xen, trông chóng cả mặt. Tôi rùng mình phát giác một cây vải chính còn nặng hơn cả trọng lượng cơ thể tôi.

Sau năm phút mở cuộc họp giữa chủ quản và công nhân, theo thông lệ mỗi buổi sáng, chủ quản phân phối nhiệm vụ, và công nhân cứ y thế bắt tay vào việc. Có những ánh mắt hăng học, phản kháng, nhưng cũng có những ánh mắt phục tùng. Chắc do mặt tôi hơi bị xanh xao, chắc do chưa quen lao động nặng, cũng phải thôi, sức tôi là sức con gái, ở nhà toàn cầm bút, cầm giấy, giờ đi làm việc bằng tay chân, nhìn tôi giống như cánh chim thiên di yếu đuối bay lác giữa cánh rừng già. Bà quản đốc giờ như gã thợ săn, chắc thương thân tôi mỏng mảnh nên đặc biệt ưu ái giao tôi nhiệm vụ đo số ya từng cuộn dây kéo.

Anh chàng Đoàn Dự được thể trêu chọc:

-Tướng cô em y chang người mẫu, khuôn vác với bọn này coi sao được

Tôi lờm Dự, không đáp trả, đằng hán một cái, nghiêm nghị một chút, tôi quày quả bỏ đi vào trong kho, giọng gã cứ như kẹo cao su bám chặt theo từng cử chỉ của tôi, giọng sang sảng, ngữ điệu bốn cột

-Liều yếu đào tơ, không chừng còn mắc bệnh "Tiểu Thơm" nữa đây. Đoàn Dự vừa dứt câu, có vài tiếng cười phụ họa. Cúi gầm mặt xuống bàn, tay cầm bọc dây kéo, Tôi nhẹ nhàng đặt vào khung quay, chú Mười chọt cật giọng khiếm nhã khi nhòm thấy tay tôi kéo từng ya một ra đo:

-Xem em ngồi quay khung, tao cứ ngỡ nàng "Huỳnh Nga" trong tuồng "Bên Cầu Dệt Lụa"

Dự ha hả cười, nụ cười kéo lên tận vành tai, thật đắc ý. Tôi vẫn im thinh thít, dù lòng có tí ti ấn tượng xấu về chàng, câu chuyện cứ bị khuấy lên, tôi là đề tài cho nhiều câu nói vui của miệng, tôi là chủ thể mở ra cuộc sấm soi thiếu tế nhị, tôi là cánh hoa vô tình ẩn giữa rừng gươm.

-Thôi đủ rồi- Bảo bọc tức thay tôi- Bình mới chân ướt chân ráo vào làm, mấy anh đừng có lộn xộn này nọ, để người ta buồn thì tội lắm Thái đứng gần đó, vờ như mình hiểu chuyện, nên cũng ra mặt đồng

tình:

-Phải đó mấy cha nội, im cho tôi nhờ, lớn cả rồi nên ý tứ, thả lời ong bướm, gây cánh có ngày đó

-Chú mày nói thế, không chừng hai đứa phải lòng cô em rồi nhé!
đừng hòng làm quân tử rởm, tao ghét!

Dự quát to, cô vợ chàng thấy chồng nóng nảy, vội chạy tới can gián trong khi Thái đang bùng thùng khóa còng của chuẩn bị toan tính ném

-Mới sáng ra mấy ông chưa chi định ăn tươi nuốt sống lẫn nhau à, công về hôm nay nhiều hơn mọi khi, dọn tới qua ngày mai, chắc gì đã xong, giờ lại cãi nhau vì một người dưng, mất đoàn kết anh em bộ vui lắm hở?

Chị Châu nghe Bích nói, chợt cảm thấy bất mãn:

-Hàng về tấp nập mấy ngày liền, làm không kịp thở, vậy mà bà còn sai con Trang qua chuyển chi viện cắt chỉ, lúc nào bà cũng mang thiệt thòi về cho kho

-Có quản đốc như thế, thà chúng ta tự quản còn hay hơn

Chị Ngọc tiếp lời, đầu không ngẩng lên, chỉ chuyên chú dán băng keo những thùng đinh bị tét, mốp meo do mấy tụi xuống công tối qua ném lung tung. Đề tài cũng nhờ thế được hoán đổi, bà quản đốc Quách Thu Tần giờ là cứ điểm bị công kích, mối bất hòa giữa chủ quản và công nhân về khoảng thời gian sau này còn nghiêm trọng hơn, có lẽ do tánh tình cổ hủ, độc tài, độc đoán, và tiết kiệm từng li, từng tí, kể cả một manh vải rách...khiến sự tôn kính người lớn tuổi, già cả chợt nhiên thành ngang hàng, khoảng thời gian sau là khoảng thời gian cự cãi, đấu tranh, thật mệt mỏi.

Tôi đo hơn chục cuộn dây kéo choáng voáng đầu óc, mắt hết ngó đông lại ngó tây, đôi mắt biết kiểm soát đôi tay, đôi tay lại chẳng dám ngơi nghỉ, đơn giản tôi sợ phải thấy những cặp mắt biết đánh giá, tốt nhất là thể hiện rõ ràng sự chăm chỉ, dốc hết lòng cho công việc, dù là việc vụn vặt, nhỏ nhất. Giờ cơm trưa, tôi chạy ù đi dành xuất cơm cho mọi người, biểu hiện tốt hơn ngày đầu, ngày đầu chỉ toàn thụ động, giờ khách quan tôi mong khoảng cách xa sẽ hóa gần.

Buổi trưa yên ắng, nằm song song với Bảo, Bảo ngủ mất tiêu, còn tôi khó lòng mà chợp mắt, tôi nhớ tới thơ, nhớ tới chiếc computer, nhưng tuyệt đối tôi chẳng dám nhớ về người đó. Tôi sợ phải làm những câu thơ già trước tuổi, mà hiện tại cảm xúc tôi giờ trớn biệt tận đầu tận đuôi, công việc gây áp lực, hoàn cảnh chưa thích ứng, lòng tôi rối như tơ vò. Nằm vậy cho tới khi chuông reng, ca chiều đến, giấc ngủ dường như chưa đủ, không chỉ mình Bảo uể oải vục người

dây, mà hầu như mấy anh chị khác cũng thế. Tôi ra hồ nước vắn cái bông tênh rửa mặt cho tỉnh táo, tôi tiếp tục đo dây kéo, đo thêm hai cuộn nữa tôi thấy ngồi mãi trong kho cũng hơi kỳ, nên chạy ra phụ giúp mọi người một tay, nào là phải sắp xếp gân lên ba rết, phân loại gân đặc, gân u, gân 3.5, rồi phụ với chị Châu, chị Ngọc áp tải hàng, anh Thái, chú Mười, Dự lo nhiệm vụ nâng xe, Bảo giúp bác Bồng kiểm tra tấm nhựa P.E trong khi bác Bồng cứ lật tới lật lui mấy tờ giấy một cách vô bổ

Tôi găng bó với công việc phụ kho này mới đây thoãn thoắt thời gian đã nửa tháng, cuộc sống vẫn thờnh nhịp điều đặn, cuộc sống vẫn trôi đi hững hờ, tôi có phần nào hiểu sơ, nắm chút đỉnh tình hình nội bộ trong kho vật tư. Trong đầu tôi đã lấp sẵn bộ nhận dạng, định hình từng người một, từ tánh tình tới nhân cách.

Đầu tiên là bà quản đốc Quách Thu Tần, bà vốn người Hoa, thông thạo tiếng Việt, trong công ty nhiệm vụ của bà là trông coi sổ sách, hàng nhập, hàng xuất, hàng tồn, móc mối liên lạc với bên Đài Loan, Trung Quốc và Thượng Hải. Bà thích dùng uy quyền ra lệnh, và đi sát ván những ai bất tuân

Kế đến là bác Huỳnh Châu Bồng, tuổi ngoài tứ tuần, gốc gác cũng người Hoa, lạ lùng là chẳng hề nói nổi một câu tiếng Hoa. Bác Châu Bồng, người mập mập, chiều cao khiêm tốn, trong kho bác giữ nhựa P.E, tổ ong, khung kẽm...đồng thời bác cũng nổi tiếng là kẻ sợ vợ, biếng nhác, lười lao động, chỉ thích chỉ tay năm ngón, quen thú nhàn nhã thành thử trong kho họ ưu ái dành cho bác cuộc tẩy chay ngầm Chú Mười thì có nét tây phương, cặp mắt chú màu nâu, đầu thưa thớt tóc, chú điều hành kho vải, và Bảo làm trợ lý phụ giúp cho chú, tánh tình chú thì lôi thôi lết thết, thích tán hươu, tán vượn, bay bướm thiếu đàng hoàng

Chị Châu giữ đai viên, khóa nhựa các loại, chị Ngọc thời giữ đinh ốc vít, long đèn, mạc treo, hai chị trong kho được gọi là đo đũa lệch, bởi chị châu cao ráo, thân hình mảnh dẻ bao nhiêu thì trái lại chị Ngọc thấp bé, nhỏ con, tròn đều bấy nhiêu

Còn đôi vợ chồng Ngọc Bích, Đoàn Dự chia nhau kẻ giữ gân, người giữ tay kéo bánh xe, cô vợ thích nịnh đầm, ông chồng hay sốc hông, thích khai chiến đặc biệt giỏi tài ba hoa bẽ mếp

Anh Thái, Tôi, chị Trang ai sai gì làm nấy, phụ kho thì chỉ mệ thân xác, chớ giữ hàng mệ thân xác lẫn trí óc. Nửa tháng trời tôi phần đầu học hỏi tìm tòi và tiếp thu. Từ việc cân, đo, đong, đếm, học thuộc tên từng loại hàng ra, tôi còn chứng kiến nhiều sự việc dở khóc dở cười, thí dụ như anh chàng Đoàn Dự phát lộn mấy thùng hàng cho

bên tán nút, tán nút mắt nhắm mắt mở tán nhằm hàng lên lộn túi, hai bên không ai chịu nhận lỗi về mình, thế là ấu đã, cãi nhau, cuối cùng là lên tới văn phòng, văn phòng giải quyết ko xong, lại đến tai giám đốc, giám đốc bức bối đề nghị chị Mai phòng nhân sự đánh giấy phạt cấp 1 hai bên cảnh cáo, sự việc nhờ thế mà ngã ngũ.

Nửa tháng công việc đâu chỉ làm trong kho, mà công việc nằm rải rác khắp xưởng. Chúng tôi phải chạy đôn chạy đáo chi viện khắp chuyền, khắp đơn vị : Tổ Chuẩn Bị, Tán Nút, KCS, Pha Cát...nơi đâu thiếu nhân lực thì ông La xưởng trưởng đốc thúc chúng tôi vào, tôi học được cách kiểm vali, túi xách, càng học càng hiểu, càng hiểu càng nhớ, đến độ chị Bích tổ trưởng hết lời khen ngợi sự nhạy bén trong tôi, nên ra sức chỉ dạy tận tâm mọi khía cạnh góc độ của mặt hàng, tôi biết cách tán long đèn vào nút chân túi, biết đặt khuôn dao đúng theo số vải, biết số đầu dây kéo cho vào sợi, biết...biết đủ thứ, đôi tay ban đầu chậm chạp, sau quen dần, làm nhanh mà kỹ, và hễ nơi đâu cần người là lập tức nhắc tới tên tôi, Bảo lúc nào cũng bên cạnh giúp đỡ hướng dẫn, nên tôi cũng quen và xã giao với nhiều người, có điều vẫn bị bọn con trai trêu chọc, tán tỉnh, bọn con trai trong mắt tôi ở đây thú thật chẳng có mẫu người để tôi lựa chọn, tôi sợ nhất là sự tục tằn, đùa quá trớn, hay khiêu khích, thế mà ngày nào tôi cũng phải ứng phó với những nhân cách tạp nham ấy.

Sáng chi viện, tối tăng ca, hầu như công nhân ai cũng thích làm thêm giờ, đồng lương hành chánh ít ỏi không đủ sinh nhai, với họ những người xa quê lên mảnh đất Sài Gòn, tiền bao giờ cũng lớn hơn nhu cầu, lớp trả tiền thuê phòng trọ, lớp lo ăn, lớp sắm sửa quần áo...thời buổi ngày càng đắt đỏ, vật giá ngày càng leo thang, cuộc sống dù giản đơn, khiêm tốn, tiền vẫn phải kiếm thật nhiều, kiếm bằng chính sức lao động, đồng tiền tiêu xài mới thêm ý nghĩa. Có lẽ đồng chung giai cấp sẽ dễ dàng thông cảm

Quen dần rồi với môi trường nơi đây, công việc đã chiếm hết thời gian riêng tư, tôi không còn rảnh rỗi mà lang thang internet, không còn rảnh rỗi cầm cây bút, quyền sở thơ thần. Tin tức Hàn My lẫn nhóm bạn cũ bật vô âm tín. Hàn My giờ chắc đang đi theo bước ngoặt riêng mình, giống như tôi thôi, khác nhau chẳng bên nàng có một người cao ngạo đồng hành, bên tôi chỉ là sự cô độc bủa vây, sự so sánh làm lòng ngực tôi nhói đau.

Lãnh lương tháng đầu tiên, tôi vui lắm, dắt xe đạp lơn tơn ra cổng, vừa ra khỏi công ty tôi đã gặp ngay chị Trang, chị Dung (làm bên tổ chuẩn bị) đứng chờ sẵn, thấy tôi cả hai ngoắc tay mừng rỡ:

-Bình, em hôm nay rảnh chứ?

Chị Trang nói, tôi gật nhẹ đầu, chị Dung tiếp:

-Đi chơi với bọn chị nhé!

-Đi đâu? Tôi ngờ nghệch hỏi

-Tiệc khiêu vũ!

Chị Trang thủ thỉ vào tai tôi, tôi tiu ngử lắc đầu:

-Em không tham dự đâu, em sợ tới mấy chỗ quán bar, vũ trường lắm

-Ai nói vào vũ trường, khiêu vũ có khắp mọi nơi, đâu nhất thiết phải ở quán bar- chị Trang vỗ vai tôi, lời lẽ hơi táo bạo chút đỉnh- có thể ở tư gia, cùng lắm trong khách sạn

Tôi phát hoảng khi nghe tới hai từ "Khách sạn", chị Dung vội trấn tĩnh tinh thần tôi lại sau nụ cười đẹp hơn thiên sứ:

-Ở nhà bạn tụi chị có cả một tầng hầm, trước là chỗ giữ xe, giờ đẹp trang hoàng làm nơi hội họp bạn bè, giao lưu giải trí, lành mạnh, khang trang và đáng hoàng, bảo đảm em sẽ thích

Chị Trang so vai:

-Một năm Hội Độc Thân online mới có dịp tổ chức, không đi tiếc ráng chịu

-"Hội Độc Thân online" - tôi lập lại, chút thắc mắc phảng phất quanh nét mặt- hóa ra mấy chị cũng lên mạng chat với nhau à?

-Ừh, em tưởng bọn chị cù lằn lắm sao?

Tôi cười đánh trống lảng:

-Sao mấy chị rủ em thế, em đâu biết khiêu vũ

-Cưng lo chi xa thế, không biết càng hay- biết đâu nhờ thế mà cô bé lọ lem gặp ngay bạch mã hoàng tử ăn ý

Chị Trang vô tư chạm vào nỗi đau từ nơi sâu thẳm của cõi lòng tôi đã chết. Bạch mã hoàng tử giấc mơ thời thơ ấu đã chấm hết. Phạm Ninh Tuấn con người ấy là nỗi ám ảnh bàng hoàng, âm thầm mà dai dẳng, cái bóng ấy, kỷ niệm ấy dù chỉ là những ngày tháng yêu nhau trong ảo giác, với tôi sao vẫn khó xóa nhòa. Tôi tự lự, vô thức nhìn xa xăm, ánh mắt không có mùa xuân, buồn man mác, ánh mắt lạc lõng, trơ trọi khi niềm vui từ bỏ.

-Bình, em sao thế? chị Dung lo lắng- sao đang tươi giờ héo rồi

-Bọn chị thật sự quý mến em nên mới để em chung vui cùng bọn chị, nếu em không thích thì...

Tôi cắt ngang lời chị Trang sau một hồi suy nghĩ đắn đo:

-Không, giờ em lại muốn tham gia

-Chắc không? biết còn lo xe

Tôi gật mạnh đầu, cuộc sống vẫn còn đáng kiêu hãnh để sống, môi tôi chớm nở một nụ hàm tiếu, tôi muốn được trở lại bình thường,

hoạt bát mà vui vẻ, sau đêm nay Bảo Bình mi phải là một con người
đổi mới.

Chuyện Đời Tôi

Chương 25

Tiệc khiêu vũ được tổ chức ở nhà họ Dương. Ngôi nhà ba tầng nằm ở quận Phú Nhuận, vẻ ngoài ngôi nhà khang trang, dài như hình hộp chữ nhật, mỗi một tầng đều có bồn hoa nhỏ, trong bồn trồng hoa nhiều loại, nhiều sắc, sắc sỡ và rạng rỡ. Ngôi nhà từ cửa cái, cửa sổ tới lang cang...đều làm bằng inox

Anh Trương (người yêu của chị Trang) chở cả chị lẫn tôi, dọc đường cứ hễ chỗ nào thấy bóng dáng bồ câu (công an) là mỗi lần cực khổ thân tôi phải cuốc bộ một khoảng đường ngắn, chị Dung thì được em trai đưa đến. Chúng tôi tới sớm hơn dự định nửa giờ, bởi chị Trang bảo cần phải dành thời gian dặm lại tí phần, thoa thêm tí son. Mọi lần tôi đơn giản lắm, vậy mà sau khi qua tay chị Trang tôi trở nên loè loẹt, hơi già dặn mất hết phong cách.

Tôi vận chiếc Robe màu hồng phấn, mái tóc giả uốn quăn thả dài từng lọn, lông mi được đánh cong như búp bê...xịt tí nước hoa và đeo thêm vòng cổ làm bằng ngọc trai giả, tôi chẳng khác nào cô gái xí xọn, đồng đánh ư điệu dàng. Mặc cho tôi phản đối, khó chịu, chị Trang vẫn ương bướng quyết biến đổi tôi thành mẫu người lộng lẫy trong dạ tiệc. Tôi nhăn mặt, cười nụ cười đau khổ:

-Con nhỏ trong gương sao mà diêm dúa thế

-Chị không thấy, chỉ thấy trong gương một nàng công chúa rất xinh
Chị Trang mặt tươi rói ngắm nghía tôi như ngắm phải tác phẩm nghệ thuật do bàn tay mình tạo ra. Khấp con người tôi từ tóc tai, quần áo, phục sức hầu như đều vay mượn. Hết nhìn mình lại quay sang nhìn chị, tôi thắc mắc vô cùng, một công nhân quèn thì làm sao có thể sắm mấy thứ xa xỉ đắt đỏ này được chứ. Đoán được suy nghĩ tôi, chị Trang thều nảo lắc đầu:

-Tất cả những cái chị có, từ vật dụng tới tiền bạc đều là của anh Trương cho chị đấy!

-Vậy lương tháng chị dùng vào việc gì?

-Gởi hết cho ba mẹ ở quê

-Woa - tôi buộc miệng- chị chắc hẳn hạnh phúc nhỉ!

-"Hạnh phúc" mắt chị Trang chột tối sầm- không đâu em, chị chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc!

Nói rồi chị quay mặt vào gương, kẻ lông mi, chân mày, chị tăng lờ

mọi câu hỏi của tôi. Anh Trương tới, chúng tôi khởi hành và hiện giờ cả ba đang yên vị trước đôi cánh cổng to màu xanh lục, đứng tần ngần ít phút thì chị Dung chờ tới, chị hồ hởi bảo thẳng em canh giờ tới đón chị, tôi thoáng cười vu vơ.

Đón chúng tôi là một người phụ nữ xinh đẹp, chị ta trong bộ đầm nhung đen hở rộng cả cổ, lộ đôi vai, làn da trắng nõn thật nổi bật trên màu áo. Sau vài câu xã giao chị dẫn cả bọn vào bên trong. Bên trong rộng rãi, sạch thoáng, có cây kiềng, có hồ cá...tai tôi nghe được loáng thoáng vài tiếng cười, tiếng nói, cả tiếng nhạc sập sình ở dưới chân.Ồ trước mắt tôi hiện ra một cầu thang bằng xi măng dẫn xuống tầng hầm, hai bên tường treo đèn chớp tắt, chân tôi chắc không quen mang phải giày cao gót, nên vụng về bước trong căng thẳng, tôi sợ chỉ cần một va chạm xiu xiu cũng sẽ làm tôi khốn đốn

Khi đặt chân tới nấc thang cuối cùng, không khí, cảnh sắc, cách bày trí khiến tôi hơi choáng, cộng thêm bao ánh nhìn hiếu kỳ như mũi giáo nhọn chĩa vào tôi làm tôi bị khớp

-Các chàng đã bị em hợp hồn rồi

Chị Trang rũ rĩ bên tai tôi làm tôi đỏ cả mặt, chị Dung thân mật hơn nhập vào đám đông một cách đáng nể, cặp kính cận chị đã tháo bỏ thay vào là kính sát tròng, nụ cười chẳng chút giả tạo, nhưng ánh mắt thì luôn cảnh giác, trong tổ chuẩn bị chị được xem là người kỷ tính nhất. Mãi chú ý chị Dung mà chị Trang, anh Trương biến dạng nào tôi cũng chẳng hay, tôi nhìn quanh quất tìm kiếm, chỉ bắt gặp toàn người xa lạ, chừng khoảng hơn hai chục người là cao, con trai nhiều hơn con gái, mấy cô thì đủ mọi sắc áo, đủ mùi nước hoa, mấy anh mỗi người một kiểu, có kẻ thắt cravate trịnh trọng, có chàng chỉ quần jeans, áo chemise, hoặc áo pull quần tây, cơ hồ đều lớn tuổi, lớn hơn tôi là cái chắc, có điều ai nấy cũng trẻ trung

Tôi đảo mắt tìm kiếm khắp lượt, khung cảnh xung quanh thật lạ lẫm. Đêm nay chốn này dành riêng cho tuổi trẻ, đêm nay không phải là đêm của nỗi buồn. Tôi băng khuâng đứng giữa sự khuấy động của âm nhạc, mãi hồi lâu chị Trang đột nhiên xuất hiện cùng chị Dung, không đợi tôi phản ứng, hai chị đã kéo giựt tay tôi lại đằng chiếc bàn dài, máy móc ngồi xuống ghế salon, tôi thấy trên bàn có vài anh chàng bảnh choẹ ngồi rãi rác giáp vòng, chị Trang giới thiệu từng người với tôi, bọn họ nhìn tôi không quá triu mến, cái nhìn bọn họ đầy tâm trạng khó hiểu, ngay cả lúc bọn họ nói gì tôi nghe cũng chẳng rõ, có lẽ do nhạc quá ồn. Tôi đành gật đầu lấy lệ, đành cười lấy lệ, đành "vâng, dạ" cho có lệ

Rồi bọn họ rũ tôi ra sàn nhảy, tôi lắc đầu từ chối, tôi thu mình ngồi

một góc xem bọn họ nhảy, những vũ điệu cuồng nhiệt, những bước nhảy loạn xạ ngẫu, tiếng gào tiếng hét tạo thêm sự kích thích cho bản thân.

-Xin lỗi, tôi có thể ngồi đây được chăng? - Giọng một người đàn ông kêu to

-Anh cứ tự nhiên- tôi ơ thờ đáp

Anh ta chọn chỗ ngồi đối diện tôi, tôi thì mãi phóng tầm mắt ra xa, tầm mắt lại chỉ thu về những hình ảnh mập mờ hư ảo, nhập nhoạng không rõ nét. Tôi bị cận khá nặng. Đáng lý tôi vẫn mang gọng kính như mọi ngày, chỉ tại chị Trang bảo nó không hợp cho bộ cánh lẫn cách trang điểm, đeo kính giống y bà cụ non. Tôi đành phải bỏ ở nhà. Báo hại giờ không nhìn rõ phương hướng, không nhìn rõ ai là ai, trước mắt chỉ có sự quay cuồng thác loạn

Đèn đóm "phụt" một cái tắt hết, nhạc chợt ngừng, trên sân khấu chỉ duy nhất chiếc đèn pha còn soi tỏa, lục tục mọi người kéo về chỗ ngồi, chiếc bàn dài tuyệt nhiên hết chỗ trống. Cocktail, rượu vang đỏ, bia Heineken... được chị có nick "Vẽ đẹp bí ẩn" mang ra (ở đây mọi người xưng hô bằng nick name thay vì tên thật). Trên sân khấu MC "Bô lô ba la" tuyên bố lý do cuộc gặp gỡ, anh chàng có chất giọng hài hước, cách giới thiệu ưa pha trò dễ làm vỡ tiếng cười, nụ cười lại là chứng bệnh dễ truyền nhiễm, thoáng cái cả khu tầng hầm đầy áp mùa xuân

-... Cuối cùng "Bô lô bô la" tôi xin trình trọng mời vị mạnh thường quân, nhà tài trợ chính của chương trình giao lưu, chị đã cho chúng ta mượn một nơi chốn lý tưởng để bắt nhịp câu thân mật, với mong muốn những người độc thân sớm nên giai ngẫu, người có tình sẽ gặp người có tình, người hữu duyên ắt sẽ năng tương ngộ. Tôi xin mời á hậu Dương Minh Nghi người phụ nữ quyến rũ nhất đêm nay có đôi lời thân ái

Tiếng vỗ tay nổ lộp bộp, giòn giã. Người đàn bà tóc búi cao, trong bộ đầm nhung đen, bước từng bước kiêu sa, quý phái lên sân khấu, giọng chị hơi xúc động

-Dương Nghi mến chào hết thầy anh chị em "hội độc thân online" sự hiện diện của các bạn đêm nay là niềm vui to lớn nhất, sau ba trăm sáu mươi lăm ngày xa cách. Ba năm trời, ba lần hội họp, kẻ thành gia thất, người bước phong trần giờ gặp lại nhau tay bắt mặt mừng, vẫn thân thiết một nhà quả là vạn phúc. Đêm nay không say không về, đêm nay tình yêu sẽ là ngọn lửa bập bùng sưởi ấm những tâm hồn đơn điệu, đêm nay các bạn nên phong cho mình cái quyền được vui và chỉ vui, sự đời ta gác lại...đồng ý với Nghi không nào?

Tiếng vỗ tay rần rần, á hậu Dương Minh Nghi rời sân khấu, chị đến nâng cốc cùng mọi người, mọi người lại nhiệt thành với bầu không khí tuổi trẻ, chỉ riêng tôi mơ màng, tĩnh lặng, hai tay giữ chặt chiếc cốc thủy tinh, những câu chuyện linh tinh, vụn vặt, chắp vá được mọi người hồ hởi bàn tán, nhạc khiêu vũ vang lên nhẹ nhàng. Tiết mục văn nghệ, song tấu, đơn tấu, hợp tấu diễn ra với nhiều khuôn mặt nghiệp dư trong ngành ca hát. Bài hát "Donna" được trình bày bởi anh chàng "Masumi" thật trữ tình êm dịu, tràn trề tình cảm khiến mọi người háo hức dìu nhau ra sàn nhảy, chị Trang cặp với anh Trương, chỉ khổ cho chị Dung bị anh chàng "Mì ăn liền" mời mọc, anh chàng với thân hình sồ sệ, bậm trợn trong phát khiếp. Mọi người đi hết rồi, giờ chỉ mình tôi ngồi đây, một con bé tội nghiệp bị bỏ rơi. Tôi thoáng cười, nhưng nụ cười chợt tắt nhanh bởi ngoài tôi ra vẫn còn có kẻ tội nghiệp bị bỏ rơi hững hờ, không ai khác hơn ngoài anh chàng đối diện, anh ta ngồi trầm tư, môi khẽ hát theo tiếng nhạc, tiếng nhạc không ồn ào như lúc ban đầu, mà trong trẻo, dịu mát như gió thoảng mặt hồ.

"Em theo mây bay quên cuộc đời

Đời đầy nghĩa thương đau

Mây đưa em bay đi tím trời

Và nơi đó em không nhớ tôi

Em ơi em ơi em người yêu đầu

Sao em yêu vội sớm ra đi

Em ơi em ơi em người yêu đầu

Đau lòng thay phút giây đã rồi"

Tôi bất giác ngẩng đầu lên, hai tia nhìn chợt quét qua nhau, người đàn ông trước mặt thật gần, thật thân quen, dường như chúng tôi đã từng gặp gỡ, như đọc được suy nghĩ trong đầu tôi, anh cười thật tự nhiên, động tác tay chân mô tả cho lời nói cũng thật tự nhiên trong khi tôi mất hết tự nhiên và trở nên rụt rè

-Từ buổi xe tôi vô tình quẹt phải cô, lòng tôi cứ bứt rứt mãi, tôi cứ mong lại thêm lần gặp cô, tôi không hiểu sao mình lại có ý nghĩ kỳ cục ấy, thôi thì đành tùy duyên, mà quả thật đúng là có duyên, tôi..tôi rất tin vào duyên phận, không biết chừng sẽ mở ra giai thoại mới, tôi...tôi có thể hân hạnh được làm bạn nhảy của cô đêm nay không? Giờ thì tôi hoàn toàn nhớ ra mọi chuyện, anh chàng mang kính đen đây mà! anh chàng tốt bụng không nổi mắng tôi khi tôi đi sai luật giao thông, anh chàng đã đỡ tôi dậy và lo lắng khi thấy người tôi trầy xước rướm máu. Tôi hớp một ngụm pepsi, không biết nên nói lời nào cho phải phép, anh chàng đã tiếp bằng loạt câu hỏi ngắn:

-Cô là thành viên mới của hội à? Cô tham gia diễn đàn lâu chưa?
Nick name cô trong ấy là gì? Tôi cập nhật diễn đàn hằng ngày thấy có nhiều người mới, nhưng không biết nick nào là của cô? Cô tên chi...???

Tôi thừ người, đôi mày chau lại rồi giãn ra:

-Anh hỏi gì lắm thế Tony?

Tony - Tên trong nick name của chàng, chàng không đồng ý cách xưng hô thế này nên vội phản bác:

-Tôi Tên Thắng, tên đầy đủ Nguyễn Văn Thắng, tôi sẽ rất...rất vui nếu được nghe từ đôi môi cô gọi đúng tên tôi

Tới tận giờ tôi mới rõ tên anh, tôi gật gù, chuyên chú nhìn khuôn mặt đang ngẩng ra, tôi thấy đôi mắt chàng có những tia nhìn hiền hòa, tôi đọc được sự ngây ngô chờ đợi. Vâng, chàng đang chờ đợi câu trả lời ở tôi, có lẽ tôi là người vô tâm nên không cảm nhận được trong đầu chàng thế kỷ từng giây từng phút trôi qua thật nặng nề.

-Cô có thể cho tôi biết về cô, tôi chỉ cần biết một điều thôi, tôi có thể hân hạnh được biết tên cô không?

Thái độ chàng thành khẩn, thái độ tôi ơ hờ, ơ hờ vì mình bị lạc lõng, ơ hờ vì không gian xa lạ, tuyệt đối với chàng tôi cảm thấy vui vui, ơ hờ chỉ là hình thức ngụy trang, đúng hơn tôi đang tự khất khe với mình, đúng hơn là tôi dè dặt, thoáng chốc tôi lại nhớ về Ninh Tuấn, phải chi Ninh Tuấn đang ngồi trước mặt? phải chi Ninh Tuấn lần đầu quen biết? nhưng Ninh Tuấn tôi chỉ có được trong thế giới ảo, thật buồn!

-Tôi tên Bảo Bình! - tôi chậm rãi nói - Tôi chẳng thành viên trong hội, tôi đơn thuần chỉ là một người khách không mời.

Mắt chàng chợt loé sáng, miệng không ngừng lẩm bẩm:

-Bảo Bình, Bảo Bình, cuối cùng tôi đã biết tên cô. Bảo Bình, Bảo Bình tên hay thật. Tại sao tới giờ phút này Bảo Bình cô mới tới trong cuộc đời tôi?

Tôi nhìn Thắng lạ lùng:

-Một danh xưng trần tục cũng làm anh lưu tâm đến thế sao?

Văn Thắng thành thật thú nhận:

-Tôi đã nghe biết bao nhiêu danh xưng trần tục, nhưng kỳ thật chưa có một danh xưng nào làm tôi mãi mai xúc động

Rồi Thắng bật dậy như lò xo, bước hai bước tới bên tôi, Một tay dang thẳng, một tay xếp lại đặt sau lưng, rất trịnh trọng, chàng mời:

-Bình, để đánh dấu cuộc hội ngộ, tôi mời cô khiêu vũ

Chàng có vẻ phấn khởi, trong khi tôi ái ngại:

-Không, xin lỗi tôi chưa từng biết gì về khiêu vũ

-Bình yên tâm, tôi sẽ dìu Bình đi theo tiếng nhạc. Bình, khiêu vũ giống như cách tự thả lỏng cơ thể, thả lỏng lòng mình, mọi áp lực cuộc sống sẽ tan biến, trong tâm hồn chỉ còn khúc nhạc bình yên
-Anh nói cứ như một vũ sư ấy- tôi cười khô khan, chân vô thức bước theo chàng.

Nhạc nền thay đổi, điệu Tango nhường cho điệu Valse. Valse nhịp điệu thật nhẹ nhàng, tình tứ. Tôi một tay đặt trên vai chàng, một tay chàng giữ chặt eo tôi, chàng đứng thật sát người tôi, hơi thở chàng phả nóng khắp mặt tôi, chàng đếm nhịp cho đôi chân nhận thức, lúc nào tiến và lúc nào cần phải lùi, chàng thì rất bài bản, chỉ tội chân tôi luống cuống không nắm bắt được cách thức cơ bản của từng bước nhảy, thành thử từng bước nhảy cứ thi nhau nhảy trên mũi giày chàng, chàng đau nhưng vẫn cười thật tươi

-Bình, cô vẫn còn đi học chứ?

-Rất tiếc, tôi không còn điểm phúc được tới trường nữa, tôi học rất dốt!

-Vậy không học cô hiện làm gì?

-Công Nhân!

-Công Nhân! chàng không tin, hỏi lại - Bình, cô nói thật hay nói đùa

-Đùa cũng có giới hạn, tôi không phải với ai cũng đều nói đùa, với tôi đùa còn tùy vào trường hợp để đùa

-Bình nói chuyện hoa mỹ quá!

Tôi tặng lời chàng, còn chàng chẳng bao giờ để khoảng trống có dịp cho sự im lặng chen vào, nên vẫn cười, vẫn nói, vẫn hỏi:

-Bình, có thường xuyên đi chơi cùng bạn bè không, dã ngoại, picnic...? hoặc hẹn hò cùng một ai đó? tôi nghĩ cô hẳn có rất nhiều anh chàng muốn làm đuôi

-Tôi bạn bè không nhiều, tôi vô duyên nên chẳng có cái đuôi nào đeo bám, hẹn hò chưa từng hẹn hò, dã ngoại thỉnh thoảng có, nhưng hiếm hoi lắm mới được dịp

-Bình, thế cô đã từng yêu và đặt niềm tin vào một ai chưa?

-Điều này...!

Tôi trừng mắt với chàng, hơi có chút khó chịu. Con người sống nhất định phải cần tình yêu hay sao? Bình ơi sao mi vẫn cứ phải đối diện với đề tài này! Tình yêu trong mi đã chết rồi, tình yêu vốn không có điểm dừng, tình yêu đầy mâu thuẫn, ngộ nhận, nhầm lẫn, lừa dối, phản bội, rốt cuộc tình yêu chỉ là sự thương đau.

-Tôi van anh đừng nhắc về tình yêu với tui. Tình yêu tôi chưa hề biết tới, tôi không có phần phước được biết tới, và tôi không bao giờ còn tha thiết chạm tới

Nhạc luân chuyển liên tục, lần này sôi động hơn. Vũ điệu Mambo náo nhiệt, Cha cha cha vui nhộn...mọi người bắt đầu giựt hết cỡ, la hét hết sức, Thắng nói gì tôi không còn nghe rõ nữa, đầu nhúc nhúc búa bỗ, tôi rời khỏi tay chàng, loạng choạng tìm về chỗ ngồi, Thắng vẫn bám theo sau. Vẫn ngồi xuống cạnh, tôi lơ đãng nhìn đồng hồ đeo tay qua ánh sáng chớp tắt của hỏa châu trên trần, cả trên sân khấu và ở ghế ngồi. 10 giờ hơn, thời gian trôi nhanh, thời gian chẳng hề biết đợi chờ ai, tôi cảm thấy hơi mệt, dĩ nhiên tôi rất muốn ra về. Chị Trang, Dung chắc giờ vẫn còn hăng say với cuộc vui, chắc họ đã quên mất tôi. Tôi đứng dậy, Thắng cũng đứng dậy theo, tôi lườm chàng

-Anh đâu phải là chiếc bóng, đừng nên bắt chước tôi thái quá
Văn Thắng đưa tay sờ ót, mặt buồn rười rượi, tôi tiếp

-Tôi phải đón xe về, chút nữa nếu có hai chị nào tới hỏi tui, anh chuyển lời giúp nha

-Sao cô về sớm thế?

-Giờ này mà anh cho là sớm, anh có biết một đứa con gái đang hoảng thì không nên đi chơi quá khuya

-Nhưng...có thể vì tôi cô nán lại chút xíu không?

-Để làm gì?

-Tôi thừa nhận tình yêu không phải giấc mộng đẹp, nhưng tình yêu biết lắng nghe, biết hy vọng, yêu một người đâu nhất thiết phải bên nhau trọn đời, bên nhau mãi mãi, mà yêu là hy sinh, là mong mỏi, là thầm cầu chúc hạnh phúc tới thật nhiều cho người mình yêu. Bình, cô hiện mất đi tự tin trong tình yêu, tôi muốn cho cô âm thanh của tình yêu, một tình yêu đã chết nhưng vẫn không ngừng hy vọng
Lời chàng càng lúc càng khó hiểu, nhưng lời chàng hoàn toàn thuyết phục được tôi, tôi ngần ra, rồi lại dợm bước, định đi Thắng lại giữ chặt tay níu tôi lại, tôi nổi nóng:

-Anh làm trò gì vậy, buông tay tôi ra mau

-Tôi không thể?

-Tại sao? - Giọng tôi sắc lạnh

-Tại vì tôi mến cô!

"Mến" tôi cười, nụ cười mai mỉa. Vừa lúc nhạc chợt ngừng, mọi người mờ mờ nhể nhại, mệt ứ hự đổ về chỗ ngồi, chỉ có Thắng như sợ tôi bỏ trốn, nắm thật chắc cườm tay, chàng kéo tôi lên thẳng sân khấu trước bao con mắt ngạc nhiên pha lẫn tò mò, tôi xấu hổ quay mặt sang hướng khác, cố vùng thoát khỏi tay chàng, cánh tay chàng đầy lực, gấn chặt như gọng kềm xiết chặt tôi, chàng bắt tôi ngồi giữa sân khấu, ở một góc sân khấu cây gui ta được chàng tìm thấy, nhanh

nhẹn chàng bắt lấy. Vài tiếng xì xào bên dưới làm tôi ngượng ngịu, nhưng Thắng bỏ mặc tất cả, chàng bắt đầu dạo đàn, so dây, chàng giờ như một nghệ sĩ mà cung bậc tình cảm lại thăng trầm theo nốt nhạc. Gương mặt trầm ngâm, đôi mắt đắm chiêu, giọng chàng mưa rơi, u buồn mà tha thiết. Bản "Niệm khúc cuối" truyền cảm đến từng hơi thở, tâm hồn tôi bỗng dừng mà nhẹ nhõm, thanh thoát.

"Dù cho mưa tôi xin đưa em đến cuối cuộc đời

Dù cho mây hay cho bão tố có kéo qua đây

Dù có gió, có gió lạnh đây

Có tuyết bùn lầy, có lá buồn đây

Dù sao, dù sao đi nữa tôi cũng yêu em

Giây phút chàng hát, thời gian ngưng đọng, tôi hoàn toàn xúc động.

Giây phút chàng hát triệu tế bào yên nghe, tôi hoàn toàn mê mẩn,

mọi đau khổ, bi lụy tiêu tan theo cảm xúc

"Rồi mai cho em thêm ấm áp cuộc đời

Tim nhau, cho nhau giá nát, giá nát tim đau

Vòng đôi tay ôm muôn tù đầy

Tóc rối bạc màu, vết dấu tình sâu

Nhìn em, nhìn em giây phút muốn nói yêu em..."

Quả thật chàng đang nhìn tôi, trái tim run lên bần bật, khi ánh nhìn chàng rơi khắp người tôi, dán chặt vào tôi. Âm thanh tình yêu chàng nói chính là âm thanh này à, tôi cảm giác môi mình tê dại, tôi nghĩ mình phải tìm cách gì đó chống trả lại thứ âm thanh huyền hoặc này, vô thức tui dùng tay bịt chặt hai tai, vô thức tôi cởi cả đôi giày cao gót mà chạy xuống sân khấu, vô thức thoát ra ngoài tầng hầm. Thế mà tôi nào đâu đã được yên, tiếng hát vẫn đuổi theo, bao ánh nhìn lạ hoắc vẫn dõi theo, bước chân tôi vấp phải viên đá cuội, suýt té.

"Xin cho anh, anh như cơn ngủ

Ru em, ru em vào mộng

Đưa em vào đời

Một thời yêu đương

Cho anh xin, xin em gởi mộng

Cho anh ôm em, ôm em vào lòng

Xin cho một lần,

Cho đêm mặn nồng,

Ta yêu nhau vợ chồng"

Chuyện Đời Tôi

Chương 26

Về đến nhà cũng là mười một giờ. Con hẻm hôm nay đèn tắt ngọn nên bóng tối được dịp tối hơn, tôi thất thủ lê từng bước chân trần đi trong đêm giá lạnh, thần trí mệt mỏi, có chút xiu lo lắng. Dừng trước cánh cửa sau khép hờ, tần ngần ít phút, tôi kéo nhẹ nhẹ cánh cửa, cánh cửa lại quai quỉ kêu lên kèn kẹt chói tay. Trong nhà tối thui, trên lầu tối thui, dường như cả nhà đang ngon giấc. Tay dò dẫm tìm công tắc đèn, đèn được bật, sáng trưng, ánh sáng ập vào mắt hơi chói, tôi lại bước lên từng bậc thang, nhưng trên bậc thang đã có một bóng người chắn ngang, tay khoanh tròn, đứng đợi, tôi giật mình kêu:

-Oh,...Mẹ!

Mẹ nghiêm nghị hỏi tôi:

-Đi làm về rồi con còn đi đâu nữa vậy? có biết khuya rồi không?

Tôi cúi đầu im lặng, mẹ chộp ngay vai tôi lắc mạnh:

-Dù có đi đâu cũng phải gọi điện về báo nhà một tiếng!

-.....

-Bình, mẹ cứ thấp thỏm ngóng xuống đường trông con.

-.....

-Mẹ lo lắm, mẹ sợ con xảy ra chuyện không hay!

-.....

Mẹ nói rất nhiều điều mà tôi thì cảm như hén, tôi cảm thấy day dứt, hối lỗi, phải chi mẹ giáng cho tôi một cái bạt tay đặng tỉnh người thì tốt biết mấy! hồi lâu giữa hai mẹ con tôi là tiếng thở dài, hồi lâu tôi mới sực nhớ ra mình chưa xin lỗi mẹ, mẹ đầy bao dung, mẹ nhìn tôi âu yếm, bất giác người lắc đầu, líu lười:

-Con, con ăn vận gì model thế? lại còn trang điểm thật đậm nữa, rất...rất cuộc hôm nay con đã đi đâu, làm gì?

-Con xin lỗi - tôi phân trần - con dự tiệc khiêu vũ ở nhà người bạn, mọi thứ trên người con đều do chị bạn cho mượn, chị ấy hóa trang con thành ra thế này, tóc con chỉ là bộ tóc giả, mẹ yên tâm con chẳng có làm gì nông nổi đâu - Xoa xoa mu bàn tay của mẹ- con mệt rồi, con muốn đi ngủ, mẹ cũng cần phải ngủ sớm- tôi lý sự - con không phải là đứa hư hỏng đâu, mẹ đừng lo mẹ nhé!

Dành khoảng thời gian ngắn cho việc tẩy trang, tắm gội, trước khi chui vào mùng tôi còn lên qua giường mẹ, đặt nụ hôn lên trán mẹ,

sau đó thì đánh một giấc dài tới sáng.

Sáng ra như con gà mắc đẻ, tôi cuống cuống, lằng xằng, ăn mặc giản dị, chải sơ mái tóc, rồi đạp xe như bay tới công ty, tới công ty mua qua loa ổ bánh mì chả lụa là chạy thẳng vào xưởng, chuông reo vừa kịp lúc xe đỗ bãi, tôi nhanh nhẩu bay vào cuộc họp, mọi người đã xếp hai hàng nhìn tôi lạ lẫm, Bảo nở nụ cười thân thiện, một ngày mới lại bắt đầu Bình ơi!

Trưa hôm đó, Quốc Bảo có gặp riêng tôi. Anh chàng trông thật bí hiểm, nụ cười khuyết luôn ẩn trên khuôn mặt chữ điền. Câu đầu tiên Bảo đã đi thẳng vào vấn đề:

-Bình, dạ vũ đêm qua vui không?

Tôi ngạc nhiên:

-Sao Bảo biết!

-Chị Trang sáng sớm vào kể hết cho kho nghe

Hóa ra những ánh mắt lạ lẫm dành cho tôi ở buổi họp, chính tại nguyên nhân này. Chị Trang rõ lắm chuyện, tôi giậm chân, lắc đầu:

-Chẳng có gì vui vẻ, một chốn cuồng nhiệt thì không thể nào thích hợp với Bình, Bảo nên ghi nhớ điều này!

-Thiệt không?

Bảo nghi hoặc hỏi, tôi gắt gao lời:

-Sao Bảo hay vắn vẹo người khác thế

-Tôi chỉ quan tâm chút đỉnh thôi, nghe nói họ là dân trên net, mà dân trên net thì phức tạp lắm

Phức tạp, không những phức tạp mà còn lộn xộn, từ lộn xộn nảy sinh nhiều hậu di chứng, Phạm Ninh Tuấn chính là hậu di chứng làm đau rất trái tim tôi. Đứng tựa lưng vào tường, buồn ủ rũ, mỗi lần nghĩ về Phạm Ninh Tuấn thì tôi cơ hồ chẳng mấy vui

-Chị Trang còn nói gì khác không?

-Nhiều lắm! -Bảo khẳng định- tôi không hiểu rốt cuộc Bình có hành động gì, làm gì, thì cũng đừng nên quá nhạy cảm, đừng bao giờ thích ai một cách dễ dãi, khi chỉ nghe họ đàn và hát...

Tôi mở to mắt nhìn Bảo, tôi hiểu điều Bảo ám chỉ, tiếng nhạc, tiếng cười nói vẫn còn xoáy trong óc, tiếng guitar hòa lẫn tiếng hát của gã đàn ông hữu duyên mà tương ngộ vẫn còn xoáy trong óc, tiệc khiêu vũ giờ đọng chút dư âm, điềm tĩnh, đặt tay lên vai Bảo, tôi nói chân thành:

-Tôi không còn tin bất cứ thứ gì thuộc về thế giới ảo, tôi không muốn quay lại lối mòn xưa, tình yêu trai gái với tôi đã không còn tha thiết, ngày nào vết thương cũ chưa lành, xin cậu hãy để tôi yên

Chỉ cần trút ra bấy nhiêu từ là đủ, tôi quay người chạy ra bồn nước,

bỏ mặc Bảo muốn hiểu sao thì hiểu, ra bồn nước rửa tay, rửa mặt tôi lại chạm phải chị Trang, chị Dung, hai chị đang ngồi bóc vỏ khoai lang ở bên máy ép cao tần:

-Em thế nào rồi? vẫn ổn chứ? -

Chị Dung nheo mắt ra dấu với chị Trang. Tôi kéo ghế ngồi xuống cạnh

-Ý chị là sao?

Chị Trang đưa củ khoai lang đã được bóc sạch vỏ cho tôi, tôi máy móc cầm lấy:

-Trái tim em vẫn còn nguyên trong lồng ngực chứ!

Tôi đánh mặt lại:

-Đừng trêu em

-Thôi, không đùa nữa, nhưng cái này tại chị chưa hề xem đâu nha-
chị Trang nhìn chị Dung cười, chị Dung lại nắm chặt tay tôi dúi vào
mảnh giấy bị nhàu nát

-Giữ cho kỹ trái tim của người ta đó

Vẫn giữ sự nghiêm túc, tôi cầm củ khoai, cho mảnh giấy vào túi áo, tôi rảo bước về kho. Về kho, lủi vô góc kín tôi len lén mở ra xem, thật ngạc nhiên trong mảnh giấy chỉ ghi có mỗi cái nick name

"Tonythang2003@yahoo.com" phía dưới ghi dòng chữ "Đội em trong mơ"

Mảnh giấy không làm tôi mãi mai xúc động, thư giãn bằng một nụ cười tươi tắn, tôi hăng say để tâm vào việc

Công việc không lặp lại đúng tuần tự, mà công việc cứ phát sinh thêm. Thời kỳ này hàng hóa ngang nhiên giảm sút, thời gian rồi rãi hơi nhiều, công nhân thì vẫn sản xuất đều tay, nhưng sản phẩm thì luôn hạn chế, số lượng cũng giảm bớt một, hai phần trăm. Việc chi viện bãi bỏ, hàng xuất ra nước ngoài từng đợt theo đơn đặt lai rai, theo lời giảm đốc có lẽ cuối tháng công mới nhập về đầy đủ.

Hết việc làm trong kho, không đơn vị nào cần chi viện, như sợ chúng tôi thất nghiệp, bà quản đốc Quách Thu Tần liền kéo hết cả bọn ra dọn nhà nghỉ, nhà nghỉ là một cái động dơi nằm phía sau phòng bảo vệ. Trong kho vật tư, mỗi khi nhắc tới "nhà nghỉ" ai nấy cũng rùng mình, còn tôi thì lại là lần đầu.

Lần đầu tới nhà nghỉ, chỉ cần đứng trước cánh cửa rào thôi là đã ngửi được mùi ẩm mốc hắc ra, bước vào trong cảnh vật đập vào mắt thật dơ bẩn, mạng nhện giăng đầy, cột tường bám rêu, phân dơi rớt đầy trên mấy tấm thớt, mouse, và thùng nằm la liệt, gân góc đồ đồ, vải nằm từng chồng cao, mùi chuột chết và muỗi mòng vây chặt, có người bảo "động dơi ngoài dơi ra còn có cả rắn hổ", thiệt khiếp

Chị Châu phải đốt một nhúm nhang thơm, đoạn rãi khắp vòng hong khói, nhằm xua bớt mùi mốc meo, sinh đất. Bảo lên kho linh kiện xin một mớ khẩu trang, chị Ngọc mang băng keo, kéo, dây buộc hàng đặng đóng thùng cho ngăn nắp. Rõ khổ cho cái đời công nhân!

Thực tế thì công nhân vốn là những người chịu cơ cực, khổ sở, đâu có một sản phẩm tiêu dùng nào mà không có bàn tay công nhân tạo ra chứ! Tâm trạng mọi người lúc bắt tay vào việc dường như không thoải mái tinh thần, bức bối như ai đó bức bách, phần uất thành căm giận, lúc đầu có chỉ trích nặng nề thái độ và nhân cách của bà Quách Thu Tần, một người đàn bà chỉ biết bám đuôi chủ, thích lo mấy chuyện bao đồng, chuyên dùng thủ đoạn, lại hay tính toán, thù vặt, nhỏ nhen...khắp công ty hầu như gần toàn bộ là chẳng mấy ưa bà quản đốc kho vật tư. Nghĩ cũng thiệt buồn, dù sao bà Quách cũng đáng tuổi mẹ, dì, một người đứng tuổi, sự kính trọng và vị nể bà chẳng được có. Miệng thiên hạ mặc thiên hạ nói, miễn sao tôi không méch lòng ai, miễn sao mình giữ đúng chức phận.

Tôi lại sống với ngày tháng không tình yêu, cời mở hay khép kín tôi đều dung hòa được, thỉnh thoảng còn múa bút làm thi, viết cho mình, cho quá khứ, viết về một thời đã xa. Tình yêu như ánh trăng, khuyết rồi tròn, tình yêu tan rồi hợp, dù tình yêu trong cõi lòng đã chết, nhưng tôi đâu thể cầm được nàng thơ thổn thức tương tư, tuyệt nhiên khoảng thời gian này tôi không hề viết văn, tôi không còn mơ mộng trở thành nhà văn, với tôi giờ chỉ viết tặng riêng mình, cuộc sống giản đơn, cuộc sống rối rắm, cuộc sống muôn mặt, nhay cảm nên mới phải cầm bút viết, cứ là một cô công nhân bình thường, năng động, cứ sống mà không rõ mục đích, tới đâu hay tới đó, tốt thì chắc chẳng tốt, nhưng chí ít giúp mình không quá đi vào gò bó, gập khuôn của xã hội, "Danh và Lợi" mãi đuổi nhau theo nhân tình thế thái, câu chuyện tiệc khiêu vũ tôi không còn nhớ gì nữa hết, cũng như quên sạch gã đàn ông cùng tiếng ca u hoài, mảnh giấy ghi địa chỉ mail và bốn chữ "đội em trong mơ" tôi vứt từ lâu.

Một tháng nữa lại trôi qua, kho vật tư ngày nào như ngày nấy, cải cọ, la ó, lung tung hàng, nhập - xuất - tồn cái gì cũng xảy ra sự cố, hàng bắt đầu có hiện tượng kém chất lượng, tay kéo, bánh xe, thanh đế, gù... mắc chứng hư hao nặng, vải vóc tùm lum màu sắc, mỹ kim và đai viên nhập sai quy cách. Mọi người cứ bị bà Quách quay như dế, quá sức thì hăng máu, bất chấp lễ độ, cách cư xử, văng tục, chửi bới...tôi chứng kiến tình trạng này riết mà đâm chán nản.

Thoăn thoắt đã là giữa mùa đông, tiết trời se lạnh, sức khỏe tôi vốn yếu ớt nên hễ ra khỏi nhà đều khoác chiếc áo jean bên ngoài, bệnh

phong thấp trong thời kỳ này lại hành tôi buốt nhức, chứng thiếu máu lại tìm đến tôi mỗi tuần một lần, thuốc tây rồi chuyển sang thuốc nam, tôi duy trì sự sống bằng thuốc. Bảo thời kỳ tôi bị đau ốm đã không ngừng giúp đỡ, trong công việc luôn bao che, bênh vực, trong cá nhân tình bạn lại hết lòng an ủi, động viên, lãnh lương ứng chúng tôi thường rủ nhau dạo nhà sách đọc ké truyện Quỳnh Dao, ăn chè thái ở Nguyễn Tri Phương, siêng lắm mới đạp xe ra Sư Vạn Hạnh ăn bò bía, bánh xèo Miền Trung. Bảo bỏ hết sự hoang tưởng, cách nói trẻ con, suy nghĩ trẻ con, Bảo giờ tập làm người an phận, Bảo biết nghĩ nhiều tới mẹ, lương tháng nào về cũng đều đưa gởi mẹ hết phần nữa. Thế giới ảo Bảo cũng ít viếng thăm, chỉ có tôi trong thời gian tâm tình chưa khai nhụy nở hoa, tôi lại lần mò tìm về lối mòn xưa, lần trở về này âm thầm, lặng lẽ, trang web vẫn còn nguyên đó, nhưng người xưa nghe nói đã khuất bóng lâu rồi, nhiều khuôn mặt vô hình giờ chẳng còn ai nhớ tôi, ngoại trừ mấy topic thơ được tôi post thêm nhiều bài thơ mới, mở hộp mail ra, hòm thư chất đầy mail quảng cáo, mơ yahoo chat lại nhận trên mấy chục tin nhắn ngắn dài, lạ lùng hơn nữa là trong số mấy chục tin nhắn ấy chỉ có của một người mang nick "Tonythang2003"

Nội dung đại khái chỉ hỏi thăm, chỉ mong gặp, ấn tượng buổi đầu sâu đậm, nhớ người gặp vụn vặt, biết bao giờ lại có duyên hạnh ngộ? Đợi em trong mơ! Đợi em trong mơ...cuối cùng: Anh đã nhận ra em trong mơ, sự khởi đầu của anh!

Đầu tôi lý trí bắt đầu bị bao phủ bởi muôn câu hỏi, trái tim lại bắt đầu nhảy cảm với ngôn từ. "Bình ơi tại sao lại có thể như thế được? anh ta tại sao biết được nick Ngọc Thố của mi? không thể nào đâu, anh ta chắc gì lại là định mệnh của mi? Bình ơi đừng chú ý tới những lời ảo mộng, lời ngọt ngào? Ninh Tuấn đã dập tắt niềm tin, hy vọng ở mi, mi cũng đừng tiếp tục đặt niềm tin hy vọng vào ai nữa? mi có cha, có mẹ, có ông, có bà, có cô chú, nhiều anh chị em, họ chính là tình yêu, là tình yêu thật sự cần thiết, mi phải tập hài lòng với hiện tại! "

Vâng, người biết bằng lòng với hiện tại là người đủ để thành công trong cuộc sống! câu hỏi vẫn lờn quờn không đáp án, khoảnh khắc mù mịt bất chợt nick chàng hiện lên và chói sáng, chiếc khung con đối thoại khẽ lung lay trước mắt, tôi nhận được câu chữ thân thiện: -Chào em! Em khỏe chứ?

Tôi có chút cuồng ngông, tôi cảm thấy nên để cho chàng hút hăng, nên để chàng cảm thấy chơi vơi... tay lick nhanh chuột out, vô thức lick tắt cả máy, tôi vội vã đứng dậy, vội vã trả phí dịch vụ, tôi về nhà mang theo bầu tâm sự nữa vơi, Ninh Tuấn lại đến trong mơ, bên

chàng là Hàn My, họ đang cười nhạo tôi, họ đẹp đôi, họ hạnh phúc, họ...sao nỡ thốt chi lời nguyên rủa "Hạnh phúc không bao giờ đến với con người giả dối như cô, đừng mơ, đừng mơ sẽ tìm thấy hạnh phúc...ha ha...ha ha..." nước mắt rơi nghiêng một bên gối nằm, tôi ngủ trong giấc ám ảnh, đã đoán.

Chuyện Đời Tôi

Chương 27

Không thể kết thúc dễ dàng một câu chuyện, và câu chuyện đời tôi không chỉ có mỗi Phạm Ninh Tuấn là tình yêu. Người ta nói "Tình đầu là tình dang dở; tình sau mới thật thiên thu" Đời người như giấc mộng, như cánh hoa lúc nở lúc tàn, quy luật muôn đời bất suy bất biến, mỗi một con người trong nhân loại tí ti con người, số phận chẳng ai giống ai.

Tôi còn trẻ, con đường phía trước còn dài, thất bại không có nghĩa là bỏ cuộc, tôi vẫn đang đi, cánh chim cô độc đang soải mình tìm về thánh ngày bình yên. Hoang đường, hoang đường quá, bình yên chỉ ở tâm linh, mà tôi hiện giờ rất rối rắm. Công việc cuối năm bao giờ cũng bộn bề, chú Mười từ sau đợt tăng lương, đã đột nhiên trở quẻ, chú học tánh bác Bồng, ngồi mát hưởng lộc, đám con trai Vật Tư (trừ Bảo ra) rơi vào tình trạng biếng nhác, trốn việc ra ngồi ngoài toilet bàn chuyện thời sự, cá độ, cờ bạc...nhiều cá nhân bị mang kiểm điểm, loa văn phòng tám tiếng phát gọi liên tục, bà Quách càng lúc càng khắt khe hơn, nhưng bà hoàn toàn chưa đủ trình độ để quản lý nhân công, bà chỉ sai khiến được những kẻ dễ bảo như chị Trang, anh Thái, còn những ai không nghe lệnh bà thì bà bỏ mặc họ nhờn nhờ, thành thử trong kho luôn xảy ra xung đột, và vai trò từng cá nhân luôn thay đổi tùy hứng, tôi giờ không còn làm phụ kho nữa, tôi chính thức đứng trong đội ngũ giữ hàng.

Giữ hàng thì không đơn giản đâu, nó làm tôi nhức óc mấy ngày trời, chị Châu đột nhiên đi cắt avadam, xin nghỉ nửa tháng, công việc của chị do tôi phụ trách, tôi phải tập cách tính định mức, tập nhập hàng theo sổ kiện, bực mình nhất cứ tính lộn số, thành thử phát sai hàng, bị gọi lên văn phòng ngày như cơm bữa, bị la mắng, bị mấy người chuyên trưởng đe nạt, có lúc tức tối quá tôi khóc một hơi. Rồi khi chị Châu vào làm việc lại thì công việc bị tôi làm cho rối càng thêm rối. Sau vụ việc ấy tôi quyết trở lại làm phụ kho, nhưng bà Quách lại cứ khẳng khái tôi có tiến bộ, thế là bắt tôi phụ giữ Đình Ốc với chị Ngọc, tôi lại rơi vào khốn đốn, làm quần quật suốt không được ngơi tay, sức con gái mà cứ ngỗ con trai, cánh tay thon mềm của tôi chai sần, làn da cũng ngăm ngăm, quần áo lúc đầu thơm tát, về tới nhà chẳng khác gì đi bụi, vừa bẩn vừa cũ, Bảo nhiều lúc trách tôi sao cứ

phải ôm vào mình trách nhiệm chi cho khổ, mà nếu tôi không ôm trách nhiệm thì ai sẽ ôm, chẳng lẽ dùng đẩy hết người này người nọ, sống đâu nhất thiết phải ích kỷ, so đo, sống là phải biết nghĩ cho mình và cho người.

Khổ đau, cay đắng chỉ mới bắt đầu thôi Bình ơi! Tôi thắm nhủ, chuyện buồn, chuyện vui ở công ty tôi chỉ giữ trong lòng, chẳng muốn tỏ bày hay tâm sự, mẹ nhiều lúc thấy con gái mình trầm tư nên có hỏi thăm, mà tôi thì chẳng muốn mẹ bận tâm hay lo lắng cho sự khó nhọc vất vả của mình, nên chỉ cười, câu cửa miệng không bao giờ thay đổi "Con vẫn sống khỏe mẹ à!"

Thế đó, tôi là thế đó, áp lực công việc cứ đè nặng tinh thần, tôi đâm ra bị stress lúc nào không hay, cáu giận, nổi đóa, vô duyên vô cớ, mặt lúc nào cũng nhăn nhăn, bí xị, hiếm lắm mới tìm thấy nụ cười ở môi tôi, chẳng trách sao mà ở Tân Nút, Bao Bì mỗi tối tăng ca lại hay hát hò, than vãn, có người còn làm thơ mĩa mai cho cái kiếp làm thuê bị bóc lột, họ rĩ tai nhau rằng:

"Đời công nhân tìm đâu ra hạnh phúc

Cổng công ty đã khép chặt chữ tình

Lấy công ty làm mái ấm gia đình

Lương hằng tháng thay người tình trong mộng"

Bài thơ thực tế hóa lòng người, cứ mỗi lần nghe phải, lòng buồn đến tái tê. Nhưng tôi thú thật trong lúc này chẳng còn con đường nào tốt đẹp để đi cả, tôi đành phó mặc hết, buông xuôi hết, con bé Bảo Bình giờ hoàn toàn sống cuộc sống đơn điệu, ngày đi làm hai buổi, tối tăng ca, đêm về mỗi mệt thì giăng mùng trải chiếu ngủ lấy sức. Mẹ tôi ngày nào cũng mua sẵn đồ ăn thức uống tắm rửa cho tôi, mẹ lo lắng cho tôi nhiều lắm, mẹ sợ tôi vất vả nên mọi công việc nhà đều âm thầm gánh vác, anh em tôi thân ai nấy lo, chỉ có ba tôi là sáng say, chiều xỉn, tối nhậu nhẹt. Nhìn cảnh ba chè chén, tôi hiểu mẹ rất khổ tâm, nhiều lần hai mẹ con nằm bên nhau tâm sự tận khuya, chỉ để cho vui bớt phần nào uẩn uất. Vâng, cứ nói hết ra những sầu đau chất chứa, con người sẽ nhẹ nhõm. Giữa hai mẹ con giờ không còn gì để mà giấu giếm, bầu tâm sự quá lớn một hai giờ không thể nào trút cạn. Tôi kể mẹ nghe sự bức hiếp của mấy ông chủ Đài Loan, sự hà khắc nơi bà Quản Đốc, khó chịu khi phải coi bản chữ tiếng hoa theo cách tượng hình, tập hiểu nghĩa sao cho hàng nhập về không lộn, ngày nào cũng nghe họ xí xồ xí xào, ngày nào cũng thấy chuyện hơn thua, tranh chấp...mẹ nghe tôi nói mà ứa nước mắt, người chỉ biết khuyên tôi nhẫn nhịn, vậy còn người thì sao? vừa lo cho chồng, vừa chăm sóc con, hơn nữa cuộc đời cay đắng chất chồng, thân

phận người phụ nữ sao mà lắm thiệt thòi, từ ngàn xưa đã ba chìm, bảy nổi, chín lênh đênh. Mẹ chính là người phụ nữ tôi đặt trọn niềm kính yêu tha thiết

Mới đó đã là mùa giáng sinh, công ty tôi nằm ở ngay khu xóm đạo, khắp cả con đường dài, các hộ dân đã chuẩn bị làm hang đá giả và trang trí cây thông Noel. Thời tiết trở lạnh đều, tôi dạo này bỏ cả tăng ca, mặc bà Quách khiển trách, mặc ông La xưởng trưởng dòm ngó, tôi chỉ thích đạp xe lang thang ra khu nhà thờ, ngày nào tôi cũng đặc cách cho phép mình lui tới "Giáo Xứ Nam Hải". "Giáo Xứ Nam Hải" cách nhà tôi không mấy xa, chỉ đạp xe qua cầu Chánh Hưng chạy ít phút là tới, mà nơi ấy cũng gần nhà cô Mai nữa, rồi rồi tôi lại sang chuyện phím với cô, vô tình hay bắt chợt, hữu duyên gặp Tuấn với anh Vũ , bốn người lại vui vẻ rữ rề đi ăn Lẩu, rồi hồi tưởng lại thời đi học, nhắc nhở nhiều tới kỷ niệm bạn bè, thầy cô... cái thời nổi đình nổi đám ấy giờ còn đâu? trước mắt chỉ cô đọng một vũng sầu nuôi tiếc

Ngày 24 tháng 12, tôi lại tới giáo xứ. Giáo xứ hôm nay trang hoàng lộng lẫy, đèn đuốc sáng choang, hang động đức Giê Su thật to, mấy tấm bạc được tạo dáng rất công phu, hàng cây bông gòn giả trông y như thật. Hôm ấy trang phục dành cho thiên chúa là áo dài khăn đóng, trang phục truyền thống của người Việt Nam, nét tây chợt nhiên mộc mạc hẳn, cây thông sặc sỡ đứng ở một góc vương cao ngạo ngễ nhìn các tín đồ đang lũ lượt kéo vào thánh đường, giáng sinh đông vui như ngày hội, tượng đá thôi cũng biết mỉm cười hạnh phúc. Chỉ có tôi vẫn lẻ loi một mình, hồi lúc tới đây, tôi có ghé tạc nhà cô Mai rữ đi lễ chung, nhưng cô không có ở nhà, bác Kính bảo cô đưa bọn nhóc ra nhà thờ Đức Bà xem pháo hoa, giờ tôi rất lạc lõng, tín đồ đều tập trung hết vào bên trong làm lễ, khuôn viên bên ngoài thưa thớt hẳn người, chỉ có tôi nhặt từng viên sỏi ném vu vơ phía trước, chỉ có tôi mới thơ thẩn đi vòng quanh ngơ ngác, bởi tôi chẳng phải tín đồ của chúa, tôi chỉ là một con bé gốc thích sự hiền hòa nơi chúa mà thăm viếng.

Bài thơ thực tế hóa lòng người, cứ mỗi lần nghe phải, lòng buồn đến tái tê. Nhưng tôi thú thật trong lúc này chẳng còn con đường nào tốt đẹp để đi cả, tôi đành phó mặc hết, buông xuôi hết, con bé Bảo Bình giờ hoàn toàn sống cuộc sống đơn điệu, ngày đi làm hai buổi, tối tăng ca, đêm về mỗi mệt thì giăng mùng trải chiếu ngủ lấy sức. Mẹ tôi ngày nào cũng mua sẵn đồ ăn thức uống tắm bổ cho tôi, mẹ lo lắng cho tôi nhiều lắm, mẹ sợ tôi vất vả nên mọi công việc nhà đều âm thầm gánh vác, anh em tôi thân ai nấy lo, chỉ có ba tôi là sáng

say, chiều xin, tối nhậu nhẹt. Nhìn cảnh ba chè chén, tôi hiểu mẹ rất khổ tâm, nhiều lần hai mẹ con nằm bên nhau tâm sự tận khuya, chỉ để cho vui bớt phần nào uẩn uất. Vâng, cứ nói hết ra những sầu đau chất chứa, con người sẽ nhẹ nhõm. Giữa hai mẹ con giờ không còn gì để mà giấu giếm, bầu tâm sự quá lớn một hai giờ không thể nào trút cạn. Tôi kể mẹ nghe sự bức hiếp của mấy ông chủ Đài Loan, sự hà khắc nơi bà Quản Đốc, khó chịu khi phải coi bản chữ tiếng hoa theo cách tượng hình, tập hiểu nghĩa sao cho hàng nhập về không lộn, ngày nào cũng nghe họ xí xồ xí xào, ngày nào cũng thấy chuyện hơn thua, tranh chấp...mẹ nghe tôi nói mà ứa nước mắt, người chỉ biết khuyên tôi nhẫn nhịn, vậy còn người thì sao? vừa lo cho chồng, vừa chăm sóc con, hơn nữa cuộc đời cay đắng chất chồng, thân phận người phụ nữ sao mà lắm thiệt thòi, từ ngàn xưa đã ba chìm, bảy nổi, chín lênh dênh. Mẹ chính là người phụ nữ tôi đặt trọn niềm kính yêu tha thiết

Mới đó đã là mùa giáng sinh, công ty tôi nằm ở ngay khu xóm đạo, khắp cả con đường dài, các hộ dân đã chuẩn bị làm hang đá giả và trang trí cây thông Noel. Thời tiết trở lạnh đều, tôi dạo này bỏ cả tăng ca, mặc bà Quách khiển trách, mặc ông La xưởng trưởng dòm ngó, tôi chỉ thích đạp xe lang thang ra khu nhà thờ, ngày nào tôi cũng đặc cách cho phép mình lui tới "Giáo Xứ Nam Hải". "Giáo Xứ Nam Hải" cách nhà tôi không mấy xa, chỉ đạp xe qua cầu Chánh Hưng chạy ít phút là tới, mà nơi ấy cũng gần nhà cô Mai nữa, rồi rồi tôi lại sang chuyện phím với cô, vô tình hay bắt chợt, hữu duyên gặp Tuấn với anh Vũ, bốn người lại vui vẻ rữ rề đi ăn lẩu, rồi hồi tưởng lại thời đi học, nhắc nhở nhiều kỷ niệm bạn bè, thầy cô... cái thời nổi đình nổi đám ấy giờ còn đâu? trước mắt chỉ cô đọng một vũng sầu nuôi tiếc

Ngày 24 tháng 12, tôi lại tới giáo xứ. Giáo xứ hôm nay trang hoàng lộng lẫy, đèn đuốc sáng choang, hang động đức Giê Su thật to, mấy tấm bạc được tạo dáng rất công phu, hàng cây bông gòn giả trông y như thật. Hôm ấy trang phục dành cho thiên chúa là áo dài khăn đóng, trang phục truyền thống của người Việt Nam, nét tây chợt nhiên mộc mạc hẳn, cây thông sắc sỡ đứng ở một góc vương cao ngạo ngễ nhìn các tín đồ đang lũ lượt kéo vào thánh đường, giáng sinh đông vui như ngày hội, tượng đá thôi cũng biết mỉm cười hạnh phúc. Chỉ có tôi vẫn lẻ loi một mình, hồi lúc tới đây, tôi có ghé tạc nhà cô Mai rồi đi lễ chung, nhưng cô không có ở nhà, bác Kính bảo cô đưa bọn nhóc ra nhà thờ Đức Bà xem pháo hoa, giờ tôi rất lạc lõng, tín đồ đều tập trung hết vào bên trong làm lễ, khuôn viên bên ngoài

thừa thớt hẳn người, chỉ có tôi nhặt từng viên sỏi ném vu vơ phía trước, chỉ có tôi mới thơ thần đi vòng quanh ngõ ngách, bởi tôi chẳng phải tín đồ của chúa, tôi chỉ là một con bé ngốc thích sự hiền hòa nơi chúa mà thăm viếng.

Chúng tôi đi lòng vòng khắp Giáo Xứ Nam Hải, chưa đủ vui chàng về nhà mang chiếc @ ra chỗ tôi xuống khu Xóm Đạo tham quan, không hiểu sao tôi lại can đảm ngồi sau lưng gã đàn ông xa lạ, đêm ấy tôi thật dễ tính, chẳng phản đối, mà cũng chẳng chạy trốn, chẳng nghi ngờ, mà cũng chẳng sợ hãi, tôi dường như không biết sợ là gì nữa rồi. Thử một lần tin vào trực giác, người đàn ông trước mắt có lẽ không giống người xấu. Nếu là người xấu thì chắc chẳng bao giờ biết thơ thần, nếu là người xấu thì chắc đâu có đàn guitar thật giỏi, và hát thật hay.

Xóm Đạo đông vui, có thêm phần náo nhiệt, người chen chúc như nấm, các bãi gửi xe đều kẹt cứng, khó khăn lắm tôi và chàng mới tìm được một bãi đỗ còn trống, khó khăn lắm mới chen lọt vào đám người phía trước, trời mát lạnh, nhưng do số người quá đông, nhiệt lượng bản thân tỏa ra quá lớn làm chung quanh ẩm áp hẳn. Không biết từ lúc nào mà tay tôi đã nằm gọn trong tay chàng, chàng dẫn tôi đi một cách rất đường hoàng, tự nhiên, còn tôi dù sao cũng con gái con đũa, trong tình huống lúc này làm sao không thẹn đỏ mặt, làm sao không ngượng ngùng.

Chàng đưa tôi đi xem những hang đá thật to, thật đẹp, mua cho tôi mía gim, đậu phộng luộc, dẫn tôi xem bắn pháo bông, và chụp hình thật nhiều... tôi phó mặc cho sự sắp xếp của chàng, tôi ơ thờ cười nói, có khoảng thời gian chàng hát cho tôi nghe, có khoảng thời gian tôi thim thiếp ngã đầu lên vai chàng, nhưng rồi không thể ngủ, chuyện cũ như thước phim được quay lại, càng quên càng nhớ!

"Đời là tiếng khóc không thành lệ

Người là cay đắng giết đời tôi"

Có lẽ đúng như thế! khi ta yêu một người mọi tâm tư tình cảm đều dốc hết vào người ấy, khi ta mất đi người ấy, thì mọi thứ quanh ta đều vô nghĩa. Tôi cười buồn với Thắng:

-Thôi mình về đi anh!

-Còn sớm mà! -Thắng mơ màng nhìn tôi- tôi đang vui, cô đừng cắt ngang niềm vui của tôi chứ!

Tôi cong môi:

-Biết là anh đang vui, nhưng tôi thì đang mệt lại buồn ngủ -Bất giác tôi nhăn mặt- Mà sao anh cứ bám theo tôi mãi thế? tôi không thích bị ai làm phiền cả, đừng ai tạo thêm cho tôi hy vọng, niềm tin tôi đã

chết, tôi...tôi...

-Anh tin vào duyên phận - Chàng dùng tay che kín miệng tôi- dù cho em có ở một hành tinh nào khác đi chăng nữa, nếu đã là duyên phận thì anh sẽ vẫn còn gặp lại em!

Tôi trơ mắt nhìn chàng, giây phút ấy "Đời là nụ cười không thành tiếng; Người là tâm khúc dạo đường tơ", Thắng nắm chặt tay tôi, lần này tôi cố ý rút tay lại, nhưng dường như đã bị chàng xiết mạnh đến không thể cự tuyệt

-Tôi sẽ đưa em về

Thắng tiếp, mặt chàng lăm lăm, mặt tôi sa sầm, không khí từng bừng chợt ngọt ngào nhanh chóng, trên đường về chúng tôi cứ như hai khúc gỗ, lặng im, lặng im...Vâng, chỉ có sự lặng im duy nhất tồn tại!

Chuyện Đời Tôi

Chương 28

Nguyễn Văn Thắng âm thầm hiện diện trong cuộc đời tôi cũng bởi tin vào hai chữ "Duyên Phận". Chàng đâu biết chính sự hiện diện của chàng mà lòng tôi ít nhiều mang hoảng sợ. Dù mọi chuyện đã liệt vào thì quá khứ, nhưng dấu ấn sâu sắc về một tình yêu vẫn còn âm ỉ. Cứ ngỡ mình rồi sẽ chùng bước trước chặng đua ái tình? Cứ ngỡ sẽ làm lại một con người vui vẻ? yêu thiên nhiên và mãi yêu thơ...ừ, cứ ngỡ, chẳng còn ai khơi lại niềm hy vọng, thế mà quãng đời sau hy vọng lại ươm mơ.

Đêm Noel, nhanh thật nhanh tôi quên sạch, dư âm buổi lễ nhanh thật nhanh tan biến, nụ cười và những món ăn vặt vĩnh đã không còn hương vị, sự chân tình, cái nồng nhiệt ở chàng chừ bị tôi quên lãng. Tôi trở về bên công việc bộn bề, công việc bộn bề không làm tôi còn thời gian suy nghĩ. Tôi lao đầu vào tìm hiểu những con số, tập cách cân hàng và tính nhẩm, tập ghi phiếu xuất kho, rảnh được chút nào lại phải qua chuyên sửa chữa hàng hư, phân loại hàng đạt với không đạt. Trong kho nhiều người mà làm được việc chẳng có mấy ai, trong kho cũng có những cuộc sanh nạnh, tị hiềm lẫn khiêu khích, cuối năm trong kho xảy ra nhiều sự cố, hàng hóa cuối năm gấp rút làm không kịp thở. Cái internet trở thành chốn xa vời.

Bước qua đầu tháng giêng, trong kho lại xảy ra một chuyện lớn. Chuyện chị Trang đột nhiên xin thôi việc là một đề tài bàn tán xôn xao. Từ bà Quách, cho tới mấy anh chị em khác người ra tiếng vào thật choáng tai. Tôi không thể không can dự, vì câu chuyện của chị Trang thật đáng buồn, không biết phải trách hay là nên thông cảm. Giờ tôi đã rõ vì sao khi mình nói về hai từ "Hạnh Phúc" mắt chị Trang chột tối sầm. Bởi chẳng có hạnh phúc nào dành cho kẻ thứ ba, chẳng có hạnh phúc nào tốt đẹp với người chỉ làm lẽ không danh phận như chị. Vâng, chị Trang thật sự bất hạnh khi yêu phải người có vợ con, và anh Trương kẻ biết ăn vụng nhưng không khéo chùi mép, thành thử chuyện tình này có kéo dài thật lâu, nhưng hễ có tí xíu chấn động là đổ bể hết, vài ngày trước chị Trang phải nhập viện vì bị vợ anh Trương thuê người đánh ghen. Nghe mấy người ở trọ chung khu với chị Trang nói lại thì dường như chị bị thương rất nặng. Sau khi hỏi rõ địa chỉ, số phòng nơi bệnh viện chị nằm. Chị Châu,

Ngọc liền tổ chức cuộc đi thăm vào buổi chiều tan sở, chúng tôi hùng hăng mua đường sữa, trái cây. Đến được bệnh viện Chợ Rẫy mới hay tin chị đã xuất viện từ sớm, thế là cả bọn lại lục tục kéo tới phòng trọ của chị, lại nhận được tin chị thu xếp đồ đạc về quê từ trưa.

Vừa qua tết nguyên đáng không lâu, nhân sự trong kho vật tư bị giảm đi một vài người, có lẽ do công việc không phù hợp, mà cũng có thể là do chuyện cá nhân. Đôi vợ chồng Bích, Dự đưa nhau về quê ăn tết rồi bật tin, chị Nho với anh Trung chuyển công ty khác làm. Riêng tôi thì vẫn phải trụ lại cùng với Bảo, vả lại giữa đôi người chúng tôi nếu không làm ở đây thì chẳng biết phải làm ở đâu, vì hầu như trên căn bản chúng tôi có một lỗ hổng về kiến thức quá nặng, mà sự đòi hỏi trong các công việc nhân nhả thì trình độ phải rất cao, phải có bằng ngoại ngữ, chí ít cũng phải đỗ đạt đại học...lao động chân tay thì mệt thiệt, nhưng lao động trí óc càng căng thẳng hơn, để có đồng ra đồng vào và mức thu nhập không xoàng xĩnh là điều hơi bị khó khăn ở chúng tôi.

Lương hàng tháng giờ tăng thêm năm chục ngàn nữa, không tăng ca chỉ có bảy trăm hai một tháng, mà tăng ca thì chỉ được chín trăm mấy, làm dữ lắm họa may trên một triệu, với mức lương quá bèo, việc xoay xở càng trở nên eo hẹp, nhiều khi đi ngang một chỗ sang trọng hay dạo một siêu thị, thấy món quà đẹp, món quà ưng ý chúng tôi chỉ biết nghĩa chứ đâu dám mó vào, thân phận nghèo bao giờ cũng thiệt thòi, nhưng lạ lùng là mua một quyển tuyệt thuyết hay, chúng tôi vẫn không hề tiếc tiền, dù nó có hơi đắt một chút. May mắn nhất cho một người như Bảo có lẽ anh chẳng tốn một khoảng chi tiêu nào cho việc mua thuốc hút, hay cà phê, bia bọt, mà chỉ tốn tiền nhiều cho mấy ông chủ tiệm net, tôi thường khuyên Bảo nên hạn chế niềm đam mê lại nhưng Bảo có bao giờ nghe ai đâu, cậu ấy luôn làm theo ý thích, điểm này thật giống tôi, nhờ điểm này mà tình bạn chúng tôi duy trì tận tới bây giờ, lỡ khi đưa này đi quá đà, thì đưa kia biết cách kiềm chế, can ngăn, tình bạn khai sinh ra là để ủi an và chia sẻ, là biết lắng nghe và tôn trọng, là không thể bỏ mặc nhau trong những lúc khốn khó.

Ngày 14 tháng 2 năm 2005, vừa từ sở làm về tới nhà, tôi đã được mẹ chuyển sang tay một bó hoa hồng gồm năm đóa, cánh hồng vẫn còn tươi mướt, có vài giọt nước trên mỗi cánh hoa, tôi nghĩ chắc bó hoa này được bảo quản và chăm chút rất cẩn thận từ bàn tay của mẹ, chưa hết ngạc nhiên mẹ lại mang ra hộp chocolate to, tôi chưng hửng khi nghe mẹ bảo hồi trưa có người đàn ông mang tới, bảo nhờ chuyển giúp cho cô Bảo Bình. Ánh mắt mẹ chột sáng và lóng lánh

niềm vui, mẹ bỏ đi xuống bếp tôi còn nghe thấy tiếng mẹ nói thầm "con nhỏ này như thế mà hay".

Quá bối rối trước món quà xa lạ, tôi chẳng biết nên xử trí thế nào? chủ nhân của món quà xa hoa này là ai? tôi vội lục tìm xem trong bó hoa có tấm thiệp nào không? hoàn toàn không có, tôi lại bóc ngay giấy gói quà ở hộp chocola, tôi thấy hàng chữ I LOVE YOU in trên từng thỏi kẹo hình trái tim nhỏ xinh, chính giữa có một trái tim to, trên trái tim to có hai cánh hồng làm bằng kem trắng, dưới chiếc hộp vuông vắt là một tấm thiệp hồng, hình như là thiệp mừng đám cưới. Thần trí tôi hồi hộp, tim đập mạnh, tôi cảm thấy bất ổn, có điều gì đó không được bình thường, tay tôi run run mở tấm thiệp ra, dòng tin đầu tiên đập vào mắt

(Anh Phạm Ninh Tuấn trưởng nam sánh duyên cùng cô Trần Thị Tú Lệ thứ nữ hôn lễ sẽ được cử hành vào lúc 9 giờ, ngày 10 tháng 2... tại tư gia...)

Tấm thiệp rời tay tôi rơi xuống nền gạch, nước mắt lưng tròng. Anh ấy đã đi lấy vợ từ bốn ngày trước, anh ấy đã thật sự đoạn tuyệt tất cả rồi, chỉ gần một năm mọi thứ lại dễ dàng phôi pha đến thế sao? Hàn My đã biết chuyện này chưa nhỉ? món quà anh ấy gởi cho tôi chắc cũng lại là sự dày vò, anh ấy đang gấp tâm trả thù tôi, điều ấy sao mà tàn nhẫn thế. "Nước mắt rơi như mưa chưa lần tạnh, tôi như riêng mình thôi hết kể từ đây..." Như pho tượng bất động tôi ngây người đứng, khi ý thức trở lại tôi bắt đầu thu xếp tất cả từ hoa hồng tới chocola, cả tấm thiệp hồng tai ác cho vào một góc, rồi vùng chạy ra khỏi nhà lại đâm xầm phải một người đàn ông. Nguyễn Văn Thắng với bó hồng nhung, tôi trừng mắt nhìn chàng, lại là hoa hồng, bức mình tôi hét:

-Trên đời này tôi ghét nhất hoa hồng!

Bỏ mặc chàng, tôi lại tiếp tục chạy, chạy hoảng loạn, chạy ráo riết, cuối cùng tôi cũng chạy ra được đường Phong Phú, chạy sâu vào hẻm, con hẻm ngoằn ngoèo uốn éo, bước chân dừng trước một ngôi nhà nhỏ, mái tôn thấp lè tè, trên tầng trệt có ban công bằng gỗ mục, dưới nhà cửa đóng then cài, tiếng ồn ào vẳng ra từ nhà hàng xóm vài điệu nhạc trẻ, tiếng rao bán, tiếng cười trẻ con... Đây là một khu xóm lao động, khu ổ chuột tạp nham, đây chính là nơi mà Hàn My đã sinh sống.

Tôi tần ngần đứng trước cửa, tôi không biết tại sao mình lại tới đây, gặp nhau rồi biết phải nói gì? lòng tôi thật rối rắm, rốt cuộc tôi vẫn phải quan tâm đến Hàn My, tôi không thể bỏ mặc được nàng, dù sao giữa chúng tôi cũng từng có một thời xem nhau như tử muội, cùng

khóc, cùng cười và cùng yêu một người.

Nhưng chuyện đã gần một năm rồi, sao tôi không thể quên được con người ấy? mà con người ấy một năm trời vẫn không buông tha tôi, như bóng ma cứ lẩn quẩn trong tâm trí: "Người như cô sẽ chẳng bao giờ có hạnh phúc" cả trong mơ lời chàng cũng cay độc, lời chàng luôn dày vò chia con người tôi ra thành hai mảnh thực và ảo.

-Chị tìm chị em à?

Giọng thẳng nhóc ở trên gác vọng xuống, tôi định thần nhận ra A Hón em của Hàn My. A Hón cỡi trần, mặc quần xà lỏn, nó mập mạp tròn đều, tóc tai hớt kiểu gì mà dựng đứng cả lên, kết hợp với nụ cười tít mắt, trông nó thật tiếu. Tôi có một lúc định bỏ chạy, nhưng bỏ chạy là hèn, tôi cần phải đối diện với sự thật, tôi cần thu dọn lại tàn cuộc, và an ủi Hàn My, nhìn vào cặp mắt trong veo của A Hón, tôi nhoẻn một nụ cười phẩn chấn, kèm theo cái gật đầu. Tôi nghe thấy tiếng nó gọi chị nó, chỉ thoáng sau hiện diện trước mắt tôi là người con gái, vẫn khuôn mặt trái son, vẫn đôi mắt mơ màng, có điều hơi gầy đi chút đỉnh, cô ấy vẫn nhiệt tình với bạn bè như ngày nào, nên vừa gặp tôi nàng đã vồ lấy vai tôi lắc mạnh:

-Lâu quá! Lâu quá em mới gặp lại chị! nhiều khi muốn tìm chị tâm sự lắm, ngại nỗi sợ chị còn giận...thú thật thì...em quá nông nổi...đáng lẽ em phải hiểu mình sai ngay lúc ban đầu, đáng lẽ...

-Được rồi, được rồi - tôi xúc động trước cái nhiệt thành của Hàn My nên nói- xin lỗi, xin lỗi mọi chuyện nhé Hàn My, chúng ta không nên vì một người đàn ông mà giận hờn nhau, trên thực tế thì tôi chưa hề giận Hàn My bao giờ, tôi cảm thấy mình thấp kém trước My, tôi hổ thẹn khi phải đứng trước My, bởi đơn giản Hàn My trong tình yêu sâu sắc hơn tôi, Hàn My có cái nhìn nhạy bén và thấu đáo, dạo đó tôi thật sự ấu trĩ, tôi đã đả thương anh ấy, và lôi kéo hàn My vào cục diện xấu...

-Không, chị đừng nói thế - Hàn My bứt rứt- chị thật sự vẫn chưa hiểu sao - Nàng chột không nhìn vào mắt tôi, đầu cúi thấp, nói chậm rãi- Người anh Tuấn yêu là chị, chỉ có chị mà thôi!

Lời Hàn My vừa thoát khỏi cửa miệng, tôi đã thụt lùi về sao như không tin tưởng:

-Không thể nào đâu My, anh ta hiện rất căm thù tôi mà, nên hôm sinh nhật Ngọc Hà anh ấy chẳng phải muốn nghiền nát tôi đó sao?

Hàn My quả quyết:

-Chị lại nhầm rồi, chính người ta yêu nhau nên người ta mới hận thù nhau, anh Tuấn hành động thế thật sự chỉ tỏ hết cái bản tánh kiêu ngạo của người đàn ông, anh ấy chỉ muốn chị chú ý tới anh, tới sự

hiện diện của ảnh, thật sự nhìn nhận lúc đầu là duyên của em, về sau lại là tình của chị, chỉ vì sự ngang bướng mà chúng ta cứ phải đối đầu nhau trong những tình huống dở khóc dở cười.

Tôi thấy một giọt nước mắt sắp rớt xuống má My, nàng sao tiều tụy quá, những ngày tháng không gặp nàng, thật sự nàng đã gặp những chuyện đau lòng gì? người đàn ông kia có làm cho nàng vui vẻ hay không mà sao trước mắt tôi nàng cứ như một con người đổi mới.

Mặt chau, mày ủ, thanh xuân chột như liễu rũ chiều tà. Không nén được tiếng nức trong lòng, tôi ghen giọng:

-My biết My đang nói gì không? My đừng nói theo kiểu trực giác, My đừng làm mọi chuyện càng rối mù thêm. -Tôi lắc đầu, rồi quay ngoắc mặt sang hướng khác, giọng chua chát có phần hờn ghen- Tuấn đã không nhận ra tôi ngay buổi ban đầu, Tuấn đã chọn lựa một người con gái khác, khi sự thật vỡ lở anh ấy chà đạp lên lòng tự ái, khi vết thương đã ung mủ thì khó mà kéo da non

-Chị tổn thương một, anh ấy cũng tổn thương tới mười, thậm chí còn nhiều hơn thế nữa- Hàn My cay đắng nói- anh ấy thật sự là người đàn ông tốt - nàng kể lễ- anh ấy không muốn em nuôi hy vọng về anh ấy, anh ấy không muốn em làm kẻ thế thân, anh ấy không hề xúc phạm bất cứ điều gì, và anh ấy đã thoái lui trước, anh ấy bảo (làm người cần nên biết điểm dừng)

-"Điểm dừng" của anh ấy, chẳng lẽ là phải vội vã kết hôn, chỉ chưa đầy một năm coi như chẳng có chuyện gì, My ơi My có biết là ngày hôm nay tôi nhận được quà gì của anh ấy không?

-Bông hồng và Chocola!

-Ngoài ra còn...

-Tắm thiệp hồng!

Hàn My nhanh nhẩu đáp, nhanh nhẩu cướp lời tôi, còn tôi thì ngạc nhiên đến không thể ngờ:

-Ninh Tuấn anh ấy đã lên Sài Gòn tìm em hồi sáng này -Hàn My tiếp- chúng em tới Procoffee uống cà phê, ăn bánh ngọt, lúc đó chúng em tự coi nhau như huynh muội, có bao nhiêu chuyện trong lòng thì cứ trút ra hết. Tuấn đã nhắc về chị như một hồi ức đẹp, tự trong lòng anh ấy đã tha thứ cho chị, nên em nghĩ chị cứ bình tâm lại, tình yêu là phải biết nắm bắt, anh ấy lấy vợ chẳng qua cũng vì muốn đoạn tuyệt một tình yêu không bao giờ chạm tới

Tôi gất:

-Ngụy biện quá, Hàn My xin cô đừng bênh vực anh ấy!

Hàn My phản kháng:

-Em chẳng bênh vực ai hết, em chỉ nói lên sự thật!

Chúng tôi nhìn nhau, lời nói thừa thãi nên không buồn nói nữa, tay chân thừa thãi nên hết nhịp giò lại giấu nhem phía sau lưng, màn đêm bao trùm con hẻm, trẻ con vẫn thỉnh thoảng chạy giỡn, rượt nhau làm rơi rớt tiếng cười bát nháo, giòn giã, khu xóm lao động bắt đầu đi vào hoạt động nghĩ xả hơi, vài gánh hàng rong được thu gọn bớt...

Rồi dường như không thể nào im lặng hơn nữa, Hàn My chủ động lên tiếng:

-Thôi bỏ qua hết, sống hôm nay thì biết hôm nay. Ninh Tuấn thuộc người của quá khứ, ta không thể cứ sống vì quá khứ, khi đó là một quá khứ buồn

Tôi máy móc gạt đầu, vô thức lại lạc vào thế giới trầm tư mà Hàn My có thể bị nụ cười ảo giác vô thức nơi tôi đánh lạc hướng, thành thử nàng cười tươi tắn, nàng bắt chiếc ghế đầu đặt ở góc sân nhỏ hẹp cho tôi ngồi, rồi đi rót nước mời tôi uống, nàng cũng nhận ở Ninh Tuấn hộp Chocola hình chuột mickey thật đáng yêu. Chúng tôi ngồi nhăm nháp, ngồi tâm tình, ngồi ôn lại kỷ niệm dưới mái trường "Trung tâm giáo dục thường xuyên quân 08". Ước chi được trở lại khoảng thời gian đó thì hay biết dường nào?

Nhưng tôi biết thời gian sẽ không bao giờ quay ngược lại, mọi lần, mọi giận hờn, bốc đồng và nông nổi đã làm thời gian chòng chéo nhiều hồi ức. Chính tôi, Hàn My, hay Ninh Tuấn đều có những hồi ức dành cho nhau.

Nhìn Hàn My lòng tôi quá nhiều xúc động, nàng luôn nhận định đúng trong lý lẽ, nàng bên vực Ninh Tuấn cũng là nguyên lý chính đáng, bởi trong câu chuyện này Ninh Tuấn hoàn toàn không có lỗi, kẻ có lỗi là tôi, tôi đã mê hoặc, đã lôi kéo chàng vào tình yêu thời đại ảo, để rồi khi nhận ra được sự chân thành tốt đẹp ở chàng, cũng chính là lúc tôi mất chàng vĩnh viễn. Qua đôi mắt trong veo, tôi cảm giác Hàn My yêu Ninh Tuấn nhiều lắm, cũng giống như tôi thôi, có điều tôi yêu chàng qua nỗi sợ hãi, nghĩ ngợi xa xôi, dẫn đến sự không tin tưởng, tôi yêu chàng nông cạn như giếng khơi, mà tình chàng thì sâu xa vơi vơi, giữa chúng tôi tâm tấu thật khó gần, yêu như chết cứ vờ bất cần, tự ái giết dần tự ái, cuối cùng gây tổn thương, kết cuộc là tệ hại, tôi trở thành kẻ lừa dối tình cảm lúc nào chẳng hay.

-Thôi, Bình phải về!

Tôi nói sau khi liếc nhìn đồng hồ, Hàn My chẳng buồn đáp, tôi bật dậy, Hàn My cũng chẳng phản ứng, nàng đang đắm đuối dán chặt mắt vào hộp kẹo choco, không biết bên trong hộp kẹo choco có in hình bóng ai không mà tâm trí nàng đặt ở đâu đâu. Tôi vội lay vai

nàng, bấy giờ Hàn My mới ngẩng đầu lên, cười nụ:

-Ồ, chị về vui vẻ!

Hàn My có lẽ mỗi mệt, nên mới có thái độ ơ thờ thế, cuộc gặp gỡ lần này không biết bao lâu lại sẽ gần gũi, hai tay tôi bưng mặt nàng, trù mến nói:

-Tạm biệt!

Rồi tôi dợm bước, Hàn My cũng chẳng có ý giữ chân, tôi đi thẳng ra đầu hẻm. Ra đầu hẻm bước thêm vài bước chợt tôi nghe tiếng kèn xe phía sau, quay lại tôi nhận ra chiếc @ (a còn) trắng.

-Nguyễn Văn Thắng- nét mặt tôi đánh lại- anh theo dõi tôi à?

-Không - chàng cười xao xuyến- tôi chỉ chạy theo tình yêu

Tôi bực mình:

-Thế thì đừng có theo tôi

-Xin lỗi - Thắng nói, mắt chàng say đắm- tình yêu của tôi chính là em!

Mắt tôi long lên giận dữ:

-Anh nói điên khùng gì thế?

-Tôi rất tỉnh táo

Chàng gạt chóng xe xuống đất, tiến lại sát tôi, tôi lách người định bước tiếp, chàng chắn ngang như bức tường bất suy bất dịch, tôi háy chàng trong khi đôi tay chàng vòng sau gáy cổ tôi:

-Anh làm gì thế?

Tôi ngây ngô hỏi, chàng bất thành linh kéo ghì đầu tôi áp vào ngực chàng:

-Không hiểu sao anh cứ phải nghĩ về em. Bảo Bình em giống như cái hỏa lò khổng lồ, em nung đốt lòng anh, lòng anh cứ thế tan chảy...tan chảy...tới bao giờ mới tan chảy hết trong lòng em, anh muốn biết tới bao giờ em sẽ nghĩ về anh, tới bao giờ anh không còn phải lén lút đi tìm hiểu em, không còn phải vụng trộm ngắm em từ đằng xa, để rồi khi chạm mặt phải ngượng ngùng, anh không muốn có sự tình cờ mà gặp mặt, tóm lại anh...

-Anh đừng nói những lời ma quái, tôi không muốn nghe- tôi dùng sức đẩy mạnh người chàng, thật khó xử, tôi cơ hồ rất bối rối, tôi đã quá đau khổ vì tình, giờ lại có người vì tình mà "tĩnh tò" tôi thật buồn cười, tôi tiếp - mong anh đừng làm phiền tôi nữa, tôi không đáng được người khác thương nhớ đâu?

-Tại sao?

-Anh không cần biết nguyên do, vả lại tôi chẳng rõ gì về anh!

-Em cần biết gì?

-Không..tôi không có ý định đó. Mong anh hiểu tôi...tôi...-Tôi lạnh lùng bảo- tình yêu không nên vội vã quá!

Tôi giờ mới phát giác nhiều người dân ở xung quanh nhìn đôi chúng tôi tò mò, xấu hổ quá tôi bỏ chạy, giọng chàng vẫn đuổi theo, cứ mặc coi như tiếng gió, tôi cố ý chạy lạc vào nhà sách Lý Thái Tổ nhằm đánh lạc hướng chàng.

Chàng vẫn bám theo tôi sát nút, vào nhà sách rồi mà chàng vẫn rảo bước phía sau, khiến tôi nửa giận, nửa khó chịu, nửa ghét nhưng cũng nửa thương hại. Chàng đi theo tôi dạo hết kệ này sang kệ khác, tuyệt nhiên không nói lấy nửa lời, thỉnh thoảng chỉ huýt sáo bản "Niệm Khúc Cuối", tay thọc sâu vào hai túi quần tây, có lúc chàng cũng chuyên chú vào một quyển sách nào đó, lợi dụng lúc chàng mãi mê đọc tôi len lén chuồn đi, nhưng chỉ vài bước tôi bị chàng bám sát, dường như tôi là trung tâm chú ý đặt nơi mắt chàng không bằng. Xua đuổi chàng không được, ậm ự tôi ra về, chàng bỏ cả xe ở bãi gửi, theo gót tôi khiến tôi áy náy. Tôi dừng lại chàng cũng dừng lại, không chịu nổi tôi mới phải lên tiếng

-Anh phiền toái quá, anh Thắng à! anh có biết rằng anh đang lãng phí thời gian vô ích không? tôi đâu có đáng để anh phải nhọc lòng như thế?

Thắng cười, nụ cười méo xệch khiến tôi khó đành lòng mắng chàng, lần này tôi không xua đuổi nữa, tôi chỉ yêu cầu:

-Anh đi lấy xe đi, tôi sẽ đứng đây đợi anh, chúng ta cùng về- lắc mạnh đầu tôi nói thêm- thật hết cách, coi như hôm nay ngoại lệ Chỉ nói có vậy thôi mà nét mặt anh chàng giãn ra, vui vẻ, và sống động hơn rất nhiều!

Chuyện Đời Tôi

Chương 29

Tôi sáng ra, mang tâm trạng thất thiếu tới sở làm. Đờ đờ thiếu ngủ, không cách nào tập trung vào công việc nổi, cứ ngu ngơ, cơ hồ tựa kẻ mất hồn, tôi giống cái xác biết di động. Kỳ thực mọi chuyện tới giờ còn rất rối ren, mà tôi thì không biết phải tháo gỡ ra sao.

Bó hoa hồng sáng nay đã rụng cánh tả tơi và khô héo khủng khiếp, hoa hồng Ninh Tuấn tặng mang ý nghĩa thật đặc biệt trong ngày lễ tình nhân, cộng với lời nói quả quyết của Hàn My, tôi bắt đầu tin rằng Ninh Tuấn thật sự yêu tôi, chính vì yêu mới thành ra hận, đúng! đúng lắm! Chàng đâu hề muốn dầy vò tôi chẳng qua là tôi tự tưởng tượng, tự nhay cảm, giờ nếu có chàng ở đây thì chắc tốt biết mấy, tôi sẽ là người chủ động nói lời xin lỗi, nhưng không...không còn kịp nữa rồi, thực tế giờ chàng đã có vợ, tôi chua chát, lệ đọng vành mi. Tự nói với bản thân mình rằng " Bình, mi hãy thôi nhớ nhung về người ta, hãy xem người ta như một hồi ức đẹp" Nói thì dễ nhưng liệu có làm được không, khi hiện tại tôi mù mịt, tôi rơi vào trạng thái huyễn hoặc. Chính vì rơi vào trạng thái hư ảo mà tôi đếm sai không biết bao nhiêu lần bọc đầu kéo, khóa ép...Bà Quách soi mói hết mọi cử động của tôi, thấy tôi hôm nay chậm chạp khác thường bà đằng hán nhiều lần, rồi buổi trưa giờ giải lao bà gọi riêng tôi tới gần hỏi chuyện, khiến tôi càng thêm bất ổn

- Ngồi xuống ghế đi!

Bà ra lệnh, khiến tôi không thể không ngồi. Bà lại tiếp sau cái tia nhìn khó chịu:

- Mặc váy tới sở làm bất tiện lắm đấy, dễ gây sự chú ý sẽ mất tập trung

Quả thật là có hơi bất tiện, vương vịu. Tôi cúi gầm đầu không dám nhìn vào mắt bà, bà Quách chặc lưỡi:

-Lần sau đừng vậy nữa. -Bà nắm chặt hai tay tôi, rồi cười bí hiểm-giờ dì nói tới công việc nhé! công việc hôm nay con không mấy linh hoạt, dì biết chắc con hiện có chuyện gì buồn, nên cân đo đong đếm, số liệu tới giờ chắc chẳng mấy đúng so với thực tại nhập về. Mà số liệu không đúng báo cáo sẽ sai phạm, chịu trách nhiệm là người kiểm kê...dì gọi con tới nói chuyện là mong con lưu ý hơn trong vấn đề này. Khi đi làm, khi bắt tay vào việc mọi chuyện tình cảm cá nhân

gạt hết ra bên ngoài, có thể công việc mới hiệu quả
Bà nói một hơi không ngừng nghỉ, khiến tôi cũng lia lịa gạt đầu, có phần yếu sinh lý, chắc do giọng bà quá đanh thép, và sự giám sát quá nặng nề, cặp mắt cứ lăm le rơi từ phía khiến tôi mất hẳn tự nhiên. Trước mặt bà giờ là con bé ngồi khúm núm nghe diễn giải giáo huấn một vài kinh nghiệm thương trường như chiến trường, một khi xông pha ra trận mạc là không thể ngoáy đầu về gia đình. Tôi thật khổ sở, còn bà Quách thì có vẻ lẩn lút, cuối cùng bà cũng đi tới vấn đề chính, đầu tiên là những lời phiền hà than trách. Mà tất cả mọi lời nói đều trút hết vào chú Mười, nào là chú làm việc chểnh mảng, sai quy tắc, đi làm trễ, hàng tồn báo cáo không chuẩn, phát hàng thì tứ lung tung chẳng biết đường nào mò, chú làm bà rất mệt mỏi, và giờ bà muốn thay đổi muốn người kỷ tính vào cương vị của chú, nhìn qua nhìn lại bà thật sự chỉ thấy mỗi mình tôi có khả năng...

Bà càng nói tôi càng cảm thấy sợ hãi, và khi bà Quách quyết định giao nhiệm vụ mới cho tôi, tôi còn đang dè dặt định phản bác thì Quốc Bảo không biết từ góc nào chui ra đã can ngăn:

-Không được! Bình không được nhận công việc ấy!

-Kìa Bảo chưa tới giờ vào làm, con không nên tùy tiện vô kho, ra ngoài đi

Bà Quách cố tình xua đuổi, nhưng Bảo là một anh chàng gàn, lờ mờ bà một cái bèn ngót:

-Dì không phân biệt được sức con gái và sức con trai kém nhau như thế nào à? Bảo Bình làm sao có thể trông coi kho vải, cây vải còn nặng hơn cả cô ấy...

Bảo nói, làm tôi rùng mình, bà Quách vẫn chưa từ bỏ ý định, nên vẫn lên tiếng, có điều hạ thấp giọng, hơi nhượng bộ, nhưng chưa hẳn bà sẽ lùi bước, bởi qua mấy tháng làm việc, có tiếp xúc lẫn nhau tôi nhận ra bà khá là độc đoán, bảo thủ, lăm kỷ cương nhàm chán

-Dì đâu có bắt nó khiêng vác chỉ bảo nó làm hàng tồn và trông coi bù đổi của các chuyên thôi! việc khuôn vác đã có mấy đứa phụ kho rồi, lo gì ngại đồ mờ hôi

Câu nói đầy xúc ố, khiến Bảo gai góc mọc khắp người, miệng lưỡi Bảo cũng chẳng thua gì bà mấy:

-Vào kho vật tư mà không khuôn vác mới là chuyện lạ, chỉ ngồi tán gẫu chưa đầy năm phút là đã bị dì sẵn giọng mắng rồi, kho mà không có việc, là dì lại lo chạy đi tìm mấy việc tầm xàm, đại loại là dọn dẹp đồng rác rưởi mà mấy chuyên bày ra, làm việc chứ đâu phải đi làm khổ sai mà dì đầy đọa, dì làm riết mà đám công nhân không xin chuyển công tác thì nghĩ ráo trội

-Học đâu ra cái giọng lưỡn ngang tàng ấy - bà nghiêm mặt, vẫn giọng ra lệnh- việc này đã quyết để Bảo Bình đảm nhiệm, nếu cậu có thể đảm đương nổi thì thay thế cho Bình đi, tôi sẽ để Bình làm phụ tá cho cậu

-Bà rõ là ép người thái quá

Bảo cuộn nắm tay đấm xuống bàn thật mạnh, lần đầu tiên tôi mới thấy khí phách của Bảo ở nhiệt độ nóng chảy khó hòa tan, bao bức xúc đều dồn cả cho nắm đấm, Bảo chắc là ê ẩm ở tay lắm nên thấy cậu ấy đưa lên xuyết xoa, tôi thành ra đứng giữa thật ách nái, trong khi bà Quách trơ mắt nhìn, bà cũng lộ vẻ giận dữ rất đặc thù, cái giận dữ của những người nắm quyền, tôi khiếp vía vội nín áo Bảo, tôi sợ mọi chuyện sẽ không hay, biết đâu chiều nay trên chiếc bảng đặt trước cổng bảo vệ có tên của Bảo thì khổ, tôi định nói là tôi chấp nhận nhiệm vụ đó, nhưng Bảo đã lẹ miệng hơn tôi và với cái nhìn thách thức đầy ngạo nghễ, Bảo nói lời đầy khiêu khích

-Được, tôi thế chỗ cô ấy, xem ai chết ai cho biết!

Bảo bắt đầu trông coi kho vải từ đó, sau khi được chú Mươi bàn giao sổ sách, được bà Quách trong cuộc họp lãnh đạo bổ nhiệm, Bảo bắt đầu một chặng đường gay go khác.

Nội bộ kho ai cũng xầm xì to nhỏ, có kẻ cười mũi mỉa mai. Một kho vải to đùng do một thằng nhóc ốm yếu cai quản chẳng khác nào hành người ta tới chỗ chết. Vô tình chú Mươi trút nhẹ gánh giang san, chú hí hửng ra mặt, chú trở thành phụ kho, và trách nhiệm chỉ là chuyện nhỏ. Kể ra con người bà Quách thật đáng sợ, tôi cũng từ đó sanh ra ác cảm với bà, chính vì ác cảm mà những tháng ngày sắp tới tôi và Bảo làm một cuộc cách mạng chống đối điên cuồng, có thể nói khoảng thời gian làm ở kho vải là khoảng thời gian sống trong "địa ngục trần gian"

Công việc trong đây càng lúc càng bù đầu bù cổ, tôi và Bảo có những thảo luận riêng về cách cộng tác, quản lý, mà để có thể quản lý tốt thì trước tiên phải có một không gian sạch sẽ, thoải mái. Chẳng thể tưởng tượng nổi khi đặt chân vào kho vải, cái mùi ẩm mốc, dơ bẩn đã hắt ra, cái mùi được di chuyển từ bên kho dơi. Vâng! kho vải nằm sát vách kho dơi, và đối diện sát mí tổ Pha Cắt. Hai chúng tôi đã phải hì hục suốt mấy ngày để dọn dẹp, dọn dẹp cũng chẳng được yên phải lo chạy đi phát hàng và kiểm vải tốt bù đổi cho chuyên.

Thỉnh thoảng có một số mặt hàng không biết tên gọi hay hình dạng là Bảo lật đặt đi cầu cứu chú Mươi. Chúng tôi những ngày đầu ở bên đây dường như không có thời gian nghĩ ngợi, hết dọn dẹp lo chỉnh

đón sổ sách, bởi sổ sách chú Mười giao chưa được rõ ràng mấy, có nhiều con số đáng ngờ, dĩ nhiên là không thể nhận ra ngay lỗ hổng khi còn chân ướt chân ráo, nếu không nhờ vào sổ thông tin từ bà Quách với những vùng khoanh tròn bằng bút đỏ, có lẽ chúng tôi thật sự mù tịt.

Một mỗi trong công việc đã đành, tôi ra ngoài ái tình lại làm tôi khổ sở thêm. Nguyễn Văn Thắng dường như đã bắt đầu theo đuổi, không có ngày nào chàng không trông si trước cửa công ty, cứ mỗi độ tôi tan sở chàng vẫn lặng lẽ chạy rề rề theo sau, tôi thì cũng bắt đầu để tâm tới chàng, có điều là con gái tôi rất giữ kẽ, không thích tùy tiện, không thích dễ dãi, chính vì không có suy nghĩ thoáng nên tôi đánh mất Ninh Tuấn. Mà giờ Ninh Tuấn cũng ít làm tôi nhớ nhưng, có lẽ do công việc chi phối, và cái đuôi quái ác cứ đeo sát không rời, cho tới khi tôi chui vô nhà, chàng chỉ tần ngần dựng xe nuối tiếc.

Hết ngày này kéo sang ngày nọ chàng vẫn kiên nhẫn đợi chờ tôi, có nhiều buổi tối tôi bận tăng ca chàng vẫn tới chờ, có lúc tôi bắt gặp chàng uống cà phê để giết thời gian ở mấy quán cóc bên đường, sự tấn công của chàng ngày càng cuống nhiệt, khiến người ta không khỏi nao lòng, mọi diễn tiến đúng trình tự và bày bản khó lọt khỏi bao ánh mắt hiếu kỳ từ phía mọi người, kể cả Bảo, chị Dung, người trong kho...đôi khi chàng công khai tặng hoa, tôi khổ sở ra cổng bảo vệ nhận quà, tưởng tôi ghét hoa hồng thiệt, nên chàng chỉ tặng mỗi hoa mimosa, loài hoa tượng trưng cho tình yêu chớm nở, hoa màu tím tím, màu tím buồn như đôi mắt của tôi

Lần nào nhận hoa của chàng là lần đó cả công ty điều biết, tôi thật khó xử lắm, nhưng dần dà rồi cũng quen, dù có chút dư luận, thậm chí khắp xưởng còn theo dõi chuyện tình của tôi ví như "Lọ Lem thời đại mới", làm tôi khó lòng mà tập trung vào công việc, cứ tiến độ hiện giờ thật bất ổn, Bảo là người bạn tới phút này vẫn hiểu rõ về tôi nhất, Bảo không phản đối sự hiện diện của Thắng, tư tưởng Bảo cởi mở rất nhiều trong sự giao tế, Bảo mong tôi hạnh phúc và có một kết cuộc đẹp, không vì chuyện dĩ vãng mà dằn vặt, nhưng tuyệt đối chớ cả tin vào ai.

Chính có sự tác động của Bảo, tôi bắt đầu đón nhận tình cảm nơi Thắng. Bắt đầu học cách trân trọng mọi thứ, tập cách đối diện yêu thương, nhưng khổ nỗi người ta không chịu nói năng gì cả, cứ âm thầm lặng lẽ dõi theo cuộc sống tôi, khiến tôi đâm bối rối, à...có lẽ người ta sợ tôi lại thêm một lần xua đuổi người ta, sợ tôi giận bất ngờ và cấm người ta đừng làm phiền, nhưng người ta nào biết trái tim tôi đang tập rung động vì người ta.

Tôi quay lại với internet cũng bởi vì người ta thôi. Tình yêu thật lạ lùng, khi gần nhau thì lúng túng ngượng ngịu, thế mà khi chạm mặt trên máy lời nói lại trơn tru, con người cũng mạnh dạn theo từng nhịp gõ bàn phím. Ở hai đầu Enter mọi tâm ý đều có thể bày tỏ, nỗi nhớ nhung đều có thể bộc lộ. Và chàng bộc lộ tâm tư mình rất chân thành, chúng tôi thường chat với nhau vào các buổi tối, một tuần lễ tôi dành cho chàng ba ngày, còn mấy ngày khác để chàng lên kế hoạch hẹn hò. Cuộc hẹn hò đầu tiên là vào ngày 10 tháng 3.

Tôi nhớ mãi cái lần hẹn hò ấy, nhớ mãi cái ánh mắt đa tình, từng cử chỉ ân cần nhã nhặn. Vì là buổi tối, vì biết tôi đi làm về chắc chưa có gì bỏ vô dạ dày, nên chàng đã chờ tôi tới tiệm Phở Lệ nằm trên đường Nguyễn Trãi. Tiệm phở này khá lớn, khách lại rất đông, mà mấy cô phụ việc thì gần cả chục người.

Khi chúng tôi bước vào trong tiệm, chàng chọn chiếc bàn ở ngay góc tường, vì chỉ ở góc đó là còn chỗ trống thôi, lịch sự chàng kéo nhẹ chiếc ghế mời tôi ngồi, ngoắc người phục vụ lại chàng gọi hai xuất phở tái nạm lớn, chu đáo hơn chàng soạn đĩa muối, cho tương ớt vào chén vắt chanh, chàng thật tỉ mỉ từng chi tiết khiến tôi có cảm tưởng mình sắp trở thành đứa trẻ, và chàng là ông bố gương mẫu, so sánh ấy làm tôi không khỏi phì cười

-Em cười gì thế?

Chàng hỏi, nhìn chàng môi tôi lại cười rõ nét hơn, có lẽ đây là lần đầu tôi cười với chàng.

-Em cười em!

-Cười em...!

-Vâng, em thấy em giống đứa trẻ đang được bậc trưởng bối chăm sóc

-Trời đất! - chàng kêu lên, mặt xụ xuống- em chê anh già à?

-Hử - tôi há hốc mồm, Thắng đã hiểu nhầm ý tôi tai hại, nên vội khoát tay- em không có ý đó, em nghĩ mấy việc bày chén đĩa này nên để em làm, anh giành làm hết em ngồi không coi sao được

-Hà tất phải câu nệ - chàng cười nụ- em chỉ cần ngồi ăn là anh vui rồi!

Vừa lúc người phục vụ bê khai tới, trên khai hai tô phở bốc khói thơm phức, tôi hơi có cảm giác đói, nhanh nhẩu tôi tiếp tay người phục vụ bê xuống, nhưng chàng con nhanh nhẩu hơn giữ chặt tay tôi

-Coi chừng phỏng!

Rồi chàng bê xuống luôn, cô phục vụ cười mỉm chi hành động của chàng, làm tôi đỏ mặt, lần đầu tiên lại có người đối xử đặc biệt với tôi

,vừa vui, vừa xúc động, lần đầu tiên tôi được ăn tô phở ngon như thế, có lẽ vì tô phở đó có chứa tình cảm chàng, nên hương vị mới đậm đà.

Chúng tôi rời khỏi tiệm, chàng hỏi tôi còn muốn đi đâu không, tôi không biết, ngồi sau lưng chàng chỉ biết mỗi lắc đầu, chàng nắm tôi qua kính chiếu hậu, tôi biết nhưng giả vờ ngó mông lưng, phở xá ban đêm cũng có sức hấp dẫn của riêng nó, đẹp mê hồn với muôn sắc đèn ne-on, các cửa hiệu, siêu thị, tiệm áo cưới, thời trang làm thành phố thêm trẻ ra, chàng chở tôi chạy lòng vòng quận 5 sau đó không hiểu vì sao chàng trở đầu xe chạy về phía Tùng Thiện Vương, thẳng tiến lên cầu Nhị Thiên Đường, tôi định hỏi chàng sẽ đưa tôi đi đâu, nhưng tôi ngại hỏi vì làm thế sợ chàng nghĩ tôi hoài nghi lòng chàng, đành thôi im lặng.

Chiếc xe chạy xuống chợ Bình Đăng, biết bao nhiêu chỗ chàng không dừng lại nè ngay Karaoke Hàn Châu mà dừng, rõ khổ! tôi thú thật hết cả tâm trí vui vẻ, bởi nơi đây tôi từng đào huyệt chôn chặt mối tình mình, chàng chở tôi tới đây chẳng khác nào gợi khơi trong lòng tôi chuyện cũ xa xưa. Nhưng chàng chỉ vô tình chứ chẳng cố ý, cái chuyện cũ xa xưa tôi nào có kể cho chàng nghe đâu, chàng chỉ tình cờ tới đây, không mục đích, mà cũng chẳng chủ trương, tất cả ngoài ý muốn

-Vào thôi em!

Văn Thắng giục, tôi lúng túng, ái ngại nhìn cái biển hiệu, sau đó xét nét hỏi chàng:

-Phải vào đây thật à?

-Anh xin lỗi- chàng tiu nghịu, lắp bắp nói, vội vã nói, vội vã phân trần-đáng lẽ anh phải đưa em tới một chỗ khác thơ mộng, thoáng mát, và an toàn, anh sẽ đàn và hát cho em nghe, tiếc là anh không có mang đàn theo trong lúc này, chỉ có vào trong đó mới có thể hát cho em nghe, tuyệt đối anh không có dụng ý nào khác ngoài việc hát cho em nghe

Thấy chàng hiểu lầm tới mức sâu sa quá, tôi vừa buồn cười, vừa tội nghiệp, mà cũng vừa xúc động, xúc động cho sự chân thành, trong giây phút ấy tôi chủ động nắm tay chàng kéo đi, bước chân tôi mạnh mẽ, và Ninh Tuấn đồng thời trong phút ấy là một hồi ức bốc hơi.

Băng ghế salon dài, phòng rộng, một chiếc bàn to tròn đặt ở giữa, chỉ mỗi hai người thôi thì thật phí. Vả lại Văn Thắng cố tình ngồi giữ khoảng cách với tôi, chàng muốn tôi có sự an tâm về chàng, mà tôi rõ ràng cũng có chút an tâm đó chứ, nên khi nghe chàng bảo chọn nhạc tôi đã hưởng ứng ngay, tôi chọn cho mình bản "Mặt Trời Bé

Con" trong khi chàng lại chọn riêng bản "Khúc Hát Đồng Quê". Chúng tôi luân phiên chọn bài hát, dường như rất tiết kiệm câu nói, chúng tôi chẳng trao đổi với nhau gì nhiều, ngoại trừ chàng mời tôi uống nước suối, ăn trái cây lạnh ra, không gian còn lại chúng tôi dành để thưởng thức giai điệu lẫn nhau. Tâm hồn chàng lúc bấy giờ một nửa đã thuộc về âm nhạc. Giọng chàng khi cất lên khiến người ta không khỏi suy gẫm về cuộc đời, về hồi ức, kỷ niệm chầm chậm hiện về trong tình yêu đánh mất, thất lạc. Chàng chọn cho mình dòng nhạc trước giải phóng, tôi chọn cho tôi dòng nhạc quê hương trữ tình, ánh mắt chàng đọng muôn nghìn giấc mơ, đôi mắt tôi ngàn ý thơ sáng loé. Cuộc đời qua cái nhìn của tầng lớp người lãng mạn là thơ, là nhạc, là tranh thủy mặc, là thiên đường của những nụ hôn

*"Cao Cao bên cửa sổ
Có hai người hôn nhau
Đường phố ơi hãy im lặng
Để hai người hôn nhau
Chim ơi đừng bay nhé
Hoa ơi hãy tỏa hương
Và cây ơi lay thật khẽ
Cho đôi bạn trẻ
Đón xuân về*

....

*Ôi hạnh phúc cô đọng ấy
Đơn sơ mà thắm nồng
Tình yêu của người lính
Lắng sâu những cháy bỏng
Tạm biệt rồi vẫn đọng những nụ hôn"*

Tình yêu đâu chỉ có oán hờn với khổ đau, đâu phải toàn nước mắt với ly biệt, mà tình yêu cũng có lúc ngọt ngào lắm chứ, ngọt ngào như khúc hát "Mùa xuân bên cửa sổ". Văn Thắng đã mở toang cửa lòng tôi để mùa xuân tràn vào, và không hiểu sao tôi lại có ý nghĩ rồi con người này có lẽ sẽ là mùa xuân cuối cùng của cuộc đời mình.

Chuyện Đời Tôi

Chương 30

Không biết suy nghĩ thế liệu đã đúng chưa? dù cố không cho lòng nghĩ ngợi chuyện ngày quá khứ, chuyện ngày quá khứ vẫn cứ đeo bám tôi, chiếc bóng Ninh Tuấn bao phủ sự day dứt, tôi hiểu mình còn xem trọng tình xưa quá, tôi sợ mình có cảm tình với Thắng rồi, sẽ không phải với Tuấn, còn Hàn My, Hàn My sẽ nghĩ tôi ra sao, một con người dễ chuyển biến, dễ thay đổi, Tuấn yêu tôi là một sai lầm, tôi yêu Tuấn là đùa giỡn, thật sự tôi nào có đùa giỡn, tôi chẳng qua là cẩn trọng với ái tình, và ái tình giờ lại mang Thắng tới đời tôi, một con người chân thành làm sao tôi nở tâm từ khước.

Thế là tôi mang một bầu tâm sự thật mâu thuẫn, tôi đắn đo mãi, cuối cùng tôi quyết định đem hết nỗi lòng ra bộc bạch với Bảo. Bởi tôi biết chỉ có Bảo mới có thể cứu tôi thoát khỏi u mê, chỉ có Bảo mới cho tôi một nhận định sáng suốt, nên qua ngày hôm sau, khi gặp mặt Bảo tôi đã nói hết điều tôi suy nghĩ trong lòng, Bảo chăm chú nghe, nghe xong gật đầu, cười cười, vỗ vai tôi, nghiêm giọng:

-Bạn đừng có mãi nghĩ về con người ấy nữa, đâu có gì hay ho khi mình phải sống dần vật, hãy quên hết đi Bình, hãy cho mình thấy lại niềm vui, đời người có bao nhiêu mùa xuân...Bình cần hiểu hoàn cảnh thực tế hiện giờ, Ninh Tuấn không còn là chàng trai độc thân, mà Bình cũng đâu còn là người yêu của anh ta, hai người đều lớn hết rồi, ai cũng đều có lối suy nghĩ của riêng mình, Tuấn đã chọn lựa hôn nhân, Bình cũng nên quyết định cho bản thân, ít nhất là một tình yêu mới!

-Nhưng...-tôi đau khổ nói- cứ hễ ở bên Văn Thắng, Bình cảm giác Ninh Tuấn cứ quanh quẩn đâu đó rình rập.

-Đó là ảo giác, đôi khi ta để hình bóng họ cắm sâu vào lý trí quá sẽ phát sinh ra nhiều ảo giác, mà để loại bỏ thứ ảo giác dễ gây thương tổn này chỉ còn cách...

Bảo thở dài, ánh nhìn đầy ái ngại, khiến tôi không khỏi căng thẳng thần kinh, tôi vội hỏi:

-Cách nào? cách nào hở Bảo? ông làm ơn nói nhanh đi!

-Thú thật với Văn Thắng, kể rõ hết về quá khứ của mình, chỉ có thể tâm tư mới nhẹ nhõm

Tôi bất ngờ khi nghe Bảo nói, lời Bảo nói rõ ràng rất hữu lý. Khi yêu ai đó thật lòng, thì yêu luôn cả quá khứ họ. Khi yêu ai đó thật lòng, thì phải chung một hướng nhìn với họ. Tôi dè dặt:

-Phải làm như thế thật à? rồi dường như không thể kiềm nén hết cảm xúc, tôi quần trí nói năng loạn xạ- như thế liệu có ổn không? Thắng sẽ không bị tổn thương chứ? tôi sẽ không còn day dứt chứ? liệu khi

nói hết sự tình, tôi còn có đủ can đảm để yêu Thắng không? tôi...
-Đừng làm mình rối lên, cần bình tĩnh trong mọi vấn đề, nếu Thắng thật sự muốn làm một điểm tựa cho Bình, anh ấy cần phải hiểu và thông cảm điều mà người anh ấy yêu chia sẻ
Người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn người trong cuộc.
Bảo muốn tôi có sự dứt khoát. Riêng về cá nhân tôi, tôi cũng không muốn lừa dối chàng, tôi không muốn che đậy về một mối tình ảo.
Thời gian là thước đo lòng người, tôi tin rồi thời gian sẽ không làm tôi thất vọng, nếu Văn Thắng đến với cuộc đời tôi do số phận an bày, do chỉ thị của ái tình, thì tôi đâu có quyền chối bỏ...

Buổi chiều cùng ngày, tôi điện thoại cho chàng, tôi hẹn chàng gặp nhau ở chỗ cũ, tôi muốn nói trắng hết sự thật, tôi không muốn biến mình thành một kẻ đê tiện, biến chàng thành con rối, lợi dụng sợi dây tình cảm liên tưởng một người con trai khác quả là vô liêm sỉ. Mà sao dạo này tôi suy nghĩ về chàng nhiều thế, càng suy nghĩ về chàng, càng đau khổ khi nhớ tới Ninh Tuấn. Người đàn ông chỉ tình cờ biết qua net, và trực diện bên ngoài có một lần, vậy mà hình dung khó mờ phai.

Tôi thần thờ tới điểm hẹn. Chỗ cũ chính là cột đèn giao thông, nơi có hai chiếc cầu nối liền nhau, chàng đã ở đó tự bao giờ, gặp mặt tôi nụ cười chàng rộ nở, trong khi tôi ử dột, ơ thờ đặt người ngồi phía sau xe chàng

-Hôm nay, em đi làm có vui không?

Thắng quan tâm hỏi, tôi đáp qua loa:

-Bình thường!

-Bình thường mà sao anh thấy em có vẻ mệt mỏi

-....

-Em đừng cố sức quá, đừng thức khuya thức hôm, và hạn chế sử dụng não, tóm lại em cần phải ăn uống điều độ và ngủ đủ giấc, như thế người mới khoẻ mạnh, cân đối

-Bộ em bây giờ tẻ lắm à?

Tôi vô thức hỏi, chàng lắc đầu:

-Với anh em không bao giờ tẻ cả, có trách là trách anh gặp em quá trễ

-Anh nói gì lạ đời vậy...

-Thiệt mà, nếu gặp em sớm chừng vài năm, anh sẽ chăm sóc em về mọi mặt, có dinh dưỡng tốt thì tinh thần mới lạc quan

Ngữ điệu của chàng chẳng khác nào bảo tôi là con nít, ám ức tôi hờn dỗi:

-Em biết cách tự quản, không cần anh bận tâm
-Lại lấy rồi- chàng cười- thôi cho anh xin lỗi- rồi chàng pha trà- chẳng hay cô nương muốn tại hạ chở đi đâu nè!
Tôi bấy giờ mới sực nhớ ý định của mình gặp chàng ngày hôm nay là gì? nên buồn đáp:
-Tới nơi nào có thể thoải mái cho cả hai
Chàng gật nhẹ đầu, chàng chở tôi tới tiệm kem "Bạch Đằng", Sài Gòn ban đêm xa hoa mà tráng lệ, nhưng tôi không còn tâm trạng quan sát cảnh trí xung quanh, tôi lầm lũi bước theo chàng như một cỗ máy.
Chúng tôi chọn chỗ ngồi ở tầng trệt, sát cửa sổ, trên bàn một bình hoa nhỏ, trong bình cắm một đóa hồng nhung đỏ, tôi không ác cảm gì với loài hoa này, nhưng Thắng cứ ngỡ tôi không thích, nên nhân lúc gã bồi mang menu tới, chàng bảo dọn ngay lọ hoa phiền phức này, khiến gã bồi ngỡ người chẳng hiểu chi, nhưng gã vẫn răm rắp làm theo sự sai bảo của chàng
Sau khi đã gọi xong thức uống, trong khoảng thời gian ngắn chàng dành tất cả mọi ánh nhìn cho tôi, từ dò xét thái độ, chuyên chú, tới sự triu mến yêu thương, trong ánh nhìn của chàng còn chứa vô vàn lo lắng, hồi hộp...có lẽ vì câu chuyện tôi sắp sửa kể cho chàng nghe đây. Vâng! một câu chuyện mà tôi thiết tưởng mình sẽ vui sâu nó trong lòng mãi mãi
-Bình, anh linh cảm có điều gì đó không hay? -chàng nhả nhận trong từng lời ăn tiếng nói- anh hiểu mình chưa có dịp cho em biết về thân thế cũng như địa vị hiện giờ của anh, cũng như anh chưa biết gì về em, ngoài công sở, nơi em sống, nick chat...hầu như chúng ta chưa từng đối diện và đi sâu vào nội tâm, anh rất sợ mình tự xây khoảng cách cho nhau- chàng trườn người về phía trước bưng lấy mặt tôi, nhỏ nhẹ chàng cười bảo- anh sẽ không bao giờ lừa dối một cô gái thánh thiện như em!
-Thánh thiện! tôi lắc đầu trong khi chàng trở về vị trí ngồi của mình- em không thánh thiện như anh nghĩ đâu! tôi buồn bã đáp, không đợi chàng có chút phản ứng, tôi đi thẳng vào vấn đề- em là đứa con gái rất xấu xa, Thắng sẽ phải hối hận khi yêu em bởi vì em sẽ rất ích kỷ, anh sẽ khó chịu vì sự bắt đầu vô lý này, nhưng nếu em không nói ra hết sự tình thì em cũng không thể yên lòng.
-Không, anh tuyệt đối không hối hận, bởi em chính là người buổi đầu tiên làm tim anh đập mạnh, đáng vẽ em trong buổi khiêu vũ ngơ ngác anh không thể nào quên...
-Đủ rồi đó anh Thắng- tôi cắt ngang lời chàng, tôi xúc động nói- hãy nghe câu chuyện em sắp kể đây, em...em không muốn mình thành

kẻ giả dối, nhất là với một người chân thành như anh.

Chàng gật gù, rồi ngoan ngoãn yên lặng, trầm ngâm, lời tôi kể ngậm ngùi như chính chuyện buồn trong dĩ vãng của tôi:

-Hơn một năm trước, sau khi chuyện tình cảm ngộ nhận giữa em và một người có vợ kết thúc, em gặp và quen biết Ninh Tuấn qua thế giới ảo. Ninh Tuấn là một người sống thực tế, ghét gian dối và luôn mong tìm một người bạn đời chân tình. Đáng lẽ Tuấn và em sẽ không quen biết nhau đâu, nếu không có sự tham gia của bạn em. Tuấn biết bạn em sớm hơn em độ một tháng, trong khoảng thời gian một tháng họ đã trao đổi thơ từ, ngôn luận, dường như không có bài nào của nàng gửi lên mà chàng không đáp trả, bạn em lúc ấy chẳng có tình ý gì đâu, nhưng Tuấn thì phải lòng cô ấy mất rồi. Có rất nhiều chuyện khác nữa nhưng em không thể kể hết trong một ngày một buổi, anh thông cảm nhé!

Chàng lại gật gù, tôi lại tiếp tục câu chuyện đau thương:

-Em hiểu tâm tình của Tuấn, nên em đã nhảy vào trong cuộc đóng vai trò của bạn em, em đã post nhiều bài thơ khơi gợi tình cảm, em đã gửi nhiều lời khiến Tuấn không khỏi choáng, em biết lúc ấy Tuấn cho rằng em cũng đã phải lòng chàng, nhưng anh ơi, ai biết được cái trò đùa vớ vẩn thuộc dạng lang mang, sau này lại trở thành một tình cảm rất thật. Em đã yêu Tuấn, và Tuấn cũng yêu em, em nhận định rõ được vấn đề qua những tin nhắn của chàng, hầu như ngày nào Tuấn cũng gửi tin cho em, và như không dần được thương nhớ Tuấn đã hẹn em gặp mặt, nhưng lần nào...em cũng chối từ chàng...

Tôi ngậm ngùi, Thắng vẫn yên lặng, ánh nhìn chàng càng lúc càng dán chặt vào tôi hơn, khiến tâm tư tôi trần trụi, chàng đang xé toạc cõi lòng tôi chăng? tôi cay đắng nói:

-Em lúc ấy rất sợ phải gặp Tuấn, em lúc ấy ngu ngốc, em không biết đó chính là cơ hội, em chỉ đơn giản nghĩ cần phải có thời gian, cần có thêm thử thách, kỳ thực em đã vô tình tự giết chết tình cảm mình, rồi cơ hội cứ nối tiếp cơ hội, tới lúc em cảm thấy mình đã thật sự thông suốt thì dùng đẩy câu chuyện sang một cục diện khác, bạn em đã thẳng thừng ra gặp Tuấn, thế là họ chính thức quen nhau, và em trở thành người thừa thải, em dù nói thế nào cũng chẳng thể oán hận ai, bởi em sai, sai ngay từ lúc đầu anh à!

Thắng hớp một ngụm cà phê, thuận tay chàng mút một thìa kem đưa trước môi tôi, nhưng tôi lắc đầu, đôi dòng lệ tự dưng trào ra, làm

Thắng hoảng cả lên:

-Bình, em sao thế?

Chàng lấy khăn giấy đưa cho tôi, tôi đón nhận, vừa chậm lệ vừa kể tiếp:

-Em quả thật đau khổ, em nghĩ mình nên bỏ cuộc, nhưng rong ruổi làm sao chúng em có dịp nói chuyện với nhau ở yahoo, tình cảm thêm một lần day dưa, tới nước này em đã dám khẳng định mình đã yêu rất nghiêm túc, có điều ảnh cứ nghĩ người chat với ảnh là bạn em, vì quá phần uất em dần để lộ rõ chân tướng, và em nói với Tuấn em sắp lấy chồng viết kiều, Tuấn tin đó là thật nên đã hết lời khuyên em, em nghĩ lý do ấy sẽ khiến Tuấn nhẹ lòng mà ở bên Hàn My, có dè đâu Tuấn đem lý do đó thành cớ để hận thù em - tôi rầm rức khóc- nhưng mà Tuấn đâu biết em đau lòng khi phải bị chàng dày vò, ám ảnh, cả trong những giấc mơ Tuấn như oan hồn cứ từng đêm hiện về, hiện về chỉ để gây thương nhớ, chính vì có sự tồn tại của Tuấn mà trái tim em không thể tồn đọng thêm bóng ai -tôi xét nét nhìn chàng- anh Thắng...- tôi thú nhận- tới tận giờ phút này em chẳng biết anh là gì trong cuộc đời em?

Thần sắc Văn Thắng chợt thay đổi, diễn biến của câu chuyện không làm chàng hoang mang, trái lại chàng còn điềm tĩnh hỏi:

-Hiện giờ hấn sống thế nào rồi?

Tôi không thể giấu chàng, dù rằng lòng đôi chút lưỡng lự:

-Anh ấy đã lập gia đình...

-Với cô bạn Hàn My?

-Không, với cô gái khác

-Vậy thì chẳng có việc gì phải lo

Văn Thắng cười thật to, làm mấy bàn khách chú ý, tâm tình tôi càng thêm thấp thỏm, ly kem đã tan chảy từ sớm, giờ muốn động muỗng vào e không thể nhâm nhi, nên tôi đành cụp mắt, đành im lặng, đành bỏ mặt chàng... muốn ra sao thì ra. Một bàn tay đặt nhẹ lên vai tôi, mùi nước hoa hiệu Romanno phản phức xung quanh, tôi biết chàng hiện ở gần tôi lắm, tôi cảm nhận tóc chàng đang rũ xuống tóc tôi, đầu chàng hiện cúi thật thấp, môi chàng chạm ngay vành tai, lời chàng như gió nhẹ luồn vào não bộ, lời chàng khiến tôi mặt đỏ ửng:

-Anh yêu em, anh chấp nhận tất cả, dù trước kia em có làm gì tội tệ hay đáng trách, anh không màng. Bình, hãy để anh xoa dịu nỗi đau của em.

Tôi ngoáy đầu ra sau, ngược lên, nước mắt còn đọng trên mi tới giờ chưa khô ráo, nhìn chàng tha thiết:

-Anh không hối hận chứ?

-Sao lại phải hối hận?

-Bởi...em không có gì tốt cả!

-Anh không nghĩ thế!
-Em học rất dốt
-Đó không phải là một lý do chính đáng
-Em là đứa con gái vô dụng
-Anh thấy em ẩn chứa rất nhiều năng khiếu
Chàng làm tôi bối rối, bực cái tánh khí bướng bỉnh của chàng, tôi nói gàng:
-Anh yêu tôi cả khi trong lòng tôi không có hình bóng anh...?
Kỳ thực giờ chàng mới biểu đạt chút phản ứng khó xử, chàng gãi gãi đầu, và nhìn tôi rất lâu, cuối cùng chàng cũng quả quyết bảo:
-Thời gian sẽ làm tàn phai mọi thứ! nếu anh có thể làm niềm vui thỏa lấp sự bi thương trong lòng em, anh bằng lòng tất cả, khi yêu nhau là mong nhau hạnh phúc, đâu hạnh phúc chỉ là lời nói dối anh cũng vui, Bình à!
Mắt tôi mở to, lời chàng chẳng khác gì ý chỉ thần linh, thần trí tôi hoàn toàn bị lời chàng chi phối, mê hoặc, lệ lại chảy dài, tôi từ từ đứng lên, quàng tay qua cổ chàng, nụ hôn đầu của tôi thuộc về chàng. Tháng ngày sau là thiên đàng vĩnh cửu, dù tháng ngày sau sóng gió có tràn về...

Chuyện Đời Tôi

Chương 31

Chúng tôi chính thức bước vào mùa yêu đương
Từ khi kể hết ngọn ngành cho chàng hiểu tâm sự tôi, cõi lòng chợt nhẹ nhõm hẳn đi, niềm vui cũng bừng tỉnh, sau những giờ làm việc căng thẳng đầu óc lẫn tay chân, là chàng đưa tôi đi khắp nơi trong thành phố giải trí, lúc thì chạy ra sông Sài Gòn hóng gió đêm, khi lại tới rạp Cao Thắng xem phim, rồi rãi thừa thời gian lại tới Nguyễn Văn Cừ uống cà phê ở quán RiTa, đời sống tôi hiện giờ chẳng khác gì giới thượng lưu lắm bạc nhiều tiền, sống rất ung dung tự tại, mà tất cả những quang cảnh hào nhoáng, lịch sự, trang nhã này đều do Thắng mang đến. Những nơi tôi nghĩ cả đời chắc chẳng bao được đặt chân vào, thế mà tôi đã nghiệm nhiên vào, có lúc tôi còn được vào cả mấy tiệm thời trang sang trọng bậc nhất Sài Gòn, thỏa sức mà ngắm, được phép đưa tay sờ mà không ai vắn vẹo, tôi có thể ướm thử những bộ áo lộng lẫy này mà không sợ bị phản nản, trái lại

còn được đón mời kính cẩn. Thế giới xung quanh chàng đôi khi tôi phát giác chúng xa lạ với mình quá, chàng sống rất đầy đủ từ vật chất tới phương tiện, nhưng điều lạ lùng chàng không hề đi làm mà vẫn có tiền tiêu xài. Lòng tôi rối như tơ vò, tôi nghĩ ngợi lung tung, sợ chàng vì tôi mà đi vay mượn nợ, nên những món quà chàng tặng tôi điều khước từ cả, tôi không đòi hỏi gì ở chàng, chỉ mong chàng chân thành với tôi là đủ.

Vài tuần gần gũi, vài tuần lặn ngụp trong bể ái, chàng trong mắt tôi giờ dễ mến hơn nhiều, qua đó tôi cũng biết được đôi điều về chàng, lời nói của chàng sao có sức mạnh diệu kỳ, có thể làm tôi tin tưởng ngay, bao ngờ vực tiêu tan, tôi được biết chàng sống ở thành phố có một mình, gia đình chàng một nửa tản mác ngoài Hà Nội, một nửa di dân sang Pháp định cư, trong số những người di dân có cả mẹ chàng, riêng cha chàng mất từ khi chàng học xong trung cấp, chàng tốt nghiệp và đi làm cho một lò bánh mì của người pháp ở Nguyễn Tri Phương, nhưng chỉ vài năm thì công ty giải thể, thế là chàng thất nghiệp, sống nhờ vào tiền trợ cấp của anh chị em, thỉnh thoảng lại giúp mấy đứa bạn tây mua đồ gia dụng từ Việt Nam qua Pháp buôn, nên cũng được chi khá bọn tiền...Chàng kể rất nhiều điều khác nữa, nhưng tôi với những việc cá nhân người khác ít bao giờ xen vào. Rồi một hôm, sau khi từ Cao Thắng tới Hỏa Diệm Sơn thưởng thức món bít tết, chàng ngỏ ý muốn đưa tôi về nhà chàng. Tôi bị lời mời chàng làm bối rối, đắn đo, tôi không biết phải làm sao, vả lại đến nhà đàn ông vào ban đêm sẽ mất hết đứng đắn, nét na của người con gái, thành thử tôi đành từ chối khéo

Tôi từ chối, lòng chàng buồn không ít, nhưng những lần gặp gỡ kế tiếp chàng không đá động gì tới việc mời tôi về nhà nữa. Có lẽ Thắng là người hiểu chuyện, Thắng biết hoàn cảnh thật tại của hai đứa vẫn chưa tới mức phải tiến xa đến thế. Thời gian bên nhau vẫn đều độ, chiều nào chàng cũng kè tôi từ sở về nhà, tôi vào nhà rồi chừng dăm mười phút chàng lại gọi điện thoại di động cho tôi, món quà của anh Thanh giờ đây mới thực sự mang đầy ý nghĩa.

Thắng lo cho tôi từng chút một, khoảng thời gian bên Thắng tôi căng đầy nhựa sống, căn bệnh thiếu màu bị đẩy lùi, mặt không còn vẻ tái xanh, mà hồng hào đỏ ửng, chắc tại chàng cho tôi ăn uống đủ chất. Ngày nào không chat chít là hẹn hò, chúng tôi dành nhiều thời gian cho nhau, có hôm tôi đánh liều xin giấy phép ở công ty, nghĩ việc trốn đi chơi với chàng, chúng tôi đi xem phim, rồi lang thang vùng ngoại ô, có biết bao nhiêu chuyện để nói, có biết bao nhiêu dự tính để làm, sự thay đổi giờ giấc và tự do cá nhân của tôi phóng khoáng đến độ mẹ

tôi một ngày không dần được sự tò mò phải lên tiếng hỏi:

-Bình, con có bồ rồi à?

Lời mẹ như sét đánh ngang tai, tôi không biết phải trả lời làm sao, việc quan hệ bạn bè của tôi ít khi mẹ xen vào lắm, nhưng còn lần này tôi nghĩ nếu nói cho mẹ biết, không chừng mẹ có thể phản đối tôi quen chàng, bởi tính mẹ tôi thiếu thiện cảm với những người ăn không ngồi rồi, riêng Thắng...chàng là một người tốt, có điều sự nghiệp ở mức dặm chân, dẫn đo tôi phớt lờ bằng một nụ cười tươi tỉnh, rồi lặng lẽ chuồn đi vào buồng.

Cảm giác yêu đời khiến tâm tư thoải mái, tôi lại rì rọ viết thơ, những bài thơ buồn, nỗi buồn được tắm mình trong hạnh phúc, cũng trở thành niềm vui đột biến, tôi đắm chìm theo cảm xúc vô bờ, tôi nghĩ về Thắng, tôi viết thơ dành riêng cho Thắng, quá khứ ời, xin vĩnh biệt mi!

Mới hôm qua người hãy còn xa lạ
Mà hôm sau thân thiết tựa bao giờ
Ta nhớ rõ đôi mắt rưng vàng thơ
Người ấy cười thoáng hồn ta xao xuyến

...

Tình cảm quả thật phức tạp, nhiều khi rắc rối khó hiểu, đến lạ lùng. Mới hôm qua, Ninh Tuấn là của tôi, tôi là của Ninh Tuấn, mới hôm qua còn vui vẻ, háo hức họa vắn đối ẩm, còn nhung nhung, nhớ nhớ...vậy mà hôm nay mọi thứ đã xa vời. Tình cảm tôi giờ dành riêng cho Thắng, sao có thể như thế được nhỉ? tôi không dám tin nỗi rằng mình đang dần dần thay đổi tâm trạng, mà tâm trạng cơ hồ giống chú sâu một ngày chợt hóa thành bướm bướm đủ màu sắc sỡ, tôi cảm thấy Thắng bước vào cuộc đời tôi ngày một thêm rõ nét. Đang lúc tôi quyết định sẽ dành trọn trái tim mình cho chàng, thì xảy ra một chuyện, mẹ chàng từ Paris về thăm cố hương, chuyến đi này không biết kéo dài bao lâu, nhưng qua giọng nói úp úp, mở mở trong diện thoại của chàng tôi hiểu bà về đây là lo chuyện thành gia cho anh, thăm dò cuộc sống anh, rất có thể bà sẽ đem anh đi theo bà, mà nếu thật sự những gì tôi tiên liệu là đúng, thì tình yêu của chúng tôi hiện đang bị đe dọa.

Sáng chủ nhật, ngày 22, tháng 5 chúng tôi lại hẹn nhau. Vì là chủ nhật nên chúng tôi hẹn nhau từ rất sớm, từ lúc ông mặt trời còn chưa thức dậy nửa kia. Mà mọi nguyên do đều tại Văn Thắng hết, chàng bảo thời gian bên nhau lúc nào cũng ngắn ngủi, trong khi tình yêu thì cứ hể cách nhau năm phút, tắt thì cả thế kỷ trôi qua. Thành thử tranh thủ hẹn nhau sớm, được bên nhau cả ngày, xem chừng còn chưa

đủ, trừ phi sống cuộc đời chồng vợ, có thể chàng mới an tâm là tôi chưa bị ai cướp mất.

Chàng làm tôi có cảm giác ngọt ngào, nhưng tôi lại rất thích thú, dù sao thì làm người vợ tốt vẫn khỏe hơn đi làm công nhân. Ngạc một nỗi chàng chưa có sự nghiệp, lấy nhau chỉ tổ làm gánh nặng cho nhau, mà mới 22 tuổi lấy nhau với tôi là quá sớm, mà chưa chắc gì mẹ tôi lại đồng tình, nghĩ thế tôi đành tản lờ vấn đề này với chàng. Rồi buổi sáng tinh mơ, chàng đón tôi ngoài đầu hẻm, vừa gặp tôi như không kiềm chế được sự thương nhớ chàng đã ôm chầm lấy tôi không suy tính, vì là chỗ gần nhà, nên tôi hơi bị ngại, nhẹ đẩy chàng ra, tôi khẽ trách

-Đi mau, mẹ em trông thấy thì khốn khổ cho em mất!

Lần nào, tôi đem mẹ ra làm phương án thoái lui, là chàng luôn giã nảy:

-Mẹ có thấy thì đã sao? dù gì em cũng đâu còn nhỏ, và anh cũng đâu phải là chưa hiểu chuyện. Mẹ có thấy, anh sẽ xin mẹ tác hợp chuyện đôi mình.

-Lại nữa rồi, thôi chuyện này tạm gác lại, giờ anh định đưa em đi đâu nè

Tôi phụng phịu, khiến chàng không dẫn được, nhanh như chớp đặt gọn nụ hôn lên môi tôi. Quá bất ngờ tôi vung tay lên, bản năng thôi, tiếc là đưa tay bẹo nhẹ chóp mũi chàng, rồi ngoan ngoãn ngồi sau yên xe chàng, mặc tình chàng muốn đưa tôi đi đâu thì đi. Chạy được một đoạn khá xa, chàng ngoáy cổ về sau, cạ đầu vào trán tôi, nói yêu:

-Em không ôm eo anh à?

Mắt tôi mở to, trừng chàng, chàng hôm nay bạo gan thiệt, nỗi đoá tôi đánh thùm thụp vào lưng chàng, chàng chỉ cười, cánh tay trái chàng khéo léo lòn ra sau chụp tay tôi, đặt tay tôi vòng qua hông chàng, mắc cỡ tôi giấu mặt mình lên áo chàng, lưng chàng rộng quá, yên bình quá, âm áp quá, mùi nước hoa Romanno phảng phất làm tôi như tê dại, như chú mèo mướp bị thuần phục tôi khó lòng nhe nanh vuốt với chàng. Bây giờ mới thật sự đúng khuôn mẫu của những kẻ yêu nhau rồi, tự nhiên, thân mật, như thế mới không còn khoảng cách.

Nơi chàng đưa tôi đến là Việt Nam Quốc Tự, ngôi chùa có truyền thống lâu đời, với tòa tháp chín tầng uy nghiêm, ngôi chùa nằm ở đường 3/2, chùa khá lớn, phật tử cũng đông. Tôi ngờ ngác không biết trong lòng chàng có dự tính gì?

Chàng cho xe vào chỗ gửi bên hông chùa, rồi sau đó xiết chặt tay tôi kéo vào trong, tôi liền thoáng hỏi chàng:

-Hôm nay đưa em lên chùa cầu duyên à?

-Cần chi phải cầu duyên, khi duyên đang ở trước mắt

-Thế thì sao lại đưa em đến đây?

-Em không thích hử?

-Không, chỉ là không hiểu nổi trong lòng anh đang suy nghĩ gì

Chàng xoay người, chụp lấy bờ vai tôi, lúc này chúng tôi đang đứng gần chánh điện:

-Anh đang nghĩ quen em là phúc hay là họa

Câu nói vừa thoát khỏi cửa miệng chàng, mặt tôi bỗng bí xị:

-Vậy em là phúc hay là họa? mà phúc là thế nào? họa là thế nào?

-Họa là anh đã để hình bóng em mọc rễ thật sâu trong tim. Còn phúc là cảm ơn trời phật cho em đến với cuộc đời anh.- Thắng đưa tay nâng cằm tôi lên, giọng chàng nhiệt thành- Hôm nay đưa em tới đây cũng để cầu xin ơn trên đừng bắt Bảo Bình của anh đem trao cho người khác...người khác nữa!

-Anh yêu em nhiều vậy sao?

Tôi xúc động hỏi trong khi chàng loay hoay đi tìm ống nahan:

-Không biết là yêu nhiều tới đâu, chỉ thấy không muốn vượt mắt em Nhoen miệng cười, chàng chia cho tôi ba nén nhang trầm đã được chàng đốt bằng chiếc bật lửa mang theo, Thắng không biết rượu chè là gì? nhưng chàng có thói quen hút thuốc rất nhiều, đôi khi thấy chàng hút tôi không hài lòng chi mấy, nhưng suy cho cùng dù sao chàng cũng là đàn ông. Cảm thông cũng là một nhẽ, tôi đành lên tiếng nhắc khéo "Hút gì thì hút, nhưng đừng hút hết sức khoẻ của mình đó" Lời phản năn của tôi lập tức có hiệu lực, chàng vội dập tắt đầu thuốc ngay, và hứa sẽ hạn chế, dĩ dõm hơn chàng còn bảo "không còn sức khoẻ sẽ không đuổi kịp em, thuốc lá quả thật tai hại, em hén!"

Tôi tự dưng cười băng quơ, làm Thắng lắc đầu khó hiểu. Đón lấy ba nén nhang, tôi với chàng thành tâm đánh lễ trước Phật đài. Vì là buổi sáng nên chánh điện hầu như chỉ có đôi chúng tôi, và một vị sư làm công việc gõ chuông.

Đánh lễ Phật xong, chúng tôi tay nắm tay, thong thả bước, không khí buổi sớm mai thật trong lành, vài tia nắng bắt đầu lọt xuyên kẽ lá, có tiếng chim non ríu rít, và hương hoa thoảng bay ngang, chàng tò mò hỏi tôi:

-Ban nãy em cầu xin Phật điều gì thế?

-Thế còn anh?

Chàng nài nỉ:

-Em nói trước đi mà

-Em chỉ nói với Phật, đừng bao giờ cho em phải khổ đau vì anh

-Trời đất - chàng kêu to- vâng mà anh lại cầu xin với Phật đừng cho em làm đau khổ anh

Tôi trẻ môi không tin, chàng nhìn tôi triu mến, bất giác cả hai không nhận được, đều phì cười.

-Anh Thắng - tôi gọi tên chàng thân thương- thật ra anh có hiểu khi mình đã bắt đầu chấp nhận một tình yêu, là mình đã bắt đầu chấp nhận sự đau khổ không? Gặp nhau rồi xa nhau là đau khổ, yêu nhau rồi nhưng nhớ là đau khổ, thử thách và tin tưởng là đau khổ, ngờ vực hay ghen tuông, mọi nhất cử nhất động của tình yêu, tác động nhau đều đau khổ

-Nữ văn sĩ của tôi ơi - chàng ôm ngang người tôi thì thảo -anh hiểu tất cả những gì em nói, có điều bao tử anh hiện đang sục sôi vì đói, không biết em có đói chưa, với anh giờ phút này chỉ nên biết "có thực mới vực được đạo"

Rồi chàng bỏ mặc tôi đứng đó, chàng đi lấy xe, chỉ trong tích tắc chúng tôi đã có mặt ở đường Cống Quỳnh với hai tô Bún Bò Huế bốc khói. Thiệt hết chịu nổi chàng, vừa ăn, vừa than nóng nực, mồ hôi ướt đầm cả lưng. Trời mát nhưng nhiệt lượng trong người tỏa ra thì nóng, chàng lại là mẫu người vốn sợ nóng, biết thế tôi chẳng thêm rủ chàng đi ăn bún bò.

Chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình, chạy vòng vo ngoài phố, mới đó mà gần hết nửa buổi trưa. Thời gian trôi qua lẳng lặng, vẫn như thường nhật, vậy mà với đôi lứa yêu nhau, thời gian rõ là con thoi. Từng giây, từng phút với chúng tôi đều đọng đầy kỷ niệm.

Tôi sẽ ghi nhớ mãi ngày hôm nay, một ngày đầy khoảnh khắc sáng chói của tình yêu, một ngày chủ nhật hồng đượm đầy ý nghĩa, mà tôi thiết nghĩ sẽ có nhiều cô nàng đem lòng ngưỡng mộ.

Chàng đưa tôi đi khắp nơi trong Sài Thành, tôi được một dịp lang thang các cửa hàng mua sắm, được chơi game và hát karaoke miễn phí, chàng galăng, đối đãi tôi rất tử tế, mời tôi ăn những thức ăn ngon, uống những thức uống lạ, kể tôi nghe nhiều mẫu chuyện cười thú vị, chàng làm môi tôi luôn nở nụ cười rạng rỡ, ở bên chàng tôi quên mất sự mặc cảm về thân phận, đổi lại chàng thiết tha năn nỉ tôi vì chàng mà tới nhà một lần, chàng muốn tôi giúp chàng tổng vệ sinh, để kịp chuyến bay đón mẹ chàng vào sáng ngày mốt, nghĩ tới lúc phải xa chàng tôi cảm thấy lòng buồn vô hạn, nhưng tôi không phản đối, được dịp chàng hí hửng đề nghị đưa tôi đi mua

sách, Thắng muốn mua tặng tôi quyển sổ, theo lời Thắng giải thích thì quyển sổ này sẽ dùng đánh dấu lại ngày tháng chúng tôi bên nhau, gần nhau và yêu nhau...

Nghe chàng diễn dãi tôi thích lắm, đồng tình ngay, trên đường đi ngược về hướng Nguyễn Văn Cừ, tôi đã trình bày với chàng những ý tưởng tốt lành cho quyển sổ, tôi hứa sẽ dành phần trang trí, tôi còn đặt sẵn cái tiêu đề cho quyển sổ là "Năm Tháng Ngọt Ngào", Thắng có vẻ không thích tiêu đề này, chàng cho rằng năm tháng thì quá ngắn ngủi, mà tình yêu thì cần đi đến suốt đời, nên chàng đổi lại thành "Những Năm Tháng Ngọt Ngào". Tôi vỗ tay hoan hô chàng, nổi hứng tôi yêu cầu cả hai cần nên đi chụp hình chân dung, nhớ sau này ai bội bạc hay thất tính, vẫn còn ảnh cố tri.

Lựa chọn một hồi, cuối cùng cũng tìm được một quyển sổ ưng ý. Quyển sổ bìa bọc bằng da đen, có nút gài, bên bốn góc được mạ vàng, có khắc chữ "Remark", ngắm ngía quyển sổ trong tay, tôi thầm nguyện ước, tình chúng tôi sẽ ngọt ngào như năm tháng. Dĩ nhiên phải ngọt ngào thôi, tôi điệu dàng rủ chàng đi chụp hình Hàn Quốc. Chàng hoảng cả vía, cho rằng tôi thật trẻ con, đòi co vài câu, Thắng sợ làm tôi phật ý, thế là chàng đành ngoan ngoãn chui theo tôi vào tiệm.

Tôi chọn tranh phong cảnh, chọn thác nước, chọn hơn cả chục phôi, tấm nào tôi cũng ép chàng phải cười, tấm nào không bá cổ, quàng vai, thì cũng hai mái đầu kề nhau, đại loại có vài kiểu tôi chủ động đặt môi mình lên môi chàng. Chỉ trong vòng năm phút, đã có ngay hình, nhìn kỹ lại tôi thấy mình thật bạo, thật mạnh dạn, con bé "Bảo Bình" e ấp thường ngày chợt loãng tan vào không khí. Thật kỳ tích! tình yêu có thể làm thay đổi một con người, thật kỳ tích! tình yêu cũng có thể làm người ta sống dở chết dở, giả dụ khi mất đi một tình yêu cao quý, con người ta, tôi tin rằng dám bị Shock không chừng.

Chuyện Đời Tôi

Chương 32

Tới được nhà chàng là vào lúc xế chiều. Cả hai chúng tôi đều đã thấm mệt. Cuộc dạo chơi ban sáng đã đánh dấu sự thân thiết trong hai tâm hồn trẻ. Nụ cười, ánh mắt, nhất cử nhất động đều là hạnh

phúc!

Ngôi nhà hai tầng, kiến trúc châu âu, lan can, cửa sổ đều bằng gỗ, duy cửa chính và cổng vào làm bằng inox, trước cổng có trồng một cây mít. Tôi tần ngần đợi chàng lòn tay vào bên trong mở khóa, bất ngờ cánh cửa bên trong mở toang, và một người phụ nữ khoan khoái bước ra, chàng trở mặt nhìn, tôi lờm chàng, chưa kịp nói lời nào chào hỏi, người phụ nữ xa lạ mở ngay cánh cổng, nghiêm nghị nhìn đôi chúng tôi.

Mặt cô ta đầy tàn nhan, nhãn quan sắc lạnh, mũi hinh trên đôi môi nhỏ dầy. Cô ta có mái tóc ngắn củn cởn, nước da ngăm, mặc bộ bà ba trắng. Cô ta nhìn tôi đầy thù địch, đồng thời lại nhìn chàng hờn dỗi. Không hiểu sao tôi không có thiện cảm với người con gái này. Đứng lâu một hồi, tôi cảm giác ngột ngạt, té nhị tôi đưa tay thúc nhẹ chàng, chàng dường như bất động, không khí càng nặng nề hơn, tưởng chừng khó thở thì cô gái xa lạ kia đã nắm chặt tay chàng bắt xoè ra, giọng u uất:

-Trả nè!

Đoạn cô ta bỏ đi, tôi định thần nhìn kỹ, trên tay chàng là xâu chìa khóa. Thắng có vẻ bối rối, chưa kịp có phản ứng, cô ta đột nhiên quay lại ghĩa tôi một cách soi mói, rồi buông thõng câu ai oán:

-Giờ thì tôi thật sự hiểu rồi anh Thắng, không phải chỉ có mỗi nguyên nhân đó, mà còn có một nguyên nhân khác nữa. - Đặt một tay lên ngực, cô ta bật khóc và không ngừng chỉ trích mình- tôi quả là đứa con gái xấu số, không đẹp, không giàu, không có học thức...Tôi quả là đứa không ý thức thân phận, xin lỗi thời gian qua đã gây nhiều phiền toái cho anh...

Lần này cô ta mới thật sự đi hẳn, tôi lắc đầu chẳng hiểu cô ta nói gì, quay sang Thắng, chàng cũng khó hiểu trong tôi.

-Chị ấy là ai vậy anh?

Không dần được lòng tôi đánh tiếng hỏi. Thắng giật mình, quay người về thực tại, có lẽ giờ chàng mới nhớ ra có sự hiện diện của tôi. Chàng đáp gọn:

-Hàng xóm!

-Hàng xóm! Tôi lập lại, nhìn chàng đầy ngạc nhiên lẫn tò mò, tôi chất vấn - Thế sao chị ấy có chìa khóa nhà anh?

Thắng cúi gằm đầu, im lặng, tôi vẫn không buông tha, lại lần sâu câu hỏi hơn:

-Phải thân nhau lắm mới có thể ra vào nhà tùy tiện khi chủ nhân vắng

mặt?

Tôi thấy mình lảng xẹt khi không để ý một người đứng, cảm giác này là sau nhĩ? vừa nghi ngờ, vừa đoán đo, có chút xíu giận...Mà giận gì cơ chứ? giận chỉ vì một người phụ nữ xa lạ bước ra từ ngôi nhà độc thân này thì kể là kỳ quặc. Tâm lý tôi sao mà dễ mẫn cảm thế, nhưng tôi chẳng biết làm gì khác hơn với những câu thắc mắc quay cuồng trong trí não

-Anh Thắng, sự việc quá bất ngờ em cần nghe lý do? anh bảo anh sống chỉ mỗi một mình, cha mẹ và người thân đều tản mẫn tha phương...?thế người con ái ấy là ai? em không tin chỉ đơn thuần là hàng xóm? ánh mắt cô ấy nhìn anh thật đặc biệt...!lời cô ấy nói với anh dường như là hờn dỗi, rốt cuộc anh có yêu em hay không? cuộc sống thường nhật anh có những biến cố nào? anh...

-Bình, đủ rồi Bình - Thắng có vẻ xúc động, chàng giữ chặt vai tôi, tay nâng cằm tôi, ép tôi phải trực diện trước chàng, Thắng điềm đạm nói : Dĩ nhiên anh yêu em, có chết cũng vẫn yêu em, nhưng...niềm tin của anh có giới hạn, khi niềm tin sụp đổ coi như là chấm dứt

Tôi ngờ nghếch:

-Anh Thắng, anh đang nói gì thế? "Niềm tin" nào can hệ gì ở đây, anh đừng bảo với em cô gái đó từng làm niềm tin anh sụp đổ- tôi hơi suy diễn - anh đừng cho em biết cô ấy và anh từng yêu nhau, chỉ vì sụp đổ mà chấm dứt chuyện tình, phải thế không?

-Trời ạ! Chàng kêu to - nhầm, em nhầm rồi, cô ấy đối với anh chỉ là tình cảm một chiều, còn anh..

-Anh thế nào? - Tôi sốt ruột

-Anh chỉ xem cô ấy như bạn, như em gái, như người hàng xóm tốt bụng

Chàng vừa nói, tay chàng vừa kéo tay tôi vào trong nhà

-Đi, đi vào bên trong, anh sẽ nói hết cho em nghe - chàng lấy lại sự hoạt bát mọi khi, xua tan mọi ám muội trong lòng tôi, bằng sự thẳng thắn- Anh cảm thấy em đang ngờ vực anh, anh rất sợ ai ngờ vực mình, nhất là với người con gái mình phải lòng.

Nghe chàng nói, tôi mát cả ruột gan. Tôi miễn cưỡng bước theo chàng. Chúng tôi vào phòng khách, gian phòng sang trọng, sạch sẽ, đủ tiện nghi, và rất gọn gàng. Có tranh thêu, tượng điêu khắc "người đàn bà lửa thề", bên cạnh là chiếc lục bình, cắm toàn hoa cúc đại, màu trắng tinh khôi, biểu tượng cho sự cao thượng, ngây thơ và duyên dáng, dưới nền nhà trải thảm nhung, trên trần nhà có mắc đèn chùm, sắc thủy tinh lóng lánh, tôi thích thú khi thấy chiếc phong linh được treo bên cửa sổ ngân ken khe khẽ. Đây nào phải căn hộ dành

cho người độc thân. Tôi thầm nghĩ, trong khi Văn Thắng rót nước, môi ngậm điếu thuốc cháy dở, tôi để ý thấy chàng hơi trầm tư, để phá tan bầu không khí lặng lẽ này, tôi cười nói:

-Em nghĩ chẳng có gì cho em don dẹp

-Ừm

-Mọi thứ quá lớp lang, ngăn nắp

Chàng gật gù:

-Đúng là chẳng có việc gì cho em làm cả

Tôi bắt bẻ:

-Anh xí gạt em, không chừng lý do đón tiếp mẹ anh cũng chỉ là lời nói dối

-Không - Chàng chau mày- mẹ anh về nước là sự thật, còn việc mời em tới nhà...

-Thì sao?

Chàng bước tới gần tôi, ngồi xuống cạnh:

-Bởi có em hiện diện, sự cô độc mới không còn tiếp diễn

Chàng kề mặt chàng sát mặt tôi, ánh mắt nhìn tôi đăm đũa, mê hoặc. Trong đầu lại suy nghĩ lung tung, tôi thoáng rùng mình, bỗng dũa:

-Anh đừng nói là anh muốn sở hữu em nhé!

-Sở hữu em! - Chàng phá ra cười- lại suy diễn kiểu nhà văn rồi- chàng càng cười to hơn- ai lại làm thế với người mình yêu. Tình yêu chân chính không có sở hữu ay chiếm đoạt, chỉ có tự nguyện. Yêu nhau là đôi bên tự nguyện đến với nhau, yêu nhau là thật tâm dâng hiến không ngọt mật, lừa dối., yêu nhau...

-Ai thèm yêu anh, quanh co chi cho mệt - tôi đột ngột nghiêm nét mặt làm Thắng cụt cả hứng- quay lại vấn đề ngoài cổng đi

-Vấn đề đó nữa à?

-Ừ!

-Em nhất quyết muốn biết sự thật sao?

-Ừ!

-Thôi được, câu chuyện là thế này nè "...."

Sau khoảng thời gian đón đợi sự tiết lộ về chút thân phận của cô gái. Tôi lắng tai nghe chàng kể rất nhiều điều. Từ lúc mẹ chàng di dân, cô gái này là người bạn lối xóm thường tới giúp đỡ chàng trong công việc nhà, cho tới những cử chỉ vượt giới hạn, để chấm dứt một tình cảm không đâu, chàng đã từ chối sự giúp đỡ nhiệt tình ấy, với lý do giản đơn "không quên được người xưa..." Chàng bảo tôi hơn hẳn Lisa, nhưng đôi khi có vài nét giống Lisa. Mà Lisa là ai? một cô gái

người Việt mang dòng máu Pháp. Tôi thoáng bàng hoàng, khi nhắc về Lisa mắt chàng sáng rực, khi nhắc về Lisa dường như chàng có hơi xúc động, lời lẽ chàng cũng rồi rắm. Lisa đối với chàng đâu chỉ là hoài ức, dám không chừng Lisa còn là cô gái phá vỡ niềm tin trong lòng chàng.

Mỗi người đều có một quá khứ, tôi nhìn Thắng chuyên chú, lơ đãng sửa lại gọng kính, rồi thở dài, tiếng thở của tôi nhẹ như bong, vậy mà cũng làm chàng chột dạ:

-Bình, em đang nghĩ ngợi gì đấy!

-Lisa, em không hiểu một tình yêu tốt đẹp, thơ mộng, sao lại có kết thúc quá giản đơn như vậy

-Đừng nhắc về Lisa nữa Bình, cô ấy xem tình yêu như một trò đùa. Cô ấy đẹp nhưng lại cao ngạo, có học thức nhưng lại hành động quá thủ đoạn. Đôi khi cô ấy dịu dàng khiến anh choáng, đàn ông với cô ấy chỉ là sự nghịch ngợm, cô ấy thích diễn kịch, đàn ông với cô ấy giống như từng vỡ tuồng, cô ấy...

Tôi đột ngột cắt ngang lời chàng:

-Qua lời kể của anh, em đã hình dung được phần nào câu chuyện, nhưng tuyệt đối em không tán đồng việc nói xấu người vắng mặt, khi người ấy lại là người yêu cũ

Thắng ngó người ra trước lập luận của tôi.

-Ồ, nhưng mối tình của anh còn thua em xa lắc - chàng buột miệng - không phải tên Phạm Ninh Tuấn gì đó, từng làm em sống dở, chết dở sao?

"Phạm Ninh Tuấn" tôi nhìn Thắng gay gắt, nỗi đau ngày cũ lại ứa về. "Phạm Ninh Tuấn" cái tên ấy, danh xưng ấy, tôi đã cố dìm sâu trong tâm khảm, "Phạm Ninh Tuấn" tôi không còn thiết nhắc tới nữa, tôi không muốn khơi dậy nấm mồ xưa, tôi không muốn mình rơi vào ám ảnh...Sao anh có thể tàn nhẫn vậy anh Thắng? anh muốn làm tôi đau khổ thêm nữa à? tôi đã rất cố gắng học cách tiếp nhận anh, tình yêu đâu có lỗi, trái tim đâu có lỗi, mà sao lòng người mâu thuẫn tự mâu phạm lỗi làm nhau. Tôi rất cố gắng để hình bóng anh trùng lặp lên hình bóng người ấy, tôi rất cố gắng xem anh là một nửa yêu thương, tôi có quá ngu hay không? tôi có lại dễ sa bẫy hay không? bản tính khờ dại có lại làm tôi cay đắng thêm không? Bình ơi là Bình! trời ơi là trời!

Tôi cảm thấy máu nóng dâng khắp mặt, khắp người, toàn thân giận phát run, bật dậy như lò xo, tôi hét vào mặt Thắng:

-Anh thật đáng ghét!

Quay người tôi bỏ chạy, Thắng như cũng phát nổi điên trước ánh

khí thất

thường nơi tôi, nên đuổi theo. Dĩ nhiên chàng là đàn ông, chàng luôn có lợi thế áp đảo, khi ra gần tới cổng, tôi đã bị chàng tóm gọn, hai tay chàng đặt cố định trên hai chần song, tôi như chú thỏ bị dồn vào một góc. Thắng nhìn chòng chọc vào mắt tôi, hơi thở chàng gấp rút, giọng chàng thật nặng nề, thật khản khoản

-Bình, hãy bình tĩnh lại nào, chúng ta đều bị quá khứ che mờ lý trí, thay vì giận hờn anh, sao em chẳng thông cảm cho anh...anh xin lỗi đã nhắc điều không nên nhắc, anh xin lỗi vì anh quá vụng về trong tình cảm, anh lơ ngơ, anh không mãnh liệt được như em, niềm tin anh hạn hẹp, nhưng với em anh vẫn thầm hy vọng cơ mà. Bình - tay chàng xiết chặt eo tôi - anh cần có em, hãy hiểu, hãy hiểu tình anh, anh không muốn mình dối trá, với em anh thật tâm, thật ý, thật lòng, thật dạ, với em...và chỉ duy nhất với em!

Trời ạ, mới chừng dăm phút trước, chàng đã dùng ngôn từ làm mũi dao cứa hờn tôi, mới chừng dăm phút trước tôi thấy mình rướm máu lệ, vậy mà bây giờ...ngôn từ của chàng lại thành liều thuốc thoa nhẹ những vết dăm trong tim tôi. Tôi cố lắc đầu, dù chàng có áp mặt thật sát, tôi cố vùng vẫy, mặc dù bất lực trước sự dồn ép của chàng, phần uất tôi chỉ còn biết nói qua dòng nước mắt:

-Em biết phải làm sao tin những gì anh nói đây? anh có một niềm tin, em cũng có một niềm tin, nếu niềm tin một trong hai sụp đổ, em dám chắc rằng anh sẽ lại từ bỏ em, đúng không Thắng!

Chàng mở to mắt nhìn tôi, ánh mắt chàng thiết tha quá, chàng không đáp lời tôi, ánh mắt chàng vẫn cứ nhìn đắm thắm, tay chàng càng xiết mạnh tôi hơn, chàng vùi sâu đầu tôi vào lồng ngực chàng nồng ấm, và nhẹ hôn lên mái tôi bình bồng.

-Đừng hỏi anh điều gì cả, anh sẽ không thể trả lời em nếu điều ấy làm tình yêu mình có thêm khoảng cách - môi chàng thì thầm- hãy tin vào hiện tại, hãy nghĩ về tương lai, và hãy trân trọng mọi thứ mình đang có

Chàng nâng cằm tôi, và đầu chàng cúi xuống. Hôn, không phải là nụ hôn đầu đời, mà là nụ hôn khai sinh một tình yêu mới, hôn để bắt đầu, chứ không phải hôn để kết thúc. Tôi...tôi đã chịu thua lập luận của chàng rồi, tôi...tôi đang lại lao vào ngọn lửa khác, vậy thì...còn đợi gì nữa...Bảo Bình ơi, mi đang tự khờ dại mình thêm, Bảo Bình ơi...mi đã xiêu lòng, và rồi tốt hơn hết mi cứ tin vào hạnh phúc hôm nay!

Thời gian như đứng yên bất động. Chúng tôi như chẳng màng sự hiện diện của thời gian. Trong căn phòng khách đậm chất trữ tình,

chúng tôi thả hồn vào cõi mộng...Được một lúc khá lâu, tôi thấy chàng bỏ tôi ngồi một mình, chạy lên lầu, sau đó quay trở lại với cây đàn guitar. Tôi nhoeo miệng cười chờ đợi, tôi cho phép đầu mình đặt nghiêng lên gối chân chàng, và bắt đầu nghe chàng khảy những âm hưởng du dương. Vẫn lại bản "Niệm Khúc Cuối", cái bản nhạc đầu tiên đánh dấu sự hội ngộ kỳ diệu, khá là bất ngờ, cái bản nhạc tôi không thể nào quên trong cả cuộc đời

*"Dù cho mưa tôi xin đưa em đến cuối cuộc đời
Dù cho mây hay cho bão tố có kéo qua đây
Dù có gió, có gió lạnh đây
Có tuyết bùn lầy, có lá buồn đây
Dù sao, dù sao đi nữa tôi cũng yêu em
Rồi mai cho em thêm ấm áp cuộc đời
Tìm nhau, cho nhau giá nát, giá nát tim đau
Vòng đôi tay ôm muôn tù đày
Tóc rối bạc màu, vết dấu tình sầu
Nhìn em, nhìn em giây phút muốn nói yêu em..."*

Chuyện Đời Tôi

Chương 33

Quá 10 giờ đêm, chàng mới đưa tôi về nhà. Tôi bắt chàng cho xe dừng cách nhà tôi vài căn, chàng có vẻ không ưng, nhưng cũng ậm ừ làm theo

Tôi vẫy tay tạm biệt, chàng đưa tay hôn gió. Như còn lưu luyến, chia tay không nỡ, xa không đành, níu thì không được, kéo cũng chẳng đặng...bất giác chàng nói lấy:

-Sao yêu nhau lại khổ sở như thế này? chi bằng mình cứ oách cho rồi.

Lời chàng thật khả ái, khiến tôi không thể không cười

-Còn cười được à! chàng nguýt yêu - bao giờ mới cho anh thừa chuyện cùng gia đình em hở?

-Thừa chuyện? tôi vờ lẩm cẩm, vờ chẳng biết và tôi nói một câu đơn thuần rất nhạt nhẽo - mà chuyện gì vậy anh?

Chàng lờm tôi gắt:

-Còn chuyện gì, ngoài chuyện hai đứa mình có tình cảm với nhau

-A...! tôi đỏ mặt, then thùng vân vê đôi nếp áo - chắc sẽ mau thôi mà

anh

Rồi tôi phụng phịu, rồi không đợi chàng có thêm phản ứng khác, tôi quay đầu mau chân chạy vào hẻm.

Tối hôm ấy, tôi nằm trong mùng thao thức, không tài nào ngủ được, hình ảnh Văn Thắng đầy ắp trong trí, hình ảnh chàng ngày thêm rõ nét. Tôi nhớ tới mấy cuộc hẹn hò, tôi nghĩ về những kỷ niệm gần đây, tôi thấy Thắng là một chàng trai khá chân tình, lãng mạn và lịch thiệp, bên Thắng vui nhiều hơn buồn, Thắng galang lại biết cách chiều chuộng, Thắng luôn biết hối lỗi kịp lúc, mà mỗi lúc hối lỗi chàng lại càng biết yêu tôi nhiều hơn. Quá khứ chẳng phải là đám mây đen vùn vủ, hay trận cuồng giông đe dọa, nếu không có quá khứ thì chúng tôi chắc vẫn gặp nhau, nếu không có Ninh Tuấn, thì chúng tôi chắc vẫn chung tay nắm, nhiều lúc tôi thiết nghĩ mối tình này phải chẳng là sự bắt bù của Nguyệt lão dành riêng tôi, sau lần dang dở, sau những bốc đồng, sau thử thách quá đáng, và sau sự chịu đựng hết nổi...đã quá đủ để cở đại vườn mình hứng ánh mặt trời trong trẻo. Lòng tôi bất chợt chứa chan đầy cảm xúc.

Đã nửa khuya rồi, cả nhà đang say trong giấc điệp, tiếng ngáy đủ kiểu vẫn o..o bên tai. Đã nửa khuya rồi nhưng tôi hiểu mình sẽ chẳng chợp mắt được, tôi cần phải viết một cái gì đó, cái cảm giác được cầm lại cây bút để tản mác vu vơ làm tôi thỏa chí. Tôi không muốn giấu đi niềm hân hoan trong lòng, cái giây phút được yêu còn đọng lại. Khẽ khàng nhồm người dậy, nhẹ nhàng chuồn ra khỏi mùng, tôi rón rén bước ra ngoài, tôi đặt mình ngồi xuống ghế, thuận tay bật chiếc đèn bàn, ánh sáng chiếu sáng một mảng tường.

Quyển sổ vẫn nằm yên trong học tủ, giờ được tôi mân mê, tôi thích thú đưa lên mũi ngửi mùi thơm của giấy. Giấy trắng tinh, rồi tất cả sẽ ngập đầy chữ nghĩa, tất cả vui buồn sẽ gói ghém vào đây, hạnh phúc hay khổ đau sẽ chất chứa nơi này.

Thắng ơi, giờ này anh đang làm gì? Thắng ơi giờ này anh có nhớ tới em? Thắng ơi ...Thắng ơi...

Tôi gọi tên chàng bằng tất cả giai điệu tâm hồn, mà tâm hồn thì chưa lành hết tổn thương, nghĩ tới việc trọng đại của đời người tôi cảm thấy nó mơ hồ sao ấy, liệu Thắng có thật là một nửa của tôi không. Trời ạ, Bình ơi, mi lại vớ vẩn nữa rồi! tôi cười, tay không ngừng phác thảo tiêu đề, tiêu đề theo ý muốn của chàng "Những năm tháng ngọt ngào" giờ mới thấy chàng thật chu đáo, Thắng đã lo nghĩ cho cuộc tình này, Thắng sợ tình yêu ngắn ngủi, nên biết đâu chừng nhờ có những năm tháng ngọt ngào này, mà tình yêu dài ra, và sâu đậm hơn.

Trời ạ, Bình ơi, mi lại cứ nghĩ lung tung. Tôi cười. Ngắm nghía cái tiêu đề được vẽ bằng bút kim tuyến, nét chữ mềm như lụa, óng ánh sắc vàng, sắc xanh, tôi lồng vào giữa hàng chữ tám chân dung của hai đứa, trông thật tình tứ. Rồi như không kiềm được cảm xúc, tôi lại hý hoáy ghi thêm:

*"Lật nhè nhẹ kéo tình ta thức giấc
Khép từng trang kéo động giấc mơ yêu
Năm tháng xa dẫu cay đắng có nhiều
Mình vẫn cứ dìu nhau vào hạnh phúc"*

"Hạnh phúc" chẳng có hạnh phúc nào dành cho người như cô...hồi tưởng lại giấc mơ, và lời của Ninh Tuấn tôi thoáng rung mình, giờ sang trang thứ hai, tôi ghi nhanh những dòng vội vã (Tony!

Em của anh đây! em chẳng khái niệm nổi đâu là ngọn nguồn của tình yêu, sức mạnh nào làm em lãng quên dĩ vãng, anh có phải vị hoàng tử lý tưởng, mang đến cho em nhiều hạnh phúc? Anh có phải là vị cứu tinh, đã cứu rỗi hồn em sau bao nhiêu phiền muộn.? Động lực nào nào đã thôi thúc chúng mình đến với nhau. Tình yêu không cần có lý lẽ, nhưng nếu để em chịu mất mát tình yêu thêm một lần nữa, có lẽ em sẽ không sống nổi.

Tony, mọi thứ đến quá nhanh, nhanh đến độ em không thể ngờ, cứ ngỡ cuộc tình này rồi chỉ có trong mơ. Tony, nếu quả thật đây là giấc mơ thì đừng bao giờ anh để em tỉnh giấc...Em sợ khi tỉnh giấc, tất cả chỉ là cuộc vô thường)

Rồi tôi ký tên mình ngay dưới bài viết, không phải Trường Phi Bảo, mà là Trần Phạm Bảo Bình, giấc mộng văn nhân chợt trở nên xa vời. Giờ chỉ còn:

*"Bút ký ghi lại tình thơ mộng
Khoảng đời yêu dẫu thoáng menh mông
Năm tháng ngọt ngào cho ta sống
Bằng tình yêu cháy rực tim hồng"*

Gấp quyển sổ lại đặt úp vào lòng, ngược nhìn chiếc đồng hồ trên tường, tôi giật mình, vì đã là hai giờ sáng. Tháng giờ này chắc anh đã ngủ say? cuộc hẹn hò hôm nay có làm anh nhớ nhớ, trong giấc mộng đêm khuya hình bóng em có làm xao động tim anh.

Trời ạ, mi càng lúc càng quái gở đó Bình. Tôi cười. Ngỡ ngàng, định thần nhìn xuống giấy, tôi thấy tay mình đang vẽ hình một trái tim khổng lồ. ý trời, tôi thảm nhủ, nghịch ngoạc thêm vài nét, trái tim khổng lồ giờ xuất hiện thêm hai chú chim nhỏ.

Thức khuya không tốt cho sức khỏe, hướng hồ chi với một người thiếu máu như tôi càng dễ có nguy cơ bị lao phổi. Văn kiên trì ghi nốt phần tự bạch với một số câu dí dỏm, đại loại như (sở thích; thể giới riêng; thiên đường trong trái tim, email tình yêu v.v...)ngoài ra tôi còn viết cả danh ngôn, quan niệm sống...Khi tắt đèn, đứng dậy, đầu óc bắt đầu nặng trĩu, choáng váng, tôi biết mình cần phải đi nằm ngay, bằng không sáng vào công ty sẽ không còn tinh thần xử lý công việc

Công ty thời gian gần đây lại thay đổi bộ mặt mới, nhiều quy chế, nhiều nguyên tắc. Giờ cơm với giờ giải lao trở thành tự túc, công nhân có thể ra ngoài ăn quán, thay vì ăn cơm trong xưởng, tiền cơm một khẩu phần 3 ngàn rưỡi, trong khi một đĩa cơm bên ngoài tới 5 ngàn. Công nhân cũ không cần mặc đồng phục, quần áo tùy ý thích, có điều không áo xách nách hay quần lửng. Đi trễ một phút cũng bị trừ tiền chuyên cần...nhìn đi nhìn lại công nhân vốn dĩ bị bóc lột sức lao động, vật giá ngày càng leo thang, mà tiền làm không đủ để đáp ứng, kể ra công ty hành xử quả là bất nhân. Nhưng đó là chuyện của người ta, còn tôi đời sống đều hơn người ta ở chỗ không thuê phòng trọ, củi lửa cơm áo đều nằm ở bàn tay của mẹ, nhiều lúc thấy mẹ vất vả tôi cảm thấy mình thật đáng trách, cứ mãi thần thờ, cứ mãi yêu đương, rồi rốt cuộc tương lai chẳng đâu vào đâu, mịt mờ hơn sương khói, rốt cuộc tôi chỉ là tập hợp của nhiều sự phiến toái.

Điện thoại rung trong túi, tôi đoán chắc là Văn Thắng, một tay ghi phiếu bù đổi cho các chuyến, một tay nghe máy, mặc khác tôi nhờ Bảo trông cửa giúp tôi, lỡ như có một ông sếp hay một bà quản đốc nào bắt gặp, thế nào cũng lại có kiểm điểm.

Vẫn là mấy cuộc trao đổi thường lệ, vẫn lời hỏi thăm sức khỏe, vẫn giọng cười hồ hồ, có điều lần này chàng cả gan hôn tôi qua điện thoại, thế mới chết, làm tôi mặt cứ đỏ gay, môi cứ cười tủm tỉm, xem ra lần này tôi đã hạ quyết tâm thật rồi, chàng là bờ biển cuối cùng cho Hải Âu dừng cánh, dù có bao sóng gió, tôi cũng không từ nan. Tạm thời chúng tôi sẽ không hẹn hò nhau, dù thật dạ chàng rất luyến tiếc, qua giọng nói của chàng, thì tôi được biết mẹ chàng đòi lại chuyến đi, thay vào đó bà sẽ gởi về cho chàng một sự bất ngờ khác, vả lại mấy người bạn tây của chàng cũng cần chàng làm tài xế, dẫn mối mang cho việc xuất nhập khẩu hàng hóa Việt sang nước của họ. Và trong điện thoại chàng còn than phiền nhiều điều nữa, nào là sợ dang nắng, nào là sợ tôi buồn, nhưng chàng hứa sẽ tranh thủ sang lấy quyền sở "Những Năm Tháng Ngọt Ngào", chàng sẽ tranh thủ viết tâm sự mình vào những ngày vắng nhau, bù lại khi gặp mặt tôi

phải chấp thuận lời thỉnh cầu nhỏ nhoi của chàng... Cuộc nói chuyện điện thoại gần cả tiếng đồng hồ, Bảo xám cả hồn, nhìn tôi chỉ biết lắc đầu. Với một người bạn tốt như Bảo tôi đành phải xin lỗi, và mong Bảo thông cảm, có lẽ tôi đã đặt Thắng vào một vị trí trong tim, nên có lúc xao nhãng với Bảo cũng là chuyện thường tình. Khi yêu thì chỉ biết có người mình yêu, mọi thứ xung quanh đối với mình phải chẳng quá hờ hững. Chính vì hờ hững, chính vì không quan tâm, chính vì ít dòm ngó người khác...mà tôi quên mất trong công ty mình còn có sự hiện diện của một nhân vật khác. Trần Thế Hạo!

Thoạt đầu Trần Thế Hạo đối với cuộc đời tôi chẳng mang ý nghĩa gì cả!

Thoạt đầu Trần Thế Hạo chẳng có gì làm cho cuộc đời tôi lưu luyến cả!

Nhưng nếu không nhắc tới Trần Thế Hạo cuộc đời tôi chắc dễ dàng bị đốt cháy giai đoạn. Ấu cũng là hữu duyên, mọi số phận đều do tạo hóa vắn xoay, Trần Thế Hạo xen vào giữa cuộc đời tôi cũng do tạo hóa mà ra.

Tôi nhớ hôm ấy là ngày 8 tháng 6. Công việc thì cũng như mọi ngày, tôi vẫn lo về vấn đề kiểm kê, còn Bảo thì lo việc hàng nhập và xuất, chúng tôi tuy làm việc chung, nhưng phần việc ai nấy lo, ít khi nào chung đụng, trừ phi có một trong hai người có việc nghĩ, thì người còn lại sẽ cán đáng thay phần việc của người kia. Tôi nhớ ngày hôm ấy cũng là ngày công ty mở chiến dịch bán va ly, những chiếc va ly thuộc hàng tồn kho lâu đời, những chiếc va ly có cũ có mới, hoặc hư hao chút đỉnh đều được bày ra bán, với giá cực mềm, hữu nghị cho tất cả cán bộ công nhân viên.

Nên ngay đầu giờ trưa, Bảo đã tức tốc phát hết hàng cần xài cho pha cắt, đó là lệnh của giám đốc. Giám đốc muốn lấy một khoảng đất trống ở phân xưởng II, làm nơi buôn bán. Tôi cũng sốt sắng phối hợp với bên văn phòng làm tốt nhiệm vụ định giá, và số lượng túi đem bán. Ngay chính lúc gấp gáp này, thì Quốc Bảo từ nơi pha cắt trở về kho với bộ mặt hầm hầm giận dữ, ném mạnh quyển sổ xuất hàng lên bàn, Bảo hần học nói với bà Quách:

-Hắn không chịu ký sổ nhận lô hàng này.

-Tại sao? Bà Quách thắc mắc hỏi

-Hắn nói hàng nhập về chưa đủ, phát ra chỉ cắt tạm thời một số mã hàng, khi nào hàng đủ mới ký sổ luôn

-Nó làm vậy đâu có được, phát bao nhiêu thì ký bấy nhiêu chứ

-Tôi cũng nói như ý của bà, hấn đập bàn, đập ghế thị uy thấy phát nóng

Tôi nãy giờ ngồi cạnh, thấy thái độ của Bảo không tốt, và bà Quách cũng kém vui, tôi biết đây là một vấn đề rườm rà.

-Giờ cậu định giải quyết chuyện này thế nào? Bà Quách hỏi

-Bà là chủ quản, bà sẽ giải quyết ra sao? Bảo hỏi ngược lại

-Nhà có luật nhà, nước có phép nước...

-Vậy bà định lên nói với ông La à?

Ông La, người chức vụ xưởng trưởng, người có quyền hành lớn ở công ty, chỉ đứng thứ hai sau giám đốc. Khi nhắc tới Ông La sắc mặt bà Quách càng tệ hại hơn, bà khoát tay:

-Chuyện này chỉ chuyện nhỏ, đâu cần thiết phải lên tới ông

-Vậy phải làm sao?

-Thôi, để tôi đi thay cậu - tôi lên tiếng, nhằm gỡ rối thay Bảo, nhưng Bảo từ chối

-Bình không thể đi được, hấn ta dữ như cọp

-Chỉ có cái việc ký sổ thôi mà cũng trở thành một vấn đề phức tạp, liệu sau này các vấn đề to lớn làm sau cậu có thể giải quyết

Câu nói của tôi làm Bảo hơi tự ái, bà Quách lạ lẫm nhìn tôi, trong khi tôi đưa bút lông, giấy, keo dán đặt trước mặt Bảo, cười:

-Cậu ra kia, phụ làm bản giá và ly giúp tôi, việc của cậu tôi làm nốt vậy

Nói rồi, tôi ngoe ngoẩy ôm sổ phát hàng bỏ đi. Giữa tôi và Thế Hạo biết nhau cũng qua trường hợp này. Nhưng đó chỉ riêng có mỗi tôi, còn Thế Hạo dường như tôi đã là điểm ngắm trong mắt chàng lâu rồi.

Chuyện Đời Tôi

Chương 34

Sau lần chạm mặt đầu tiên, và những lần chạm mặt ngẫu nhiên khác. Tôi mới đánh dấu sự hiện diện của Thế Hạo. Có lẽ nhiều người sẽ thắc mắc, vì sao tôi làm trong công ty hơn gần cả năm trời, mà ai với ai tôi cũng chả rõ mặt. Thừa bạn, không phải bất kỳ người bạn gặp nào cũng dễ dàng mang lấy sự chú ý, không phải bất kỳ người bạn gặp nào cũng đem lại ấn tượng cho bạn, mà đôi khi gặp gỡ chẳng qua cũng chỉ là trách nhiệm và công việc. Với Thế Hạo tình trạng tương tự giống nhau, với tôi hay với một ai đi nữa, xong phần

công việc mỗi người đều có khoảng trời riêng.

Sâu trong đáy mắt tôi giờ đây chỉ có Văn Thắng. Sâu trong tận đầu tôi Văn Thắng là trung khu hội tụ toàn bộ tư duy suy nghĩ. Khi bạn đang yêu, bạn luôn có nhiều hành động khác thường, khi bạn đang yêu bạn thấy cuộc đời này quá tốt đẹp. Đôi khi tâm hồn cứ bay bổng trên mây, đôi khi mình cũng hay nói lảm nhảm tầm xàm, đôi khi cắn trụi lõi móng tay mà xem đó là điều thú vị...

Quốc Bảo gào to khi trông thấy tôi đang đi tới:

-Cô rồi cuộc dạo này bị làm sao thế Bình?

-Tôi vẫn như mọi ngày mà - tôi không hiểu ý Bảo nên cười lơ đãng

-Nguyễn Văn Thắng - Bảo đưa tay chỉ trỏ khắp chỗ - nơi đây tôi cũng bắt gặp cái tên này, rồi Bảo gặng từng chữ - Nguyễn Văn Thắng...

Bấy giờ thì tới tôi ngó người ra, nhìn quanh, kho vãi giờ càng bê bết hơn, mọi thứ lộn xộn, vãi hư chắc đóng, vứt bừa bãi dưới chân, trên cây vãi hay trên tường đều in đầy mấy chữ "Nguyễn Văn Thắng" hoặc "tonythang", cả bàn viết, cả giấy nháp, dưới quyển sổ...tất cả đều có dấu vết của Nguyễn Văn Thắng. Trời, giờ tôi mới phát hiện mình điên quá mức, chỉ là không thể gặp chàng mấy tuần mà thần kinh có triệu chứng rối loạn, dẫu chàng vẫn gọi đây nói mỗi ngày, dẫu chàng vẫn thuật cho tôi nghe mình đã và đang làm gì, dẫu chàng vẫn nhính chút xíu thời gian để qua chỗ tôi lấy quyển "Những Năm Tháng Ngọt Ngào", dẫu...sợi dây liên lạc với chàng chưa bao giờ mất tín hiệu.

-Đang nghĩ ngợi gì đó?

Bảo hỏi, làm tôi đỏ mặt, quơ tay vào khoảng không, tôi nói tình rui:

-Đang suy nghĩ cách nào để khắc phục

-Khắc phục

-Ừ, cậu không thấy kho vãi của cậu còn thua kho phế liệu ngoài kia à Bảo bực mình:

-Thì tại mấy đũa bù đôi, toàn thứ chẳng ngăn nắp.

-Thôi, đừng tại bị gì nữa, lo mà dọn dẹp đi

Nói đoạn tôi đi lấy chổi và ki hốt rác bắt đầu cuộc quét dọn, Bảo cũng vào phụ giúp một tay, được một lát thì bị bà Quách kêu đi kiểm kê hàng hóa, rốt cuộc chỉ còn riêng mình tôi, tôi hết loay hoay góc này lại di chuyển sang góc nọ, hình ảnh chăm chỉ như một con thoi, tiếng máy cắt, tiếng búa, và tiếng cười làm tôi có thêm sức sống. Và tôi không ngừng nghĩ về chàng. Có lẽ vì nghĩ về chàng nhiều quá, mà dạo này tất cả các bài thơ tôi viết đều dành riêng tặng chàng. Đang lúc bắt gặp một ý hay đang nảy sinh, tự dưng quên đột ngột, bởi một cái bóng đang đứng sau lưng tôi, làm tôi giật nảy người

-Bình, làm gì thấy tôi như thấy ma vậy?

Giọng nói của Thế Hạo. Chưa bao giờ tôi nghe có lời chào hỏi nào gai góc thế, tôi trả lời cũng trống huơ

-Nếu là ma được thì tốt. Rồi tôi cười với Hạo - nếu anh tìm Bảo thì cậu ấy ở bên vật tư?

-Sao nhất định vào đây là tìm nó

Thế Hạo tự xưng hần học, tôi cũng cảm thấy khó chịu, ý định viết thơ ban đầu cũng bởi chàng làm tôi quên

-Thế anh vào đây làm gì? tôi liếc mắt nhìn Hạo, rồi lại cụp mắt xuống, tay vẫn tiếp tục làm những việc dở dang

-Chẳng biết sao, vào vì thích - Thế Hạo cúi gập người xuống phụ tôi dọn mấy bao vải vụn

Tôi ngạc nhiên, chủ quản Pha cắt, chỉ biết chấp tay sau đít đi vòng vòng như anh, toàn ra lệnh với chỉ trở mà nay lại vào đây gom từng miếng vải vụn bỏ bao, thiệt quá bất ngờ. Tôi đành để anh dọn bao bố một mình, tôi bỏ đi thu gom giấy tờ trên bàn, sắp xếp sao cho ngăn nắp. Anh cũng leo đẹo theo sau. Nhiều cặp mắt bên pha cắt chĩa vào tôi soi mói, chĩa vào anh khó hiểu, tôi đành hấn, chàng hơi tức khí nên ló đầu qua cửa rào quát

-Mấy anh chị lo làm việc, dòm cái gì?

-Anh cũng lo làm việc, vào đây làm chi?

Tôi gắt, Thế Hạo nhìn tôi chuyên chú, rồi ậm ừ bước ra. Suốt cả buổi sáng hôm ấy tôi nghe chàng la lối, thúc đốc, dường như bao nhiêu cái bực đều trút ra hết.

Trời chuyển mưa. Dạo này cứ hễ canh đúng giờ công nhân sắp giải lao là ông trời đổ mưa

Buổi chiều mưa lâm râm tới tận giờ tan sở. Buổi tối mưa dầm dề đến hơn hai tiếng

Tôi ngồi ngắm mưa bay bên cửa sổ, tôi lại đối diện với quyển Những Năm Tháng Ngọt ngào. Tám hình hai đứa chụp chung làm tôi có thật nhiều bình lặng, tôi muốn viết, nhưng lại không dám viết, có lẽ tình yêu thì không có ngôn từ để diễn đạt, chỉ có hành động của tình yêu mới đủ diễn đạt ngôn từ. Cứ đọc đi đọc lại mấy dòng chàng ký gởi riết thuộc lòng, giờ nhắm mắt cũng có thể nghiệm ra.

Quá hạnh phúc, lời chàng quá đậm sâu "je t'aime et je t'aimerai toujours - Anh yêu em và sẽ yêu em mãi mãi". Tôi thích nhất câu này của chàng, câu này chàng thường hay sử dụng với tôi khi kết thúc một vấn đề, một câu chuyện.

Tôi muốn biết món quà bất ngờ mà mẹ chàng hứa dành cho chàng?

và tôi cũng thật sự lo lắng không biết khi gặp chàng, chàng sẽ thỉnh cầu gì ở nơi tôi? suốt ngày tôi cứ sống cho hình bóng chàng. Có phải tôi quá si tình không? Mà si tình cũng là một khuyết điểm. Đôi khi tôi sợ hãi cả chính mình. "Đa cảm thế thì làm sao sống nổi?" câu thơ của Nguyễn Thị Hồng Ngát làm tôi thần thờ.

Có lẽ hạng người như tôi rồi sẽ bị chôn vùi trong cát lữ tình yêu, hạng người như tôi sẽ chết dần chết mòn trong mật ngọt tình yêu, hạng người như tôi sao chóng quên chuyện ngày hôm qua. Chuyện ngày hôm qua chỉ toàn là ác mộng, những người ngày hôm qua chỉ khơi lại vết thương lòng. Nhìn quyển sổ, rồi nhìn bài viết của chàng, bất giác tôi thở dài, rồi như cô giáo tôi đặt bút phê ở dưới bài viết ấy dòng chữ

"Ngày sau sẽ ra sao? em không biết và anh cũng không biết. Chỉ biết chúng mình cần phải trân quý những gì đang vun đắp, bởi những gì chúng mình vun đắp đều được đánh đổi bằng tổn thương của người khác. Hãy hiểu tình em!"

Đang lúc tôi bối rối, tôi mất cân bằng trong tình cảm, tôi còn rất nhiều mù mịt chưa thông suốt, và tôi cần ai đó làm nhịp cầu chia sẻ. Không là cô bạn chí thân Hàn My, cũng không phải là Mẹ từng động viên con, mà bên tôi Quốc Bảo luôn là người khiến tôi không thể che giấu mình.

Chính Bảo là người nhận ra tâm sự trong lòng tôi, và cũng chính Bảo đã lần la dò hỏi, thôi thì trút ra hết, biết đâu sẽ chẳng nhẹ nhõm mình hơn.

Buổi chiều, trong công sở, trời mây vẫn u ám, sắp sửa có thêm một trận mưa. Thôi thì mặc mưa với gió, chuyện đánh cắp thời gian của công ty, vẫn thường xảy ra như cơm bữa. Chúng tôi đã quen với công việc vừa làm, vừa tán gẫu, nhưng chỉ thỉnh thoảng mới có vài cuộc nói chuyện nghiêm túc, cụ thể là lần này. Ngồi đối diện nhau, không chỉ có hai khuôn mặt mang đầy tâm trạng, mà trước mắt còn cả đồng giấy tờ, bút viết, chúng tôi nào có để tâm vào mấy thứ ấy, chỉ là sự ngại ngùng bất đắc dĩ.

-Tôi hiểu đâu là điều Bình băn khoăn?

Khi nghe tôi kể xong rút mắc, Bảo nói lên câu đó.

-Thế cậu nghĩ sao? có phải tôi thay đổi quá nhanh không?

-Bảo Bình, tôi đâu phải con sâu, hay chiếc guốc đi trong bụng Bình, tôi không thể nắm bắt hết tâm trạng của Bình. Ở vai trò tình bạn, tôi chỉ mong Bình có sự lựa chọn đúng đắn. Tình yêu có nhiều chứng bệnh, tình yêu có nhiều giai đoạn

-Cậu đang nói gì thế?
-Đang nói về chứng bệnh của Bình!
-Tôi mắc bệnh bao giờ?
-Bệnh thi sĩ cũng là chứng bệnh đó.
Tôi nhìn Bảo ngạc nhiên, đôi đồng tử cứ nhấp nháy không ngừng
-Bệnh thi sĩ? tôi lặp lại
-Phải! Bảo khẳng định- có lẽ Bình quá nhiều cảm xúc, Bình quá nhạy cảm trong mọi vấn đề. Nên đôi khi cứ đẩy mình vào bao khổ sở, bi lụy. Nếu nói nhà thơ không đa tình là nói dối, nhà thơ ít ai chấp nhận sự thật, người làm thơ luôn là người ở trên mây - Bảo cười nhạt - Lãng mạn chính là chất xúc tác giúp tình yêu thăng hoa. Tôi không biết Ninh Tuấn đã dùng cách nào chinh phục Bình? khi ban đầu người được him chú ý phải là Hàn My...
-Tôi nhớ cậu đâu thuộc loại bới móc chuyện quá khứ của người khác
Tôi cay cú cắt ngang lời Bảo, chàng cũng tức khí nói:
-Nhưng chẳng ai có thể chối bỏ được dĩ vãng
-...
-Nếu Bình không khơi nó dậy, tôi nhắc nó chỉ tổ làm mình vô duyên thêm thôi
-...
-Cánh cửa này đóng thì còn cánh cửa khác mở ra, sao Bình không cho mình một lối thoát
Bảo nói dông dài, càng dông dài tôi càng nhức đầu, nhưng tôi hiểu Bảo thật lòng muốn tốt cho tôi, đành gạt đầu qua loa, rồi đầu cũng vào đấy. Tôi vẫn nặng niềm khắc khoải, trong lúc làm việc tâm hồn cứ gọi đầu đầu. Bảo lại thêm một ngày chột dạ. Chàng không biết phải an ủi tôi bằng cách nào.
Trời lại cứ mưa dai dẳng. Mà tư lòng vẫn rối bòng bong, hỗn tạp và đa mang. Bao cú điện thoại mang giọng nói tình yêu không làm tôi tin tưởng, trái lại nơm nớp lo sợ, mà lo sợ điều gì? tôi cũng chẳng rõ. Tôi nhớ trong một bài thơ mình viết có đoạn:
"
*Em đã bỏ qua những niềm vui cuộc đời
Bao khoảnh khắc mà nụ cười hiện hữu
Vòng tay bạn bè và mọi lời khuyên nhủ
Để chạy theo chiếc bóng ảo xa xăm*
...

*Giờ chẳng còn gì em có thể trao anh
Bởi mọi thứ người xưa đều cướp mất
Nếu anh cần một quả tim nguyên vẹn nhất
Em không dám chắc rằng mình có đủ anh ơi!
Nhưng nếu anh cần người cảm thông suốt đời
Người quạt nồng, ấp lạnh, người gánh chung khốn khó
Có lẽ sẽ vì anh mà quá khứ em từ bỏ
Để được bên nhau tới ngày mai bạc đầu "*

Rõ ràng quá rồi còn gì? nhưng tôi không đủ tự tin rằng mình sẽ làm được điều ấy. Điện thoại đâu thể giúp tôi tổ khổ với chàng. Chàng gọi điện cho tôi lúc nào cũng nghe chàng tổ khổ lòng mình trước. Nào là nhớ nhung, nào là mong đợi, điên khùng hơn chàng còn xỏ cả một tràng tiếng pháp (*merci Dieu qui permet que je fais te connaitre , je te rencontre , et je t aime*) tôi nghe mà chẳng hiểu chàng muốn nhắn mạnh điều gì? mãi sao hôm sinh nhật tôi, tôi mới được biết ý nghĩa của câu ấy, đại khái là (*Cảm ơn Thượng đế đã cho anh quen em, gặp được em, mến em và yêu em*)

Sinh nhật tôi còn gần hai tháng, thời gian coi vậy chứ đi nhanh lắm, thoăn thoắt là hết ngày. Cứ ngỡ chàng bận bịu vài hôm, nhắm mắt, mở mắt, gần như nửa tháng. Quốc Bảo tìm đủ mọi phương án làm tôi trở nên lạc quan, tôi cũng giả vờ lạc quan cho cậu ấy thấy, cho cậu ấy an tâm, xem như con bé Bảo Bình này như người vừa tỉnh mộng trở về.

Nào tôi đã thật sự tỉnh mộng đâu? cuộc đời giống như một cuộc chạy đua, càng lúc tôi càng chẳng biết điểm dừng nào sẽ dành cho tôi.

Những ngày không có Thắng thật vô vị, giống như sự tẻ nhạt khi chia tay với Tuấn. Tôi đã sống thật khổ sở, tôi đã sống chỉ bằng một cái xác, tôi thấy mình thật nông nổi, tôi nhận ra mình đáng trách, lương tâm tôi dần vật, có khoảng thời gian dài tôi ăn năn.

Cứ ngỡ mình chung thủy với quá khứ. Ai ngờ định mệnh lại một lần đặt đề. Cuốn Thắng vào chính cuộc đời tôi. Sự tình cờ gặp gỡ đã trở thành bước ngoặt, và tới nay tôi mới biết mình đang đứng ở ngã ba đường.

Nhiều tâm sự, nhiều uẩn khúc, tôi chẳng biết phải làm sao? bí thế tôi viết ra hết, viết vào quyển "những năm tháng ngọt ngào", tôi nghĩ nếu thắng thật sự yêu tôi, khi chàng đọc được những dòng tâm tình của tôi, chàng sẽ đến với tôi nhanh chóng, và cho tôi một giải pháp tốt đẹp.

Quả thật, khi lần thứ hai, chàng tới lấy quyển sổ, chàng đã thật sự

nổi điên, chàng đã gọi dây nói cho tôi suốt. Rồi lần thứ ba, tiếp lần thứ tư, dường như chàng sắp phát rồ vì tôi, chàng đã gác mọi thứ bộn bề, chàng đã thu xếp ổn thỏa công việc, chàng bảo, nếu cứ tình trạng yêu nhau mà nghĩ ngợi về quá khứ hoài, chắc thế nào cũng sớm xa nhau. Chàng sợ tôi nghĩ quẩn, sợ tôi tự dày vò mình, sợ Ninh Tuấn vẫn còn là nỗi ám ảnh. Nên chàng cứ như gió, lát lại là giông, khi như lốc xoáy, chàng đến bên tôi sau cơn mưa buồn. Chúng tôi lại tay trong tay. Chàng có vẻ gầy, chàng có chút xanh xao, nhưng chàng vẫn tươi mát như ngày nào, vẫn ăn bận, chải chuốt rất đàng hoàng, mùi nước hoa Romanno tỏa hương thơm rất đàn ông, chàng làm tôi ngây ngất. Hôm nay tôi bỏ việc làm, tôi đã nhờ Bảo xin nghỉ phép, và cả buổi sáng mai tươi đẹp tôi quyết dành cho chàng. Chàng đưa tôi tới Tao Đàn. Đi dưới hai hàng cây, những cánh hoa dầu xoay xoay trong gió, thật đẹp. Chúng tôi chỉ im lặng mà bước, thỉnh thoảng chàng đánh động bằng một vài cử chỉ nhĩa nhặn, nhưng tôi dường như quá thờ ơ. Khiến chàng hơi xúc động, chàng ngấm nghĩa tôi, bất chợt chàng ôm tôi, cho đầu tôi rút vào ngực chàng. Tôi giật mình, đẩy nhẹ chàng ra, nhưng dường như càng bị chàng ôm chặt hơn

- je t aime...je t aime...je t aime...je t aime...

Chàng thì thầm, bên tai tôi. Chàng đang nói gì thế, tôi chẳng hiểu, quả thật chẳng hiểu. Nhưng nghe giọng chàng mỗi lúc mỗi cuồng nhiệt, tôi thấy mọi âm tiết phát ra từ môi chàng đều dễ thương

- je t aime....je t aime....je t aime....je t aime....je t aime....

- Anh nói gì thế? tôi hỏi

Chàng cười:

-Anh yêu em!

-Anh yêu em vì đâu?

-car toutes les raisons sont inexplicable , parce que c est toi...

-Câu này, ý anh...?

Chàng vui vẻ dịch:

-Vì tất cả, vì mọi điều không thể lý giải, vì em chính là em...

-Thật không?

-Thật!

Chàng buông tôi ra, lấy một tay tôi đặt lên trái tim chàng, rồi hỏi

-Em có cảm nhận được gì không?

-Nhịp đập

Chàng gật gù:

-oui , mon coeur est entrain de se battre , chaque bat de mon coeur il y a toi

-Anh lại nói gì thế?

Chàng nhìn tôi trù mến, rồi hân hoan bảo:

-Câu ấy có ngụ ý là: Phải, trái tim anh đang đập, từng nhịp đập của trái tim anh đều có hình bóng em

Lời chàng làm mất tôi ngân ngẩn lệ, Thắng lắc đầu, chàng không hài lòng nên lắc đầu:

-Em đừng khóc, em đừng khóc

Chàng móc khăn mùi xoa chậm khô dòng lệ tôi

-Bình, anh muốn nhìn thấy em cười, anh muốn em luôn vui khỏe. Em càng ủ dột, em càng hốc hác, anh nghĩ em cần nên thương bản thân mình nhiều hơn, có lẽ mấy tuần xa nhau, đã làm lòng em có nhiều trở ngại, khi đọc những dòng tự thuật của em, anh như ngồi phải đống lửa, gì mà "hãy cứu em...", "hãy tới với em...", "đừng bỏ em lạc lõng...", rồi lại " Em sợ quá khứ, quá khứ vẫn còn...", "tương lai em không dám nghĩ", cuối cùng "hiện tại sao thật phũ phàng...". Toàn câu bị quan, toàn nỗi chán chường, anh đã ráng đọc, ráng ngấu nghiến, ráng để hiểu em, và anh biết mình cần phải tức tốc giải quyết xong mớ công việc, chỉ có ở bên em mới là sự chọn lựa dẫn tới hạnh phúc.

-Thế anh đã thật sự hạnh phúc chưa?

-Rồi!

-Anh cảm nhận " Hạnh Phúc " từ đâu?

Chàng dụi trán mình lên trán tôi, nhắc lại:

- je t aime (Anh yêu em)

Tôi đỡ đứng cả người, chàng đã lập tức cúi xuống mắt, cúi xuống môi. Niềm vui lại lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Chuyện Đời Tôi

Chương 35

Tránh được một chương ngại, lại gặp một chương ngại khác, cuộc đời khéo là trêu người.

Văn Thắng đã làm tôi lấy lại sự tự tin trong tình yêu, tôi đã tiêu tan bao muộn phiền luẩn quẩn. Tôi cười nhiều hơn, tôi dễ chịu nhiều hơn, tất cả có lẽ sắp đi vào kết thúc. Bình ơi, Mối tình online của mi sắp đi vào dĩ vãng. Buồn đau, thối chí, con bé Bảo Bình đã sàu, đã cảm ngày nào giờ chết chưa? Đôi khi tôi thêm được trở thành một

người bình thường, tôi đã sống cho thế giới ảo này quá nhiều, tôi đã bông đùa với những cư dân ảo này quá nhiều. Tới lúc nên quay về thực tại, tôi chợt nghĩ về gia đình, tôi thấy mình vô tâm tệ. Tôi chợt nghĩ về công việc, tôi thấy mình quá lãnh đạm, đôi khi là bất cần. Tôi nghĩ tới văn thơ, chợt thấy mình đang phung phí sinh mệnh từng giây, từng phút...Còn bạn bè, mất gần hết liên lạc.

-Thế Hạo, anh làm gì cứ theo tôi mãi thế!

Dạo gần đây, kể từ lúc Văn Thắng bận rộn lo công việc, tôi vẫn buồn chuyện không đâu, tới lúc sóng yên biển lặng. Thế Hạo vẫn cứ lảng nhảng phá bình tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy bất tiện về sự phiền toái này. Nhưng không cách gì đuổi xua Hạo được. Hạo cứ tạo ra nhiều sự tình cờ, trùng hợp để được ở bên tôi. Mà tôi thì từ biển lặng sóng yên mới chợt hiểu ra người đàn ông trước mặt mỗi ngày luôn hiện diện. Kho vãi dạo này không cần tới bàn tay Bảo bận bịu, quản xuyên, bởi Hạo luôn cố tình tách Bảo ra khỏi công việc, và viện đủ lý do để tôi phải ra mặt đảm nhiệm, hết giao hàng, tới ký sổ, nhất cử nhất động Hạo bám theo sát tôi, Bảo cũng lo lắng không kém, sợ Hạo giở trò, bởi Hạo trong mắt Bảo luôn là tên cáo già, chuyên sử dụng thủ đoạn, trong công việc Hạo chẳng bao giờ thật thà với ai, phương châm của y : "mạnh thì sống, yếu thì chết", nên việc y ngồi lên chức vụ quản đốc pha cát cũng do sự quen biết nọt nọt mà ra. Và giờ tôi phải nhìn cái bộ mặt không thiện cảm này trả lời, cái bộ mặt lúc co, lúc giãn, nét nhăn trên trán lúc tan, lúc tụ, hàm râu quai nón dù được cạo sạch nhẵn, vẫn còn để lại vết hằn, cặp mắt bặm trợn, chiếc môi dày cui, tóc quăn rất tự nhiên, khiến tôi không thấy có điểm nào chấm nổi. Có điều thật vô lý nếu đi ghét một người chỉ vì những đặc điểm ấy.

-Tôi theo Bình là có nguyên do của tôi.

Mệt mỏi thật, anh chàng chưa quá ba mươi tuổi, nhưng già hơn độ tuổi ba mươi giờ mới chịu lên tiếng. Hạo làm tôi phải hắt hơi.

-Tôi nào có mắc nợ anh? anh theo tôi, tôi cảm thấy rất phiền.

Tôi nói thẳng, Hạo chẳng lấy gì tự ái, anh chàng càng nói tỉnh rụi:

-Có lẽ tôi mắc nợ Bình! tôi tự nguyện làm đuôi, nên nào có phiền phức chi

-Tôi sợ dư luận đàm tiếu. Tôi lờm Hạo - người trong công ty này ai cũng dễ thốc mách, tôi ghét nhất mấy chuyện không có mà dựng thành có.

Hạo ngang nhiên cười to:

-Tôi đang cần sự đồn đãi, và tôi muốn biết Bình nghĩ sao nếu những gì đồn đại đều là đúng.

Không nghĩ ngợi, tôi thẳng thắn:

-Tôi sẽ thôi công việc ở đây! chỉ cách đó mới chứng minh được tôi vô can. Suy nghĩ chút, tôi tiếp - anh đừng hòng đem tôi vào trận đồ của anh, anh đừng lằng nhằng nữa!

Hạo nắm chặt cổ tay tôi vung lên, chàng nghiêm mặt:

-Bình mỗi ngày, mỗi thú vị...Nhưng đừng làm thế có được không?

Tôi giật mạnh tay về, lần đầu tiên tôi nghiêng rằng, lần đầu tiên tôi thấy mình mất hết nữ tính:

-Anh nên nhớ mình còn đang ở trong công ty, anh nên tôn trọng người khác một chút, thái độ vừa rồi của anh thật khiếm nhã...xin lỗi, tôi không phải trò chơi!

-Thế thì Bình đừng làm cho người khác phải chú ý. Khuyết điểm của Bình là quá thu hút.

Hạo làm tôi phát ngượng, tôi vội vã quay đi, bỏ mặc chàng đứng đó.

Tôi nghĩ tới lúc cả hai cần phải trở về vị trí làm việc.

Hôm nay tâm trạng Bảo cũng có nhiều chuyện bức mình, mà hầu như kể từ khi nhận chức vụ trông coi kho vải thì lúc nào Bảo cũng khó chịu, hay nổi nóng, và cộc cằn. Gánh nặng, trách nhiệm làm Bảo nhiều uể oải, mệt mỏi, phần cứ bị gọi loa lên văn phòng suốt buổi khiến Bảo càng dừ người. Khuôn mặt Bảo trong công ty lúc nào cũng nhăn nhó, Bảo luôn phải đấu tranh đòi bình quyền, luôn đối đầu trước sự phân chia phe phái trong kho. Bảo đã gầy càng gầy hơn, làm tôi thấy thương lắm.

Nên tôi thường an ủi, động viên Bảo, Bảo vẫn dành cho tôi những lời khuyên ý nghĩa, tốt nhất, mà cái tôi thấy dễ mến ở Bảo, có lẽ chính là nụ cười lộ răng khểnh. Vâng, nụ cười làm người đối diện cảm thấy an lòng. Tình bạn do thế vẫn tốt đẹp phát triển, có điều Bảo vẫn cô lẽ, còn tôi thì đã có đôi. Nhiều lúc tôi tâm sự chuyện tình cảm của mình, sự hạnh phúc trong tôi chói sáng, thì bao buồn bã trong Bảo lại cố che lấp đi. Tôi biết mình vô tình, nhưng Bảo rất an phận chịu nghe tôi tỏ bày. Chứng mộng du, và cách nói chuyện huyền hoặc của Bảo không còn làm Bảo lạ lùng nữa, mà trái lại anh chàng sống có thực tế hơn. Thơ thần không còn viết nhiều như xưa, nhưng đổi lại anh chàng biết lo kiếm tiền, tiện tặn, dành dụm...

Còn tôi...? đi làm chỉ là một sự miễn cưỡng, gượng ép. Tôi cảm thấy công việc chán phèo, cứ nghĩ đi làm sẽ quên hết phiền não, nhưng khi va chạm vào xã hội, con người tôi phiền não nhiều gấp bội. Đang lúc tưởng mình sắp chết đuối, thì Văn Thắng chợt nhiên tới vực dậy tâm tình tôi. Khiến tôi có chút xiu sức sống, và bây giờ cõ đại vẫn vươn cao ngạo ngễ

Vâng, cỡ đại, nói thế nào tôi vẫn là cỡ đại, Bảo Bình vẫn cứ là Bảo Bình, con bé ưa lãng mạn, dù có lúc yếu đuối, quy lụy, cũng cố gắng đứng lên nhìn sự thật, rồi từ sự thật lại trốn vào mộng ảo, cứ thế cuộc đời của con bé lắm mơ hồ.

-Bình, đợi ai thế, có cần tôi cho quá giang không?

Giọng nói này không phải của Quốc Bảo. Quốc Bảo chiều nào cũng tăng ca, giờ này chắc anh chàng còn đang ở tiệm internet với khúc bánh mì.

-Không cần!

Tôi đáp, Thế Hạo cũng chẳng hỏi gì thêm, Hạo vẫn ngồi trên chiếc găng máy, cạnh tôi, có nhiều tiếng xầm xì, giờ tan sở công nhân cứ nối đuôi nhau chí choé đủ thứ chuyện. Dĩ nhiên tôi luôn đủ đề tài cho họ bàn tán sau lưng. Tôi khẽ liếc Hạo, anh chàng rất bàng quan, dường như còn có phần thích thú.

Tôi lững thững bước đi, Thế Hạo cho xe rề rề theo sau. Bực quá, tôi quắc mắt nhìn chàng, chàng phớt lờ, miệng còn huýt sáo nho nhỏ, thiệt chướng tai. Vị cứu tinh của tôi giờ này vẫn chưa tới. Hơn cả tuần nay, tôi đi làm đều có tài xế riêng đưa đón. Văn Thắng tình nguyện làm tài xế không công, chàng muốn tạo thêm nhiều sự thân mật, gần gũi, và thời gian gặp mặt thường xuyên sẽ là liều thuốc duy trì tình cảm tốt nhất

Chàng không muốn tôi có thêm ngờ vực nào khác, cũng như loại hẫng mấy suy nghĩ vẩn vơ, chúng tôi bắt đầu công khai mối quan hệ ngầm. Vì chiều lòng chàng, mà tôi buộc lòng phải nói dối với mẹ, "con đi làm bằng xe buýt". Ban đầu người ngạc nhiên lắm, nhưng khi nghe tôi bảo dạo này an ninh đường phố khá là nguy hiểm, người thuận tình ngay. Hằng ngày mới tảng sáng, chàng đều đứng chờ tôi trước ngõ, dĩ nhiên chàng nấp ở một góc mà ít ai để ý. Phần tôi cứ theo thông lệ đúng 6 giờ là xuất hiện, chàng chờ tôi đi ăn sáng, chàng kể cho tôi nghe những mẩu chuyện vui, chàng bảo tôi gầy quá, cần ăn nhiều thức ăn có dinh dưỡng, nên chuyện ăn uống, sáng, trưa của tôi chàng lo tuốt luốt. Và hôm nay, tự dưng chàng đến muộn, cái đuôi Thế Hạo vẫn dai dẳng lằng nhằng.

Rồi khi chàng xuất hiện, tôi trách yêu "Lần sau, anh mà chậm trễ thế, thì chết với em" Tôi cố tình nói rõ cho cả Thế Hạo nghe, Thế Hạo vẫn tỉnh bơ, chẳng gì là thất vọng, thậm chí anh chàng còn kên mặt, như thăm bảo "hãy đợi đấy!". Văn Thắng nhìn Hạo hòa nhã, Hạo nhìn Thắng thù nghịch, hai người đàn ông nhận diện nhau không phải là khoảnh khắc đầu tiên, mà dường như là mỗi ngày. Tôi giờ mới thật sự nghĩ ra, thấy mình thật lơ đãng.

Đợi cho Thế Hạo phóng xe đi, tôi mới an tâm leo lên ngồi sau lưng chàng. Hành động quen thuộc của chàng lúc này là nổ máy xe, tay phải cầm lái, còn tay trái vòng ra sau bắt lấy tay tôi cặp sát vào eo chàng, khởi đầu tôi ngượng lắm, cứ tìm cách rút tay về hoài, nhưng thấy biểu cảm buồn rĩ rượi ở chàng qua kính chiếu hậu, tôi lại mềm lòng đi.

Cuộc sống quanh tôi ngày càng đáng quý! cuộc sống không còn xấu xa và tồi tệ với tôi nữa. Cuộc sống giờ có thừa hạnh phúc và đủ niềm vui. "Văn Thắng ơi, cảm ơn anh đã yêu em". Niềm vui thì thường có cánh, không khéo giữ hạnh phúc sẽ lại bay. Niềm vui cũng là thứ làm người ta không thể nào giấu nổi, không kín miệng, niềm vui sẽ di chuyển khắp nơi, có thể cả thế giới đều chúc mừng mi Bình ạ! lý do để chúc mừng, đơn giản mi đã tìm được một người thật lòng, một người tử tế, một người chưa bao giờ làm mi phải khóc, một người xứng đáng để chung mộng.

Tôi cười tủm tỉm, mẹ bảo tôi "con bé điên". Tôi cả ngày ngêu ngao vài câu hát trữ tình, Bảo nói tôi có triệu chứng "thần kinh". Tôi thần thờ bên bàn viết, mẹ lắc đầu ngán ngẩm. Tôi trốn việc đi hẹn hò, Bảo giận tôi không có tinh thần trách nhiệm. Mà mỗi lúc vắng tôi Thế Hạo thương dọ hỏi Bảo đủ thứ chuyện.

Thế Hạo nào có là gì với tôi đâu? tôi nào có gì với Hạo đâu? thôi thì cứ vờ chẳng nghe, chẳng thấy. Thôi thì thản nhiên xem mọi chuyện đều quá đổi bình thường. Nhưng Thế Hạo nào đã để tôi yên. Trong công ty đã đủ phiền, ra ngoài Hạo vẫn đeo bám. Đàn ông con trai gì mặt dày thấy sợ. Văn Thắng như cũng hiểu được lòng Hạo nghĩ gì, nên nhiều khi đi đón tôi chàng có màn ghen bóng ghen gió. Thí dụ một buổi chiều tháng 7. Trời mưa rồ to, tôi đợi chàng quá nửa giờ, cứ ngỡ lúc gặp nhau chàng phải là người rồi rít xin lỗi tôi, vậy mà vừa gặp nhau chàng đã gắt tôi lên xe, tôi còn chưa hiểu rõ nguyên do chàng lại đưa dù cho tôi. Thế Hạo vẫn ở cạnh, chàng nghiêng răng, thế Hạo vẫn chưa nổ máy xe, chàng không buồn chạy, cả hai làm một màn chiến tranh lạnh, mà tôi là người bị họ hành nhiều nhất, Thắng hết xiết tay tôi, lại xiết chặt người tôi, quàng vai tôi, hôn tóc tôi, những cử chỉ tình tứ đều phô ra, làm tôi quê, tôi ngượng.

Khi không gian chỉ còn lại hai đứa, tôi giận chàng không thèm nói nửa câu. Chàng biết mình có hơi vô lý, nên nhẹ giọng năn nỉ, tôi cứ quay mặt đi, không dần được chàng ôm tôi, tôi đẩy mạnh người chàng, chàng không bỏ cuộc, lại ôm ngang người, và môi cứ thốt ra hàng đồng thần chú, trong hàng đồng thần chú, câu tôi nhận thức ra chỉ có "je t'aime - Anh yêu em"

-Yêu em, yêu em...sao lại không tin tưởng em?

Tôi nói lấy, Thắng cười nụ:

-Đâu có. Anh luôn tin tưởng em.

-Còn dám nói, rõ ràng anh đang giận việc Thế Hạo mỗi ngày đều ở cạnh em

-Đâu có, anh chỉ ghét hán nữ làm người yêu anh rồi lòng

-Em chẳng rồi lòng, chỉ có anh là lo sợ...

Tôi uẩn ức bảo, Thắng xoay người tôi đối diện chàng, giọng gấp rút, giọng cả quyết, giọng chàng thật đến độ không thể nào thật hơn nữa:

-Phải, anh sợ hán cuốn mất em, anh sợ hán tước đoạt em, anh sợ anh không đủ sức để đeo vào ngấn cổ kia viên trân châu hạnh phúc, anh sợ...

Tôi vội đưa tay che miệng chàng:

-Anh nghĩ em dễ thay đổi thế ư? anh cho rằng em luôn ngóng núi này trông núi nọ? anh tưởng trên đời này chuyện tình yêu chỉ là cuộc đùa vui...?

Lần này, tới lượt chàng đặt tay che môi tôi:

-Không, anh nghĩ mình có nhiều điểm không xứng với em.

Tôi nhìn chàng khó hiểu:

-Điểm nào?

-Anh già rồi!

Tôi phì cười, giờ tôi mới biết phút cuối cùng của mỗi cuộc hò hẹn, bao giờ Thắng cũng pha trò làm tôi vui

Buổi trưa hôm sau, tôi tìm gặp riêng Thế Hạo ở xưởng. Vì trong giờ giải lao, mọi người đi dùng cơm cả, nên thời điểm này là thích hợp nhất để nêu rõ vài vấn đề tế nhị. Sau một đêm không thể ngủ, sau sự trăn trở vô chừng, tôi không muốn để Thắng có cơ hiểu lầm tôi, nên chuyện đi gặp Thế Hạo là chuyện rất cần thiết.

-Bình ăn cơm chưa?

-...

-Cùng ăn chứ?

-...

Hạo hỏi, tôi không đáp, tôi đang đắn đo không biết nên dùng lời nào để Hạo hiểu.

-Sao thế? Bình không phải muốn nói chuyện với tôi à? ra đây chỉ để ngó tôi thôi sao?

Hạo cười, nụ cười nửa miệng. Tôi nhìn Hạo bí xị, thật khó mà mở lời, tới nước này đứng yên không phải là cách:

-Anh Hạo này...! giọng tôi lắp bắp

-Hử? Hạo chau mày

-Anh sau cứ thích gây phiền hà cho tôi thế? Giọng tôi run run

-Bao giờ? Hạo xoa cằm

-Rất nhiều!

-Tại cô có đạo quá vô tình.

Hạo chặc lưỡi, tôi lắc đầu:

-Anh làm tôi khó xử

-Cô mới là người làm tôi phải khổ sở.

-Ngụy biện!

-Không! thật sự trong những ngày đầu cô đến công ty, tôi đã biết cô rồi.

-Trời đất!

-Không tin à? tôi còn biết cô là một cô gái mơ mộng, vừa bị tình phụ, và lấy công việc để lấp bù, cô thích làm thơ, và thích vẽ vời chuyện tương lai, những ngày đầu cô tới đây tôi thấy cô thật chán nản.

-Trời đất!

Những câu Hạo nói thật chói tai, tôi thấy đó như một lời xúc xiểm.

-Anh điều tra tôi tự bao giờ thế?

-Đâu nhất thiết phải điều tra, chỉ là mỗi ngày Bình mang lại cho tôi một ấn tượng...

-Nói dối!

-Thú thật, những ngày đầu Bình đối với tôi chỉ là sự tiêu cực, một con bé thất tình thì có gì hay ho, nhưng từ khi thấy Bình lạc quan, tôi cảm giác Bình trong lòng tôi thật đẹp.

-Giả dối!

-Thật...thật...thật...!

Thế Hạo chụp lấy hai vai tôi lay nhẹ, tôi hét:

-Anh thôi ngay cho, tôi không quen tán tỉnh.

-Tôi chẳng tán tỉnh người mình không thích

-Thế anh cần gì ở tôi?

-Sự chia sẻ

-Rất tiếc - tôi khẽ vuốt lại tóc - trái tim tôi đã có người sẽ chia

-Ồ!

Hạo gật gật đầu:

-Tôi hiểu, nhưng tôi cũng hiểu trái tim mình đang cần gì?

-Tùy anh.

Chân tôi thụt lùi về sau

-Mong anh đừng quá lộ liễu, tình cảm không phải ân huệ mà bố thí

Rồi quay mặt, tôi chạy thẳng ra ngoài, buổi trưa đành bỏ bụng đói, tôi ầm ục tìm Bảo. Quốc Bảo, Quốc Bảo, cái tên rõ lắm mồm.

Chuyện Đời Tôi

Chương 36

Tôi chạy tìm Quốc Bảo khắp xưởng. Tôi định bụng mắng anh chàng một trận te tua. Tôi nghĩ Thế Hạo không thể nào biết rõ về tôi, nếu không có kẻ mách. Nhưng khi gặp được Bảo rồi, tôi lại bỏ ngay ý định, bởi Bảo đang bù đầu tính toán, sổ sách là cái gì đó nặng ngàn cân, khiến đầu óc và tâm trạng Bảo, vì sổ sách mà không được thoải mái.

Buổi chiều tan sở, Văn Thắng đợi tôi từ sớm ngoài cổng. Hôm nay tôi tranh thủ thời gian, nên khi chuông vừa reo tôi đã như chim sổ lồng, tôi bay nhanh ra với chàng, vẫn ánh mắt biết cười, vẫn điệu bộ rạng rỡ, chàng lúc nào cũng ăn diện tươm tất, tôi nhận ra nét phong độ ở chàng, có lẽ vì thế mà phụ nữ thời nay thích kết bạn với những người đàn ông hơn là những thanh niên. Vì sao nhỉ? chắc bởi họ dày sương dạn gió, chắc ở họ có đầy đủ kinh nghiệm, mà trên hết phương diện biết kiếm tiền, lo làm ăn, đủ để người ta an tâm trao thân gởi phận.

Tôi mỉm cười vu vơ, tự nhiên vòng tay qua hông chàng. Chiếc đuôi Thế Hạo chắc giờ này đang cực khổ chen chúc cùng đám công nhân. Ồ, không, tôi đoán nhầm chiếc đuôi ấy không hiểu bám theo tự lúc nào, chiếc xe hăn cứ bóp kèn in ỏi đuôi theo sau, chiếc xe hăn lạng lách, chờ tới ép sát xe chàng. Thắng kêu tôi ôm thật chặt, và cuộc đua bất đắc dĩ xảy ra trên đường lộ, hăn như đang nổi điên, tôi sợ đến líu lưỡi, ngồi sau chàng, tôi cứ hét toáng, cứ nhắc nhở, tôi sợ gặp phải công an giao thông, riêng phần Thắng cũng muốn chứng tỏ bản lĩnh đàn ông, nên bất chấp mọi hiểm nguy. Tôi nhắm tịt mắt, tôi biết mình cần phải làm cái gì đó để họ dừng lại, đầu óc cứ rối tung, cộng tiếng cười man dại của Hạo làm tôi xanh mặt, hoảng vía, tôi khóc thét:

-Anh Thắng nếu anh còn điên giống Hăn nữa, em sẽ bỏ mặc anh, em sẽ không yêu anh, em giận anh, em ghét anh, chúng mình chia tay luôn, chúng mình chấm dứt luôn. Anh Thắng...Tôi bắt đầu nói năng hơi lộn xộn - mau dừng xe lại, nếu không em sẽ tự nhảy xuống cho anh vừa lòng - hai chiếc xe vẫn không chịu dừng, phần gió mạnh, phần tốc độ, phần tôi chẳng thấy được gì, ôm chặt chàng tôi mếu máo - nếu anh thật sự yêu tôi thì hãy dừng ngay...!

Quả nhiên công hiệu, xe chàng giảm tốc, mặc cho xe Hạo hăng trớn

bay tuốt lên trên, chàng dừng lại, trở đầu xe sang hướng khác.

-Anh xin lỗi, anh xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...!

Chàng nói rồi rít không ngừng, tôi cũng từ từ mở mắt ra, ánh sáng làm tôi chói, tôi khóc, nước mắt hòa lẫn mồ hôi thấm đầm áo Thắng, qua cơn sợ hãi, tự dưng tôi lấy lại được bình tĩnh, tôi hành động như trẻ nít, dùng hai tay nắm thùm thụp vào trống lưng chàng. Chàng yên thân cam chịu, tôi vừa nắm, vừa gào:

-Anh độc ác, anh không ngoan, anh có biết em lo lắng cho anh đến độ nào sao? anh không tốt, anh xấu xa, anh có biết mình đang gặp nguy hiểm không? anh mà có mệnh hệ nào em phải sống sao đây? em mà có mệnh hệ nào gia đình em, mẹ em ai lo...?

-Bình, hãy tha lỗi cho anh, anh quá ngu xuẩn - chàng nói chậm rãi - trong lúc rượt đuổi ấy, anh ghen đến quá mức, mà anh quên đi sự an toàn của em, anh quá đốn mạt, anh...

Chiếc xe dừng lại bên cầu, chàng ôn tồn bảo:

-Anh hứa sẽ không có lần sau!

Nghe chàng nói, tôi vui quá, lại cười, hai tay quẹt nước mắt, hét lớn, tôi hoàn toàn tin tưởng ở chàng, chắc bởi vì quá tin tưởng, nên giọng tôi thật trầm:

-Em yêu anh, em yêu anh Thắng ơi!

-Anh cũng vậy.

Lần đó, chúng tôi tạm coi như đã đi đến sự cảm thông nhau. Chàng hỏi:

-Giờ em muốn đi đâu?

-Tới trường! tôi đáp nhanh

-Trường, mà trường nào?

-Trung tâm giáo dục thường xuyên quận 8

Tôi nói, tôi muốn đưa chàng vào thế giới của tôi. Những nơi tôi từng tới, từng đi qua, từng có nhiều niềm vui và lắm nỗi buồn, nơi trái tim tôi tưởng rằng đã khép cửa, giờ chợt mở tung vì chàng, chàng làm cho mọi thứ trong tâm hồn tôi đảo lộn, bên chàng tôi hát khe khẽ, bài hát của riêng trái tim tôi, bài hát có lời thiết tha, bài hát véo von mình chàng, thán tụng chàng, bài hát tôi chỉ vừa mới nghĩ ra:

"Ôi chàng thần diệu quá, chàng mạnh mẽ quá,

chàng đừng là biển, đừng là gì cả,

Em cũng chẳng là Hải Âu,

Em đã mỗi cánh,

Em đã mỗi cánh,

Em muốn cùng chàng có một mái nhà

Sanh cho chàng một đàn gà

Trai giống cha
Gái giống mẹ
Hạnh phúc đời thường
Em mơ
Em mơ..."

Sau mấy vòng lượn lờ khắp trường, kỷ niệm ngỡ quên nay chợt ùa về, bạn bè một thời, giờ biệt mù. Thời gian trôi nhanh, con người càng đóng bụi, thời gian phôi pha, con người càng cần cỗi. Cô mai, anh Vũ, Châu, Tuấn, Hà...cuộc đời anh chị đổ về đâu? dòng sông vận mệnh có trăm ngàn con bến, số mệnh luân chuyển không được như ý mình. Đâu mới thật hạnh phúc? đâu vẫn còn giống bao? trên nẻo công danh ai thành, ai bại...chạnh lòng tôi đau. Quốc Bảo chí tình, Hàn My chí nghĩa...tôi bỗng dưng cảm thấy nhớ Hàn My da diết, không biết giờ này cuộc sống My ra sao? lâu quá rồi còn gì? chúng tôi không còn sự qua lại. Bóng tối nhá nhem vây bủa, tôi lay nhẹ cánh tay chàng, tôi giục:

-Đi, mình đi thôi anh!

Quá đột ngột, chàng bất ngờ nên hỏi:

-Em lại muốn đi đâu?

-Đi thăm nhỏ bạn em - thấy chàng còn chần chừ, tôi nhướng cao mày- đi rồi anh sẽ biết, em không muốn mình vì yêu anh mà vô tình với mọi thứ.

Lần đầu tiên Hàn My gặp chàng, lần đầu tiên chàng mới biết mặt Hàn My, chàng không hề có chút xúy ngạc nhiên nào, chỉ riêng Hàn My là bất ngờ hơn hết thấy. Hàn My hết nhìn chàng từ dưới lên trên, lại nhìn từ trên xuống dưới, hết dòm ngang, lại ngó dọc, làm thẳng đờ cả mặt, mà tôi cũng mất hẳn vẻ tự nhiên. My không cố tình soi mói, hành động của My chẳng qua quá hiếu kỳ, tôi hiểu My khó mà chấp nhận. Thực tế trong lòng My luôn ủng hộ cho Ninh Tuấn, mà Ninh Tuấn giờ chỉ là bóng mờ quá khứ.

Cầm nhẹ tay My tôi giới thiệu:

-Đây là anh Văn Thắng! Quay sang chàng - còn đây là Hàn My, bạn thân của em!

"Ồ" Thắng và My cùng lúc phát ra âm thanh ấy, tôi tiếp:

-Dạo này My thế nào? cuộc sống tốt chứ? vẫn khoẻ hả em?

-Chị Bình, cảm ơn chị còn nhớ tới em - giọng My hờn dỗi - em nghi ngờ lắm!

-Nghĩ ngờ chuyện gì?

Tôi nhìn My xúc động, người con gái trước mắt sao mà trông chững chạc thế, cô bé vô tư ngày nào đã bị tôi phá hỏng.

-Em nghi có anh chàng nào đó đã bắt cóc mắt chị của em - My hồn nhiên nói

Thắng cười:

-Thành thật xin lỗi em, nhưng thú thật theo chân được chị ấy, là cả một sự vất vả.

Tôi nguýt chàng, Thắng vội khép chặt miệng, hành động thật tếu táo, làm My cũng bật cười xòa. Kéo tay tôi vào nhà, bấy giờ My vồn vã lo chuyện nước noi đãi khách. Mọi thành kiến ban đầu tiêu tan.

-Vui thật nhỉ! My hồ hởi bảo - sau những sai lầm trong tình cảm, cứ ngỡ một trong hai chị em mình rạn nứt, nay chị tới thăm em, thì coi như chuyện cũ chỉ còn là giấc điệp. - Lờm Thắng MY hỏi thêm - chẳng hay anh có chăm sóc chị ấy kỹ không vậy?

Tôi tranh mất câu trả lời của chàng:

-Chị chưa hề nói với em anh ấy là người yêu chị!

-Cái gì?

Thắng trợn mắt nhìn tôi, tôi làm lơ, Thắng làm điệu bộ thật thiếu não:

-Đó, em thấy chưa? chị ấy luôn hành hạ anh bằng cách ấy!

Giờ tới lượt tôi liếc chàng:

-Hồi nào?

-Mới buổi chiều này đó!

-Tại anh gần!

-Tại thằng kia ba gai chó bộ.

-Thôi, thôi hai anh chị đừng gây nhau nữa - Hàn My ấn ly nước vào lòng bàn tay tôi - nhìn hai anh chị thân thiết như bây giờ, ai lại không thể cho là hai người yêu nhau chứ.

-Em gái nói hay lắm! Thắng hình mũi, tôi then thùng cúi thấp đầu xuống.

Ngay lúc đó, A Hón em Hàn My bước ra, thằng nhỏ coi vậy mà bụ bẫm, khuôn mặt bầu bĩnh, thằng nhỏ không gặp ít lâu giờ cao hơn chị của nó, tiếng nói cũng bị vỡ, sắp trở thành thanh niên, nhưng nét trẻ con vẫn còn phảng phất.

-Em chào chị Bình?

Nó lễ phép thưa tôi, tôi gật đầu. Nó quay sang chào Thắng, rồi bảo với chị nó hướng dẫn nó cách ráp mô hình xe lửa. Nó phàn nàn lời chỉ dẫn trong sách viết khó hiểu. Văn Thắng vội liếc sơ, và chàng nhận làm thầy giáo bắt đầu dĩ, nó dễ thương kéo tay chàng lên gác. Chàng đi rồi, còn lại hai chị em, Hàn My bắt đầu công kích tôi:

-Hai người quen nhau trong trường hợp nào vậy?

-Ờ..thì...ở tiệc nhà người bạn - tôi định nói là trong buổi họp off của một diễn đàn, không hiểu sao lại thành nói lằng sang câu khác.

-Lãng mạn nhỉ!

-Lãng mạn - tôi chắc lười - trong đầu cô đang nghĩ chuyện gì thế? Mắt My mơ mộng, nàng vẽ ra cả một viễn cảnh hào nhoáng, xa hoa, và tráng lệ. Tôi hiểu My nghĩ gì, nhưng chuyện đó nào có cần thiết phải biết đâu. Thái độ Hàn My chợt nhiên nghiêm túc:

-Chị thật sự đã dứt tình với Tuấn rồi à?

Trời, Hàn My. Tôi bất ngờ trước câu hỏi của My. Sao tôi cứ phải luôn va chạm vào tên con người này, sao tôi cứ phải để cho người khác làm mình day dứt mãi, nhưng tôi không thể trách Hàn My, bởi My nàng trưởng thành từ những chuyện đã qua, còn tôi sau những chuyện đã qua mới cảm thấy điều mình cần trân trọng. Khi ý thức được điều cần trân trọng, thì vỡ lẽ, muộn màng.

"Chuyện cũ nhạt nhòa như sương khói

Nhắc nữa mà chi chuyện đã rồi

Đừng mang chuyện buồn khơi lên gởi

Cho lệ tuôn nồng mặn khóe môi..."

Tôi khẽ khàng ngâm, Hàn My nghe mà chột dạ cũng tiếp:

"Thuyền yêu họ đã ghé bến sâu

Giữa dòng tan - hợp biết về đâu?

Yêu nhau mộng chẳng tròn như nguyệt

Thì cố mà quên chuyện buổi đầu..."

Rồi My vỗ vai tôi:

-Em ủng hộ chị! việc chị quen một người có lẽ sẽ tốt cho chị, chứ sống mà cứ ôm một hình bóng, chi bằng chết cho xong. Em nói vậy không phải là rửa chị đâu nhé, mà em toàn tâm toàn ý mong chị hạnh phúc. Chị Bình, chị đừng ủ dột, chị cười trông rất đẹp. Em nói thật đấy, lúc chị cười người khác cảm thấy rất ấm lòng.

-Em nói chuyện chẳng ăn nhập vào đâu cả - tôi vô thức thờ dài, ánh mắt nhìn về một hướng xa xăm.

-Nữa rồi, chị lại buồn - My quàng tay qua vai tôi - vui lên nào! không phải hiện giờ chị đang rất hạnh phúc hay sao?

"Hạnh phúc" phải rồi hiện giờ tôi đang rất hạnh phúc. Hạnh phúc muốn bay lên trời, muốn bay ra ngoài thế giới, muốn báo tin tới hết thủy muôn nơi, nhưng tôi không thể vui trước mặt My, tôi cảm thấy sợ, không hiểu sao tôi cảm giác Hàn My đang ghen thầm với tôi. Con gái trực giác bao giờ cũng nhạy bén.

-Chị Bình!

My gọi, tôi quay sang:

-Gì hử em?

Nét mặt My thoáng buồn so:

-Thú thật...Em rất mừng khi chị có người ghép đôi, nhưng hai người đã có dự tính gì cho tương lai chưa?

Tôi lắc đầu, My tiếp:

-Thế chuyện tình của hai người đã có bao nhiêu người biết rồi?

-Ngoài gia đình, thì hầu như ai cũng biết

-Chị Bình, thế chị yêu anh ấy vì đâu?

-Trời, chẳng lẽ yêu cũng có lý do à!

-Vâng!

-Vậy thì...rất nhiều thứ!

-Cụ thể?

-Có lẽ sự cuồng nhiệt!

Tôi đáp gọn lỏn, tôi biết ngoài sự cuồng nhiệt, tôi còn yêu chàng ở nhiều điểm khác, mà có lẽ My sẽ không thể nào hiểu được. "Mỗi người là một quyển sách khó đọc" tôi tự cười vu vơ, My thăm dò tôi qua từng cử chỉ, cứ mặc, tôi đã quen với sự dòm ngó.

-Chị Bình! My dùng tay cầm ly nước trên bàn đưa lên, và bảo - nào hãy nâng ly chúc mừng sự vĩnh cửu.

Tôi cũng nâng cao ly của mình

-Ừ, chúc mừng sự vĩnh cửu!

-Mong lần yêu này sẽ không làm chị đau khổ. Mong người yêu này sẽ không làm chị thất vọng. Vì thất vọng sẽ dễ làm ta nghĩ quẩn, không chừng còn dẫn đến những chuyện tồi tệ.

Tôi lúc ấy, hiểu lơ mơ lời My lắm, nên My nói gì cũng gật đầu lấy lệ.

Tới nhà My chơi đến trời tối mịch, nhà My ăn cơm muộn, ba mẹ My giữ chúng tôi lại dùng bữa, tôi khéo léo từ chối, vì tôi muốn dành cho chàng ít phút riêng tư. Chặng đường phía trước còn lắm những nỗi buồn...

Chuyện Đời Tôi

Chương 37

Chặng đường phía trước còn lắm những nỗi buồn. Tôi tới giờ vẫn chưa hết ngày thơ, bao nhiêu hy vọng rồi một ngày tan biến, niềm tin rạn nứt, và chuyện tình có nguy cơ tan vỡ.

Nhưng sự việc trước mắt hiện giờ vẫn là Thế Hạo, sự đeo đuổi chẳng cân đồng, sự đổ kỵ với tình địch, sự phiến hà làm tôi chán ghét, chàng đã buông tha mọi thứ. Thế Hạo giờ án binh bất động,

mặc tôi phản ứng với chàng bằng lối cư xử gay gắt, chàng vẫn lặng yên, chắc chắn tâm hồn Hạo rất buốt nhức, thấy kệ, tôi phớt lờ, xem Hạo gần như tàng hình, dù số lần chạm mặt có thể tính hơn số lần ở bên thẳng gấp bội.

Tình yêu thường có chất xúc tác không hay, cộng thêm bao phản ứng không tốt, với một người thứ ba tình yêu trở thành sự xúc phạm tàn nhẫn. Bảy giờ đã là giữa tháng tám, bao dự tính đều được chàng xoáy quanh vào việc sẽ tổ chức sinh nhật cho tôi. Nói ra các bạn đừng cười, sống gần hết độ tuổi hăm mốt, mới biết tới mùi vị sinh nhật.

Sinh nhật này sẽ không có mời bạn bè, sinh nhật này chẳng có một ai khác, ngoại trừ đôi chúng tôi. Trước ngày sinh nhật hơn cả tuần, chàng đã rất sốt sắng lo nghĩ, nên tổ chức sinh nhật thế nào cho đơn giản, không rườm rà, mà lại có thể trở thành kỷ niệm khó quên.

Chàng muốn khi tôi hăm mươi hai tuổi có một ngày sinh nhật đầy đủ, trọn vẹn và ý nghĩa.

Tôi đã trông đợi thật nhiều tới ngày ấy, tôi đã dặt biết bao nhiêu là giấc mộng cho ngày ấy, tôi linh cảm rằng chuyện tình này sẽ như nước xuôi dòng, tấm lòng của Văn Thắng tôi tin mình có thể đủ sức đón nhận. Nhưng linh cảm tôi hoàn toàn sai bét, không có cuộc tình nào mà không mang sóng gió, để có thể vượt quá sóng gió niềm tin con người phải là hữu hạn

Hôm ấy, mưa thật to, mưa như trút nước, mưa xối xả, gió mạnh, mây đen vần vũ, cảnh vật ảm đạm, con người ngược xuôi mắc cửi, vội vã, hối hả, mưa lớn thiệt lớn, cứ ngỡ toàn bộ nước biển ngoài khơi đều được ông trời đánh cắp về để tạo ra mưa.

Tôi co ro nép người dưới một mái hiên bên đường. Nhớ lại khuôn mặt lo âu, và điệu bộ hoảng sợ của mẹ khi trông thấy tôi rời nhà, người đã quỳnh quáng cả lên, người dùng lời kiên quyết ngăn không cho tôi đi, nhưng tôi vẫn cãi lời để đi, tôi không thể bỏ lỡ ngày hôm nay chỉ vì một cơn mưa, dù cho mẹ đã giận dữ, dù cho mẹ hỏi rõ ngọn ngành nguyên do, tôi vẫn cứ nhất định phải đến, tôi nói dối mẹ, tôi bảo rằng tôi cần phải đến nhà bạn vui sinh nhật, cô bạn thân nhất từ xưa từ xưa, mẹ tôi cứ nghĩ là Hàn My.Ừ, rõ đúng là Hàn My, tôi chạy nhanh xuống lầu, tôi bỏ mặc mẹ đứng trên cao ngó xuống, đôi mắt buồn dõi theo cánh chim nhạn lao nhanh vào mưa gió, cây dù cứ bị gió làm nghiêng tứ phía, kết quả là mưa rớt trên tóc, mưa thấm ướt áo, và tôi...một con bé rũ rượi co ro nép bên hiên.

Lúc Thắng tới, nhìn thấy dáng bé nhỏ, lạnh run của tôi, chàng xúc động. Giục tôi mau ngồi sau lưng chàng. Khi tôi đã ngồi sau lưng

chàng, chàng bắt tôi vòng tay ôm ngang người, lưng chàng thật rộng, thật ấm áp. Thời gian trong khoảnh khắc ấy là không tồn tại, nên tôi cảm giác thời gian về đến nhà chàng lâu thật lâu.

Cổng nhà chàng chỉ khép hờ, chàng dùng tay đẩy nhẹ cửa và cho xe lao thẳng vào sân vườn. Mưa to càng thêm to, chàng phải xuống xe, bế xốc tôi dậy, chân bước lên bậc tam cấp, tôi như nàng công chúa ngủ say, được dịp rút người trong lòng chàng, cảm giác dễ chịu quá, sự bình yên quanh quần đùi đây, tôi cười tủm tỉm, cánh tay chàng cứng cáp, khá mạnh mẽ, trong phút giây ấy chàng đúng thật là hoàng tử mà tôi hằng mong đợi.

Lại một lớp cửa mở tung, giọng nói con gái, nụ cười trên môi tắt, tôi rời khỏi vòng tay chàng ngỡ ngàng:

-Tình cảm đã đúng vụ mùa thu hoạch rồi hở anh Thắng?

Ồ, người phụ nữ đã từng đặt ấn tượng vào lòng tôi đây mà, người phụ nữ đã có lần tôi chạm trán ngoài ngõ, người phụ nữ tôi không thể quên, vẫn khuôn mặt lấm tấm tàn nhang, vẫn nụ cười nửa miệng, ngạo đời và mai mỉa, người phụ nữ ngay lần đầu đã dành cho tôi những ánh nhìn sắc lạnh.

Tôi bất động, chỉ toàn thân tôi bất động, nhưng đuôi mắt thì không ngừng di chuyển, hết quét qua chàng, lại quét sang cô gái, Thắng hơi bối rối, lời chàng thật ngụy biện:

-Đừng lo nghĩ gì cả Bình, Diễm Chi đến chỉ để chúc mừng sinh nhật em thôi.

Diễm Chi, là tên cô gái hàng xóm, người hàng xóm tốt bụng thường đỡ đần việc nhà giúp chàng. Vô thức tay tôi ôm lồng ngực mình.

Đau, đau quá! người phụ nữ vẫn giữ nguyên nụ cười, cô ta thật tự nhiên đứng sát bên tôi, mối quan hệ giữa họ vẫn chưa hề chấm dứt, cô ấy vẫn còn có thể ra vô nhà chàng thông thả, chứng tỏ mối quan hệ của họ chưa hề bị cắt đứt, tôi cảm thấy lạnh cả sống lưng, khi nghĩ tới những điều tồi tệ. Nhưng Thắng giữ chặt vai tôi, chàng nâng lấy cằm tôi, và... hôn tôi. Vô thức kịp đưa ý thức trở về, người con gái trước mặt ngỡ ngàng, còn tôi dùng hết sức thoát ra khỏi nụ hôn ma quỷ của chàng.

Về bối rối lúc này được thế thay bằng hành động quá đảnvo. Anh định dùng nụ hôn của anh làm tôi mù mị à? Anh định dùng nụ hôn của anh để che lấp sự hiểu nhầm trong tôi ư? Hay anh muốn dùng nụ hôn kia biến tôi thành một trò tiêu khiển cho cô bạn đây xem.

Thắng! anh không thể nào cư xử vậy với tôi. Không, đừng hòng, anh còn nợ tôi một lời giải thích.

-Bình, anh không hề biết Diễm Chi tới, anh không hề biết sự hiện

diện này lại làm em có phản ứng mạnh vậy. Chàng cố gắng giải thích - em hãy tin anh! chàng quay sang Diễm Chi giục - Cô...cô sao không mau nói gì đi? tôi muốn biết sao cô lại có mặt ở đây? cô lại muốn bày trò gì nữa chứ?

-Thái độ anh không hay cho lắm đó anh Thắng - Diễm Chi lạnh lùng bảo - anh vừa mới hôn cô ấy, anh không những đã làm tôi tổn thương sâu sắc, mà còn muốn hạ nhục cả người yêu anh.

-Sao cô lại cho là tôi hạ nhục, tôi rất yêu Bình, tôi làm vậy chỉ muốn cô bỏ đi ảo tưởng về tôi thôi.

Diễm Chi cười:

-Anh thật sự chỉ nghĩ đơn giản thế thôi à?

Thắng gật đầu phủ nhận, Chi tiếp:

-Vậy thì anh chưa hiểu nhiều về đàn bà. Tôi e thứ tình yêu mà anh dành cho Bình cần nên kiểm chứng lại.

-Cô rõ là muốn phá bĩnh chúng tôi.

-Không! Giọng Chi cay cú - Tôi đã từ bỏ anh rồi Thắng à!

Dường như Chi sắp khóc, nhưng Chi vẫn cố gượng cười, tôi đứng chuyên chú nhìn họ, mà chẳng hiểu nãy giờ họ đang diễn màn kịch gì, chịu không nổi, tôi phải chen vào:

-Đủ rồi, em không muốn nghe thở vì những chuyện không đâu. Anh Thắng, chị ấy nói đúng đó.

-Đúng là đúng thế nào? Thắng chụp lấy vai tôi. - Bình, có cần thiết phải kiểm chứng lòng mình không?

-Cái này....điều này....Tôi phân vân.

-Thôi, tôi về! Diễm Chi chột lên giọng - Bảo Bình, chúc sinh nhật vui vẻ.

-Chị không ở lại với chúng tôi sao?

Tôi hỏi, trong khi Thắng vò nát đầu chàng. Vò mái tóc tới rối nhùi, xấu xí, Chi nhìn Thắng không nhịn được phì cười:

-Không, tôi mà còn ở đây phút nào dám anh ta dễ nổi điên lắm. Bình, sự việc này anh Thắng không có lỗi, là tự ý tôi mò đến thôi.

Thắng trách:

-Cô quả biết chọn ngày để tới

-Tôi tới vì tò mò - Chi nói.

-Tò mò! Thắng lập lại

-Phải, tôi tò mò vì trong ngôi nhà anh hôm nay sao lại xuất hiện một cô gái đầm

-Cô nói gì? Mắt Thắng chột cụp xuống, như cố tình lảng tránh ánh mắt Chi, anh chàng kèm theo chút bối rối.

-Anh không tin thì vào mà xem, cô ấy đã ngủ ở phòng anh, mà con

ngủ rất say, tôi vào mà cô ấy cũng chẳng hay.

-Cô...

-Anh định bịt mồm tôi à?

-Cô...

Câu chuyện càng lúc càng rối tung rối mù, lời Diễm Chi càng làm tôi cay đắng. Tôi bắt đầu hơi hồi hận khi đặt chân vào đây. Nhưng mọi việc dĩ lỡ...

Diễm Chi là một cô gái thẳng tính, nàng biết điều, nàng hiểu chuyện. Trước không khí ngột ngạt và khó thở này, việc nàng có ở lại, cục diện cũng không thay đổi. Tốt nhất nên rút lui, Chi dùng hai tay che đầu, rồi xông thẳng ra cửa. Bên ngoài, trời vẫn mưa rã rít, tôi nghe tiếng Chi vang vọng trong màn mưa:

-Bình, xin hãy thứ lỗi cho tôi, một vị khách vô duyên, không ai mời cũng tới...

Chi đi rồi, chỉ còn tôi và Thắng, tôi nhìn chàng trân trân, phần chàng chỉ biết cúi đầu, buổi sinh nhật cuối cùng lại hóa thành chuyện bi thương.

-Anh Thắng, yên lặng mãi không phải là phương pháp tốt!

-Anh hiểu!

-Thế sao anh còn yên lặng, chẳng lẽ anh không còn lời nào để nói với em.

-Anh nói, nói thế nào cho em hiểu, nói ra liệu em có cho anh giả dối không?

-Cái đó thì còn tùy...

Lời tôi nói, vô tình xây nên một khoảng cách khá xa. Không khí giờ chợt thêm căng thẳng, mưa mỗi lúc mỗi to, sóng gió bên trong cũng ầm ì từng đợt, tâm hồn tôi, đầu óc tôi lúc này sao hoàn toàn trống rỗng. Mím chặt môi, bất giác tôi nói lấy:

-Tình cũ không rủ cũng về

Thắng chau mày:

-Sao em lại bảo vậy?

-Không đúng à? Tôi hét: Em đâu phải là con ngốc!

Dường như tôi đã mất trắng bình tĩnh, dường như Thắng cũng mất trắng nhận thức, bây giờ giữa chúng tôi chỉ có sự đối chọi. Thắng chụp lấy vai tôi lay mạnh, vừa lay chàng vừa quát:

-Anh cũng đâu thuộc người thích trững giỡn, tình cảm anh dành cho em là nghiêm túc.

-Nghiêm túc? tôi chưa chát - Anh Thắng, vậy trong căn hộ độc thân này, ngoài em ra còn ai nữa không anh?

Thắng chới với, và tôi đã thật sự quên mất tế nhị, yêu một người thật

là khổ sở, tôi quả thật hành động toàn do vô thức chi phối. Vô thức nói, vô thức cười, vô thức để cho lệ rơi, bước chân di chuyển cũng do sự vô thức. Tôi xông thẳng vào nhà, Thắng chạy theo! Tôi bay thẳng lên lầu, Thắng rượt theo! Tay tôi xoay nắm cửa từng phòng, Thắng không hề có ý ngăn cản, chàng chỉ bảo tôi xúc động quá mạnh, chàng không trách, dầu sao thì thế giới của chàng đã không còn yên tĩnh nữa, Thắng nói rất nhiều, tiếng được, tiếng mất, nhưng đại ý cuối cùng chàng mong tôi hãy làm chủ thế giới của chàng đi, nhưng xin đừng hủy hoại thế giới chàng.

-Trời, em nào có ý phá hủy thế giới của anh đâu? tôi gào lên thống khổ

-Hành động của em đã làm em mất điểm.

-Lúc này mà anh còn thời giờ đánh giá tôi nữa sao? Tôi tự ái dồn dập, quay lại nhìn chàng, lệ không ngừng chảy, bất lực tôi tựa người lên tường.

-Anh xin lỗi!

-Anh Thắng, tốt nhất anh nên kiểm chứng lại lòng anh.

-Anh đã chứng minh anh yêu em quá nhiều!

-Em hiểu, và...em chỉ muốn một hành động cụ thể!

-Anh...chẳng... biết... phải làm sao?

Thắng áp úng, nếu như mọi lần chàng sẽ lập tức cúi xuống hôn tôi, nếu như mọi lần chàng sẽ nhẫn nại làm đủ mọi trò để tôi cười, nếu như mọi lần chàng sẽ bắt chắp tất cả thể hiện ưu điểm mình trong mắt tôi. Nhưng bây giờ chàng như người trốn chạy, chàng không muốn tôi tìm hiểu thêm sự việc, chàng đã quắc mắt, giọng chàng thật quá quắt:

-Chẳng nhẽ tất cả đàn bà trên thế gian đều là sự phiền toái, rề rà.

-Anh bắt đầu hối hận khi quen biết "đàn bà" rồi phải không? tôi máy móc, đưa tay quệt những giọt lệ dư thừa - Vậy, thì "xin lỗi"...

Tôi bặm môi, quay người bỏ chạy xuống lầu, Thắng đuổi theo.

-Anh sai, anh sai thật rồi...hãy quay lại đi Bình, hãy cho anh thêm cơ hội đi Bình...anh yêu em...anh rất yêu em...

Chân tôi vẫn không chịu ngừng, cứ chạy, chạy xuống các bậc thang, chạy ra phòng khách, tông hai lớp cửa ngoài, chạy, chạy, lời chàng cứ rót đều tai tôi

-Anh, em và cả người thứ ba kia sẽ ngồi lại nói chuyện, có được không Bình...? có được không Bình...? anh sẽ làm sáng tỏ vấn đề, mình đã đi qua gần cuối chặng đường tình, đừng ngu ngốc mà rẽ sang hướng khác Bình ơ!

Khi chân tôi vừa đặt chân ra hiên nhà, mưa vẫn còn rơi, cơn mưa

quái quỷ vô duyên lạ, cơn mưa sao chẳng chịu ngừng khiến bước chân phải lúng túng, tay chàng đã nắm được tay tôi. Nhìn cơn mưa mà lòng tôi hụt hẫng, ngược mắt buồn bã nói với chàng:

-Đây chỉ mới là thử thách đầu.

-Anh xin lỗi...!

Lại là câu "Xin lỗi!" tôi chán ngấy hai từ "Xin lỗi!", và tôi không muốn chàng lặp lại hai từ ấy trong tương lai, nên bảo:

-Em muốn đối diện cùng cô ấy?

-Tốt thôi! Thắng gật gù

Chúng tôi trở lại phòng khách, chàng hỏi:

-Em có muốn dùng gì không?

Tôi lắc đầu, thiết chẳng còn tâm trí, Thắng cười:

-Anh muốn em cắt bánh kem sinh nhật, và thổi nến.

Tôi lại lắc đầu, niềm vui bay ráo trôi, Thắng thở dài:

-Mọi sự chuẩn bị coi như hoàn công

Tôi nhún vai, mắt lờm chàng, ngậm nói "Tất cả đều do anh". Thắng hiểu, chàng tự nhiên đốt thuốc, tự nhiên nhổ khói, tôi nóng ruột:

-Anh không mời cô ấy xuống à?

-Không cần mời đâu! cô ấy đang cười trên nỗi thảm hại của anh

Chàng khẽ nhíu mày:

-Cô sao còn chưa ra, rình mò nghe lén chuyện người khác không phải là tánh tốt.

Trực giác làm tôi ngó lên, người con gái tóc nâu, đứng trên thành cầu thang ngó xuống. Cô gái trong bộ áo ngủ trắng toát, nhìn tôi bằng đôi mắt thật buồn, rồi cô nhoẻn miệng cười, môi cô chúm chím như hai cánh hồng e ấp. Nàng đẹp, đẹp vô cùng, nét đẹp tây phương nhẹ nhàng, thanh thoát. Nỗi buồn chợt tươi tắn, trước mắt tôi nàng giờ là thiên sứ!

-Lisa! cô đã tin rồi chứ? Thắng điềm đạm hỏi

Tôi nhận ra sự ngỡ ngàng ngùng lẩn khuất trong từng bước đi của Lisa, nàng gật đầu thất vọng, trả lời chàng bằng Pháp ngữ:

-...

Tôi không hiểu Lisa nói câu gì, chỉ nghe Thắng khổ sở giải thích:

-Cô ấy chỉ nói tiếng Việt khi nào cô ấy thích, ngoài ra suốt cả ngày đều dùng Pháp ngữ.

Lisa lại nói, thứ ngôn ngữ không thuộc về tôi, thứ ngôn ngữ hoàn toàn biệt lập, tôi chỉ có thể nhìn cử chỉ mà dò xét, nàng có vẻ thân thiện. Thắng cười:

-Cô ấy khen em dễ thương, cô ấy trách mình quá ngu xuẩn.

Thắng hiển nhiên trở thành thông dịch viên bất đắc dĩ. Tôi mạnh

dạng bắt lấy tay Lisa, Lisa bỗng ôm tôi thân thiết, nàng xỏ một tràng dài Pháp ngữ. Thắng thở phào:

-Cô ấy bảo sẽ không còn cố chấp, đáng lẽ phải nhận ra từ sớm, tình yêu đúng nghĩa thì không miễn cưỡng, xin lỗi vì sự hiện diện hôm nay.

Lisa nói lời nào cũng đều chân tình, sự chân tình biểu lộ qua từng câu Thắng dịch. Tôi đã hết bực mình, nhưng không có nghĩa nguôi đi giận hờn.

Tôi cũng xã giao vài câu với Lisa, sự bất đồng ngôn ngữ khiến tôi không tiện nói nhiều. Chúng tôi ngồi trên thảm nhung, chúng tôi cùng thưởng thức Champagne. Lisa muốn cùng mừng sinh nhật tôi, nàng yêu cầu tôi khấn nguyện, nàng mong tôi có thể xem nàng như bạn, hầu như suốt buổi tối nàng đều làm chủ tình hình.

Lisa cắt bánh kem giúp tôi, nàng rất tiếc không kịp chuẩn bị quà nào cho tôi, tôi không mấy quan tâm chuyện quà cáp, nhưng Lisa vẫn nằng nặc phải có thứ gì đáp lễ. Sợi dây chuyền ngọc trai nàng đeo trên cổ được tháo xuống, sợi dây chuyền lông lánh, sợi dây chuyền nàng bảo nàng rất quý, sợi dây chuyền ngày xưa người yêu nàng tặng cho, tôi để ý thấy Thắng dịch thật miễn cưỡng đoạn đối thoại này, dường như chàng còn muốn né tránh. Khi Lisa có ý định đeo sợi dây chuyền vào cổ tôi, Thắng có vẻ kém vui, bất giác tôi giả thuyết không chừng sợi dây chuyền ngọc trai kia là do Thắng tặng Lisa, cảm giác ghen tị làm tôi hơi khó chịu, tôi vội cõng ngay sợi dây chuyền ra, tôi thẳng thừng từ chối:

-Lisa cảm ơn chị, tôi không thể nhận kỷ niệm của chị, tôi không thể...! Lisa chợt thay đổi sắc mặt, nàng máy móc nhận lại sợi dây chuyền, nàng lắc đầu liên tiếp, nàng thở dài liên tục, nàng bưng mặt, giọng nói vỡ òa ra thành từng tiếng nức, nàng nghẹn ngào, nàng có nói một vài câu, nhưng Thắng không buồn giải nghĩa, tôi cũng chẳng buồn hỏi, nàng mang tới nhiều thương cảm, sợi dây chuyền vô can bị nàng ném đi xa, nàng thay đổi thái độ tình mau chóng, chỉ ít phút sau nàng lại có thể cười vui, thiên sứ đầy giả tạo.

Tôi bất giác rung mình, trông khi Lisa ngồi bó gối, dấu khuôn mặt mình trên làn áo ngủ, chiếc áo trắng mỏng mảnh, để lộ nhiều đường cong trên thân thể, nếu nhận xét kỹ càng, Lisa vẫn đầy lực hấp dẫn. Không gian giờ trùng xuống, chỉ có hơi thở là vẫn nặng nề.

Thắng đem đàn ra khảy, trước tiên là so dây, sau nấn phím, chàng bắt đầu dạo nhạc, tiếng đàn trong vắt, giọt đàn rơi từng nốt trầm, nốt bổng. Tôi nhận ra đây không phải bài "Niệm Khúc Cuối", bài chàng khảy là bài "Thà Như Giọt Mưa". Tiếng đàn đầy huyền hoặc, tiếng

đàn như có sức mạnh truyền tải tâm tư, tiếng đàn làm Lisa ngơ ngẩn. Nàng đột nhiên ngẩng cao đầu, ánh mắt say đắm đến độ nồng nàn, Lisa vụt đứng dậy, nhẹ nhàng hơn cơn gió nàng đã ở cạnh Thắng. Tiếng đàn buồn héo hắt, mưa ngoài trời ráo hoảnh, mưa trong lòng nặng hạt, giấc ngủ cô miên làm chạnh lòng người lữ khứ, tiếng đàn vẫn rơi đều, như khơi, như gợi, như hoài niệm một sự mát mát, đồ vỡ, tiếng đàn hòa lẫn tiếng ca, giọng Lisa thật hiền, giọng Lisa tha thiết, u hoài, đầy bi thương, tôi bất ngờ khi Lisa chịu khó hát bằng tiếng Việt, giọng lơ lớ, phát âm cũng chuẩn.

"Thà như giọt mưa vỡ trên tượng đá
Thà như giọt mưa khô trên tượng đá
Thà như mưa gió đến ôm tượng đá
Có còn hơn không? có còn hơn không?"

...

Thà như giọt mưa vỡ trên mặt Duyên
Thà như giọt mưa khô trên mặt Duyên
Để ta nghe thoáng tiếng mưa vội đến
Những giọt run run ướt ngọn lông măng
Khiến người trăm năm đau khổ ăn năn
Khiến người tên Duyên đau khổ muôn niên"

Bài hát được lập đi lập lại nhiều lần, âm hưởng khiến người nghe phải bùi ngùi, trước mắt tôi khung cảnh sao mà trữ tình quá "anh đánh đàn, em làm ca sĩ nghe cũng buồn lâm ly" tôi liên tưởng họ mới đúng thật cặp tình nhân, và mình đúng thật con nhỏ khờ, thừa thãi, thiếu duyên, tôi khóc vì tủi thân, tôi khóc vì không thể cầm được nước mắt. Tiếng đàn vẫn xoáy vào óc, giọng ca vẫn làm buốt tim.

"Păng" dây đàn đột ngột đứt, tôi nhìn Thắng hốt hoảng

-Điềm gỡ! Tôi khê kêu

Thắng buông đàn, chàng tới trước trực diện tôi:

-Cây đàn đã đến lúc cần thay dây, em đừng mê tín quá!

-Không! Tôi cãi - rõ ràng đây điềm gỡ

-Đừng vậy chứ Bình, có lẽ em mệt mỏi rồi

Chàng vòng tay ôm lấy cổ tôi:

-Anh đưa em về nhé!

Vâng, tôi giờ như chim đã cánh, tới lúc tôi cần phải bay về tổ ấm.

Buổi sinh nhật không mấy hài lòng, buổi sinh nhật đầy sóng gió, tôi giờ thật mệt mỏi, khê liếc Lisa nàng trêu mếu nhìn tôi, rồi lại nói một câu pháp ngữ:

-Chị ấy nói gì thế anh?

-Cô ấy bảo muốn đi ngắm Sài Gòn về đêm

Chuyện Đời Tôi

Chương 38

Lúc về tới nhà tôi đã hơn mười một giờ. Sau cơn mưa đường phố mát lạnh, bầu trời tối đen không có nổi đến một vì sao, trăng mờ ảo lại khuyết đi một mảng, tâm trạng cứ mãi buồn bực thế nào ấy, nên suốt đoạn đường hai đứa chẳng ai nói đến nửa lời. Dù chỉ nửa lời sáo rỗng.

Xe dừng trước hẻm, tôi máy móc nhảy xuống, hứng hờ quay mặt bước, chưa kịp đi, bởi tay tôi bị Thắng giữ chặt, chàng gạt chóng xe, quay người đứng trực diện. Tôi không buồn nhìn chàng.

-Sao? còn giận anh à?

Thắng nâng lấy cằm tôi, ép tôi nhìn thẳng vào mắt. Mắt chàng là cả một đại dương sâu thẳm. Dưới sâu thẳm đại dương, chứa đựng nhiều bí mật. Lòng tôi, mọi thứ đều sắp giá băng.

-Chúc anh ngủ ngon!

Thêm lần nữa tôi quay mặt đi, Thắng mau mắn giữ chặt đôi vai gầy, đôi vai tôi run rẩy. Tôi cảm nhận được hơi thở chàng thật gần, thật sát, hơi thở len qua từng sợi tóc, hơi thở làm ấm triệu tế bào, nhưng... trái tim hóa đá mất rồi.

-Thôi, anh về đi, kéo khuya!

Lời nói không còn trơn tru, lời nói khá miễn cưỡng, Thắng dường như không chịu nổi, chàng gắt:

-Có cần thiết phải vô tình đến vậy không Bình?

Tôi gỡ nhẹ tay chàng ra, Thắng rõ thật tên gàn, chàng nhanh như chớp ôm ngang người tôi:

-je regrette ce qui s'est passée ce soir, j'espère que tu l'as pas lam compris, j'espère qu'on se fait confiance, et tu seras à moi

Bất lực trước mọi lời lẽ, chàng đành truyền hết tâm ý mình qua vài câu Pháp ngữ. Tôi không còn dễ bị mê hoặc nữa, thứ ngôn ngữ ma quỷ của chàng khiến tôi phát cáu, thứ ngôn ngữ trêu người, làm tôi giận thật giận, xoay người, tôi trừng mắt với chàng. Thắng bặm môi, Thắng ngượng ngập, túng thế Thắng giậm chân kêu trời:

-Anh rất tiếc vì những gì xảy ra tối nay, anh mong em không hiểu nhầm, anh mong mình vẫn tin tưởng nhau, và mình sớm thuộc về nhau

Chàng cúi xuống, môi tôi lại bị chàng tóm gọn. Phản ứng chàng thật mau lẹ, tôi chỉ còn biết thụ động hưởng ứng. Nụ hôn khó có thể nồng

cháy, tôi sực nhớ tới lời Diễm Chi, tôi không khỏi tái mặt, nụ hôn trở thành sự sỉ nhục. Vợ vã rời khỏi Thắng, vợ vã lùi ra xa, vợ vã nhón gót, và vợ vã quay đi, tôi bay biến vào hẻm. Vẫn còn nghe giọng Thắng đuổi theo:

-merci Dieu qui permet que je fais te connaitre , je te rencontre , et je t'aime

Giọng chàng đầy tuyệt vọng:

-Dù sao thì cũng Cảm ơn thượng đế đã cho anh quen em, gặp được em, mến em và yêu em

Tiếng máy nổ, tiếng gồ ga, tiếng bánh lướt êm trên mặt lộ. Tôi hiểu Thắng không còn đứng ngoài ngõ. Con hẻm tối đen, nhà tôi tối thui đèn đóm, cửa trước, cửa sau đều khóa cả, tôi như cô gái đi hoang, tôi chẳng còn biết phải làm sao? tôi không dám gọi cửa, tôi sợ, sợ kinh động mọi người, sợ mẹ dòm tôi bằng đôi mắt sắc, sợ sự nghiêm ngặt của cha, sợ anh và em hỏi này hỏi nọ, sợ...sợ vô cùng. Hoảng loạn thần trí, tôi đờ đững cả người, bơ phờ tôi ngồi xuống bậc thềm, ngồi không tự chủ. Đêm tĩnh mịch, chỉ có tôi với tiếng khóc là lạc loài. Cánh cửa sắt đột ngột mở, tiếng kêu chua chát của cánh cửa làm tôi giật mình, ngẩng đầu lên. Mẹ! là mẹ! Mẹ nhìn tôi muộn phiền, người thức canh chừng tôi tới tận giờ này chưa ngủ. Mẹ! là mẹ! sự lo lắng hằn lên nhiều vết nhăn, mẹ tiều tụy, hơi xanh xao, chỉ nhìn tôi chua xót. Mẹ chẳng thiết nói năng gì, khiến tôi vô cùng hối hận. Mẹ nhân từ, hành động đầy bát ái, mẹ cúi người đỡ tôi dậy, hai cánh tay người lau nhẹ những giọt lệ lăn tròn, tôi càng khóc nhiều hơn, mẹ chỉ xoa đầu, mẹ dặt tay tôi vào nhà, không một lời trách, mẹ pha nước, áo ngủ mẹ chuẩn bị sẵn, chỗ tôi ngủ mẹ đã giăng mùng màn, mẹ chưa phân ăn cho tôi, mẹ thật chu đáo...Không đâu bằng ở nhà, không tình yêu nào đầy đủ hơn tình mẹ. Vâng, chỉ có mẹ, chỉ có mẹ mới chịu vất vả thế thôi.

Sáng ra, tôi uể oải, biếng lười tôi cuộn mình trong chăn, tôi không muốn đi làm, đột nhiên cứ thích nằm ngủ nướng. Đầu óc giờ miên man đủ chuyện, Văn Thắng, Lisa, Diễm Chi, buổi sinh nhật không như ý, trời mây ảm đạm hòa lẫn cảnh sắc thê lương, tiếng đàn, tiếng hát, tiếng rượt đuổi, trách móc, nụ cười ít mà lệ thì nhiều, chỉ một ngày mà có bao nhiêu chuyện hỗn tạp. Giấc ngủ không làm tôi tỉnh táo gì mấy, trái lại đầu óc càng rối rắm, ngủ nướng chỉ là cái cố. Vâng, tôi muốn tìm quên tất cả, tôi muốn ngày hôm qua chết đi, ngày hôm qua chưa hề có trong cuộc đời.

Điện thoại sao vẫn cứ đổ nhạc liên tục, chỉ ít hơn hai mươi cuộc gọi nhớ. Từ tờ mờ sáng cho tới khi nắng lên cao, chàng không ngừng

gọi điện. Nhiều lần định khóa máy, nhiều lần muốn cắt đứt sự phiền toái này, khổ nỗi trái tim sau một đêm hóa đá giờ mềm nhũn, yếu lòng, muốn hành hạ chàng một chút cho vơi đi uẩn uất. Thắng vẫn kiên trì gọi, và tôi vẫn dứt khoát không nghe. Tung chăn ngồi dậy, tôi bắt đầu làm vệ sinh cá nhân, đánh răng, chải gọn mái tóc, thay áo mới, điện thoại vẫn còn reo...

-Bình, dậy rồi đó hử?

Mẹ từ bếp đi lên, trông thấy tôi, mẹ hỏi:

-Đêm qua, con ngủ ngon không?

Tôi xúc động sà vào lòng mẹ, làm nũng đôi chút:

-Đêm qua, con ngủ tới quên cả trời đất, ngủ ngon đến độ không thích dậy nữa.

-Xạo quá cô ơi! Mẹ mắng yêu - mẹ nghĩ con ngủ mà trong lòng đầy mộng mị!

Tôi xụ mặt, người tiếp:

-Con định giấu mẹ tới bao giờ đây Bình!

Lời mẹ, làm tôi ngớ ngàng:

-Con giấu mẹ chuyện gì?

-Chuyện con có bạn trai. Mẹ đi thẳng vào vấn đề - Người đàn ông đưa con về đêm qua tên gì thế?

Tôi tái mặt, thì ra mẹ đã trông thấy hết, có lẽ người đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường. Những cử chỉ thân thiết, bao biểu cảm hình ảnh, mẹ đã nhận ra cả. Con gái mẹ đã lén lút hẹn hò, con gái mẹ dám nói dối mẹ để đi hẹn hò, con gái mẹ thật hư đốn. Mẹ, sao đêm qua mẹ không trách con đi? Mẹ, sao đêm qua mẹ không gián cho con vài cái bạt tai đi? Mẹ, mẹ làm con thêm day dứt, mắt tôi rướm rướm lệ.

-Con nhỏ khờ, khóc cái nỗi gì? chuyện còn nước còn tát, kể mẹ nghe đêm qua con đã xảy ra những gì?

Mẹ hỏi gặng, tôi biết mẹ hiểu lầm. không những hiểu lầm mà mẹ còn suy diễn thái quá.

-Không, không có gì cả!

Tôi xua tay đính chính, mẹ nhìn tôi nghi ngờ:

-Không có gì thật chứ?

-Dạ thật, thật mà!

Tôi nuốt lệ nói, mẹ vẫn chưa chịu buông tha:

-Thế sao con lại khóc.

-Con...

Điện thoại lại đổ nhạc, mẹ nhìn tôi soi mói:

-Ai thế? sao con không nghe đi?

Thấy thái độ phân vân của tôi, mẹ lắc đầu, không biết người cố tình

hay hữu ý, mà nói toàn những câu rào đón:

-Không muốn nghe, thì khóa máy, hành hạ người ta nhiều trong lòng cũng đâu vui sướng gì? Bảo Bình! Mẹ ngắm nghía tôi - con càng lớn càng xinh - mẹ trầm trồ - xinh thật đó, có điều...- giọng mẹ nói buồn - hồng nhan thường bạc mệnh, con cố sống tốt nhé!

Lời mẹ làm tôi không khỏi xúc động. Lần này tôi khoá máy thật. Tôi hiểu mình không thể giấu mãi, cuộc tình vụng trộm này tới lúc cần phải rõ ràng, minh bạch. Thắng đến với cuộc đời tôi là cả sự bất ngờ, tôi không hề mong đợi, cũng chẳng dám nghĩ tới, tình yêu đã chết cùng Ninh Tuấn. Thắng đã nhặt lấy cuộc đời tôi từ lớp tro tàn dĩ vãng, Thắng đã gầy dựng trong tôi bao niềm tin, Thắng làm tôi cười vui vẻ, tôi khóc sung sướng, Thắng tổng khứ Ninh Tuấn ra khỏi trái tim tôi. Những tháng ngày địa ngục lại hoá ra thiên đàng. Tôi thật biết ơn Thắng vô cùng, nhưng...tình yêu nào có đơn giản thế đâu? đời tư chàng khá phức tạp, lai lịch chàng khá mờ hồ. Tôi sợ, sợ phải cách chia thêm lần nữa.

Cả nhà hôm nay vắng vẻ, bà nội đi viếng chùa từ khuya cùng mấy cô, mấy mợ, anh trai tới công sở, em gái tới trường học. Dưới nhà ngoài mấy người thợ hàn, thợ sắt, thì trên lầu còn mỗi hai mẹ con. Tôi đắn đo, suy tính một hồi, quyết định thú thật tất cả, từ ấn tượng ban đầu, từ đêm nhạc khiêu vũ, từ các cuộc săn đón bên lề, rồi tháng ngày hò hẹn, tình yêu dần chớm nở...mẹ nghe, nhưng người chẳng mấy để tâm, đến khi tôi kể xuất thân chàng, phản ứng mẹ không mấy vui, người chau mày, nhìn tôi đăm đăm. Tôi kể xong, mẹ thở vắn than dài, mặt lạnh như tiền, và tay chân lấm bẩn, thái độ mẹ làm tôi sợ hãi quỳ sụp dưới chân người, tay bấu vào hai gấu quần người, lệ ứa mi tràn.

-Mẹ, con nói thật, con không giấu mẹ điều gì nữa đâu... Con mong mẹ thứ tha cho đứa con ngông... con...con lỡ yêu rồi...

-Hãy chấm dứt ngay!

Mẹ làm tôi choáng voáng, ngược mắt nhìn mẹ, trước mắt là một người mẹ nghiêm khắc thấy rõ.

-Hãy chấm dứt ngay - mẹ lập lại, rồi người cúi xuống vuốt lấy má tôi, vuốt mái tóc tôi, bẹo cả chóp mũi tôi dỗ dành - Mẹ nghĩ con gái mẹ nhất thời bông bột, thiếu chín chắn, con người là loại động vật nhạy cảm nhất, mà con gái mẹ lại là đứa đa sầu. Bình ơi, nghe lời mẹ, mà gắng quên cuộc tình hư ảo này.

-Không! không! tôi xua tay phản đối - không hề là hư ảo, anh ấy là có thật, tình yêu anh ấy cũng là thật, anh ấy đến với đời con hoàn toàn là thật.

Mẹ chua xót, mẹ bàng hoàng, mẹ nhìn tôi phủ phục dưới chân, lòng mẹ đau khôn xiết, mẹ lựa lời khuyên giải:

-Đừng vậy chứ? mẹ không tin trên đời còn thứ tình cảm lãng mạn, lãng mạn chỉ có trong tiểu thuyết, con xem tiểu thuyết nhiều quá nên có không ít sự ảnh hưởng

-Mẹ đang thuyết phục con? Tôi bú rưng bĩnh - chẳng lẽ ngoài thực tế, không có sự ngoại lệ nào sao - và tôi khẳng định ngay - Thắng yêu con mà mẹ, ở bên Thắng tâm hồn còn rất yên ổn, bình lặng, ở bên Thắng con quên mất dĩ vãng...

-Dĩ vãng - mẹ ngăn cả người - con còn thêm dĩ vãng gì nữa?

-Con...con...

-Thôi bỏ đi. Thế nếu xa nó con sẽ chết à? Mẹ hỏi, hỏi hàng loạt câu hỏi, trong mỗi câu hỏi dường như đều có sự chất vấn - thế trước khi gặp được nó, đời sống con ra sao? nó chẳng có lấy một nghề nghiệp nào để bảo đảm đời sống con? tuổi tác cả hai lại không tương xứng? nó sao không đoàn tụ cùng gia đình ở Pháp? mà biết đâu bên bên người ta vợ con đùm đùe! ở đời chẳng có sự tử tế nào cho không cả?

Trời, mẹ có vẻ lo xa, mẹ vẫn còn chút hiểu lầm, nhưng câu hỏi nào của mẹ cũng làm tôi cứng họng, lệ chảy tràn hơn tuổi. Tôi hiểu mẹ chỉ muốn tốt cho tôi, muốn hạnh phúc đời tôi trọn vẹn. Nhưng tiếc là vận mệnh đời tôi quá u buồn, tôi chắc là mẹ sẽ chẳng bao giờ hiểu con gái mẹ đã từng khổ vì yêu, từng thất tình vì yêu, từng sống những ngày không có tình yêu. Khó khăn lắm mới có người dám yêu con, khó khăn lắm con mới phá vỡ điều ràng buộc trong tim, giờ lại phải gặp rào cản gia đình, tôi thật sự đã kiệt quệ, thần trí u mê, càng suy nghĩ đầu óc càng mịt mờ lý luận, trống rỗng, tôi có vẻ hơi khiếp nhục. Một bàn tay gầy guộc dựng đứng thân người tôi dậy, tôi trực diện trước một khuôn mặt lạnh như tiền, mẹ trở lại sự nghiêm khắc ban đầu, giọng mẹ cũng lạnh lùng như chính mẹ.

-Hãy chấm dứt ngay! Từ lạnh lùng, giọng mẹ chuyển sang đau khổ, van xin - Bảo Bình, con đã thất bại trên con đường học vấn, mẹ không muốn con lại thêm sai lầm trong tình yêu, con đừng làm mẹ phải thất vọng thêm nữa có được không?

Trời, mọi thứ đều sụp đổ, con người tôi hoàn toàn sụp đổ, cõi lòng tôi tan nát, hóa ra trong lòng mẹ, tôi là đứa con gái tệ bạc, mãi chỉ nghĩ tới những cái xa xăm, ảo tưởng, mãi sống với hiện thực xa vời.

Tôi rời người khỏi mẹ, lặng lẽ ngồi vào bàn viết. Vô thức tôi kéo ngăn tủ lấy ra quyển " Những năm tháng ngọt ngào" Bao dòng chữ quen thuộc nhảy múa, reo hò, tôi không ngờ mình đã viết nhiều chữ đến

thế. Vô thức tôi buông rơi từng tiếng thở, tiếng thở dài nẫu ruột, buồn than, lệ vẫn không ngừng chảy. Thần thờ, rũ rượi, tôi ôm quyển sổ thật chặt vào lòng, nước nở.

Mẹ nhìn tôi tội nghiệp, mẹ lắc đầu liên tục, chắc người nghĩ giờ phút này có nói gì với tôi cũng đều là vô ích, nên mẹ vội xách giỏ ra chợ. Tôi ngồi hết buổi sáng, tôi ngồi tận buổi trưa, cho quyển sổ về lại vị trí cũ, tay tái má, nghịch chiếc điện thoại, vô thức tôi mở máy lúc nào không hay. Tôi giật mình, chiếc điện thoại ngập đầy tin nhắn, hàng loạt tin nhắn đều mang tên Tony, hàng loạt tin nhắn trong mỗi phút giây đều cận kề nhau. Tony, Tony... Tony đã gửi vào điện thoại tôi những câu "xin lỗi", Tony hiện đang rất đau khổ khi tôi không chịu ra gặp chàng, không chịu tiếp điện thoại chàng, Tony bảo mình như thằng điên đi lòng vòng quanh quẩn suốt đêm qua, rồi nửa ngày nay, cuối cùng cũng chỉ đến mỗi một chỗ "Nhà Em", Tony không dám cất bước vào, nhưng nếu tôi vẫn cứ trốn mãi trong nhà, anh sẽ xông vào và lôi tôi ra, Tony gửi tin nhắn cho tôi bấm đến nát cả bàn phím điện thoại, Tony cảm thấy mình không thể chịu đựng nổi sự lạnh lùng tàn nhẫn của tôi, mỗi tin nhắn đều kèm theo câu je t'aime (anh yêu em), Tony nói nếu tôi chịu gặp anh, anh sẽ làm tất cả những gì tôi yêu cầu, kể cả tống khứ LiSa ra khỏi nhà, và vĩnh viễn tuyệt giao với Diễm Chi, chỉ cần tôi chịu ra gặp mặt, muốn hái cả mặt trăng, mặt trời, hay gom cả tinh tú lại anh cũng sẽ nghĩ cách để làm...

Đọc tin nhắn chàng, tôi muốn qua cả mắt, tôi xúc động thật sự, tình yêu như những đợt sóng ngầm chợt trỗi dậy trong lòng, tôi như người ngủ mơ từ trăm năm thức tỉnh, tôi lại rầm rứt khóc, chưa bao giờ tôi thấy mình yêu đuối như lúc này. Chàng gửi thêm cho tôi ba mẫu tin mới nữa, ba mẫu tin mới lại chỉ cùng một nội dung:

"Bảo Bình, anh đã nói hết lời, hết ý, hết câu, hết chữ, mà lòng em vẫn kiên định, có điều lòng anh đã hết kiên nhẫn, nếu em quả thật vẫn không muốn ra gặp anh, anh sẽ xông vào và cướp lấy em đó..."

Tôi rùng mình, bật dậy, nhào người, thò đầu ra cửa sổ, ngoài cửa sổ chẳng một bóng người, nhưng tôi linh cảm chàng sẽ hành động như lời chàng nói, tôi biết Thắng không phải người hai lời. Hít thở một hơi sâu, tôi đánh bạo xuống nhà. Dưới bếp mẹ đang loay hoay xào nấu, lợi dụng lúc mẹ quay lưng vào trong tường, tôi rón rén chuồn ra ngoài cửa trước, một chiếc xe máy chờ nhanh tới, tôi đã vội nhảy lên, chỉ ít giây thôi chúng tôi đã ở thật gần nhau, gần đến độ nghe được cả nhịp tim bắn loạn vì mừng.

Chuyện Đời Tôi

Chương 39

Thắng đưa tôi ra Đồng Điều. Trước khi ghé Đồng Điều, chàng quay lại nhà mình có chút việc. Chàng buộc tôi đứng bên ngoài cổng đợi, mặc dù tôi không mấy hài lòng, nhưng nhớ tới những việc ngoài ý muốn diễn ra đêm qua, nên gật đầu đồng ý.

Chàng vào nhà hơi lâu, và trở ra thật chậm, chàng bẹo chóp mũi tôi, khi tôi khẽ chau mày. Chàng cho xe lăn bánh, tôi nghe tiếng đổ vỡ trong nhà, hình như là thủy tinh rơi xuống đất. Thắng ngoáy cổ lại, giọng chàng kém vui:

-Cô ta sắp nổi điên!

"Cô ta" tôi hiểu ngay người mà chàng muốn ám chỉ, nên máy móc hỏi:

-LiSa vẫn còn ở nhà anh à?

-Ừ, Thắng phủ nhận - nhưng em yên tâm rồi cô ấy sẽ không còn ở đó nữa.

-Chị ấy sẽ đi đâu?

-Đến từ nơi nào, trở về nơi ấy. Thắng nói chắc chắn, như sợ tôi nghĩ ngợi lung tung, chàng nói thêm - anh nghĩ LiSa không phải là chương ngại vật làm cản trở chúng ta, điều quan trọng vẫn là niềm tin chúng ta dành cho nhau.

Từ nhà chàng tới Đồng Điều chỉ mất có vài giây. Đồng Điều gió mát, nhà cửa thưa thớt, ta vẫn còn thấy vẻ hoang sơ của cây cỏ. Trong tương lai thì nơi đây đang ngấm ngấm thành khu đô thị mới, bởi thực tại có những ngôi biệt thự, chung cư đang xây cất dở dang. Chàng tay dắt xe, và chúng tôi đi tản bộ, buổi trưa, nắng hanh nồng, trời mát dịu, duy chỉ lòng nhau đeo nặng muôn ngàn suy nghĩ, có điều là ngại hỏi đối phương.

-Đi như thế này sẽ chẳng thấy chỗ dừng - Thắng bắt chợt vu vơ

-Anh có thể dừng bất cứ nơi nào anh muốn.

Tôi đáp cho có lệ, cảm giác ghen hờn vẫn còn đọng trong tim, giọng hát LiSa, tiếng đàn của chàng, sợi dây chuyền ngọc trai, tưởng tượng ra cái khoảng thời gian hai người quen nhau bên Pháp, trái tim tôi như bị ai xát muối, xót xa và chua chát. Thắng hiểu tâm trạng tôi lúc này rất ngượng ngập, nên ánh mắt chàng gia tăng thêm sự trìu mến.

-Tốt thôi, anh muốn trở lại nơi tình yêu bắt đầu

Tôi mở to mắt, nhìn chàng ngơ ngác:

-Không phải nơi lần đầu em bị xe anh quẹt chứ?

Chàng lắc đầu, tôi tiếp:

-Chắc là nơi anh tập em những bước nhảy đầu tiên!

-Không! không! Chàng lại lắc đầu - đó là một ấn tượng, một khoảnh khắc, nhưng giây phút thật sự mà tình yêu trong lòng anh chớm nở là...

-Anh đang nghiêm túc đó chứ? tôi ngắt ngang, đưa ngón tay trở đặt khế lên môi chàng.

-Vâng, rất nghiêm túc!

Tôi lảng tránh ánh nhìn mê hoặc của Thắng, giọng tôi hồ hởi:

-Vậy thì chỉ còn duy nhất nơi ấy!

Tôi nín áo chàng băng qua đường, chúng tôi lạc vào vùng đất Thánh. Mùa Noel năm ngoái đã đánh dấu những kỷ niệm khó quên. Mùa Noel năm ngoái đã làm sống lại một tình yêu. Mùa Noel ngọt ngào đánh dấu mối duyên kỳ ngộ giữa đứa con gái buồn tình với gã con trai lạ mặt, nhưng gần gũi.

-Giáo xứ Nam Hải chẳng có gì thay đổi - tôi so vai

-Nhưng chúng ta có kết cuộc mới

Thắng tiếp, gạt nhanh chóng xe, bất ngờ chàng ôm lấy tôi, mùi rượu đầu đầy phảng phất, mùi rượu nồng mặc xộc vào mũi, tôi khó chịu phải đẩy nhẹ người chàng. Tôi bấy giờ mới nhận ra bộ dạng hôm qua, chàng vẫn mặc bộ quần áo cũ. Trời, sau chỉ một đêm mà đôi gò má chàng có vẻ hốc hóp, chỉ sau một đêm mà chàng quá tàn tạ, chàng cơ hồ như lưỡi gương bị rỉ sét. Trời, đôi mắt chàng thất thểu, mái tóc chàng hơi rối, vẻ xốc xếch làm chàng thêm xa cách.

-Anh bày đặt uống rượu nữa à?

Bởi nhẽ việc uống rượu không phải là thói quen lai rai mỗi bữa của chàng. Tôi hiểu, nên chỉ hỏi cho có hỏi, nhưng với chàng dường như câu hỏi mang nhiều trách cứ, Thắng đáp một cách lúng túng:

-Tại đêm qua, anh không biết phải làm gì khác hơn!

-Sao?

-Anh rất nhớ em, anh thấy giận anh sao hời hợt quá, anh không thể từ chối tình cảm, dù hết yêu nhưng vẫn còn tình bạn, anh nghĩ việc cho LiSa lưu lại nhà mình chỉ nhằm ở mục đích thân thiện, dù sao cũng ở chỗ quen biết từ xưa

Tôi ngó người, Thắng kể rõ:

-Đáng lẽ ra sinh nhật em, anh sẽ không đi ở nhà mình đâu? nhưng vì anh muốn ở em tập quen dần với thế giới của anh, anh muốn em có sự chuẩn bị, anh nghĩ mãi về thời gian sau này, anh mong em mãi là vị khách thường xuyên đặt chân đến, nhưng anh thật vụng về, anh lại gây tổn thương cho em.

Tôi trầm tư lắng nghe, Thắng lên cao giọng:

-Trước khi em tới nhà anh, anh đã sắp xếp cho việc LiSa không xuất hiện, nên anh đã nhốt cô ấy lại trong phòng, bên cạnh đó anh cũng giải thích nhiều lần cho cô ấy hiểu, anh đã có người yêu. LiSa rõ là rất bướng bỉnh, cô ấy cứ phớt lờ những gì anh nói, nên anh đã giam cô ấy cả tuần trong nhà.

Tôi chưng hửng trước mấy lời thú tội, trong mấy lời thú tội có cả sự suy sụp. Vâng, Thắng đang suy sụp tinh thần, chỉ riêng tôi niềm tin dần dần bị đốn ngã.

-Điều bất ngờ mà mẹ muốn dành cho anh vốn vẹn chỉ thế. Thế mà anh đã trông đợi vào nó như điều hứa hẹn tuyệt vời - Thắng chắc lười- LiSa cô ấy chiếm được lòng của mẹ anh - Thắng thờ dài - mẹ muốn cô ấy lời anh về Pháp, người muốn tình xưa nối lại, mẹ không hề biết tới cảm nhận của anh - rồi có khoảng thời gian im lặng, tôi thấy khuôn mặt chàng đơm về đau khổ, bất thần chàng nói trong sự dầy vò - Bảo Bình, anh rõ là thằng đàn ông khốn nạn, anh đã nhốt LiSa trong nhà để hẹn hò với em. Anh là một thằng đàn ông tồi tệ, lại để người yêu mình chứng kiến cảnh người yêu xưa ở trong nhà - Thắng đánh nét mặt, chàng bứt rứt, nên từng chữ phát âm cũng nặng nề - anh giận mình chưa thể dứt khoát, anh giận tư duy và lập trường chưa vững, mà cũng có thể LiSa đã mê hoặc anh bằng dáng vẻ tội nghiệp - Thắng thật sự bị rối loạn thần kinh, chàng lơ mờ gắng nhớ lại hình ảnh LiSa buổi đầu về Việt Nam - phải, hôm cô ấy về, cô ấy đứng ngoài đợi cửa anh rất lâu, khi đặt chân vào nhà anh, cô ấy đã nức lên từng tiếng, giọng cô ấy nghẹn ngào mà thương " Em đã mệt rồi, em trở về bên anh đây!" - Thắng không nén nổi xúc động, quá xúc động thành ra có chút phần uất - Nhưng cô ấy đã từng lừa dối anh, cô ấy giỏi đóng kịch, cô ấy giỏi ngụy biện...

Chàng vừa nói, vừa đi, bước chân cứ quanh co khắp chỗ, bước chân đi thẳng vào thánh đường, tôi như kẻ mộng du cứ lần theo sau gót chàng, giọng chàng vẫn âm vang như sấm, trên tột cùng vô vọng, đâu ai nhìn ra được cái sai quấy của mình.

-Anh xin lỗi em. Bảo Bình em hãy tha thứ cho anh. Đáng tiếc buổi sinh nhật không phải là một kỷ niệm đáng nhớ. Anh đã không lường được sự phá bĩnh của Diễm Chi, anh cũng không nghĩ là liều thuốc an thần dành cho LiSa lại vô hiệu dụng nhanh thế.

-Sao?

Tôi không tin nổi vào tai mình những gì vừa được nghe. Chàng sao lại nói ra những điều này chẳng khác nào phải bỏ sự điềm đạm và lịch thiệp mọi khi. Chàng sao lại có thể hành xử khiếm nhã vậy, nước

mắt tự dưng ứa ra

-Tha lỗi cho anh! Thắng khổ sở nói - anh thật bậy, thật nông nổi, nhưng bất luận thế nào thì anh cũng không thể lừa dối người phụ nữ thánh thiện như em. Anh rất vụng về, anh không chu toàn, hạnh phúc anh cho em thật muộn. Hãy tha lỗi cho anh...Bình ơi!

-Đủ rồi anh Thắng!

Tôi bịt chặt hai tai, tôi vội vã lắc đầu, lệ làm nhoè nhoẹt cảnh quang, khuôn mặt chàng cũng mờ mịt, xa vắng, tôi thấy xung quanh mình tất cả đều hư ảo, chàng hư ảo, tôi hư ảo, tình yêu thật hư ảo, hạnh phúc...hạnh phúc như cánh bướm đủ màu, hạnh phúc...hạnh phúc sắp vụt bay. Trời ơi, sao chàng ác tâm thế, sao chàng có thể làm tôi thất vọng.

-Chưa, vẫn chưa đủ đâu Bình!

-Anh có thôi ngay cho.

-Không, vẫn còn một sự thật.

-Sự thật nào? em không muốn nghe...em không muốn nghe...

Chàng nắm chặt hai tay tôi gỡ nhẹ ra, giọng chàng nồng nàn, giọng chàng chan chứa, nếu lúc ấy giá chàng thành ngọn lửa, tôi sẽ tin mình vừa bị thiêu rụi, bởi điều chàng nói sao quá thiết tha

-Anh yêu em, anh thật lòng yêu em!

Tôi chới với, lời chàng làm tôi nao núng tâm can, tôi ngã bệt xuống ghế, mắt vẫn mở thao láo nhìn chàng, tôi bắt đầu suy gẫm, khổ cái đầu óc hoàn toàn trống trắng, tôi cố hiểu chàng, nhưng sao mà khó quá. Cuộc nói chuyện trở thành khô khan, hố sâu tình cảm đầy rẫy sự ngờ vực. Thời gian chậm chạp trôi qua, từng khoảnh khắc, từng giây phút, với tôi...sao nặng nề, sao khó thở.

-Yêu? anh yêu em? Tôi nhại lại lời chàng đầy mai mỉa, quá quẩn bách, tôi không thể không cho phép mình có phút độc tôn, tự ái, và niềm kiêu hãnh của một người con gái trở dậy như những sợi tơ đàn "có căng thẳng như những sợi dây đàn; mới phát ra những âm thanh kỳ diệu". Vâng, tôi quả thật rất căng thẳng khi phải nói lời kết thúc, dù cho lời kết thúc ấy có là lời trái ngược với lòng mình.

-Chúng ta cần có thời gian để suy nghĩ, trong lúc chúng ta dành cho nhau suy nghĩ, tốt hơn hết anh đừng gọi điện cho em, hay tìm em. Thắng không tin rằng tôi vừa dứt khoát, chàng ngó người như vừa trúng phải cơn gió độc, Thắng tuyệt vọng hỏi:

-Em có cần tuyệt tình đến vậy không?

-Em chỉ muốn chiêm nghiệm lại những gì đã qua

-Nhỡ nó thành sự rạn nứt

-Em rất ngại đổ vỡ

-Anh sẽ không tha thứ cho mình, nếu những việc anh gây ra có thể làm em đau khổ.

-Được thế, em rất vui!

-Bao giờ em muốn mình liên lạc.

-Bao giờ em thấy thật cần thiết.

Tôi bật nhanh dậy, không đợi chàng có thêm phản ứng nào khác, tôi đã ôm mặt bỏ chạy ra khỏi nhà thờ, lần đó tôi cuốc bộ về nhà, tôi vừa đi, vừa khóc, vừa mếu máo, tôi xem tất cả người ngoài phố dường như tàng hình, tâm trạng u uẩn, tôi muốn chết đi được.

Tôi về tới nhà, nhác trông thấy bóng mẹ, không dám được mỗi thương sầu, tôi đã sà vào lòng người khóc nức nở. Mẹ lo lắng ôm tôi, mẹ nghi ngại vỗ về, mà điều mẹ sợ nhất vẫn là sự nóng nổi, mẹ cho rằng tôi quá đại khờ, yêu một người rồi lỡ bước sa chân.

Nhưng tôi đã xua tan hết mọi ngờ vực trong mẹ, tôi khóc rầm rức, khóc mùi mẫn, tôi cam đoan chẳng có chuyện gì cả, chỉ đơn thuần gặp chút bão qua tim, chút giông gió làm tan nát cõi lòng. Ngoài ra chẳng có gì hết, phẩm hạnh và danh giá chẳng mất gì cả, con đã chia tay, chia tay và chia tay.

Mẹ buồn rầu nhìn tôi, một tay người vỗ nhẹ sống lưng, một tay người khẽ chạm nước mắt, đoạn người đi dọn chỗ cho tôi nằm nghỉ. Tôi đã đánh một giấc thật sâu, thật dài, quên cả buổi ăn chiều, ăn tối. Tôi rõ là có ngủ, nhưng phần hồn thì hết lạc bến mê này lại phiêu diêu bến mê khác. Trong từng cơn mê, mỗi một cơn mê hình bóng Văn Thắng vẫn đuổi mãi theo tôi, mãi miết, bám riết, dai dẳng vô tôi vạ.

Sáng ra, đầu nhức như búa bổ, tôi cơ hồ nhận thức được sự mê muội nơi mình, tôi thấy cần phải làm rõ mọi chuyện, tôi muốn được chàng tiết lộ về quá khứ, dù cho quá khứ ấy là chuyện đau buồn, sự thật thường làm người ta khó chịu, nhưng có mấy ai biết yêu quý sự thật, thành thử cuộc sống trở nên tự lừa dối hời nào chẳng hay.

Tôi lắc mạnh đầu, cái đầu vẫn nặng trĩu, suy nghĩ thừa thãi không vì thế má rớt ra, trái lại càng làm tôi thêm uể oải, tôi cố gắng mang khuôn mặt tươi tỉnh tới sở làm. Phải! chỉ có công việc mới làm ta không còn thời gian nghĩ ngợi vu vơ.

-Hôm qua, Bình không đi làm, ở công ty có kẻ điên hết thuốc chữa! Giọng Quốc Bảo oang oang bên tai, thiệt bức mình, tôi đang cộng sổ, nhưng không cách gì tập trung được, Quốc Bảo vẫn vô tư nói - Biết ai không? Thế Hạo! Thế Hạo hấn gặp ai cũng quát tháo, cũng gây gổ, ông nội đó còn muốn gây chiến luôn cả tôi.

Kết quả càng cộng càng sai số, Quốc Bảo vẫn vui vẻ như chú sẻ

buổi sớm, véo von, véo vít làm tôi giận, mà không thể trút giận, đành để anh chàng huyền thuyên, còn mình thì gật đầu qua loa, chẳng biểu lộ chút cảm xúc, thấy phản ứng tôi vậy, Quốc Bảo dầy nẩy:

-Bình, hôm nay bạn làm sao vậy?

-Có làm sao đâu!

-Bình phớt lờ hết thảy mọi lời tôi nói

-Tôi cần sự tập trung

-Không đúng, chắc chắn xảy ra chuyện gì rồi. Hôm qua Bình nghĩ việc...thôi, đừng giấu tôi...chắc chắn Bình đã gặp chuyện gì đó.

Để có thể dừng câu chuyện lại ở đây. Tôi ném cho Bảo nụ cười khó chịu:

-Chẳng có chuyện gì cả, cậu bớt quan tâm chuyện của người khác đi.

Dĩ nhiên câu nói đủ chạm tự ái Bảo, chàng sa sầm nét mặt, quē xệ. Ngay lúc ấy loa văn phòng cũng vừa gọi Bảo sang pha cà. Bảo chắc lười bỏ đi đầy chán chường.

Công việc cứ nặng nề trôi qua, trong những ngày kế tiếp cuộc sống không mấy thoải mái, khó thở, tâm tình chẳng buồn chẳng vui, một cái gì đó vừa trống vắng, vừa nuối tiếc đặc ngột tâm hồn. Tôi đã quen với bao sự sẵn đón, chịu đựng ở Thắng, sự thăm hỏi triu mến, sự quan tâm dồn dập, sự trao đổi mật thiết, liên lạc qua thư từ, email...vậy mà, phút chốc chàng như bốc hơi nước, tan loãng, biến mất khỏi tình yêu tôi, chàng sao có thể thế, chàng làm như chính chàng không tồn tại, chàng thật sự chủ tâm coi trọng mấy câu nói trái lòng hoàn toàn là thật dạ ư? chàng làm tôi có chịu hướng bất mãn. Công việc vẫn bình lặng trôi qua, từng ngày, từng ngày một, tôi đã bỏ ra nhiều đêm thức trắng, nhiều đêm suy nghĩ, tôi đã như con ngốc cứ viết hết lời vu vơ này, tới lời bâng quơ khác, đầy áp cả quyền

"Những năm tháng ngọt ngào", mực tèm lem, nhoè nhoẹt, do bất cẩn để lệ rơi. Nếu trước kia tôi đã từng day dứt vì Phạm Ninh Tuấn, thì bây giờ "người đàn ông tôi tự hào chưa bao giờ làm tôi khóc", ngày nay lại gieo cho tôi lấm nổi xót xa. Thắng quả thật giữ đúng lời hứa, tôi không tin nổi chàng có thể dừng dựng cắt đứt sự liên lạc, Thắng đã làm đúng nguyện vọng tôi muốn, chàng thật khá nhẫn nại, chàng có thể cam chịu, vậy thực tế tôi trong lòng chàng có còn quan trọng nữa không? chàng dầy vò nỗi nhớ tôi đến tội nghiệp, chỉ độ hơn hai tuần mà tôi đã trở nên xanh xao, gầy gò, vẻ bơ phờ tiêu tụy của tôi khiến mẹ chua chát thốt

-Mẹ không tài nào có thể yên tâm về con được Bình ạ. Sao con có thể đối xử bất nhẫn với sức khỏe mình thế. Mà người không biết

cách yêu quý bản thân , sẽ rất bất hiểu với công dưỡng dục của cha mẹ.

Mỗi lần nghe mẹ phàn nàn, ca cẩm, tôi cũng chỉ gượng cười an ủi mẹ:

-Con không sao, con vẫn vui khỏe...

Nhưng sức khỏe tôi vốn rất yếu ớt, giờ lâm vào suy nhược, nên cơn bệnh bất thành lình ập đến, như cánh đồng sau mùa lũ, không cách gì chống trả với thiên tai, tôi đột quỵ cả tuần. Ngày lễ 2/9 tôi nằm ở nhà trùm chăn, căn bệnh chuyển biến thất thường, hết nóng, lạnh, cảm sốt, lại hành tôi mê man, nói năng lảm nhảm, thức ăn vừa vào cửa miệng là nôn cả ra, thuốc than chẳng giúp ít gì. Mẹ cả ngày bận rộn, túc trực chăm nom tôi, tôi hỏi hận sao mình có thể làm cho mẹ khóc nhiều thế.

Chính cái hoàn cảnh tưởng chừng tôi không thể qua nổi, tưởng chừng mẹ sắp mất tôi, tôi vĩnh viễn không tồn tại, thì Quốc Bảo hơn một lần làm lốc xoáy cuốn đến, Quốc Bảo y như vị thần hộ mệnh bảo trợ tôi, chàng vực được tôi dậy từ nhiệt tình, chàng thuyết phục tôi nên có niềm tin với cuộc sống, chàng khuyên giải tôi hãy cho qua hết mọi chuyện, dù chàng không hề biết tôi đã từng gặp phải những chuyện rắc rối gì, chàng mong tôi vượt qua nỗi đau bệnh tật.

Con người ta sống được do có tình yêu, lòng khoan dung, con người ta cần phải biết trân trọng thời gian, trân quý tình cảm, Bảo lựa lời khuyên nhủ, những gì không vui, không đáng nhớ, thì vứt bỏ hết, hãy nghĩ nhiều đến cha mẹ, đến gia đình, đến ước mơ còn chưa thành hiện thực, hãy nghĩ xung quanh mình còn khối kẻ yêu quý. Bảo tới nhà chơi cả ngày, nói nhiều thiệt nhiều, lời lẽ có lời được, lời mất, lời lọt tay, lời méch lòng, bằng vẻ chân thành trong tình bạn, tôi sao tránh khỏi việc mình cảm động, tình bạn là nguồn lực làm tôi cảm thấy cuộc đời vẫn còn chút ấm áp.

Thế rồi tôi khỏe, tôi bình phục, tôi trở lại với công việc, thời gian đầu mẹ nhờ anh hai đưa rước, về sau lành hẳn thì tự mình tôi đạp xe đi. Không còn Thắng cạnh bên, tôi cảm thấy cô đơn như trải đường vào tim, không còn Thắng cạnh bên, mỗi lúc nhàn rỗi tôi lại online. Và lần trở lại thế giới ảo này cũng là lần vĩnh viễn tình cảm hai chúng tôi không cách gì hàn gắn.

Chuyện Đời Tôi

Chương 40

Lại là một buổi chiều tháng 10

Sau khi rời công sở tôi lên thẳng quán net. Quán nét nằm cách chỗ làm không mấy xa. Người chủ máy quen thuộc chào tôi như thói quen mọi lần khi có khách. Thường thì ông ta sẽ chủ động mở màn hình cho tôi, nhưng lần này không hiểu sao ông ta bỏ mặc tôi tự nhiên, cái tình cảm ưu ái đặc biệt hôm nay ông ta bỏ quên đằng nào rồi. Tôi chỉ nghe giọng khàn đục ở quầy tính tiền:

-Dạo này cháu tới bác thường xuyên quá!

-Tại cháu rảnh rồi mà.

Tôi đáp mở màn, ông ta gạt nhẹ đầu bởi thêm một câu chẳng ăn nhập đề tài:

-Ừ, dạo này cháu hình như ít cười hơn lúc cháu lâu lâu ghé lại bác.

Tôi vờ tập trung màn ảnh, vờ không nghe thấy gì, trước những câu quan tâm đầy khách sáo, tôi cảm giác tội nghiệp lão. Dù sau theo lời nhận định của ông, tôi có nét giống cô cháu gái đã khuất, và mỗi khi buồn ông hay đem những chuyện xa xưa có liên quan đến cháu gái mình ra kể, tôi nghe nhưng chẳng mấy lưu tâm. Đó là tánh khí của mấy người già.

Cái thế giới ảo giờ đây đầy lôi cuốn, lôi cuốn sự cô đơn, nỗi cô đơn cần được bám víu, tôi thả hồn mình đi hoang. Ôi, người tình mặt vuông luôn làm tôi có thể trút cạn lòng mình. Lúc chưa quen Thắng, buổi trưa nào tôi cũng hiện diện nơi đây. Lúc chuyện cũ còn chưa thể xóa nhòa, buổi chiều nào nơi đây tôi cũng đến. Lúc cảm thấy cuộc sống đầy áp lực và chí hướng chưa nắm vững tôi tới nơi đây xả tress tận tới mờ mới về. Rồi Ninh Tuấn thuộc thì dĩ vãng, rồi Văn Thắng làm lòng tôi mềm yếu, những ngày tháng yêu nhau giúp tôi dần quên bằng quá khứ. Rồi Lisa xuất hiện, rồi quá khứ được thiết lập, sóng gió ồ ạt đẩy xô, con người tôi mất đi niềm tin, mà niềm tin là cái gì đó khiến lòng đầy nuối tiếc, sự nuối tiếc dai dẳng.

-Chào bạn!

Một nick chat nổi trên màn hình, tôi thần thờ nhìn cái nick lạ hoắc "maiyeuhoai_emnhe". Phân vân tôi cũng gõ:

-Chào bạn!

Rồi tò mò, tôi đánh thêm vài chữ

-Bạn tên gì? À...mà sao bạn biết nick mình.

Nick lạ thần nhiên hỏi ngược lại:

-Không phải nick bạn hiện rõ trong messenger à?

Tôi sực tỉnh, giờ mới thấy mình đăng trí, mới vừa rồi post xong bài thơ mới, tôi đã vô tình mở messenger, không hề có chủ ý nào khác, chỉ là hành động vô thức, vậy mà cái nick lạ này lại nhảy vào khiến

tôi phải lục tìm lại bao chiếc mặt nạ ngày xưa. Sao con người ta lại hay nói dối, nói dối chắc gì đã là xấu xa, có lời nói dối khiến người ta hy vọng. Bình ơi! mi lại ngựa chạy quen đường cũ rồi.

Sau tám màn chào hỏi tên tuổi lai lịch, là tới ngay tám màn tình tò, bao giờ cũng thế, thế giới ảo này tình yêu tốc độ đạt tới mức chớp nhoáng. Tôi đang nghĩ tới một nhân vật, và tôi muốn sắp xếp một vai diễn. Bình ơi, mày đang lún chân vào một trò đùa cay nghiệt.

Anh chàng bảo mình gần 30, anh tên Nguyên, hiện sống và làm việc tại Sài Gòn, còn độc thân, cần tìm một người bạn gái, nếu hợp nhãn sẽ tiến nhanh tới hôn nhân. Vẫn bồn cữ soạn lại, tôi đã quen với những thông tin phía đặt này, tôi đâu nghĩ là con nai sắp sập bẫy, cái tánh trẻ con làm tôi nổi hứng chằm chọc lại anh:

-Không biết em có điểm phúc làm cô bạn gái của anh không?

Anh chàng chắc khoái chí lắm hay sao mà đánh một loạt chữ "haha", rồi một loạt chiếc mặt cười kèm theo muôn đoá hoa hồng, rõ thiệt điên, rõ thiệt khùng, tôi lắc đầu, gõ dòng chữ:

-Ý anh thế nào?

-Tốt thôi, mà em có người yêu chưa?

-Có!

Tôi khẳng định, anh chàng liền đánh lên khuôn mặt bí xị:

-Thế sao yêu anh?

-Em cũng không rõ

-Bạn trai em sẽ buồn

-Nhưng anh ấy đã bỏ mặc em

-Bỏ mặc em...

-Phải!

Rồi tôi phía ra đủ thứ chuyện, nào là người tôi yêu có người con gái khác, anh ấy sắp tâm lừa dối tôi, nào là tôi mất hết niềm tin ở anh ấy, tôi rất nản lòng khi phải yêu một người hai tim, kẻ bội bạc, lừa dối.

Sự thật Chẳng đâu hề như vậy. Tôi cười tủm tỉm, tôi quên mất sự cô độc chính mình, con bé ngày xưa trời dậy, lầm lỗi tái phạm, tôi nghĩ ngay tới khuôn mặt bên kia màn ảnh chắc anh cũng đang mỉm lòng.

Nhưng không, tôi nhầm lẫn, anh chàng phản ứng gay gắt, bênh vực, và bào chữa cho đối tượng, anh ta nói tôi kết tội oan người yêu cũ, anh ta khuyên tôi bình tâm, anh ta cố gắng nói tốt về đàn ông, tôi không thể tin vào mắt mình vừa đọc được câu "Tình yêu đôi khi cũng nảy sinh những tình huống gây nuối tiếc"

Tôi thầm giễu cợt anh chàng khờ, tôi làm ra vẻ bướng bỉnh, tôi đưa ra nhiều lập luận ương ngạnh, đôi lúc giả nai, nhu mì thực nữ, khi thì như luật sư, thẩm phán, tay không ngừng hoạt động, tôi gõ máy

nhANH, gõ liên tục, lời lẽ kiên định như một triết gia, tôi vẽ ra những ngày u ám mà tôi phải chịu đựng, tôi cần hạnh phúc, tôi cần ai đó cho tôi hạnh phúc, mà người tôi yêu sao quá bạc tình, tôi dựng lên thảm kịch ngẫm mà tôi chữa hay, chàng trai có vẻ rối trí, anh đánh một câu hỏi chắc nịch:

-Rất cuộc cô em muốn gì ở anh đây?

-Chúng mình thử yêu nhau đi?

Tôi hồ hởi đề nghị, tôi đinh ninh anh chàng đã té hổ, và vở kịch tôi diễn sẽ rất thành công.

-Em có muốn gặp anh không?

-Muốn!

-Tốt thôi!

Thủ tục cuối cùng ở mỗi cuộc chat, thường là gặp gỡ giao lưu. Chúng tôi trao đổi địa chỉ, cả hai mô tả hình dáng khi gặp mặt, chiếc webcam vô tình chẳng ai nhắc tới, kỳ lạ hơn chẳng ai nghĩ đến, ối dào mà nghĩ chi cho mệt, bởi tôi đâu có ý định sẽ gặp con người xa lạ kia, trò đùa đầy tàn nhẫn, cuộc gặp gỡ quyết định vội vàng, ngày gặp mặt sẽ đúng chủ nhật, địa điểm gặp mặt trước cổng chùa An Phú. Tất cả chỉ như lời hứa vu vơ, tất cả điều là giả, tất cả mọi thứ rồi chỉ là một trò chơi vô bổ. Vở kịch hạ màn đầy sóng gió, nick tonythang2003 bất thành linh hiển hiện, làm tôi ngỡ ngàng, Thắng nói bóng gió, làm tôi điếng lòng, trước bao lời chỉ trích, Thắng khiến tôi choáng váng:

-Em làm anh buồn quá Bình ơi!

Tôi run rẩy gõ bàn phím:

-Anh không chào em hử?

-Em làm anh không biết nên nghĩ về em ra sao nữa.

Chàng bỏ lửng câu tôi hỏi, Thắng gõ nhiều câu khó hiểu, Thắng mắng tôi thâm tặc, Thắng cho tư tưởng tôi thuộc tư tưởng của những người phụ nữ mới, tham vọng với tình yêu, tham vọng với bản thân, tình yêu trong tôi khiến Thắng nghi ngờ, Thắng sỉ vả tôi dễ thay lòng đổi dạ, có trăng phụ đèn, Thắng nhạo báng tôi, Thắng luận tội tôi là đang trả thù chàng, muốn chọc tức chàng, muốn làm chàng bi lụy. Thắng đem cả tư cách thằng đàn ông ra nói, tôi đã làm mấy trò vô nghĩa, đừng hòng chàng khuất phục trước tình yêu, đừng hòng chàng phải xin xỏ tình yêu tôi....

Tôi không biết Thắng điên loạn vì chuyện gì, nước mắt lưng tròng, tôi giận, giận chàng vô cùng, tôi giận sao chàng lại có thể nói với tôi nhiều lời cay độc, sao chàng dám cả gan xúc xiểm người mình yêu, muốn chia tay thì cứ nói thẳng, nói sao cho dễ nghe, chứ đâu có cần

thiết phải tố khổ nhau này nọ, tôi giận...giận lắm...chưa biết phải xử lý mớ bong bong này ra sao, Thắng copy hết cuộc đối thoại giữa tôi và Nguyên, chàng bôi đen mấy khúc quan trọng...chừng đó tôi giờ vỡ lẽ ra. Tôi giận đến tái mặt, tự ái bộc phát, tôi gạt lệ, tôi phẫn nộ, bàn tay không ngừng lướt phím, tôi đâu ngờ chàng có lối đối xử thiếu đàng hoàng như thế, chàng nhấn tâm đùa bỡn tình cảm tôi, chàng rõ tên vô sĩ, chàng lường gạt ở tôi sự thật thà, ngây thơ, chàng sử dụng cả hai nick trên tráo, tôi phẫn uất mắng chàng "Đồ điêu". Chính chàng cũng thừa nhận mình xử sự có hơi tồi tệ, rồi cũng chính chàng tự biện minh cho hành động vừa rồi chỉ như thử thách. Tôi đã thử thách ở chàng quá nhiều, và bây giờ tới phiên chàng đo lường lòng chung thủy ở tôi. Con người ta sao lúc nào cũng có cái lý do chính đáng, tôi còn biết phải nói gì hơn, đành phó mặc cho chàng buông đủ mọi lời trách cứ, chàng bảo những ngày xa vắng nhau, phút giây nào hình bóng tôi cũng ngự trị, chàng nhớ tôi phát điên, chàng lang thang khắp web để tìm đọc thơ tôi, chàng ăn uống không đều độ, kết quả là đau dạ dày, chàng hối hận về việc lập trường mình không giữ vững, chuyện Diễm Chi, rồi LiSa khiến chàng cắn rứt, tận thâm sâu tâm hồn chàng luôn cần một điểm tựa, vậy mà tôi chỉ giống đồng gạch vụn, hay bức tường đổ nát, tôi làm chàng tổn thương nặng nề. Chàng mĩa mai cái bộ óc phong phú của tôi giải thấu hết toàn chuyện tầm xàm, bôi nhọ nhân cách và nhân phẩm chàng...Bộ mặt thật của Đàn Ông là thế này ư?

Tôi líu cả lưỡi, tôi đờ đững thất thần, nước mắt vô thức lăn tròn, trước màn ảnh nhoè nhoẹt, xung quanh còn có nhiều cặp mắt soi mói, sự việc trở thành quá đột ngột, tôi mất hết khả năng ứng phó, tôi nhận ra sai lầm nghiêm trọng mình vừa gây ra, cả hai đều tổn thương. Tôi vừa khóc, vừa cười, tôi chẳng cần thiết giữ ý tứ với bạn dân thiên hạ, tôi vừa cười, vừa khóc...Bình ơi, giờ thì mày có thể sáng mắt được rồi đấy, mày cứ chạy theo vết xe đổ hôm nào, mày thích thú khi người ta đau đớn lắm à? giờ người ta đã cho mày thật xấu xa, mày rõ đúng sự thất bại của tạo hóa, mày đang bị trả báo, hạnh phúc không hề giành cho những đứa như mày, mày sống quá kịch tính, mày giấu nhem thực tế...Bình ơi, mày thật đáng tởm...Con người bên trong tôi đang gào thét thống thiết, tôi nghe thấy lòng mình giận dữ với chính mình, tôi nhận ra hành động càn quấy, tôi xấu hổ với người tình mặt vuông, gắng bình tĩnh tôi nhẹ nhàng gõ mấy chữ hối lỗi, chỉ ít tôi biết nhận hết tội lỗi về mình, tôi mong chàng bỏ qua, tôi van xin chàng tha thứ, tôi xin chàng nghĩ lại, cho tôi thêm cơ hội, tôi hạ mình xuống nước nài nỉ ỉ ỏi, tôi mong bao hiểu nhầm, bao dẫn

co, ngộ nhận, vì một kẻ thứ ba, thứ tư hãy xí xóa hết, chúng mình làm lại từ đầu nhé anh!

Tôi đã quy lụy thế, mà rốt cuộc Thắng dội ngược vào tôi những gáo nước lạnh, tê tái tâm tư và buốt nhứt trái tim, Thắng kiên quyết chối bỏ tình yêu, chàng thẳng thừng cự tuyệt tôi, bản lĩnh đàn ông khiến chàng không thể nhượng bộ, chàng không muốn tôi cứ xỏ mũi chàng mãi...sau đêm nay chàng sẽ chôn chặt hết kỷ niệm, chàng sẽ không còn yêu ai nữa, chàng chấp nhận cô đơn suốt đời...nghe chàng chỉ trích, hờn lầy mà tôi tan vỡ cả lòng ngực, phút níu kéo vô vọng, Thắng bồi thêm vài câu tàn nhẫn.

-Bảo Bình, anh rất tiếc khi phải nói lời xa em, anh mong em hãy thành thật với tình yêu, mong em đừng đùa giỡn với người đàn ông nào giống anh nha.

Thế rồi chàng out, tôi chết lặng nửa hồn.

Đêm chừ khuya, mà sao giấc ngủ chưa viếng, tôi miên man nghĩ ngợi, đầu óc căng cứng, đặc xệch bao dự cảm u buồn. Nằm gần mẹ mà tôi cứ thút thít không thôi, mặc dù tôi cố kiềm đi nhiều tiếng nức, nước mắt vẫn chảy dài. Con gái mẹ vừa chuốt thêm phiền muộn, con gái mẹ vừa gây thêm tội lỗi, chẳng lẽ suốt cả cuộc đời con gái mẹ cứ toàn nhầm lẫn với sai lầm.

Mẹ bất chợt trở mình, lại lo lắng, cơ hồ tôi chính là nỗi lo lắng của mẹ:

-Sao thế con, sao giờ này chưa ngủ?

Mẹ hỏi mớ, có lẽ tiếng khóc tôi cả trong mơ mẹ cũng nghe được, tôi giọng yếu ớt, chui rút vào chăn, nói lảng:

-Không, không việc gì cả, mẹ...mẹ ngủ đi!

Vâng, tôi trong lúc đó, tâm trạng rất hỗn tạp, buồn đau xâu xé nhau, lý trí không còn làm chủ, mặc trái tim dần co cứng day dứt...Tôi lúc ấy không biết nên diễn tả thế nào? hành động rõ nhất là tôi mãi bụm chặt miệng, bụm thật chặt để giấu kín hết ghen ngào. Tôi đã rất tiêu cực, ngay chính cái tôi ẩn chứa bên trong cũng phản kháng gay gắt...Bình, mi đã sai, mi đã sai thật rồi...Bình ơi, mi rõ điên, mày thật càn quấy, bây giờ thì người ta có có bỏ rơi mày, mày càng thanh minh, người ta toàn cho mày ngụy biện...mày, mày chết đi là vừa... Suốt đêm hình bóng Thắng như sợi dây thừng thắt chặt trái tim tôi, giấc ngủ rồi cũng đến, nhưng giấc ngủ chỉ chập chờn, cơn mơ rồi cũng đến, nhưng chỉ toàn ác mộng. Sóng gió mỗi lúc một to, sóng gió không phải bây giờ mới bắt đầu...mà có lẽ trong mỗi cuộc tình sóng gió đã có sẵn từ lâu, từ lâu lắm...

Chuyện Đời Tôi

Chương 41

Tôi không thể đợi nổi đến trời sáng!

Tôi không thể chờ sự việc càng nghiêm trọng mới giải bày!

Tôi không thể hoài lặng yên, chỉ biết khóc và khóc...

Tôi không muốn sự việc ngày càng thêm tồi tệ...Bây giờ thì giới hạn niềm tin mà Thắng từng đề cập đã quá rõ. Niềm tin trong chàng quá hạn hẹp, niềm tin tôi cũng nhỏ nhoi, đôi lứa yêu nhau, niềm tin dành cho nhau thật ích kỷ, một khi niềm tin suy sụp, hy vọng có còn nữa đâu?

Thắng ơi...Thắng ơi...em không thể đợi nổi đến trời sáng...Thắng ơi...Thắng ơi...đồng hồ điểm 5 giờ kém 10...tôi loay hoay với chiếc điện thoại, giấc ngủ chập chờn giật mình trần trọc...đã là 5 giờ kém 10. Người ta độc tài không nhắc nổi máy nghe, người ta làm tự ái, tự kiêu của tôi xui xuống như quả bóng. Tôi gọi điện mà người ta phớt lờ, có thể người ta giờ ngủ say, rồi dễ dàng quên tôi như người ta chưa từng nhớ. Tiếng chuông đổ dồn dập theo nhịp tim rối loạn, mà đổi lại sự trông chờ vô vọng, đầu dây bên kia tôi chỉ toàn nhận được chuỗi tút...tút vô nghĩa.

Chiếc điện thoại vô tri cũng có sức chịu đựng, khi không còn chịu đựng được nữa, nó cũng biết cất lên mấy lời tàn nhẫn "Số thuê bao quý khách vừa gọi, tạm thời không liên lạc được, mong quý khách vui lòng gọi lại sao" Thắng đã khóa máy, lòng tôi thêm rối rắm, ý định vẫn chưa chịu từ bỏ, tôi vội vã quay số điện thoại nhà chàng, người nhắc ống nghe lại là giọng phụ nữ. Tôi nhận ra chất giọng lơ lớ của LiSa, tôi hãi hững buông thông cả hai tay, đứng chết trơ như pho tượng, pho tượng biết khóc, chưa lần nào tôi lại thấy ghét chàng quá đi thôi, tôi gục đầu lên bàn, nước nở và nước nở.

Trời sáng trắng!

Đẹp bỏ muộn phiền, tôi tới chỗ làm thật sớm. Đã nhủ với lòng mọi chuyện thế là hết, vậy mà trên suốt dọc đường đi tôi thỉnh thoảng dừng xe gọi điện, thậm chí là gọi rất nhiều tin nhắn cho chàng.

Thắng vẫn lạnh lùng, chàng không để lại cho tôi vài tín hiệu, chàng vẫn câm lặng vô tình, mặc tôi mềm mỏng, quy lụy và van xin, Thắng đứng đưng không hề động lòng trắc ẩn, tình yêu con người ta sao dễ dàng cắt đứt đến thế, có lẽ nào thượng đế đã tạo cho chàng một trái tim thép, tôi khóc sưng cả mắt, tôi không còn tâm trạng để ý tới Quốc

Bảo, hay Thế Hạo, thế mà... chính tôi lại nằm gọn trong tầm kiểm soát của họ. Cả ngày làm việc giống như kẻ mất hồn, định thần nhìn lại chẳng việc nào ra việc nào.

Hai ngày u mê trôi qua, hai ngày nặng nề nhất, tinh thần chưa hẳn suy sụp, nếu không phải ngày thứ ba chàng ném gởi tôi một tin nhắn phản hồi, có lẽ tôi càng dễ thở hơn. Mẫu tin vốn vẹn chỉ dăm từ "Tình bạn thì có thể tha thứ, còn tình yêu thì không!"

Thật ích kỷ, chàng đã nói lời này như nói với một kẻ qua đường. Tôi không tin chàng có thể nghĩ như thế, tình nghĩa phủ mờ theo sương cát. Tôi cười trong nước mắt, chàng đang chà đạp lên kiêu hãnh chính người con gái chàng yêu, thần trí tôi giờ hoàn toàn sụp đổ.

Giận quá tôi thét lên: "Đồ điên"

Tiếng thét của tôi làm Quốc Bảo phải giật mình, anh chàng chạy nhanh tới trong bộ dạng hoang mang. Phần tôi thì không kiềm chế nổi yếu đuối bản thân, nên vừa trông thấy sự hiện diện Quốc Bảo, tôi cơ hồ hóa thối nam châm, hút chặt lên Bảo. Gục đầu lên vai Bảo, tôi nói cay đắng:

-Tôi luôn phạm sai lầm, tôi lại phạm sai lầm nữa rồi, không cách gì có thể cứu vãn, tôi đã gây ra những lầm lỗi đáng lẽ không nên có, tôi đi theo vết xe đổ của năm xưa, tôi chơi ngông, tôi thích đùa với lửa, hãy cứu tôi...hãy cứu lấy tôi Bảo ơi...trước khi tôi bốc cháy, trước khi tôi tự phát hỏa...Đầu óc tôi bấn loạn, tôi ôm đầu đau đớn - tôi...tôi đã không còn thuốc chữa nữa rồi...tôi sắp chết...tôi sắp chết...

Bảo càng hoang mang hơn, Bảo càng rối rắm hơn, hai tay chàng giữ chặt lấy hai vai tôi, rồi khế khàng ôm chặt tôi vào lòng, xiết...xiết thật mạnh, tôi bắt lực, tôi nức lên từng hồi.

-Bình tĩnh, bình tĩnh lại Bình...cô không thể tan biến như vậy được, tôi biết phải làm sao nếu không còn được thấy sự trưởng thành ở cô, tôi không để cô tan biến đâu, cô đừng nói mấy lời ngốc ngếch ban nãy nữa, tôi thành thật xin cô, tôi hiểu tâm trạng của cô, khi bị chính người thương mình dày vò. Cô cũng giống tôi thôi, khi bị chính ruột thịt thâm tình chà đạp, cô có biết tôi cảm hận tới chừng nào không...? Cô thử tưởng tượng mà xem thằng anh tôi dùng ghế nhựa đánh tét đầu tôi, cái nỗi đau ấy đủ làm tôi trở mặt, tôi tiếc sao lúc ấy mình không chết đi, tôi trách sao mình lại sanh ra đời, cuộc đời đối với tôi quả thật có không ít thiệt thòi và bất công...Trong những ngày nhập viện, với tôi cuộc sống thật thừa thãi. Nhưng hình ảnh mẹ, hình ảnh cha túc trực chăm nom tôi, tôi lại thêm một lần xúc động, và tôi lại thêm được sống. Tôi không phải sống vì anh hai mình, mà tôi sống vì còn nhiều cái đáng để sống, và mẹ chính là điểm sáng để tôi

bao dung với cuộc đời.

Từng lời, từng câu Bảo nói sao quá mập mờ, Bảo đang đề cập tới ý nghĩa của sự sống với một người chán ngán sự sống, Bảo đang đề cập tới thâm tình máu mủ, với một người đang đau đầu về chuyện tình yêu, mập mờ càng thêm mập mờ.

-Cậu đang nói những điều không ăn nhập gì cả?

Tôi tự dưng gắt gỏng, vùng mình thoát khỏi người Bảo. Nổi uẩn uất, cảm phần Thắng căng tràn lòng ngực tôi, tôi hờn dỗi, tin nhắn của Thắng làm tôi nóng nảy. Ôi đàn ông, hết thấy đàn ông đều đường mật, đều dối trá. Ôi đàn ông, hết thấy đều là động vật máu lạnh, một trái tim thép, tàn nhẫn và cực đoan...nói đoạn tôi trợn trừng mắt nhìn Bảo, Bảo cũng là đàn ông, đàn ông, đàn ông...đầu tôi nhức như búa bổ, tôi ôm đầu, tôi hét toáng, không kịp kiềm lại nghĩ suy, tôi vô lý mắng Bảo:

-Đàn ông, Bảo à, cậu cũng là đàn ông, mà đàn ông thì có mấy ai tốt chứ? không một ai tốt cả!

Rồi tôi ù chạy, giống đầu tàu hoả tôi đâm thẳng về phía trước, đụng ngay cái cột điện Thế Hạo, Thế Hạo bắt kịp tay tôi, kéo giật lại, tôi đuối sức, ngã nhào vào người chàng, tôi vùng vẫy, tôi giãy nảy, tôi bất chấp người ta nhìn tôi ra sao, nghĩ về tôi thế nào, tôi bất chấp, tôi hét toáng:

-Tôi thù hết đàn ông!

Giá mà cả thế giới có thể nghe được, tôi cũng không lấy gì làm buồn. Tôi tiếp tục cuộc chạy trốn, tôi mặc kệ mấy cặp mắt dòm ngó, tôi chạy qua khuôn viên công ty, tôi thở hào hển, tôi băng qua phân xưởng 2, tôi rẽ cả cặp giò, cuối cùng tôi thu mình ẩn núp trong mấy ba rết vải, tôi khóc tức tưởi. Bây giờ thì tôi mới vỡ lẽ linh hồn mình đã thuộc về ai? Nguyễn Văn Thắng! trái tim mình thuộc về ai? Nguyễn Văn Thắng! Tình yêu tôi ai nắm giữ? Nguyễn Văn Thắng!

....

Lại một đêm thao thức!

Tôi ngược dòng kỷ niệm "Những năm tháng ngọt ngào" giờ như ly cà phê đắng nghét. Kỷ niệm như thước phim vô tình đọng thật nhiều hồi ức. Hồi ức đau lòng, giờ đâu còn ai chung mộng. Hạnh phúc hết còn được ai sẽ chia, nỗi buồn gim đầy trái tim phụ nữ, tôi cô đơn bên bóng tối canh sầu, thấp ngọn đèn dầu ôn chuyện bể dâu...

Lại một đêm dầy vò!

Người nhà tôi đã bình yên trong giấc ngủ, trong từng nhịp thở kia, tôi vẫn cảm nhận được tiếng thở dài nẫu ruột của mẹ. Nguyên ngày nay

hai mẹ con tôi chẳng dành cho nhau tới nửa lời. Chắc là mẹ muốn tôi có thêm thời gian bình tâm, mẹ muốn tôi phải đối diện với sự thật, tôi biết mẹ buồn tôi nhiều lắm, mẹ chắc không khỏi khóc thầm khi nghĩ tới con gái mẹ là đứa lụy tình, con gái mẹ yêu vội, con gái mẹ bướng bỉnh, giờ con gái mẹ rất tội nghiệp...

Lại một đêm cắn rứt!

Tôi lẩm nhẩm đếm nhịp thời gian rơi, rồi ngu ngơ hát khẽ, không còn "Niệm Khúc Cuối" mà là "Hoài Niệm Tình Cuối"

"Dù cho mưa, hay trong bão tố anh cũng xa em

Rồi tắt cả, tắt cả muện phiền, tắt cả thề nguyện

Rồi đây...rồi đây...chỉ giấc mơ say"

Tôi ngập ngừng gấp lại quyển "Những năm tháng ngọt ngào"

Buổi sáng tờ mờ, tôi lọ mọ chuẩn bị tới sở, từ ngày nhận mẫu tin tuyệt tình của thắng, tôi đã quen với cung cách dậy sớm trước bình minh, ăn uống cũng thất thường, nhưng tôi vẫn là con nhỏ cứng đầu, chẳng thể nào bỏ qua một cách dễ dàng, tôi cần phải đi làm rõ một vấn đề trước khi tự tay mình cắt đứt một tình cảm vô hiệu lực.

Tôi trang điểm sơ sài, không phải vì tôi muốn làm đẹp, tôi cũng không thích thú gì với việc tự mình chải chuốt mình, chẳng qua sau bao khổ lụy, sau bao trần trọc, sau những giấc ngủ muộn, tôi hốc hóp, và khô héo như cánh hoa sắp tàn, phấn son chỉ là những công cụ che đi khiếm khuyết của cuộc đời. Tôi không thể để hình tượng mình trong mắt người ta càng thêm tồi tệ

Mẹ vén rèm nhìn ra hỏi:

-Mới sáng, định đi đâu đó?

-Dạ, con đi làm!

-Mẹ cứ tưởng con lại nghĩ thêm ít buổi, hôm qua thằng Bảo có tới nói là nếu con không được khoẻ nó sẽ xin phép cho con nghỉ thêm, công việc trong công ty cứ dành hết phần nó. À, mà đêm qua con ngủ có ngon không?

Tôi cắn nhẹ vành môi, gật đầu, tôi dối mẹ:

-Dạ, con ngủ rất yên.

Tôi quay vội đi, sợ mẹ sẽ hỏi thêm này nọ, mà tôi thì không can đảm để tiếp tục nói dối. Sự chuồn đi của tôi làm mẹ kém vui, giọng mẹ vẫn ời ời phía sau:

-Đạp xe cẩn thận nhen con, nhớ ăn sáng, đừng bỏ bữa tránh đau dạ dày, khổ thêm. Rồi tiếng người chặc lưỡi - con nhỏ càng ngày càng xanh xao.

Mẹ làm tôi suýt khóc. Trời vẫn còn sớm, đã có sẵn mục đích, tôi thẳng lối tới nhà chàng. Đôi cánh cổng sắt vẫn đóng im ỉm, không

biết LiSa còn dịp lưu lại nhà chàng không? mà chắc chắn là có, nghĩ tới việc hình bóng LiSa còn lớn vồn trong nhà Thắng, là tôi đã chịu không nổi. Nhưng mà hờn ghen trong lúc đổ vỡ thế này thì quả thật hơi vô duyên.

Thu hết mọi can đảm, dừng xe lại, cho ánh mắt lọt vào bên trong, tôi chẳng thấy bóng Thắng đâu cả, có tí xíu thất vọng, trời sớm thế này, chắc chàng còn ngái ngủ, định bụng là sẽ gặp mặt cho bằng được, tôi vói tay định nhấn chuông, nhưng một bàn tay nào đã nắm gọn bàn tay tôi giữ lại. Tôi bất ngờ, không thể tin vào mắt mình, Thế Hạo nhìn tôi hần học. Thế Hạo nhìn tôi chòng chọc, phản ứng chàng thật lạ, tôi thấy mắt chàng chứa nhiều tia lửa đỏ, chàng hình như đang giận, mà giận điều gì cơ chứ?

Thế Hạo, anh làm gì ở đây?

Tôi ngây thơ hỏi, có phần ngạc nhiên. Hạo ra vẻ không hài lòng, chàng miễn cưỡng đáp:

-Theo em?

Tôi ngờ ngác:

-Theo tôi?

-Ừ!

-Anh theo dõi tôi

-Ừ!

-Anh làm vậy để làm gì?

-Để xem em vì thằng khốn kia mà tự làm khổ mình tới bao giờ?

Tôi ngơ ngời, nhú mày, tôi bị chàng làm phật ý:

-Anh nói năng cho lịch sự một chút, tôi và anh chẳng can hệ gì, thì việc tôi có khổ hay không, anh cứ mặc tôi, tôi không cần anh bận tâm.

- Bình, Bảo Bình, anh không thể yên lặng mãi, và anh không thể mãi lừa dối mình. Thế Hạo phân trần - thú thật thì anh đã rất lịch sự, lịch sự đến mức hơn cả tháng trời nay cứ làm kẻ bên lề.

Thế Hạo làm tim tôi giật thót. Lời Thế Hạo tôi nghe cứ như sấm, tôi sợ cứ nán ná, day dưa chỗ này, nhờ mà Văn Thắng bắt gặp thì có mà nguy.

-Anh thôi ngay cho, anh cứ linh tinh hoài, sẽ trễ giờ làm đó.

Tôi lên giọng nhắc nhở, rồi máy móc cho xe lách đi, có lẽ tôi sẽ lại tới vào ngày mai. Nhưng Thế Hạo gan lì giữ chặt tay lái.

-Em khoan đi đã, nếu hôm nay tôi không nói rõ trắng đen, thì chắc tôi tức mà chết mất.

-Tôi xin anh hãy thôi ngay cho.

Tôi khổ sở nói, Thế Hạo vẫn tiếp tục, anh chàng không tìm được

điểm để dừng.

-Tôi không thích đứng bên lề cuộc sống em, tôi không thích cứ đuổi theo em như một ảo ảnh. Mỗi lúc em vui, mỗi khi em buồn người gần gũi em sao không phải là tôi. Em đã thích người khác, sao còn dày vò anh chi nữa. Bình, em tàn ác lắm, phải chi em và người ấy không có vấn đề gì, thì tâm tình anh đâu đến độ mâu thuẫn...anh chỉ muốn nói với em một lời, dẫu là có hơi muộn màng " trên đời này đâu chỉ có hân là đàn ông"

-Thế Hạo...

Tôi hiểu, hiểu rõ những gì chàng nói, cái tình yêu dồn nén, tích tụ bấy lâu nay như từng dòng nham thạch, bắt đầu tuôn tràn, bắt đầu bùng nổ. Người đàn ông trước mắt trong phút này hoàn toàn không có chút gì ác ý, không có chút gì xấu xa, người đàn ông này khác xa với ấn tượng buổi đầu tiên tôi quen biết. Một thoáng xao lòng, chàng làm tôi tủi thân thêm, gắng gượng cười, tôi đóng giả làm người vô tình:

-Tới công ty thôi ngài quản đốc.

Thái độ tôi làm Hạo nhầm tưởng mình bị phớt lờ, nãy giờ chàng đã cố bày tỏ hết mọi trắc ẩn, nãy giờ chàng làm chuyện vô ích, ngu xuẩn, lời chàng nói như chỉ để mình nghe. Thái độ tôi theo Hạo thì quá lạnh lùng, dĩ nhiên chàng không thể nào chịu được cú sốc tâm lý, Thế Hạo dùng dùng nỗi giận, chàng đã hét như tát nước vào mặt tôi, chàng không để ý gì tới mấy lão già tập dưỡng sinh buổi sớm, hay mấy chị em quẩy giở đi chợ, chàng hét vào tai tôi bằng thứ âm thanh chói chúa.

-Bình, tới bao giờ em mới chịu hiểu lòng anh hử? Bình, tới bao giờ em mới cho phép anh bước vào cửa tim em, anh đã quá khổ sở. Rồi chàng điên tiết tự vỗ ngực mình - Trần Thế Hạo này chưa từng bị đàn bà làm nao núng, con gái chưa từng làm tôi phải quy lụy, nếu có thể quỳ dưới chân em, để được em tiếp nhận tình cảm, tôi cũng bất chấp khí khái nam nhi mà sẵn lòng làm mọi thứ vì em... Bình, tôi thừa nhận với xã hội này có thể tôi là một phần tử chưa tốt, nhưng đối với em, tôi tin mình là đã thật lòng...

Hạo nắm giữ tay tôi, tôi đỏ mặt pha lẫn xấu hổ, chiếc xe đạp bị tôi buông tay làm ngã, tôi không dám đặt tia nhìn vào ánh mắt Hạo, tôi sợ...Vâng, tôi sợ những điều không hay sẽ xảy đến, tôi sợ...mình không thoát khỏi lằn tên của tình ái, tôi sợ...sợ cái tánh đa cảm ở mình...Trời ơi, Thế Hạo càng nói càng chẳng ra gì, cơ hồ giống như búa rìu nện vào thân cây, cây chưa bị đốn ngã mà búa rìu đã sứt mẻ, sao cứ phải gây tổn thương nhau như vậy? giây phút đó tôi cảm nhận mình không xứng đáng để cho nhiều người phải ôm lấy ảo

tưởng, tôi co rúm người khi Hạo khẽ đặt nhẹ đôi tay lên vai tôi, tôi run giọng, tôi chẳng biết dùng lời lẽ gì với Hạo, tôi...tôi...

-Anh mà cứ nói theo kiểu như vậy...tôi...tôi sẽ sợ thật đấy!

Thật khó khăn tôi mới thoát ra được ngàn ấy từ.

-Sợ! Thế Hạo trợn trừng mắt, Thế Hạo nhìn quanh, nhìn quất, Thế Hạo hướng mắt vào ngôi nhà Văn Thắng, Thế Hạo gầm lên bị thương - Có phải Bình sợ sẽ gặp rắc rối ở đây? căn nhà này có một thằng khốn nạn bước ra? Hấn đâu còn là đàn ông nữa? Hấn có thể bỏ mặc người yêu hấn tuyệt tình? Hấn không hề nghĩ gì đến Bình? Hấn không biết rằng trái tim người hấn yêu đang bị muối chà sát? Hấn hẹp hòi vậy? em còn yêu hấn làm gì? tôi chẳng biết em có làm lỗi gì với hấn...nhưng nếu là tôi, tôi sẽ không để người mình yêu phải khóc, phải vì một làm lỗi mà đánh mất cả hạnh phúc trăm năm, thằng đó không hề nghĩ gì tới tương lai sau này cả? em còn đặt hy vọng vào hấn làm gì? em ngốc quá Bình ơi...!

Thế Hạo làm đất trời đảo lộn, tôi thấy quang cảnh quay cuồng, mọi vật quay cuồng, chàng làm tôi tũn thân, không kiềm chế được lòng, mắt tôi lại bắt đầu rơm rớm lệ. Giờ thì tôi ngốc thật, tôi tìm tới đây rõ là sai lầm lớn, tôi vừa tức, vừa giận, tôi vẫn bướng bỉnh, và tôi tuyệt đối vẫn bên vực Thắng, tôi lắc mạnh đầu như để cho những lời cuồng ngông của Hạo văng ra, tôi nói qua làn nước mắt:

-Thế Hạo, tôi xin anh....tôi mệt mỏi lắm rồi, tôi đã quá mệt mỏi, anh có thể mắng tôi thế nào cũng được, nhưng đừng nghĩ xấu về Thắng, anh ấy không phải hạng người như anh nói, anh ấy không thuộc tuýt người đó...tại tôi...tại tôi...tại tôi cả...

-Sao? em rõ là thần kinh...Thế Hạo cười man dại - em không chịu nhìn ra vấn đề, biết đâu nhân duyên của hai người chỉ tới đây thôi, hấn bỏ rơi em rồi, chỉ vì một làm lỗi mà hấn ngoảnh mặt với em, liệu em có nên nghi ngờ thứ tình yêu giả tạo một thoáng không?

Thế Hạo giờ đây mất cả tính tự chủ, chàng cười ngông, cười loạn, sự bạo phát tình cảm trong chàng giờ thật mãnh liệt, chàng cướp gọn thân người tôi xuống xã, chàng xiết chặt eo tôi, nhanh như chớp môi chàng đã chạm phải môi tôi, một nụ hôn bất khả kháng, định thần, tôi tá hỏa định giáng cho Thế Hạo bạt tai, nhưng khoảnh khắc đó tới thật muộn, ánh mắt Văn Thắng rực lửa, ánh mắt ấy đã kịp chứng kiến những pha không hay, Lisa ngồi sau xe làm tôi thêm choáng, thật xấu hổ, tôi chỉ muốn tự đào lỗ mà chôn mình.

-Hai người định diễn tuồng gì ở đấy?

Văn Thắng hỏi, sau nụ cười nửa miệng, tôi chỉ biết ú ớ, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi không biết nên giải thích thế nào, tôi hiểu

chàng đang rất khinh bỉ tôi, chàng có thể xé câu chuyện này ra to, và rồi chàng có thể viện lý do đào tẩu khỏi cuộc đời tôi. Khi người ta không còn yêu nhau nữa? đoạn kết bao giờ cũng tồi tệ. Thế Hạo vẫn chưa chịu buông người tôi ra, Thế Hạo bình tĩnh chẳng có gì làm nao núng, Thế Hạo nhìn Thắng thăm dò, bất giác quay sang tôi, Thế Hạo buông lời chỉ trích:

-Bình, em thấy rõ ràng rồi đấy nhé! trong lúc em đang sầu thảm hẳn vẫn còn tâm trạng dắt một người đàn bà khác về nhà

-Đủ rồi! biết Thế Hạo đang hiểu nhầm, và tôi cũng không muốn gây thêm nhiều khó xử cho đôi bên, tôi gắt - anh thôi ngay cho!

-Hắn bực bễ vậy, mà em còn mụ mị à?

-Anh im ngay, tôi van anh...đừng để hiểu lầm thêm hiểu lầm...

Tôi dừng lại xe đạp, tôi chỉnh lại bộ dạng, tôi định nói lời tạm biệt với Thắng, để rồi hẹn ngày mai...nhưng Thắng dường như có sẵn ý định tuyệt giao, chàng thẳng tay xua đuổi:

-Mấy người phiền phức quá, về hết đi. Tôi đã chán ngấy vở kịch yêu đương dở ẹc đó, chán lắm, chán lắm!

Từng chữ, từng lời đều nặng nề, từng chữ, từng lời đều cay cú, từng chữ từng lời là từng mũi kim đâm nát trái tim tôi rướm máu. Tôi sẽ không khóc đâu? tôi sẽ không vì thế mà khóc trước mặt chàng đâu? khóc là hèn. Rút lui...rút lui thôi Bình ơi! tôi chưa kịp rút lui, Thế Hạo đã cuộn tròn nắm tay đâm thẳng vào mặt Thắng, Thắng bất ngờ chưa kịp phản ứng, Thế Hạo định thoi thêm một quả, tôi vội can, LiSa cũng nhảy xuống xe can, tôi gào to:

-Nhục, nhục quá, anh còn làm tôi đau đớn tới chừng nào nữa hờ Thế Hạo?

Lối xóm họ bu đen nghệt, tôi xấu hổ, tôi không dám ngước mắt nhìn ai, tôi bỏ mặc cuộc hỗn chiến, tôi dắt chiếc xe đạp thất thủ trở về.

Mọi thứ rồi cứ thế chấm dứt, có điều không việc gì có thể dễ dàng trôi qua mà không hằn lên vết tích.

Chuyện Đời Tôi

Chương 42

Sau bao điều đáng tiếc, sau những sự việc diễn ra ngoài ý muốn, tôi không còn đủ tự tin để tiếp tục yêu Thắng. Tôi muốn loại bỏ Thắng ra khỏi suy nghĩ tôi, suy nghĩ thêm dày đặc. Tôi muốn tống khứ một bóng hình, bóng hình lại thêm dai dẳng ám ảnh, khuôn mặt Thắng

sau ngày hôm ấy lạnh lùng, và hờ hững dễ sợ. Tình yêu trở thành hai chiến tuyến, tình yêu có thể một sớm, một chiều biến suy, tình yêu đã cho ta nhiều hy vọng, để rồi khi mặt biển lòng dậy sóng, tình yêu khiến ta thất vọng thật nhiều. Mà càng thất vọng tôi càng thấy mình bị dần vật. Cứ thế muộn phiền phát sinh phiền não, phiền não là chất kích thích dễ làm ta chán nản, cuộc sống vì vậy thành hạn hèn, cuộc sống vì vậy không tìm ra lối thoát.

-Bảo Bình, dạo gần đây mẹ thấy con không được tươi tỉnh? con thấy trong người chỗ nào không khỏe?

-Bảo Bình, âu sầu mãi không phải là cách tốt? những chuyện gì đã qua hãy cho qua!

-Mẹ không biết làm sao để cứu con? lớn rồi sao cứ bắt mẹ phải lo lắng nhiều như thế? tới bao giờ con mới học được cách trưởng thành đây?

-Hãy chín chắn lên chút nào? con ngoan...!

Mẹ tôi mỗi ngày đều ca cẩm mãi, mẹ lựa lời khuyên nhủ, mẹ mớm cho tôi sự quan tâm cần thiết, mỗi khi chạm mặt tôi, mẹ dường như cũng bị cái buồn nơi tôi truyền nhiễm. Mỗi khi tôi đối diện mẹ, thì y như rằng đều có tiếng thở dài. Con gái mẹ thực ra đang có nhiều phân vân, nhưng ý định thực sự có lẽ mẹ không hiểu nổi đâu. Tôi vẫn còn yêu Thắng, nhưng chiếc bóng Thế Hạo vẫn cứ luẩn quẩn cạnh bên, mà mỗi khi nhận được sự sẵn đón của Hạo, tôi càng cảm thấy muốn làm một điều gì đó gây cho Thắng hối tiếc, tôi đơn phương trả thù, chắc do lòng chưa hề có ý định từ bỏ Thắng, việc chấp thuận cho Thế Hạo tìm hiểu, cũng chỉ như trò chơi vớ vẩn mà cay nghiệt, mãi về sau chuyện ấy là nỗi ân hận ngàn đời trong tôi. Quốc Bảo là người chứng kiến từ đầu tới cuối việc bắt đầu mối quan hệ mật thiết giữa chúng tôi. Anh chàng không khỏi bàng hoàng, anh chàng bất ngờ như bị ai tạt gáo nước lạnh vào mặt, anh chàng nhiều lần vặn vẹo, quyết hỏi tôi cho ra lý lẽ, đổi lại tôi chỉ trả lời nửa nạc, nửa mỡ, không rõ ràng.

Quốc Bảo nhận thấy biểu hiện ở tôi có nhiều điểm bất thường, anh chàng đặt nhiều nghi vấn, ngày nào tôi cũng bị Bảo chất vấn như cảnh sát hỏi cung tội phạm đến bức mình. Bức mình không chịu nổi tôi đành phải trút hết bầu tâm sự cho Bảo nghe. Anh chàng tái mặt, sững sờ, nhìn tôi ứ ứ...bất giác kêu lên:

-Bình, cô thật sự thích đùa với lửa? cô thuộc dạng người thích chơi với lửa? cô làm thế liệu ích gì, cô hãy chấm dứt ngay trò đùa này, trước khi làm tổn thương cả ba.

-Không còn đường thoái lui, tôi đã hết thuốc chữa rồi. Tôi lắc đầu thiếu não - Phải chăng Thắng chưa hề yêu tôi? anh ấy hẹp hòi lắm, anh ấy...

-Lần này tôi công nhận hẳn quá đáng, sao lại có thể dùng hình thức khốn nạn đó mà thử lòng chị.

-Hết thật rồi Bảo à!

-Tôi biết, nhưng chị hãy chấm dứt trò đùa này ngay, Thế Hạo chắc gì là một người đàn ông tốt.

-Nhưng dù sao Hạo không bỏ rơi tôi như Thắng

-Đó chẳng qua chỉ là một tấm lưới vô hình. Bảo gắt: một kiểu chinh phục, Hạo không hợp với thế giới của chị đâu, tôi chắc rồi Bình sẽ lại hối hận.

-Mặc tôi! Tôi cãi bướng

-Tùy chị thôi, chị đang tự giết mình đó.

Bảo tự ái bỏ đi thẳng, tôi bưng mặt khóc, vừa lúc Thế Hạo đi ngang qua, tôi tự nhiên quán lấy Hạo, như người chết đuối tìm được chiếc phao, tôi lại gục đầu lên vai Hạo khóc ngất, Hạo bối rối, chẳng hiểu gì cũng vội ôm tôi thật chặt. Tôi đã không còn sự chọn lựa nào khác, tôi chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, khó chống chọi hết những nông nổi, đại khờ, đến với Hạo cốt lõi chỉ nhằm chọc tức Thắng, chúng tôi đã có một khoảng cách khá xa.

Rồi những lúc bên Hạo, tôi thương hay tự thả hồn đi hoang, mặc dù tôi đã cố gắng giữ bộ mặt tươi tỉnh, cố làm bộ tươi tắn, mà tâm hồn thì tro đá, Hạo rõ là tinh ý, anh chàng nhận ra hết, nên thỉnh thoảng chàng có trách tôi khá lạnh nhạt. Chàng rất sợ nhìn thấy tôi buồn. Mà biết đâu nỗi buồn của tôi, chẳng có nỗi buồn nào dành riêng cho Hạo. Chính điều đó làm Hạo cảm giác mình bị mất cái quyền được chia sẻ. Mỗi lúc gần nhau, tôi và Hạo yên lặng nhiều hơn nói, mà có nói thì đại khái cũng vài mẫu chuyện linh tinh, bạn bè đôi bên hoặc chuyện công sở... Khi tôi thảo luận về vấn đề thơ văn, sở thích, một vài tác giả thần tượng... Hạo gần như rất khó chịu, khó chịu không ra mặt, vẫn kiên trì cố gắng nghe, nghe để chiều lòng tôi, nghe để mà tôi vui... Trời đất, mà bàn về văn chương thì phú với một người không hiểu, chẳng khác nào như vịt nghe sấm, chính thái độ Hạo đã làm tôi nghĩ về Thắng nhiều hơn. Còn Thắng, Thắng vẫn tuyệt tình, tuyệt tình như với người xa lạ. Quốc Bảo quay lưng, bạn bè quay lưng, gia đình không giúp ích gì được, tinh thần tôi sa sút, tôi cô đơn như ốc đảo, tôi bơ vơ như cánh nhạn, trái tim tôi khuyết tàn như mảnh trăng ngoài song.

Con tạo xoay vần, cuộc sống vẫn trật nhịp, cũng có nhiều buổi hẹn

hò khác. Thế giới của Hạo thuộc về nơi sôi nổi, kích động, chàng không thường đưa tôi tới mấy phòng trà, chàng ghét cả mấy quán cà phê nhạc nhẹ, chàng không cần bàn trước với tôi nơi sẽ tới, không cần biết tôi có thích hay không thích, chàng quyết định mọi thứ. Cuộc hẹn về sau này đều nằm ở hộp đêm, quán bar, thậm chí cả vũ trường. Gặp gỡ và quen biết mấy người bạn của Hạo tôi mới vỡ lẽ Hạo từng có thời là "playboy", lối sống trước kia của Hạo bao giờ cũng bìa bột lẩn đàn bà, quan hệ của Hạo trước kia toàn thành phần lăng nhăng...có khoảng thời gian Hạo từ bỏ những thú vui giải trí này để tiếp cận tôi. Giờ con nai đã sập bẫy thì cái lối sống kia lại rạo rực hơn...tôi thoáng rung mình, tôi bắt gặp hình ảnh một Thế Hạo đầy thác loạn, một Thế Hạo điên cuồng trong từng điệu nhảy rap, rock, trên tay chàng luôn là điều thuốc, hình ảnh Thế Hạo làm tôi sợ sệt, ngồi nói chuyện với mấy cô gái nhảy tôi được biết gia cảnh Hạo rất giàu sang, Hạo đi làm chỉ là hình thức cho có lệ...trên thực tế tiền bạc với Hạo luôn luôn xài hoang phí, trời đất...Hạo làm tôi cảm thấy bất an, gần cạnh Hạo tôi không còn được tự do nghĩ ngợi, suy nghĩ của tôi bị dòng nhạc đốp chát, bị tiếng cười, tiếng nói, tiếng hét, tiếng la cuốn đi mất. Hạo làm tôi thêm cảnh giác, mỗi khi chàng ép tôi uống rượu, tôi chỉ nhấp môi. Chàng tập tôi vũ đạo, tôi chỉ biết trơ mắt ngó, biểu cảm tôi làm Hạo quê xệ với bạn bè, để lấy lại sĩ diện Hạo chỉ còn cách hét thật to vào tai tôi:

-Rất cuộc em muốn gì? em có nghiêm túc khi quen anh không đó?

-Tôi muốn được yên tĩnh! Tôi giận dữ, tôi cũng hét trả đũa, sự dịu dàng của tôi đã hóa không khí mất rồi - Tôi không muốn tới những nơi trụy lạc thế này!...mà tôi...tôi cũng đâu mượn anh phải quen tôi...! Tôi khoanh tay, tôi quay mặt chống đối Hạo, giá mà Hạo có thể vì tự ái đàn ông mà làm to chuyện, tôi sẵn sàng kiếm có chia tay thẳng, đằng này...Hạo biết mình lỡ lời, nên vội xuống nước năn nỉ, tôi xiêu lòng, thế là lại làm huề. Có điều tình cảm chẳng tiến triển hơn là mấy, quen trên cả tháng trời mà sự hòa hợp giữa chúng tôi vốn vẹn chỉ bằng không. Mặc dù đối phương luôn luôn tỏ ra thân thiết, luôn luôn tỏ ra cuồng nhiệt, đối phương làm mặc cảm phạm tội của tôi ngày thêm nặng nề, có khoảng thời gian tôi cố ý giữ khoảng cách, có khoảng thời gian tôi cố tình biến mọi chuyện thành nhạt nhẽo, tôi tránh gây những hiểu lầm cho Hạo, ngược lại lòng Hạo chứa đầy ngộ nhận. Thỉnh thoảng cũng có vài cuộc cãi vã nhỏ, tình yêu càng mãnh liệt thì tàn số nóng trong con người càng thêm nồng nàn, không phải gây gổ theo kiểu ăn thua đủ, mà gây gổ theo dạng vừa hờn, vừa yêu, tự lúc nào tôi phát giác Hạo trở thành gã si tình cực đoan. Đôi khi

cũng vì một vài sở thích cá nhân mà bất đồng ý kiến. Thí dụ mỗi lần tôi chỉ trích chuyện Hạo tới mấy nơi đàn đúm, thì Hạo cũng đốp chát lại, cũng bảo là tôi rất ghét khi phải nghe mấy triết lý, thơ văn vớ vẩn ở cô. Đụng vào cái sở thích tôi, y như rằng Hạo đụng vào tổ ong vò vẽ, tôi giận rất điềm tĩnh, tôi luôn chuẩn bị sẵn lời đề nghị dứt khoát "Thế Hạo anh còn đợi chờ gì? chúng ta đừng tự gàng buộc nhau chi nữa, tôi không thể làm bạn với người không hiểu mình"

Hạo lúc đầu sẽ trợn trừng đôi mắt, Hạo lúc đầu sẽ cuộn tròn hai nắm tay, ánh mắt Hạo toé lửa...Hạo làm vậy cũng vô hiệu lực với tôi, vì có lúc nào tôi đếm xỉa tới mấy thói ngang ngạnh ấy đâu, Hạo đành phải giở giọng năn nỉ ỉ ôi. Có lẽ Hạo quả thật yêu tôi, vì yêu mà anh chàng năm lần bảy lượt đều nhượng bộ. Trong thâm tâm lúc đó, tôi ước gì Văn Thắng đối xử với tôi cũng có chút nhượng bộ như thế.

Hờ hững với hững hờ, tôi rất ư lãnh đạm, Văn Thắng như rễ gốc cây cổ thụ cắm sâu vào tim. Thời gian trôi qua, tình cảm đôi bên không mấy khả quan, nội tâm Thế Hạo bắt đầu có triệu chứng rối loạn, anh chàng cảm giác mình thừa thãi, anh chàng hơi sinh nghi, và cuối cùng anh chàng đi tới việc đổ kỵ với Thắng. Từng phút, từng giây giờ chẳng còn ai biết trân trọng ai. Nếu chẳng nhắc đến người tình cũ, chuyện cũ, hay kỷ niệm cũ...có lẽ Hạo sẽ không thể chịu nổi. Hạo đã học được cách dằn vò người khác, dĩ nhiên lòng tôi đau. Hạo không còn vô lý khi ghép tội tôi mượn ảnh thay hình, dĩ nhiên lòng tôi đầy day dứt, Hạo bất mãn tột cùng khi thấy ánh mắt tôi nhìn chàng lại chẳng phải là chàng.

Tình yêu mỗi lúc mỗi phức tạp. Tại sao tôi không thể quên được Thắng? Ninh Tuấn đã trở thành dĩ vãng, nhẽ nào Văn Thắng lại sắp là quá khứ. Tại sao tôi vẫn không thể quên được Thắng? khổ nỗi cái người ta càng muốn quên nhất, thì lại càng nhớ nhiều nhất...

Rồi mùa mưa vẫn chưa qua đi, mặc dù đông đã gần kề. Tôi thích đứng tựa người bên cửa sổ ngắm mưa. Mưa buồn bã, mưa thê lương, tiết trời ảm đạm, cõi lòng cũng vẩn vù những đám mây xám xịt, chắc chắn rồi mưa sẽ lại đổ trong lòng, cơn mưa trong lòng là cơn mưa biệt ly.

Thấp thoáng trong đêm mưa, một bóng người trầm lặng bên cabin điện. Vâng, một bóng người đứng cúi mặt, một bóng người chốc chốc lại lướt tia nhìn lên cửa sổ nhà tôi. Bóng đêm không cho tôi nhận diện rõ mặt người ấy, lẫn trong ánh đèn đường hư ảo, dáng dấp của người ấy khá quen thuộc và gần gũi, chẳng nhẽ...chẳng nhẽ...dần đi cơn xúc động, tôi cố gắng nhìn thật kỹ con người kia, thật lạ lùng người ấy đột ngột tan biến như không khí, bỏ lại lòng tôi

khoảng trống nuôi tiếc, hụt hẫng.

Không chỉ có một đêm này, mà còn nhiều đêm trước nữa, tôi luôn mang cảm giác bất ổn, có một cặp mắt vô hình cứ bám riết tôi, có một cặp mắt vô hình rất lạnh lẽo dõi theo lịch trình sinh hoạt của tôi, lúc đi làm, lúc về nhà, cả những lúc hẹn hò với Thế Hạo cặp mắt vẫn ngấm ngấm phía sau, nhưng khi bất thành linh quay lại tôi chẳng còn biết ai là ai nữa, cặp mắt ấy, bóng người ấy...rất cuộc tôi suy nghĩ mãi, lòng tôi nặng nề, u uẩn, cảm giác bị mất tự do, cảm giác không tự nhiên khiến tôi ngày đêm rối rắm.

Sáng ra, đầu tôi nặng trĩu, chưa kịp chuẩn bị gì cho công việc, lại nghe tiếng mẹ gọi giật giọng dưới nhà:

-Bình ơi! con có thư nè!

-Thư?

Tôi ngạc nhiên, từ lâu rồi có ai làm siêng viết thư cho tôi đâu? từ lâu rồi chỉ có những lá mail làm hiện đại một con người, cái thời viết thư tay dường như bị lãng quên.

Tôi đón nhận lá thư hời hợt, tôi chẳng biết phải xử lý tình huống này ra sao? Một lá thư không đề tên người gửi, một lá thư nhét vào khe cửa một cách vội vã, một lá thư không rõ tung tích, gốc rác, một lá thư đầy bí ẩn khiến tôi tò mò. Lá thư không tem, dán thật kỹ, ngoài bì thư đọc nhất một dòng " Thân gửi cô Trần Phạm Bảo Bình" lời lẽ trân trọng, không biết nội dung bên trong thì thế nào. Tim tôi đập mạnh, lá thư người viết cổ tình sử dụng pháp ngữ, bút tích thân quen, như sợ người xem không hiểu, dưới mấy dòng pháp ngữ còn giải cả nghĩa tiếng việt.

"ma vie c est une mouette

qiu se balade sur la mer

ta vie c est la vie d une mouette

s envole au desus de la mer

je veux etre une plage tranquille"

(Đời em là cánh Hải Âu,

Cánh Hải Âu mãi lênh đênh trên biển

Anh xin làm bờ cát mịn màng

Làm bến đỗ dịu dàng

Che chắn cuộc đời em)

Người viết không ký tên, tôi đọc được câu tái bút đầy tuyệt vọng

"Không biết rồi có bờ bến nào dành cho cánh Hải Âu kia không?

Nhưng khi em quay đi, mọi thứ thành vô nghĩa..."

Bức thư làm tôi choáng, lời lẽ trong thư càng làm tôi chùng hững.

Chẳng nhẽ, chẳng nhẽ...có phải là anh không? nỗi buồn ập đến,

phiền muộn ập đến. Tôi muốn khóc, mà không khóc được, mọi cảm giác điều chai cứng, chỉ tiếc là lớp đá bọc trong tâm hồn dần dần tan ra.

Cuộc tình tôi đã đi quá xa, cả hai chúng tôi đã tự làm tổn thương nhau, nên trái tim cả hai đều bị rướm máu, và rồi vì tự ái mà giữa hai người xuất hiện kẻ thứ ba, tình yêu nghiệt ngã quá, tàn nhẫn quá. Ngay hôm sau, Thế Hạo hàm hàm từ kho vải bước ra. Chúng tôi lại xích mích nhau, nguyên nhân chỉ vì lời từ chối đi dự tiệc cưới bạn chàng. Chẳng có gì to tát, vậy mà Thế Hạo làm ầm ỉ, chàng cho rằng tôi đang chống đối chàng, tôi dần xa cách, tôi có vẻ chỉ yêu chơi chơi, biết dùng chàng làm mục tiêu công kích Thắng...Lần này tôi chẳng dư hơi cãi vã chàng, tôi nhận ra trong lời chỉ trích Hạo có nhiều cái đúng, tôi thấy mình khá điên rồ, thật đại dốt, tự mình mang dây thừng trói mình, sao tôi dễ dàng ngu ngốc, đánh mất cả tư cách một con người.

-Tôi đủ chứng mất理智 rồi, tôi sẽ tuyệt giao với chị.

Quốc Bảo, như đầu xe tàu hỏa, tư đầu chạy bon bon vào tuyên bố:

-Sao?

Tôi ngơ ngời, tôi nhìn Bảo khó hiểu, chẳng lẽ ngày hôm nào là ngày cả thế giới quay lưng cùng mi sau Bình. Giọng Bảo hơi nặng nề:

-Nếu chị không tỉnh táo, thiếu minh mẫn, tình yêu đích thực chị sẽ không nhìn thấy đâu? tôi không ưa Thế Hạo, tôi không muốn hai người yêu nhau, vì tự ái mà không đến được với nhau, Văn Thắng chưa hẳn là không yêu chị, đôi khi có những lời dối lòng quá đáng.

-Cậu sao thế?

-Chẳng sao trắng gì cả, tôi nghĩ là tới nước này, chị hãy an phận đi, nên dừng lại tất cả, nếu có cơ hội thì dứt khoát với Thế Hạo, hay dẹp phức hấn đi cũng được. Tình yêu đâu như trò chơi, hay một cuộc săn đuổi, mạo hiểm quá sẽ rất nguy hiểm.

Không phải đợi Quốc Bảo lên tiếng, tôi mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, tôi đã hiểu rất sớm, ngay từ lúc nhận lời bắt đầu đến với Hạo, tình yêu đã bùng bít mọi lối thoát. Với tánh cố chấp, tôi dùng dùng nổi giận, tôi nói chuyện với Bảo thật gắt gỏng:

-Cậu nào biết gì? cậu chẳng biết gì? cậu chen vào càng thêm rối, lòng tôi đầy cả tơ vò...Văn Thắng đã đoạn tuyệt với tôi, cả cậu cũng muốn xa lạ với tôi. Nếu chỉ có thể...cậu đi đi, tôi không cần ai thương hại tôi cả.

Bảo nhướn đôi mày, Bảo vỗ tay đầy khí thế:

-Tốt, điều này do chính miệng chị nói. Trước khi không quan tâm vì chị nữa, tôi phải nói cho cạn hết lòng mình...Nếu Bình còn sống theo

trào lưu chẳng đâu ra đâu, sau này chỉ có là bế tắc, Bình đã hoang phí quá nhiều thời gian, mọi ước mơ và dự tính đều dậm chân tại chỗ. Bình, chị làm tôi thất vọng đấy.

Bảo bỏ đi, không hề có chút gì lưu luyến, cả ngày hôm ấy dù có chạm mặt nhau, chúng tôi vẫn lạnh như tiền, lời lẽ và cử chỉ đều ở mức cô lập.

Thế Hạo tranh thủ lấy xe, chàng đợi tôi ngoài công ty. Buổi chiều tan sở, việc đưa đón, cặp kè của Thế Hạo luôn làm tôi mệt mỏi, tôi chẳng mong đợi gì sự quan tâm nơi Hạo. Anh chàng luôn chủ động dàn hòa trong mọi tình huống, dường như anh ta không có cách nào giận dai tôi được. Nhiều lúc muốn nói thật lòng mình với Hạo, anh chàng cũng không cho tôi một cơ hội can đảm để thổ lộ, có buồn, có ghen, có trách móc, giận lẫy, Hạo hết sức mềm mỏng và kiềm chế, nhiều khi nhượng bộ không nổi Hạo mới gắt gỏng vài câu. Yêu nhau, cãi nhau là chuyện thường tình như cơm bữa, đằng này tôi không hề đặt tình yêu mình vào Hạo, cãi nhau chỉ làm tình cảm cả hai thêm lăm lặc, mà Hạo thì không đáng bị đối xử như vậy?

Tôi khổ tâm mặc Hạo vui vẻ đưa đón. Vẫn cặp mắt vô hình như hai mũi giáo chĩa sau lưng, tôi về nhà trong tâm trạng bất ổn. Điều làm tôi sợ nhất là phải đối diện mẹ, đối diện thực tế, đối diện chính mình.

-Về rồi đó à? hôm nay công ty có gì mới mẻ không con?

Nhác trông thấy bóng tôi, mẹ hỏi ngay vào công việc, tôi thừa sức hiểu đây cũng chỉ một trong những cách gợi chuyện, chắc chắn mẹ sẽ còn hỏi những câu mà tôi không biết cách trả lời thì nguy. Chi bằng gật đầu qua loa, thậm chí đánh trống lảng, rồi nghe mẹ trách yêu, rồi nghe mẹ than vãn "...con nhỏ dạo này tiêu tụy, xanh xao, tội nghiệp quá!" Chắc mẹ nghĩ thời gian sẽ làm lành mọi vết thương, nên việc tôi từ bỏ một tên con trai, hoàn toàn là đúng đắn, mẹ cho rằng tôi còn trong độ tuổi bông bột, non nớt, mẹ vẫn không thể tin rằng tôi đã lớn, bất cứ người làm mẹ nào, con cái họ bao giờ cũng nhỏ bé tựa thiên thần.

Tôi cười vu vơ, tôi định đi tắm mát, nhưng mẹ kịp giữ chặt tay tôi, tôi không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ, tôi sợ mẹ nhìn thấu được lòng tôi. Không, mẹ không còn gặn hỏi thêm gì cả, mẹ đơn thuần chỉ đặt vào tay tôi một cánh thư trắng.

Tôi như bắt được vàng, vừa mừng, vừa lo, đi thẳng lên lầu, hồi hộp...hồi hộp...nét chữ và kiểu cách trình bày giống như lá thư đầu tiên, khác một điều lần này lá thư vồn vện chỉ mỗi một câu pháp ngữ "c'est toi mon bonheur, mon amour"

(Em chính là hạnh phúc của anh, là tình yêu của anh...)

Khi không mà ngực tôi nhói đau, chỉ có anh ấy...! Vâng, chỉ có anh ấy mới có thể làm tâm hồn tôi lao xao, anh ấy đã rất tuyệt tình, giờ cũng chính anh ấy lại quá đổi tha thiết cần nhau. Tôi chỉ hận anh ấy ở mỗi câu "Tình bạn thì có thể tha thứ, còn tình yêu thì không" em hận, em hận lắm, bây giờ thì em đã hiểu vì sao Ninh Tuấn hận em đến tận tủy, tận xương, có lẽ em chưa đủ thành thật với chàng, nên khi gặp anh, báo ứng năm xưa làm khổ nhân duyên chúng mình. Chúng mình thật ngu ngốc phải không anh? chúng mình cần bắt tay lại từ đầu. "Anh, chính anh mới là hạnh phúc, là tình yêu em cần..." Mọi lỗi lầm xin vì nhau mà niệm tình bỏ qua, mọi lần lần xin vì nhau mà thôi cố chấp, phép màu của tình yêu là sự khoan dung.

Tôi vẫn chưa có ý định tìm gặp chàng, mãi hai ngày sau, tôi nhận được một cánh thư trắng khác, vồn vện, ngắn gọn, vẫn lại câu pháp ngữ. Đại ý hàm chứa xúc tích, một câu văn sâu sắc, mà ngụ ý nếu nói trắng ra sẽ khiến người ta giật mình, như một lời nhún nhủ, trôi trăn chẳng hạn.

"si un jour , la tere s arretait de tourner , mon amour est le meme .Si un jour sans toi , je souhaitais de mourir"

(Nếu trái đất này có ngừng quay, thì tình anh vẫn vậy. Nếu một ngày không có em, anh nguyện về cõi chết)

Chàng đang nói điên rồi gì thế, một nỗi lo lắng, bồn chồn ập tới, "chết" chết là sao? tôi khẽ rùng mình, "chết" chết không dễ thế đâu? chết vẫn còn chưa hết chuyện...Tôi máy móc, vừa nghĩ, vừa liên tục gọi điện thoại cho chàng, một cuộc, rồi hai cuộc,...ba, bốn cuộc tiếp nối, tiếng chuông điện thoại reo nhưng không có tín hiệu trả lời, tinh thần tôi đâm hoảng loạn, môi đọc lầm nhảm vài câu van nài, khẩn thiết.

Ồ, cuối cùng thì cũng có người nhận điện, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng trả lời, chưa kịp hồ hởi, tôi đã giận tím mặt, giọng nói đầu dây bên kia, giọng con gái, người nhận máy không ai khác hơn ngoài LiSa. LiSa, sao lại là LiSa, đầu tôi như muốn vỡ tung, tôi ôm ngực quằn quại. Văn Thắng anh định đùa giỡn gì nữa đây. Đau, đau quá! Có lẽ khi nước mắt vì ai đó chảy quá nhiều, thì lúc nào khác lại sẽ vì kẻ đó mà ráo hoảnh. Tôi kiên cường không khóc, chỉ đứng ngây dại bên song, đứng như kẻ mất hồn, ảo tưởng về một người đàn ông bạc bẽo hiện ra rõ mồn một, thần trí phiêu diêu vào một cõi lạ xa...Văn Thắng, Văn Thắng anh thật dối trá, mấy điều biên trong thư toàn dối trá, em không tin anh, em sẽ không tin anh nữa đâu, tôi cảm thấy choáng voảng, và tôi ngất đi, như áng mây trôi bồng bềnh, nhẹ

tên, hình như có ai đó nhắc bổng tôi lên, tôi lạc vào giấc mơ, trong mơ tôi thấy Văn Thắng mình nầy nòng nặc mùi rượu, máu không biết từ đâu tươm ra thấm đẫm chiếc áo sơ mi trắng, tôi kinh hãi, ghê sợ khi chứng kiến toàn thân chàng ghim đầy mấy mảnh chai vỡ vụn. Văn Thắng nhìn tôi thiếu não, mắt từ từ khép lại, tay chàng vẫn còn cố níu chặt tay tôi.

-Văn Thắng!

Tôi hét to, mồ hôi rịn đầy trán, ướt lạnh cả sống lưng, vẫn chưa được tỉnh táo, tôi lại hét, có bàn tay lay mạnh vai tôi, tôi giật mình:

-Mẹ!

Là mẹ, mẹ chòng chọc nhìn tôi, tôi bối rối. Mẹ vẫn nhìn tôi dò xét, tôi sợ đến tái mặt, không biết còn có những hành động kỳ quặc nào trong lúc mê sảng, nhưng rõ ràng tôi chứng kiến cảnh toàn thân Văn Thắng đầy máu, rõ ràng anh ấy đã nhìn tôi cay đắng...anh ấy đã cố níu tôi trước khi anh ấy ngã gục...Thu hết can đảm, tôi ngẩng đầu lên, nhận từ phía mẹ chuỗi thở dài nẫu ruột.

-Bình, con mỗi ngày đều làm mẹ lo chút ít, con không thể dừng để mẹ phải lo lắng thêm sao?

-con...con...

Tôi ấp a, ấp úng, tôi không biết nói gì cho phải phép, thì mẹ đã nêu ra đề nghị:

-Thôi được! Nếu con không thể dứt khoát được tình cảm với gã đàn ông họ Nguyễn, con cứ đưa nó về gặp mẹ.

-Sao? tôi giật thót tim. Mẹ, mẹ đang suy tính chuyện gì thế?

-Mẹ không muốn thấy con gái mẹ khổ sở. Mẹ không muốn thấy con mãi u buồn. Bình, con gái bé bỏng của mẹ, có lẽ con chim non ngày nào đã đủ đầy lông cánh, con chim non không còn thích nằm trong cái tổ vốn có của nó, nó muốn bay đi tìm hạnh phúc ở phía trời cao rộng, và giờ con có quyền chọn lựa tất cả - Người rướm rướm nước mắt - Mẹ yêu con Bình à? mẹ có ba đứa con, trong anh em con là đứa nổi bật nhất. Sự học thì không tới nơi, tới chốn, sức khỏe yếu kém, ra đời lại không biết cách khôn khéo, nhạy cảm lắm đa sầu, thế giới của riêng con là bất khả xâm phạm, con cả tin, con dễ tạo cảm tình với người đối diện, con hột hời, thích sống theo cá nhân. Mẹ sẽ không lấy quyền làm Mẹ mà ngăn cấm lương duyên con nữa đâu. Nếu con đã thật sự lún sâu vào bể ái, thì dầu trong hay đục sau này cũng không được trách mẹ.

Tôi ghen ngào, mẹ lại tiếp, người cũng ngậm ngùi:

-Tình yêu thường có ưu và khuyết, mỹ mãn quá thường không thật, toàn bích quá thường không thật, nếu có thể bao dung được thì

đừng nên tự ái. Mẹ nghĩ con gái mẹ đang cần một người đàn ông từng trải, hơn một kẻ thiếu kinh nghiệm. Mẹ bồng ôm lấy đầu tôi, tay không ngừng vuốt mái tóc tôi - còn việc mẹ gặp Thắng, mẹ chỉ muốn gởi gắm con thôi, đừng lo buồn nữa con gái nhé!

Tôi còn biết phải nói gì hơn, tôi quá xúc động, lệ khế lăn tròn. Trời ơi, tôi có một bà mẹ quá vĩ đại, mẹ thật tuyệt vời. Hóa ra mẹ rất, rất là yêu tôi. Cuối cùng mẹ cũng chấp nhận Thắng, liệu khi hai người gặp mặt, Thắng trong mắt mẹ có bao nhiêu thang điểm. Tiếc là hiện giờ tình cảm chúng tôi đã sút mẻ quá nhiều, cú điện thoại ban nãy vẫn làm máu giận trong người tôi chưa vơi. À, còn Thế Hạo, Thế Hạo tôi biết phải ăn nói sao với anh chàng đây, tôi thoáng rung mình, khi nghĩ đến Thế Hạo, nghĩ đến Thế Hạo chẳng khác nào đang tự đùa với lửa. Một Ninh Tuấn trong quá khứ đủ làm chua chát rồi.

Ban đầu tôi chỉ khóc thút thít, càng về sau tôi khóc thật to, khóc òa như trẻ nít, khóc ngon lành, làm mẹ cuống quýt truy tìm thêm nguyên nhân. Biết không thể giấu mẹ mãi, tôi đã kể rõ tường tận hết cho mẹ nghe. Mẹ nghe mà choáng, mẹ không ngờ tôi lại thiếu suy nghĩ đến mức ấy, người sau phút giây rối rắm, mẹ đã khuyên tôi chủ động nói thật hết cho Thế Hạo hiểu, thà đau một lần rồi hết chuyện, còn hơn cứ tàn nhẫn lẫn nhau hoài. Tôi vội tán đồng ngay với mẹ, có điều thật ấu trĩ cho tôi, Thế Hạo không phải tuýp đàn ông rộng lượng...

Chuyện Đời Tôi

Chương 43

Trên cõi đời này hiếm có người đàn ông nào tử tế, rộng rãi với tình yêu và không bao giờ biết hẹp hòi. Trên cõi đời này những người đàn ông biết thông cảm cho lầm lỗi của phụ nữ rất ít, thường thì họ độc tài, thường thì họ quyết đoán... Những người đàn ông tôi quen trong tình cảm họ điều ích kỷ như nhau. Không riêng gì Văn Thắng, Thế Hạo còn hơn thế nữa. Thậm chí nếu giữ chân tình yêu được bằng cách cưỡng đoạt, họ cũng bất chấp.

Không có nỗi nhục nào bằng nỗi nhục ngày hôm ấy. Cứ tưởng cuộc đời mình sắp tiêu tùng tới nơi, trái đất sắp tới hồi tận thế, chỉ cần một chút lương tri... Vâng, rất may con người vẫn còn chút lương tri, nên bao điều đáng tiếc, đáng đau lòng, rất may không có gì ân hận.

Hôm đó rơi ngay vào cuối tuần. Ngày hôm đó tâm trạng Thế Hạo rất cởi mở, khi nghe tôi chủ động hẹn hò, chàng rất vui, suốt tám tiếng

làm việc ở công ty, chàng luôn miệng huýt sáo, và bàn tính xem nên hẹn ở đâu là lý tưởng, chàng muốn có một không gian biệt lập, chàng muốn ở một mình nói chuyện với tôi, chàng muốn chúng tôi tìm một chút kỷ niệm. Dự tính ban đầu sẽ là một chiều hát karaoke, nhưng tôi phản bác, tôi không thích, chàng đành nhượng bộ đưa tôi ra ngoại ô hóng mát.

Tâm trạng hỗn tạp, tôi không còn lòng dạ nào để mắt tới cảnh sắc về chiều. Thế Hạo kéo tôi sát vào người chàng, đặt đầu tôi kê lên vai chàng, chàng dìu tôi đi trên đám cỏ khô, thoang thoảng mùi hương đồng, mùi rơm rạ, chàng chọn một nơi hoang vu, hẻo lánh, thừa thớt người, cảm giác bất an, tôi không dự đoán được chuyện gì sẽ xảy đến, chỉ nhận ra đó là một công trình đang bị tháo dỡ. Cây cối lèo tèo, nhưng dây leo và cỏ dại thì khá rậm rạp. Chọn một phiến đá, chàng ấn tôi ngồi xuống, bộ mặt chàng vui vẻ, tươi tỉnh, chàng dường như vô tư, chàng đâu biết rằng cuộc hẹn hò hôm nay là cuộc hẹn hò cuối cùng, chấm dứt trong cuộc đời cả hai. Chia tay ít nhiều gì cũng buồn và tổn thương, nhưng nói thật lòng mình thà đau một lần còn hơn về sau oán hận.

-Bảo Bình! Thế Hạo gọi - anh rất vui!

-Anh vui, mà vui về chuyện gì? Tôi máy móc hỏi.

-Vui vì em chưa hẳn là khối băng lạnh! vui vì em lần đầu bắn cho anh cái hẹn!

-À...Tôi thờ dài, chưa kịp sắp xếp những lời dứt khoát, thì Thế Hạo đã nêu ra đề nghị bất ngờ.

-Anh muốn tới chào ba mẹ em, anh muốn biết gia cảnh em, anh muốn đi sâu vào thế giới của em, và...ý định thật sự nếu em cho phép...anh xin được cưới em!

-Cưới em? Như không tin, tôi hỏi lại, chàng gật đầu xác nhận, ánh mắt Hạo nồng nàn khiến tôi vội lảng tránh.

Thế Hạo khẽ nhún vai:

-Ý em thế nào?

Thế Hạo hồi hộp đợi, Thế Hạo vuốt ve mu bàn tay tôi, tôi rút vội tay về, phản ứng vô thức khiến Hạo không hài lòng:

-Em sao thế Bình? anh không được quyền nắm tay người mình yêu à?

Tôi mau chóng lắc đầu, gắng tìm lấy một sự bình tĩnh, khỏ nổi giọng tôi run run, như chính sự sợ hãi ở lòng mình:

-Thế Hạo! tôi...tôi...có chuyện cần thú thật...với anh.

-Tôi! em xưng hô "tôi" với anh rồi đấy hử? Hạo điểm một ngón tay

thẳng vô ngực mình, chàng nhăn mặt gắt - Bình, em đừng khách sáo với anh vậy chứ!

Thái độ chàng làm tôi thêm co rúm, tôi thật sự cảm thấy ở mình sự yếu đuối thấp hèn, nhưng mọi thứ phải kết thúc, tôi không thể cứ mãi day dưa, tôi đành nói thẳng:

-Chúng mình, nên dừng tại đây thôi!

-Là sao? Thế Hạo cau mày.

-Là chúng ta không còn giữ mối quan hệ mật thiết nữa. Tôi chặn tay lên ngực, tôi hấp tấp nói, nỗi lo vẫn không hề giảm bớt - xin lỗi anh, tôi và anh không hợp nhau, chúng ta không thể nào vẽ vời chuyện tương lai, khi cả hai đưa không cùng chúng một cách nhìn, cũng như suy nghĩ. Tôi đã gây ra những lỗi lầm tệ hại, tôi đã thật sự thích một người đến sống chết, tôi không thể tiếp tục lừa dối mình, nên tôi mong rằng anh có thể bỏ qua mọi chuyện, chúng mình nên dừng mọi chuyện tại đây thôi!

Mắt Hạo tung toé lửa, tia nhìn chàng rơi khắp châu thân tôi, như những mũi dao muốn xé toạc cả con người. Chàng áp mặt mình dí sát mặt tôi, làm thần kinh tôi căng thẳng, chưa biết phản ứng ra sao, Hạo đã thô bạo cướp lấy cổ tay tôi kéo ngã tôi vào lòng chàng, giọng chàng rít theo tiếng gió:

-Cô nói vậy là thế nào? cô cho rằng tôi đang gàng buộc cô à? lý do để chia tay chỉ đơn giản mình không hợp nhau hay sao? không chính đáng! Hạo giận dữ quát - Nguyên do đó không chính đáng! hoàn toàn không chính đáng!

Thế Hạo làm tôi sợ, tôi xanh cả mặt mày, giọng Hạo lúc cao, lúc thấp, lúc mềm, lúc cứng, sục sôi trong lòng là ngọn lửa ai bi, Hạo rơi vào tổn thương nghiêm trọng, Hạo nói đủ thứ chuyện, tôi hoảng vía chẳng để tâm vào những gì chàng nói, chàng nghĩ, chỉ khi chàng thờ đốc, tôi mới nghe rõ lời cay cú trong chàng:

-Hôm nay, cô hẹn tôi ra đây chỉ muốn kết liễu trái tim tôi bằng sự tàn nhẫn của cô thôi hử?

Cổ tay tôi sắp tím bầm trong tay chàng xiết chặt, tôi đau dữ dội, tinh thần lẫn thể xác đều tê buốt, tôi sắp phát khóc, nhưng phải cố kiềm hãm. Tôi đành cắn nhẹ vành môi cam chịu, mặc chàng ác ý dày vò tôi gai góc.

-Cô hẹn tôi chỉ để cho tôi biết là vở kịch đã hạ màn đúng không? tôi không còn đất để diễn nữa, cả một vai dự bị em cũng không dành cho tôi, vì sao? vì sao vậy? tôi không hề diễn dở, diễn tồi, chỉ có em...chỉ có em là chưa yêu hết mình với tình yêu của tôi.

Ánh mắt Thế Hạo bắt đầu vô hồn, lạnh lùng, và mất hết tình cảm,

Hạo nâng cầm tôi, Hạo buộc tôi phải đối diện ánh mắt ấy, rồi khi tôi thật sự biết run sợ trước mọi việc, thì Hạo tuyên bố hùng hồn, lời tuyên bố chàng thốt ra làm chết nửa hồn tôi.

-Bảo Bình, cô có một diện mạo xinh đẹp, nhưng toàn thân cô mọc đầy gươm giáo, cô định làm cho tất cả đàn ông trên khắp thế gian này phải vì cô mà chịu đau khổ, phải vì cô mà tổn thương hết sao? Tôi đã quá sức chịu đựng, Thế Hạo làm tôi phải buột miệng:

-Anh nói rất hay, tôi không còn có gì để biện minh cho mình. Tôi van anh hãy buông tôi ra, tôi muốn đi.

-Muốn đi?

Thế Hạo phát điên khi nghe tôi muốn bỏ đi, chàng không thềm nắm cổ tay, mà bây giờ chàng dùng hết toàn lực, chàng nhấc bổng người tôi lên, và ôm tôi thật chặt, chàng như muốn bóp nát con người tôi ra trăm mảnh vụn

-Cô đã hạ gục sự kiêu ngạo ở tôi...Nếu được yêu em mà thành kẻ có tội...thì anh, anh nguyện tù chung thân với tình yêu suốt đời.

Vừa dứt câu, là Thế Hạo đã suồng sã với tôi, chàng buông tôi rơi xuống cỏ, chàng xử sự như một kẻ vô học, chàng trấn áp tôi bằng đôi môi đang cháy bỏng khát khao, tôi hơi choáng voáng, khi ý thức kịp trở về, tôi đã kháng cự lại, dĩ nhiên tôi luôn nằm trong cái yếu thế, Hạo như con hổ đói mỗi hết vồ bên này, lại vồ bên kia, quần áo tôi bị chàng làm cho nhàu nát, nhăn nhúm, tôi muốn la kêu cứu, thì bị môi chàng khống chế, chúng tôi lăn lộn trên cỏ, bóng đêm nặng nề đổ ập xuống, tôi không còn phân định được đâu là đâu. Không...Không được, tay Thế Hạo đã lần mò bên dưới, cảm giác như nhuộm, tôi vùng vẫy kiệt quệ, tay Thế Hạo lại lần trên từng cúc áo...Không, không được...anh không được xâm phạm vào vùng trinh nguyên, vào nơi cấm địa, nhưng...tôi đã không còn có thể làm bất kỳ điều gì hơn, tôi không thể dập tắt đi ý định chiếm hữu của chàng, tôi chỉ còn biết trăn mình chịu trói, tôi nghĩ là mọi thứ đã hết, tôi nghĩ mình sẽ mất đi cái quý giá nhất, nếu quả thật vậy thì tôi đã trả một cái giá rất đắt cho trò chơi tình ái, tôi nhắm chặt mắt, tôi không dám nhìn thẳng vào nhục nhã, tôi tủi hổ, tôi khóc, nước mắt tôi chảy xuôi xuống má, thấm vào môi chàng, thấm vào trái tim...Đất trời, thời gian, khoảnh khắc trong giây phút ấy đều dừng lại, Thế Hạo cũng dừng lại, và cuộc hoang lạc xâm chiếm cũng phải dừng lại.

-Nước mắt! Lại nước mắt!

Vâng, nước mắt của tôi đã cảm hóa được thói phóng đảng nơi Hạo, Thế Hạo lắc mạnh đầu, chàng đỡ người tôi dậy, chàng cài lại cúc áo cho tôi. Xung quanh không có lấy một bóng người, chỉ có côn trùng

gọi bạn, chỉ có khúc nhạc về đêm vàng vố. Trời tối hẳn, nhạt nhòa ánh điện xa xa, gió đêm lạnh, con người tôi bải hoải, run rẩy như cây khô, tôi đứng thẳng người dậy, quần áo lấm lét, bết đất và cỏ, tôi nhìn Hạo độc lập, tôi nhìn Hạo cay đắng, nước mắt chảy thật nhiều...Hạo xấu hổ quay đi, tự chữa thẹn:

-Khóc, khóc lóc gì? phụ nữ mấy cô chỉ biết lợi dụng thứ vũ khí này làm khổ đàn ông tui. Đừng nhìn tôi bằng đôi mắt ấy, tôi biết...Hạo gãi gãi đầu - tôi biết cái cô nhìn chỉ là một con quái vật, hay chính loài sâu bọ, chứ nào phải Trần Thế Hạo.

Rồi Hạo cười nhạo tôi, tròng cười to, chuỗi cười đầy ngạo mạn, thói châm chích lại làm Hạo cong cớn:

-Rất mừng là cô em vẫn bình an, tôi chỉ định dọa cô thôi, tôi muốn cô nhớ mãi kỷ niệm đau thương này trong đời, cô hiểu chứ?

Tôi giận run người, tôi ném một tát tai vào thẳng má Hạo:

-Thật khôn nạn!

Rồi xoay lưng, tôi bỏ chạy, tôi chạy như điên, tôi chạy thực mạng, tim đập loạn cả lên, tôi thở hào hển khi tìm ra được đường cái, mắt tôi nhìn dao dắt, lại bắt gặp Thế Hạo đuổi theo ở phía sau, giọng chàng tử tế ra phết.

-Lên xe đi, tôi đưa em về

Tôi khinh bỉ đến độ quay ngoác người đi.

-Không!

Tôi gạt phắt lời mời, trò đùa nào cũng có cái giá phải trả, anh đã nhục mạ tôi đủ rồi, tôi ghét anh, tôi thù anh. Vừa lúc đó một chiếc xe khách ở đâu chờ tới, tôi đâm xầm ra ngoài...trời! tiếng xe thắng gấp, bác tài xé thò đầu ra, điên tiết mắng:

-Bộ mù rồi à?

-Xin lỗi, xin lỗi...Cháu muốn quá giang về thành phố

Bác tài giờ mới chú ý tới người ngợm tôi, tôi không dám mong bác nghĩ tới điều gì tốt đẹp nhất, nhưng rất may bác đã gạt nhẹ đầu cho tôi đi nhờ. Ngồi trong xe, tôi chỉ biết khóc và khóc. Về tới thành phố đã là 8 giờ tối, tôi không dám về nhà, tôi không muốn mọi việc càng thêm rối, bước chân lang thang qua các vỉa hè, vừa đói, vừa mệt. Bộ dạng thật khó coi, nên thiên hạ cứ sầm soi đủ kiểu, khắp người tôi buốt nhức, không lẽ cứ phải đi hoài với sự nhơ bần này, đang bí cách, tôi chợt nhớ ra mình có mang theo điện thoại, trong số bạn bè nữ, chỉ có Hàn My là tôi cảm thấy an tâm. Nên tôi đã gọi cho My. My bí mật đem tôi về nhà, trùng hợp ngày hôm đó cả nhà My đi vắng.

Tôi gạt nước mắt, và My ôm tôi thông cảm. My đưa tôi đi tắm, My

cho tôi mượn áo thay, My dọn chỗ cho tôi nằm. My kỹ tính đến độ nhắc tôi gọi điện thoại về nhà. Đêm đó chỉ có hai chị em, chúng tôi không hề tâm sự gì nhiều, nhưng chúng tôi đã ôm nhau ngủ rất thân thiết. Đêm đó, nửa khuya trời mưa không ngớt, mưa dội mái tôn sầm sập...cho tới tờ mờ sáng, tôi hình như chưa hề chớp mắt được. Hình ảnh chập chờn, cảm giác tội lỗi, tôi thấy giận mình vô cùng, tôi thù luôn cả Thế Hạo, Thế Hạo đã làm tôi nhớ như cũ, mỗi khi giận Thế Hạo, hình ảnh Văn Thắng càng thêm to lớn, tôi cảm thấy không còn đủ tư cách để tiếp tục nói chuyện yêu đương với Thắng, hay cùng nhau dệt mộng. Hạo đã tách rời tôi ra khỏi những dự tính. Mưa ngoài trời bắt đầu hơi nhỏ hạt, rồi chuyển sang lâm râm.

-Chị sao thế?

Hàn My dụi mắt, giọng nàng trong trẻo hỏi. Tôi đáp buồn:

-Nhớ nhà!

Hàn My phì cười:

-Chỉ đi hoang một đêm mà nhớ nhà rồi sao? Hàn My tỉnh ngủ hẳn, nàng lộ mọ xếp gọn chăn màn - À, giờ thì chị tính sao? ngày hôm qua chị đã gặp mấy chuyện khủng khiếp gì? mà nè nói thiệt chị lớn rồi đấy nhé, chị có thể đừng bắt những người thân yêu của mình phải lo lắng nữa được không?

Giọng Hàn My giống hết mẹ, nàng càng nói càng huyền thuyên, huyền thuyên hỏi, nàng hỏi đủ chuyện, nàng hỏi và nàng cũng chẳng mong nhận được câu trả lời. Và tôi chẳng buồn nói lảng lạng đi rửa mặt, rửa mặt xong, tôi vờ như chưa xảy ra chuyện gì, tôi bình thản bảo:

-Thôi, Bình về!

-Vẫn còn mưa...

-Mặc! tôi thích lang thang trong mưa.

-Bướng bỉnh!

My tiễn tôi ra ngõ, mà không quên dúi ô dù vào tay, nàng hành động linh hoạt, nàng chạy trở vô nhà bằng cách dùng hai tay che đầu, giọng vẫn oang oang:

-Chị gắng giữ gìn sức khỏe, rảnh em sẽ sang nhà thăm chị.

Tôi lại đi lảo đảo, cánh chim bay vẫn chưa có ý định quay về tổ. Năm nay, mùa mưa có vẻ kéo dài hơn mọi năm. Buồn, buồn quá! cô đơn, cô đơn quá! đi...đi mãi...đi...đi hoài...đi tìm một điểm dừng sao khó thế? Khi đã nhìn ra điểm dừng tôi vô cùng ngạc nhiên...Bình ơi, mi điên rồi, sao mi lại có thể tới đây...Bình ơi, mi mất trí rồi, đây đâu phải nhà mi....nơi đây...phải rồi, chính tại ngôi nhà sang trọng này, mình

đã từng có giây phút hạnh phúc, nhưng cũng chính tại nơi này, hạnh phúc cũng rời bỏ mình. Chiếc dù bị tôi buông bỏ hờ hững, tôi lại bùng mặt khóc... Một chiếc ô dù khác bất ngờ giờ cao lên... ai? ai thế? vái trời đừng là con người ấy? vái trời... đừng cho người ấy thấy được sự vẫn đục của con? con sợ...

-Sao dầm mưa ở đây?

Nhận ra tiếng Diễm Chi, tôi thở phào, định quay đi, nhưng Diễm Chi tiếp:

-Cô không sợ cảm lạnh à? - Rồi nàng đưa tay chỉ về hướng cửa sổ nhà mình - tôi đã dậy rất sớm, tôi đang ở trên đó tâm sự cùng mưa, đột nhiên tôi phát hiện có người còn thức sớm hơn cả tôi - Diễm Chi nói thêm - sự hiện diện của cô lúc nào cũng dễ gây chú ý, cô biết sao không?

Tôi lắc đầu, Diễm Chi thì tỏ vẻ thân thiện, rất tự nhiên cười:

-Nhìn cô y như kẻ thất tình, diện mạo và sắc phục của cô khó coi lắm.

Lời Diễm Chi làm tôi tức, tôi chẳng biết phải nói gì cho đỡ quê, thì Diễm Chi vội bồi thêm lửa:

-Cô tới thăm người yêu à? dạo gần đây tôi ít gặp cô. Cô có thể vào với anh ấy, có cả LiSa nữa....mấy bạn thật hạnh phúc...tình yêu, tình bạn, tình xưa nghĩa cũ...

-Thôi đi! tôi hét - hai người họ chỉ là bạn bè xa, cô đừng nói cho phức tạp thêm vấn đề.

-Mong họ được như cô nói - khuôn mặt Diễm Chi bí xị, không biết nàng tốt bụng thật hay giả vờ tốt bụng, giọng nàng đầy quan tâm - cô mau vào trong đi, mưa lại to thêm rồi đấy! - Một tay ôm lấy vai, một tay Chi cầm dù, Chi vẫn chưa hề muốn buông tha tôi, Chi chợt trở thành kẻ nhiều sự - giờ này mà ở trong nhà cuộn chăn là dễ chịu nhất - Diễm Chi xuýt xoa - Cô nghĩ sao?

-Tôi...tôi...

Diễm Chi cười, nàng cúi người nhặt lấy dù cho tôi, nhưng tôi đã gạt phăng, chiếc dù vô tội lại thêm lần rớt xuống, Chi có hơi bất mãn, nhưng nàng vẫn cố giữ vẻ ôn hòa

-Tùy cô vậy!

Chi quày quả bỏ đi, còn một mình tôi chẳng biết liệu sao, nỗi nhớ chàng day dằng như cơn mưa lúc này. Tóc tai rũ rượi, áo quần sũng nước, mưa gió rít từng đợt bên thềm, tê buốt tâm can, và khô héo tim gầy. Tôi đứng cô độc như tượng đá, mưa và nước mắt nhập nhòa xáo trộn, tiếng nức yếu ớt của tôi không đủ làm tâm hồn ấm lại, tôi run rẩy như cây khô giữa đồng, trơ trọi, lẻ loi, buồn chán...mất đắm

chiều cứ hướng vào trong sân.

-Thôi vào đi!

Giọng Diễm Chi thúc giục, làm tôi hơi giật mình, tôi ngạc nhiên quay lại

-Sao cô còn ở đây?

Diễm Chi bểu môi:

-Tôi không muốn thấy cô tự dày đoạ mình, hẳn không được tốt đẹp như những gì cô nghĩ đâu.

-Sao Chi lại nói thế? Lần đầu tiên tôi gọi thẳng tên Diễm Chi mà thôi dè dặt

-Cô dầm mưa ở đây sẽ cảm lạnh mất - Chi tiếp, nàng đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán tôi, Chi mỉm cười, nụ cười không còn ác ý - Tình yêu luôn làm người ta mất khôn, tình yêu luôn chi phối tâm trạng ta, con người ta dễ dàng bị mệt mỏi vì những chuyện vớ vẩn, cãi vã, giận hờn, và ghen tuông không đâu. Có những sự việc mình sẽ không ngờ tới "đàn ông yêu bằng mắt, còn phụ nữ yêu bằng tai"...cô có thể không tin những điều tôi nói, tốt hơn hết cô hãy mạnh dạn vào trong kiểm chứng. Anh Thắng không tốt đẹp như suy nghĩ trong mỗi chúng ta đâu...Tôi và cô, đơn thuần chỉ là hai người con gái khờ dại...Nào, cô hãy đi, đi theo tôi...

Chi vừa nói, vừa lôi kéo, cử chỉ nàng mạnh bạo, khiến tôi nhớ tới mấy hành động thô lỗ ở Hạo, tôi rùng mình, tôi khiếp sợ, tôi kháng cự yếu ớt:

-Cô muốn làm gì? cô...cô đừng đụng vào tôi.

-Chẳng có làm gì cả? Chi gắt - đồng thân phận con gái, nhẽ nào tôi lại bỏ mặc cô.

-Nhưng cô cũng đã từng yêu Thắng!

-Phải! yêu phát điên, giờ cũng hận thấu xương. Tôi đã nhìn rõ ra bộ mặt thật của gã, tôi đã chứng kiến cảnh gã rượu chè, tôi muốn cô phải đối diện sự thật. Trong cái ngôi nhà này, gã có một lối sống thác loạn, kiểu ăn chơi trượng giả, chưa kể tới việc dĩ hòa vi quý, thử hỏi gã như vậy thì còn ra giống ôn gì chứ.

Chi la, Chi hét, Chi gào to, một thanh âm mạnh mẽ tiềm ẩn trong con người Chi. Chi xô bật cánh cửa, hóa ra cánh cửa chỉ khép hờ, Chi giữ chặt cườm tay tôi, lôi thẳng vào bên trong, tôi chơi vơi. Cánh cửa cái bật mở, cánh cửa phòng khách lung lay, Chi kéo tôi lên thẳng lầu, tôi chỉ còn biết thụ động, tôi ngu ngơ mặc tình Chi áp đặt. Mọi góc ngách trong căn nhà, dường như với Chi không hề xa lạ, Chi đã đẩy mạnh tôi tới ngay trước phòng ngủ của Thắng...Chi xoay chót tay cầm...khổ nổi cánh cửa đã được khóa trái...

Tôi rơi vào tình huống dở khóc, dở cười, tôi bắt đầu khó chịu với sự xâm nhập quá đột ngột của Chi, tôi không muốn mình lại làm trò cười cho Thắng, tôi không muốn chàng nghĩ quấy tôi, tôi sợ sự hiểu nhầm lắm rồi.

-Về, về thôi! Tôi lách mình qua khỏi người Chi - tôi đã sai, chúng mình đang làm một việc thật rồ dại.

-Cô điên à? Chi quắc mắt - Cô không muốn gặp mặt người yêu cô sao? rồi Chi đập mạnh tay lên cửa.

-Không! tôi không muốn! gặp nhau mà để lại ấn tượng xấu cho nhau, sẽ càng ray rứt nhau - Tôi gấp rút nói, nói như người đang trong cơn sáng - tôi đã đi ngược lại lòng mình, tôi đã trả thù anh ấy, tôi đã làm sai ý chỉ của thần linh, không tuân thủ mệnh lệnh con tim...tôi bây giờ mới biết mình thật sự yếu đuối...những việc tôi làm đều gây khổ cho người khác...tôi đã giết mất lòng kiêu hãnh, tôi mất cả tự ái, và khi tôi tới đây...tôi thấy hối hận vì sao mình lại tới đây...tôi sợ...

-Cô nói khùng gì thế? - Chi lắc đầu, nàng không thể chấp nhận được, nàng nhìn tôi điên tiết - Cô hối hận khi tới đây rồi à? thế cô chịu dầm mưa vì ai? cô quả thật muốn hạ mình đến thế sao? cô hà tất phải tự hành hạ mình? cá tính của cô chỉ là sự rụt rè, thỏ đế hử?

cô...cô...làm tôi tức chết!

Lời lẽ Diễm Chi ngập tràn thất vọng, nhưng... Diễm Chi vẫn không chịu dừng lại, nàng vẫn tiếp tục đập mạnh cửa, mặc khác nàng ngăn cản việc tôi đào tẩu, cuộc chơi càng lúc càng gay go...tôi dù có kháng cự, thì cũng lực bất tòng tâm.

Khi cánh cửa phòng xịt mở. Tôi nghe được có một vài tiếng Pháp ngữ văng vẳng bên trong. Rồi một người phụ nữ đẹp xuất hiện, nàng nhìn đôi chúng tôi thích thú. Người phụ nữ vận bộ đồ ngủ màu trắng, chiếc áo mỏng manh, lộ rõ những đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể. LiSa! người phụ nữ đó không ai khác hơn ngoài LiSa. Tôi hơi choáng, LiSa quỷ quyệt cố tình đứng nép sang một bên, cho tôi nhìn thấy rõ hết những cảnh tượng bên trong. Bên trong còn một gã đàn ông nằm trên giường, tư thế thật thoải mái, gã đàn ông mình trần, tấm chăn đắp hờ ngang bụng, phủ dài xuống chân, xung quanh vút đầy võ bia lon, dưới thảm rải rác các mẫu vụn thuốc lá. Cảnh tượng làm hai mắt tôi như nổ đom đóm, mọi thứ đều tối sầm. Văn Thắng, vậy là đã hết thật rồi sao? Văn Thắng anh có thể là người như thế sao?

Trời ơi, sao mấy người ác quá? mấy người dựng chi ra vở kịch tôi bại này? tôi không tin...tôi không tin...Tôi quay đi mà lệ ngập bờ mi, nổi nhục ngày hôm qua, và nỗi đau của ngày hôm nay...đã làm tôi

đánh mất niềm tin...Giá mà tôi có thể...vâng, giá mà có thể xin cho tôi được giết chết mấy người trong ký ức thời gian. Bên ngoài cơn mưa còn day dằng, mưa rơi tầm tã.

Chuyện Đời Tôi

Chương 44

Diễm Chi đúng thật ngôi sao chổi, lần nào gặp cô ả thì y như rằng lần đó xảy ra chuyện. Toàn những chuyện không hay, toàn những chuyện đau lòng. Tôi càng nghĩ càng tức, xông ra khỏi nhà Văn Thắng, tôi lại phải dầm mưa. Cơn mưa quái đản, sao mà cứ dầm dề, dai nhách, cơn mưa dờ dưng mỗi lúc mỗi nặng hạt, từng hạt mưa tằm quất vào người, như những nhát roi xé lòng. Tôi không còn nhận ra xung quanh, mọi thứ trong mắt đều mờ mịt, bước chân thất thiểu, lê lét, bước chân lạc lõng, tê cóng, hai tay ôm chặt bờ vai, tôi bước khập khiễng, vẹo xiêu, ngã nghiêng, vừa mệt, vừa đói, vừa đi, vừa khóc, nhiều lần suýt ngã, ngã rồi lại đứng lên, bước đi như kẻ mất hồn, quần áo, tóc tai, nhơ nhớp, lấm lem...tôi chẳng khác gì đứa con gái đi hoang ngoài chợ trời.

"Người như cô sẽ không tìm đâu ra hạnh phúc..." Giọng nói xuất phát từ giấc mơ, giọng nói giận dữ của Ninh Tuấn, nhớ lại giọng nói ấy tôi không sao chịu nổi. Dĩ vãng như thước phim lùi về, Ninh Tuấn tới tận giây phút này vẫn còn là chiếc bóng đen trắc ẩn.

Tôi cười chua chát, rồi cứ lầm lũi đi. Mưa gió bão bùng, mặc! rét mướt, lạnh lùng, mặc! chưa bao giờ tôi thấy mình mất hết tinh thần sống. Con bé Trần Phạm Bảo Bình của ngày hôm qua biến đâu mất rồi? Con bé mơ mộng, thích trở thành nhà văn, lạc đâu mất rồi? con bé đa sầu, đa cảm, hồn nhiên và ngây thơ sao không thấy? tình yêu và hạnh phúc sao không thấy? Hừ, chỉ thấy lòng người đen bạc, phụ rẫy nhau. Chỉ thấy con người xấu xa dẫm đạp tâm hồn nhau, đả thương, chì chiết nhau. Lửa tình đã thiêu rụi cõi lòng cô bé đó, tàn phá sự non nớt của nó. Tình yêu trở thành liều thuốc độc, nhấn chìm và ích kỷ, tình yêu có được rồi lại mất, yêu nhau vội vã mà xa nhau cũng vội vã. Hôm nay, ừ ngày hôm nay...con bé đó quá mệt mỏi, mệt mỏi đến không muốn thấy mình tồn tại.

-Bình, con bị sao thế này!

Mẹ ghen giọng, chẳng biết mẹ nghĩ gì, nhưng khi trông thấy tôi xuất hiện lù lù trước mắt mẹ là một bộ dạng khó coi, mẹ đứng chết trân,

bất động gần năm phút. Tôi - nước mưa, nước mắt, tóc rối, áo ướt đầm, khuôn mặt vô hồn, biểu cảm vô hồn, chỉ duy nhất ánh buồn còn cô đọng trên mi.

-Trời ơi, Bình! con...con...

Ba tôi, rồi em gái tôi, anh tôi...sao hôm nay gia đình tôi tập trung đông đủ thế này. Không khí thân mật của buổi điểm tâm sáng bị tôi làm hỏng. Mọi người "ồ" lên, các dì, mợ, cô, chú, cả bà nội đều "ồ" lên, họ nhìn tôi như nhìn một sinh vật lạ, ánh mắt xía xói, chòng chọc, sầm soi và dòm ngó, họ nhìn tôi như nhìn một con điên. Tôi cũng nhìn họ khó hiểu, nhìn quanh, nhìn quất, tia mắt rơi đủ chỗ, tôi bưng tỉnh, bất giác thấy cơ thể mình rất nóng, thấy mình choáng voáng mặt mày, và xây xẩm đầu óc, họ vẫn còn nhìn tôi kinh dị, tôi trốn tránh ánh nhìn họ, họ càng cố lột trần tôi ra...từng người, từng người một, xúm quanh, xúm xích cạnh tôi, cô hỏi này, chú hỏi nọ, dì, mợ lò dò xem xét, thái độ nghiêm khắc của cha, nỗi âu lo của mẹ, sự quan tâm của bà nội, đầu óc tôi quay cuồng, quay cuồng, tai tôi ù đi, họ hỏi tôi như hỏi cung tội phạm, nào là:

-Chuyện gì đã xảy ra?

-Sao mày lại dầm mưa?

-Không phải ở nhà bạn chơi vui vẻ cả đêm sao?

-Ôi, cháu tôi...

-Có thể nó vừa gặp phải kẻ bắt lương ngoài đường?

Phải rồi! "kẻ bắt lương", kẻ ấy cướp mất của tôi tình cảm, đã mang đi trái tim tôi, đã từng xua đuổi quá khứ tôi, mà cũng chính kẻ ấy ngang nhiên dẫm đạp tự ái và kiêu hãnh tôi, kẻ ấy bây giờ rắp tâm ruồng bỏ tôi. Hình ảnh LiSa cười khiêu khích, hình ảnh Văn Thắng nằm sải lai trên giường, hình ảnh căn phòng bề bộn, hình ảnh của sự lạc thú diêm dúa...trời ơi là trời, tôi muốn gào thật to, mà không sao thét ra lời, quá tủi phận, tủi thân tôi úp mặt vào hai lòng bàn tay khóc nức nở.

Cuộc tra hỏi vì nguyên do đó bỗng gián đoạn, nhưng tôi biết tất cả bọn họ đều hình dung ra toàn chuyện tôi kể, tôi xấu hổ, tôi dờ dẩn, tôi không biết phải trốn vào đâu, tôi... tôi...đành chạy xông vào toilet, tôi mở nước lớn, tôi định bụng tắm cho thật sạch, rửa đi vết ố, sự nhục nhã thì vẫn còn tro. Tôi nhận ra bộ mặt mình trong chiếc gương nhỏ, tôi hốc hác và gầy nhom, đôi môi tím hết còn đỏ hồng, tôi xanh xao, tái mét, nhịp đập trái tim bán loạn, tôi thấy cả ngực mình phập phồng thoi thóp. Bên ngoài, mọi người lại vây quanh bên ngoài, tiếng người này, người kia...tôi chẳng nghe được gì, giọng họ như đọc bùa chú, họ càng nói, tôi có cảm tưởng như họ đang đọc kinh, những câu kinh

siêu độ, ồ....tôi nghĩ ra rồi...tôi vô thức cởi bỏ hết quần áo, thật vương vís, thật vương vís. Ồ, tôi thấy mình xấu xí, vệt con xấu xí, tôi cười ngây dại, tôi chẳng thèm để ý chuyện bên ngoài, tôi dùng lược say xua chải tóc...có tiếng đập cửa, có tiếng gọi, ồ tôi nghe thấy có cả tiếng nhạc điện thoại reo, chiếc điện thoại cũng bị vô nước, ướt thảm hại, tôi chẳng thèm nghe, tôi định ném nó đi, nhưng...tôi chợt nghĩ ra một trò chơi khác, thế là tôi đã mở danh bạ điện thoại. Ồ thật nhiều tên, tên người yêu, tên bạn bè, có cả tên của quá khứ, tên của hiện tại, và tên của người tương lai...tôi đã hồ hởi gọi tất cả mọi người tin nhắn, chỉ một dòng tin cụt ngủn, nội dung y chang, đại khái tôi chỉ ghi thế này:

"Cuộc sống chẳng còn chỗ đứng dành cho tôi, tôi đành vĩnh biệt cuộc sống"

Tôi lại nhìn mình trong gương, tôi máy móc chộp lấy bộ dụng cụ cạo râu của ba, tôi tần ngần đôi phút, rồi mau tay bật nó lên, chiếc dao lam nằm bên trong vẫn còn sắc. Ồ, sao trong chiếc dao lam lại có hình Văn Thắng, trời còn hiện rõ cả LiSa, họ đang ôm siết nhau, họ hôn nhau...hôn nhau...tôi điên quá ném nguyên hộp cạo râu vào kiếng, kiếng vỡ ra, rơi loảng xoảng...

Tiếng tông cửa bên ngoài...bên ngoài dường như có chiến tranh, không còn mấy âm thanh bùa chú, giờ là sự cãi cọ, van nài, kêu cứu, tôi bỏ mặc....tôi đặt nhẹ dao lam xuống, lưỡi dao chạm phải cổ tay phải, chưa bao giờ tôi thấy mình căng thẳng, dường như ý thức bắt đầu hoạt động trở lại, nhưng hành động thì hoàn toàn mất hẳn tính tự chủ...tôi cứ nhẹ, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, rách da, rỉ máu và...tiếng cửa bị phá ngã, tiếng mẹ hét:

-Bình, con điên rồi!

Máu! máu...tôi cười, tôi ngã quỵ xuống, mắt dần khép lại, tôi nghĩ hồn mình sắp lìa khỏi xác, tôi ngờ mạch máu đã bị tôi cắt đứt, tôi chìm trong mê sảng, tôi nghe thấy tiếng chân chạy hà rầm, tiếng chân rất vội vã, không biết có phải là dấu chân hôm nào, dấu chân của cô tôi, dấu chân đi rình bắt một tên trộm, tiếng chí choé, tiếng la ó, tôi thấy cơ thể mình bay lơ lửng, tôi bất tỉnh. Các bạn đừng nghĩ là tôi đã chết, tôi lúc đó kỳ thực đứng giữa dòng sinh tử, nhưng...tôi lúc đó nhờ ông bà độ mạng, mà cõi tử tôi vẫn chưa hề thấy được...

Tôi được đem đi cấp cứu kịp thời. Khi tôi choàng tỉnh, đã là sáng hôm sau. Toàn thân tôi không sao cử động được, khắp mình buốt nhức, ê ẩm, Vết thương nơi tay cũng đã được vá khâu, có điều ở nách tôi kẹp thêm nhiệt kế. Chắc hẳn tôi đã sốt rất cao, bị trúng mưa, nên tôi đâm ra mê sảng, và có những hành động thật rồ. Tôi được

truyền ống dịch, vô nước biển, người này chạy tới, người kia chạy lui, các y bác sĩ thực hành các xét nghiệm cơ thể...tôi làm lơ, tôi không buồn mở mắt, tôi phó mặc cho định số, mặc họ muốn làm gì thì làm...

Mẹ tôi túc trực bên giường bệnh, cha tôi thì lo liên lạc với họ hàng đặng chạy tiền lo cho tôi. Phòng tôi nằm lúc nào cũng đầy ắp người, không người thân thì bạn bè, Cha còn bí mật dò tất cả là không được nhắc gì, hỏi gì cho đến khi tôi khoẻ hẳn.

Mấy ngày kế tiếp không khí vẫn còn ảm đạm, nặng nề, sự sống tôi dù có được duy trì, nhưng tình trạng sức khoẻ không mấy khả quan, ý thức trở lại, tôi nhớ ra mọi chuyện, chuyện vui, chuyện buồn, cả chuyện ô nhục, đau lòng... tôi không hề bỏ sót chuyện nào. Đáng tiếc tôi càng nhớ, nỗi bi thương trong lòng tôi càng lớn, lớn dần, lớn dần, rồi rơi vào trạng thái trầm cảm lúc nào chẳng biết, tôi bị ức chế tinh thần nhiều quá, tôi biếng ăn, biếng cười, nghiêm trọng hơn cả là tôi bật giọng, im hơi, ánh mắt cứ thờ ơ, ánh mắt cứ hướng về một cõi xa xăm nào đó.

Mẹ tôi đêm nào cũng khóc sưng cả mắt, mẹ ôm tôi vào lòng vuốt ve, mẹ van xin tôi hãy mở miệng nói chuyện, mà tôi trái lại cơ hồ là pho tượng, vỏ bọc bên ngoài của tôi gần như hóa thạch, người ngoài nhìn vào có cảm tưởng tôi giống một xác chết, bất xê bất dịch, tình cảnh tang thương khiến Quốc Bảo, Hàn My cũng mũi lòng. Số phận rõ là khắc nghiệt, mới hôm qua còn là một cô gái hoạt bát, một cô gái nhiều tâm sự, vậy mà...hôm nay cô gái ấy như kẻ thác rồi, cô gái hóa câm, cô gái sống trong niềm đau che dấu, tinh thần cô gái bị phân liệt mạnh mẽ... trời ạ, làm sao có thể đoán trước được điều gì, số phận rõ là trêu ngươi...

-Bảo Bình! Quốc Bảo gọi khế. Chị làm tội này buồn rồi đấy! cứ cái đà này thì bao giờ chị mới trưởng thành được chứ? hành động đại dột chị gây ra thật tầm thường, chết vẫn không giải quyết được chuyện gì? đoạn tuyệt với cuộc sống...chị có nghĩ tới cha mẹ...người đã tạo ra vóc dáng chị...chị đã hai mươi hai tuổi, chị đã đủ trí khôn, chẳng lẽ chị đành lòng nhìn kẻ đầu bạc khóc kẻ đầu xanh - rồi Quốc Bảo hét lên - chị hãy tỉnh lại đi - Quốc Bảo chộp lấy đôi vai, chàng lay mạnh mà tôi dường như chỉ phản kháng bằng cách chau mày - chị hãy tỉnh lại đi mà! tỉnh táo lại đi...

-Đừng thế, anh sẽ làm đau chị! Hàn My kéo Quốc Bảo ra, nàng ngồi xuống mép giường cạnh tôi, dòng lệ rót ngập bờ mi nàng - Nhận được tin nhắn của chị, cứ nghĩ là trò đùa, không ngờ chị lại làm thật, chị liều quá...Em biết tâm trạng chị đang bị shock rất nặng, em biết

tình yêu trong chị bị thương tổn sâu sắc, và em hiểu những gì chị gây ra không hề có ác ý với ai, tất cả đều do ngộ nhận và nhầm lẫn, khi yêu thật một người mới hiểu được tình yêu có ma lực đến thế nào? Chị Bình! Hàn My tha thiết gọi - hãy quên mọi chuyện không vui đi chị, chị không thể nào buông xuôi mọi việc, chị còn có lý tưởng phấn đấu, chị còn phải đương đầu với tương lai, không có ai mãi là trẻ con...em tin rồi hạnh phúc sẽ mỉm cười với chị...

Tôi nghe, tôi hiểu, tôi trải qua cơn xúc động ngấm, lời lẽ họ đầy chân thành, lời lẽ họ đầy hảo ý, một lần trốn chạy thất bại, cuộc sống này sẽ càng đáng quý, tôi nhớ cặp mắt rầu rĩ của mẹ, tôi xót sợi tóc bạc trên đầu cha, tôi yêu quãng đường hạnh phúc của tôi và Thắng, tôi sợ nghe lại nỗi bất hạnh chính Phạm Ninh Tuấn, mà nhất là phải đối diện với tánh trẻ con nơi mình...khổ quá, tôi muốn thoát ra vài điều bực bách, tôi muốn nói lên vài câu thỏa lấp, tôi muốn chối bỏ phiền muộn...rất tiếc âm thanh tôi đã bị ai đó giấu đi, một sức mạnh vô hình nào đó mang đi, tôi khóc...chẳng lẽ tôi phải sống trong sự câm lặng vô tình.

Tôi hết nhìn Quốc Bảo, lại quay sang nhìn Hàn My, ánh nhìn đầy triu mến, đầy thu hút, ánh nhìn giờ đã có một chút hồn. Hàn My chợt reo to:

-Chị ấy đã hiểu những gì em nói!

-Chị ấy khóc, chị ấy đang biểu lộ tình cảm mình. Quốc Bảo cười nụ, rồi vẫn rầu rĩ - Nhưng chị ấy vẫn không chịu nói gì!

-Anh cứ từ từ, vết thương lòng chị ấy vẫn còn đang rất đau

-Hàn My! Quốc Bảo như vừa sức nhớ ra vấn đề, vội hỏi - rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Hàn My nháy mắt, kéo vội tay Bảo ra hành lang...khoảng mười phút sau họ quay lại, tôi thấy nét mặt Bảo thay đổi, anh chàng có vẻ giận dữ, môi anh chàng lẩm bẩm.

Tôi đọc được hai chữ "Thế Hạo!" trên môi Bảo. Tôi chợt bàng hoàng, tôi sợ, tôi ngồi co rúm sát tường. Quốc Bảo lắc đầu, anh chàng chồm người tới, dịu dàng đưa tay vuốt nhẹ má tôi, nắm chặt mu bàn tay tôi xoa xoa, vỗ về, ngụ ý trấn an, bảo tôi đừng nên lo lắng...anh chàng biến mất ngay sau đó, tôi lại trở về trạng thái trước đây, con búp bê trầm cảm, thờ ơ và lãnh đạm

Một tuần sau, tôi ra viện, tôi ốm o gầy nhom như que củi, vẻ thanh thoát, yêu kiều ngày nào đã mất, tôi giờ héo khô, xơ xác tựa bông hoa trong thời kỳ tàn nhụy, phai hương. Ba mẹ tôi chỉ cách một tuần mà đã già hơn nhiều, họ có lắm điều lo toan, tôi làm họ thức đêm

thức hôm che chở, săn sóc, cứ ngỡ rồi tôi sẽ trở lại bình thường, dè dặt ngày rước về tôi chỉ là con bé tội nghiệp, đáng thương, lụy tình nên chán sống.

Tôi nhận rõ bên tai từng chuỗi thở dài, than vắn. Tôi bất lực vẫn không thể thốt lên được lời nào tạ lỗi, nhưng chí ít tôi hiểu mình dần dần cảm thông với nỗi khổ của bậc làm cha, làm mẹ. Tôi không còn giữ ý định tự sát từ từ, tôi không còn ý định nằm ở một chỗ, tôi bắt đầu tập đứng dậy, tôi lại phải tập bước đi, tôi không nói được, nhưng tôi có thể viết, tôi chuyển tải tâm ý mình trên từng trang giấy, tôi đang tập khởi động lại cuộc sống.

Sự chuyển mình của tôi đã đem lại không ít nụ cười cho ba mẹ, cả nhà lại có dịp vây quần cơm nước. Một buổi tối tôi nghe mẹ nói chuyện với ba ở phòng bên

-Chẳng lẽ nó cam thiết rồi sao hở mình?

-Không, chỉ là triệu chứng tạm thời thôi!

-Tạm thời, là còn phải đợi tới bao giờ. Mẹ thút thít - đáng lẽ ra em không nên cho nó đi gặp thằng đó!

"Thằng đó!" tôi hiểu mẹ đang ám chỉ Thế Hạo, có lẽ mẹ đã kể ba nghe hết tất cả, tôi nghe giọng ba buồn:

-Con đại cái mang, mà thôi...tự nó gây ra thì nó phải chịu...tôi nghĩ nó hiện đang có áp lực.

-Áp lực! ý anh là...?

-Áp lực tình cảm quá lớn, sẽ làm giảm đi tối thiểu phần nào tâm sinh lý, cũng may nó chưa phát điên.

-Nó mà phát điên, chắc em cũng chết mất. Tiếng mẹ rầm rút.

-Anh nghĩ hay chúng ta làm liều.

-Anh lại muốn làm gì đây!

-Hãy để con nó đối đầu với tình cảm của nó, chỉ có cách ấy nó mới tỉnh táo ra thôi.

-Em không đồng tình.

-Em hãy trả những thư từ của nó.

"Thư" tôi giật mình. Thư gì, mẹ đã giấu gì ta, trong suốt thời gian ta bệnh, mẹ đã cắt đứt bao nhiêu là sự liên lạc bên ngoài.

-Không, em không muốn nó lại đau khổ, điều đó với nó thật tàn nhẫn

-Anh nghĩ là không có gì tồi tệ hơn là nó không nhận được sự giải thích về những người đã từng gây áp lực với nó.

-Thằng hay Hạo?

-Cả hai!

Tôi nằm yên bất động, tôi cảm thấy mệt, tôi không muốn hành động gì khác nữa, tôi thiếp đi không mộng, không寐, không Văn Thắng,

không Thế Hạo, chẳng có LiSa, cũng chưa gặp Diễm Chi. Cứ ngỡ là mình đã khép chặt cửa lòng, sao mọi thứ vẫn không dễ dàng chịu kết thúc.

Chuyện Đời Tôi

Chương cuối

Tiếng người ồn ào bên dưới nhà, đánh thức tôi dậy. Hình như có cuộc xung đột nho nhỏ bên dưới, tai tôi nghe không mấy rõ, đại loại có tiếng được, tiếng mất, giọng nói ngắt quãng, giọng nói con trai, giọng nói khá quen thuộc, thành khẩn, lúc thì "... Cho cháu vào...cháu xin hai bác...chỉ lần cuối cùng thôi mà..." khi thì "... cháu rất nhớ cổ...cháu sao có thể quên cô ấy được...cô ấy là người đầu tiên...niềm tin cháu được khôi phục nhờ cô ấy cả..."

Bất giác thấy tim mình đập mạnh, lòng ngực hơi nhoi nhói, cuộc sống chưa thật sự thăng bằng, và lòng tôi đã chết rồi tự hôm qua. Bản tánh tò mò làm tôi không thể nằm yên, tôi tốc chân ngồi dậy, vô thức đưa tay dụi dụi mắt, tôi bước những bước nhẹ nhàng xuống lầu.

Cánh cửa sắt chốt bị ba tôi đóng sập, ngăn cách người đàn ông bên ngoài, anh chàng vẫn kiên nhẫn không chịu bỏ đi.

-Cháu biết mình đã sai, cháu đã thật bậy khi thử thách tình yêu cô ấy, tự ái đã giết chết hai đứa, nghiêm trọng hơn cô ấy thật thà mà tự vận, nhưng cháu thề... lòng cháu đối với Bình quả thật không thay đổi - Chàng bắt đầu phân trần - cháu đã đi theo cô ấy cả ngày lẫn đêm, cháu đã ghen với một người đàn ông không đáng ghen, cô ấy giận cháu vì người tình xưa, cháu đã chấp nhận hết sự nông nổi ở cô ấy, thế mà cô ấy lại tố khổ cháu trên net...trời ạ, cháu không hề tưởng tượng được...kể ra thì dài dòng...cháu cúi xin hai bác hãy để cháu được vào gặp cô ấy...

Lời lẽ của chàng trai đầy xúc động, tôi cố nhớ lại chàng trai ấy là ai? tôi không hề mất trí, có lẽ chàng trai này đối với tôi khá đặc biệt. Tôi nghe bên ngoài tiếng hàng xóm xì xào, họ nói chàng hiện đang quý gối, bên chàng còn có cả guitar, ồ...phải rồi..chàng trai dường như không biết quê giữa đám đông, chàng khảy đàn và chàng hát, giọng chàng run run theo tiếng nấc:

" Dù cho mưa tôi xin đưa em đến cuối cuộc đời
Dù cho mây hay cho bão tố có kéo qua đây

Dù có gió, có gió lạnh đầy

Có tuyết bùn lầy, có lá buồn đầy

Dù sao, dù sao đi nữa tôi cũng yêu em..."

Chàng trai vô tình làm nhen nhúm trong tôi vô vàn kỷ niệm, tâm hồn tôi hòa theo tiếng nhạc chàng mà trở nên bay bổng, tôi muốn cất cao giọng gọi tên người yêu dấu, nước mắt đã nhòe mi, dòng suy tưởng bị cắt ngang bởi cơn giận trong mẹ bộc phát:

-Cậu thôi ngay cho, cậu đang giở trò hề bên ngoài đó à? hay cậu muốn đánh động cho cả làng, cả xóm này biết con gái tôi tự vận vì tình. Van cậu quay về đi, cậu hãy để con bé yên, con tôi đã bị cậu bức chết rồi, cậu tới chỉ làm vết thương nó càng thêm lở loét.

Tiếng hát thản nhiên dừng, rồi chàng trai như sực tỉnh, tôi cũng hết còn mê muội, chàng không còn biết sợ, chàng mất cả tự trọng, chàng cố nài, cố xin xỏ, cố tìm ra một lý luận để có thể thuyết phục được ba mẹ tôi, nhưng tất cả những việc chàng làm đều thừa thãi. Mẹ bất cần sĩ diện, mẹ bất chấp lời lẽ, mẹ quát mà không màng để ý dư luận.

-Sao cậu cứ nhây thế, cậu về dùm cho, cậu náo động như thế con bé sẽ bị đánh thức, tôi không muốn nó nhìn thấy cậu, kẻ trắng hoa chỉ biết dắt đàn bà về phòng, cậu yêu nó mà cậu có thể để nó chứng kiến cảnh tởm bại của cậu, cậu yêu nó mà cậu có thể đối xử với nó như vậy sao?

-Thôi, thôi bớt giận đi mình - Ba kéo mẹ sát gần người, giọng ba cũng day nghiêng, nhưng có phần tửu tổn hơn - chuyện đã tới nước này, có hay ho gì mà âm ỉ, cậu về đi cậu Thắng, để bữa nào tiện chúng ta sẽ ngồi lại cùng nói chuyện sau.

-Mọi người đã hiểu lầm tôi rồi, kể cả cô ấy nữa...Không...không, chẳng lẽ mình phải chịu bó tay trước số phận sao Bình, anh chỉ cần nghe em nói thôi - chàng trai như nổi điên, có tiếng ném đồ, chắc chàng đã đập nát cây đàn mình - anh chỉ cần nghe em nói thôi...nếu quả thật em không còn nghĩ về anh nữa, em xua đuổi anh, em không hề cần anh nữa...thì anh sẽ bỏ đi...- Chàng trai phát tiết, chàng gọi to tên tôi - Bảo Bình! Bảo Bình em ra đây đi, trốn chạy không phải là cách, im lặng không phải là cách, em ra ngay đây...em ra ngay đây...Bảo Bình...Bảo Bình...em đừng xát muối trái tim anh nữa mà... Chàng trai làm tôi sợ sệt, tôi nửa muốn chạy bay lên lầu, nửa muốn chạy tọt ra cửa, tôi xúc động, và tôi không thể chần chừ, tôi giận mình sao không thể nói được câu nào giải nguy cho chàng, đôi chân tôi như sắp bị nhũn ra, tôi bước xuống nhà như chiếc bóng vật vờ, sự hiện diện của tôi làm không gian cô đọng

-Bảo Bình!

Quốc Bảo, Hàn My, cô chú, ông bà nội, ai cũng đều có mặt ở đây, nhưng sao họ không buồn can thiệp, họ chỉ ngó người gọi tên tôi, họ mặc tình ba mẹ tôi cay nghiệt với chàng, tôi vương mắt nhìn khắp lượt từng người, tôi cố bước vững về phía cửa, khoảng cách ngắn mà sao bước chân đi như thể rất xa, rất mệt mỏi.

-Chị định làm gì?

Tiếng Hàn My kêu lên, rồi giọng Quốc Bảo phụ họa:

-Chị chưa thể dứt khoát được sao?

Tôi làm ra vẻ phớt tỉnh, thật tâm thì tôi rất bối rối. Con người ấy hiện đang hùng hổ bên ngoài, con người ấy gào thét gọi tên tôi không ngớt.

(Lòng muốn tạm yên mà tim thì chưa định

Người muốn đoạn tuyệt, tình lại rung trăm mối

Sầu vẫn sầu, mình miên man lạc lối

Ngoảnh nhìn lại chỉ toàn thấy vực sâu)

Tôi lắc đầu, ba mẹ đưa tay muốn níu tôi, nhưng tôi đã phản kháng:

(Chưa tới quý môn quan, chưa dứt niềm tuyệt vọng

Gãy nhịp cầu duyên, ngỡ trả hết nợ tình

Em và anh hẹn lại kiếp lai sinh

Bất chước người xưa dặt mối tình thiên cổ)

Ánh mắt tôi long lanh, ánh mắt biết nói chuyện, tôi đưa tay đặt lên cửa, cả nhà sắp phát khóc vì tôi:

(Nước mắt giờ là mấy giọt lệ khô

Em xâu chuỗi kết thành mơ tình ái

Nhủ với lòng chắc gì mong gặp lại

Sao anh còn muốn chuốc em say)

Tôi cười ngốc nghếch, thuận tay tôi kéo luôn cửa. Văn Thắng! vâng chính là Văn Thắng.

(Bốn mắt giao nhau, thấy đời cát bụi

Anh đau một, mà em đau mười

Đã lạc bước nhau, giờ cố gượng cười

Anh hốc hác, và em kém tươi)

Văn Thắng xúc động nhìn tôi, tôi cũng nhìn chàng ghen ngào.

Chàng trai luôn nghiêm chỉnh chuyện áo quần ngày nào giờ sao bê bết, chàng gầy nào có khác chi tôi, khuôn mặt không còn tròn, khuôn mặt chàng còn dính cả vết thương, tôi liên tưởng tới hình ảnh Văn Thắng say rượu rồi đánh nhau...chàng trai lịch sự mà tôi biết giờ trở nên sa đọa.

Thắng nhẹ bước đến tôi, trong mắt cả hai giờ không màng dư luận,

giờ không có gia đình. Thắng gục đầu vào lòng tôi, tôi không có ý định đẩy chàng ra, cơ hồ cảm giác rất ấm áp, tôi đặt cằm mình lên đầu chàng. Trước sự chứng kiến của đông đủ những người chung quanh, tôi nhận được vô vàn tiếng vỗ tay tán dương, Sự kiện cứ giống trong phim, thật không sao tưởng tượng được là cả hai chúng tôi đã chung một hành động tình tứ, có điều phút giây ấy cũng trôi qua. Khi chúng tôi đối diện nhau, tôi vẫn còn trong bộ áo ngủ. Khi chúng tôi đối mặt nhau, chàng có chút ngượng ngùng, tôi có chút thẹn thùng. Khoảnh khắc ấy cũng mau qua, thực tế đã phải làm tôi suy nghĩ lại, chúng tôi đã có một cuộc trao đổi bằng mắt.

-Tha thứ mình hãy tha thứ cho nhau.

-Anh chẳng có lỗi gì cả? em mới cần anh phải tha thứ?

-Không, cả hai chúng mình đều có lỗi!

-Em thú thật là em rất yêu anh, anh đã tống khứ Ninh Tuấn ra khỏi cuộc đời em, em rất biết ơn anh, có điều...

-Có điều...? em định nói điều gì thế...? anh không muốn nghe những điều không hay!

Lo lắng ẩn trên khuôn mặt chàng, tôi biểu đạt tình cảm theo lý trí, lần đầu tiên tôi cảm giác mình cũng biết cứng rắn.

-Anh phải nghe! đó...đó là...hãy đừng do dự, hãy bế em ra khỏi cuộc đời anh.

-Trời, em sao thế? Thắng không kiềm chế nổi phải buộc miệng - em đã chán anh rồi à?

Tôi lắc đầu, vẫn trò chuyện với chàng bằng mắt, thứ ngôn ngữ thuộc trái tim, thứ ngôn ngữ tàng hình, thứ ngôn ngữ chỉ có những người yêu nhau mới thấu hiểu nhau.

-Em đã quá mệt mỏi! em đã không còn đủ sức chịu đựng! em không muốn tình yêu lại làm em mê muội.

-Em tuyệt tình vậy sao?

-Hãy cho nhau thêm thời gian.

-Bao lâu? Mười năm hay hai mươi năm? Thắng tức tối - em đã tha thứ cho anh, mà em không dành cho anh cơ hội?

-Em xin lỗi!

Dù tôi rất đau lòng, tôi rất thèm được nói chuyện, nhưng mọi âm thanh đều bế tắc, tôi bỏ mặc Thắng, tôi quay vào trong nhà, tôi chạy bay biến lên lầu, Thắng rượt theo, trong mắt chúng tôi hiện không có gia đình, không có dư luận, chỉ có tình yêu còn sót lại trong nhau.

-Bảo Bình, em đừng im lặng, em hãy nói rõ...

Chàng bắt được tay tôi, tôi ngã vào lòng chàng. Chúng tôi ôm nhau khóc, chàng kể lể chuyện chàng ấu ả với Thế Hạo, chàng bị Thế

Hạo lên án, chỉ trích...khi nhận được tin nhắn của tôi chàng lại nghĩ tôi đang bày trò mới, khi Thế Hạo tìm chàng thanh toán, chàng mới biết hoàn cảnh của tôi sống chết rất ngặt nghèo, ngày nào chàng cũng vào bệnh viện, nhưng người nhà tôi đã ngăn cản chàng. Chàng biết tôi còn mơ hồ, Chàng kể chuyện LiSa thật lố bịch, nghĩ ra một trò chơi trả thù thật trẻ con, LiSa và chàng chẳng hề làm ra chuyện động trời nào, ngoài việc LiSa chăm sóc lúc chàng bệnh, lợi dụng việc chàng bệnh mà cởi áo lau mồ hôi, vô tình tôi và Diễm Chi tới, LiSa rần mắt chỉ nhằm trêu chọc tôi, nên đã dở trò cho tôi nhìn thấy cảnh chàng truy lạc...Chàng nói vội vã, cử chỉ vội vã, chàng giải thích từng vấn đề một, chàng phủ nhận việc làm của mình thật quá đáng, chàng đã theo dõi tôi bất kể trời mưa gió, chàng trách mình sao lại bệnh ngay lúc ấy, gây cho tôi một sự hiểu nhầm lớn, và chàng rớt rít xin lỗi. Tôi ghi nhận tất cả những điều chàng nói, tôi cho tất cả lời nói chàng điều đúng, nhưng tôi vẫn không thể làm khác hơn, tình cảm tôi bị xuống cấp trầm trọng. Tôi đẩy mạnh chàng ra, tôi úp mặt vào chăn khóc, tôi sợ mình lại thêm lần yêu mù quáng, tôi muốn dành cho cả hai thời giờ thiết lập lại niềm tin, ngược lại việc tôi làm, gây cho Thắng sự lầm lẫn, mắt chàng đỏ hoe, chàng xóc người tôi dậy, chàng bưng mặt tôi chua xót, chàng hỏi, giọng Thắng căng tràn tuyệt vọng.

-Em xưa đuổi anh đó hử Bình? chàng buông mặt tôi ra, tay chàng lại bầu chặt vai tôi - em còn giận anh sao Bình? chàng lắc mạnh vai tôi - Tại sao...? tại sao...?

Thắng rời bỏ tôi, tôi trở mình như đá nguội. Thắng ngấm nhìn tôi thật lâu, ngón tay chàng vẽ chữ trên hư không, tôi đọc được mấy lời yêu dấu.

"Tạm biệt tình yêu của tôi, tình yêu của tôi ơi, em mãi sống trong lòng tôi bất diệt"

Rồi chàng cúi thấp người, ghé môi vào tai tôi thì thầm:

(adieu mon amour ,oh mon amour , tu seras toujours dans mon coeur)

Gót chân chàng như không nỡ rời, chàng bước những bước nặng nề. Thế là hết! tình cảm theo ngày tháng chưa hề tan biến, chỉ là chưa thể sắp xếp và ổn định lại tâm trạng, chàng đã hiểu lầm và tôi vô tình gây ra một tấn bi kịch cho tình yêu. Chàng đã biến mất ngay sau đó, tôi choàng tỉnh thì chàng đã đi quá xa, tôi nấc lên từng chuỗi nghẹn ngào, cả nhà nín thở, tôi trở thành trung tâm của sự tội nghiệp.

Thế là hết! thế là hết! tôi suốt ngày ở lì trong nhà, tôi không hề đặt

chân ra khỏi cửa, vô thức đứng khoanh tay tựa người bên cửa sổ, tôi đang chờ...! tình cảm tôi thật ra rất mâu thuẫn, tôi không hiểu sao mình có thể hành động ngược lại sự mách bảo của con tim. Vô thức cắn nhẹ vành môi, vô thức nhìn xuống phố, tôi vô thức đợi...! một ngày...hai ngày...cả tuần...thậm chí nửa tháng trôi qua, tôi vẫn sống trong tâm trạng héo hon, một sự im lặng nhạt nhẽo. Một không khí ngột ngạt, tôi gây ra sự ử dột cho cả nhà. Tôi thường bỏ bữa, thường thức khuya, và thường lặng lẽ khóc.

Hàn My, Quốc Bảo dạo gần đây năng tới nhà tôi hơn. Không võ về thì an ủi, hết đọc thơ rồi kể chuyện, họ khuyên bảo tôi thật nhiều, cơn bão lòng rồi cũng tạm lắng, nhưng câu chuyện tình này đã đóng một dấu ấn sâu sắc khiến tôi phải ngậm ngùi.

Một buổi chiều cuối thu, tôi loay hoay sắp xếp lại sách vở, tủ quần áo, và những thứ linh tinh, cất hết đồ kỷ niệm, sách thơ, di ảnh, bao cánh thư trắng, kể cả quyển "Những năm tháng ngọt ngào" cũng được tôi xếp gọn cho vào một góc. Coi như Văn Thắng không hề có, coi như tôi chưa trải qua cuộc tình nào. Mọi thứ kết thúc trong bí ẩn. Một kẻ ra đi, và một người câm, quãng thời gian sau này hẳn rất là bí ẩn.

Tôi cứ sống như thể là bất cần, bất cần làm việc, bất cần ai quan tâm, việc ăn uống sơ xài, đàm bạc, dần tới sức khỏe kém. Hành hạ bản thân chưa đủ, còn dày vò thêm nỗi nhớ. Những ngày thiếu hơi hướm tình yêu, tôi như thân cây khô đứng trước mùa bão, sống khổ sở, sống tẻ nhạt. Ước gì Văn Thắng không hề có, tình yêu không hề có, ước gì mẹ chẳng sanh ra tôi, ước gì tôi chưa hề đặt chân vào cuộc đời, có đâu lại phải tham dự trò chơi số phận, để rồi lãng phí nhiều thời gian, chạy theo ảo vọng, bay bổng cùng lãng mạn, và đuổi theo mấy cái tầm thường...Bảo Bình ơi, mi rõ thật con ngốc. Ước gì, tôi mãi là trẻ con!

-Bảo Bình!

Mẹ đến ngồi bên tôi tự bao giờ.

- Con đi nằm nghỉ đi, chuyện dọn dẹp hãy để mẹ làm.

Tôi lắc đầu, và vẫn tiếp tục sắp xếp mọi thứ, mẹ thở dài:

-Khóc thì cũng đã khóc, buồn thì cũng đã buồn, con cứ im lặng không nói gì, thì làm sao mẹ hiểu. Bảo Bình! Mẹ dịu dàng gọi - con hãy nói gì đi chứ? con hãy nói cho mẹ biết mẹ phải làm sao? mẹ phải làm cách nào? mới có thể đưa con ra khỏi lối thoát bế tắc của chính mình.

Tôi không có chút phản ứng gì, ngoài khuôn mặt xanh xao, biểu cảm

lặng lẽ, buồn héo hắt. mẹ khi không ôm lấy đầu tôi, lòng mẹ đau quặn thắt, tan nát tâm can, ruột gan tím bầm, trái tim người chắc cũng vỡ ra từng mảnh.

-Tới nước này mẹ quả thật hết cách! Mẹ tiếp, sau tiếng nức -Thôi, mẹ sẽ không che giấu con nữa đâu, mẹ biết cần phải kể cho con nghe hết, từ lúc con còn nằm viện, cho tới lúc con đã tự đứt khoác lòng mình với Thắng, mẹ hiểu con yếu đuối, nhưng qua ánh nhìn tha thiết của con, mẹ cũng hiểu trái tim con Thắng đã lấy mất rồi. Thắng đã mang linh hồn con rời khỏi mẹ, mẹ không muốn mỗi ngày mẹ lại phải đối diện với cái xác, con người ta sống được nhờ niềm tin và hy vọng, con có thể tự đi mà không cần mẹ hay bất kỳ người nào khác dìu dắt không?

Tôi nghe được, tôi hiểu được, có điều tôi vẫn ngỡ người, thần thờ. Nhưng khi nghe mọi điều mẹ kể, tôi đã không cầm được nước mắt. Mẹ xác nhận việc Thắng có tới thăm tôi, mẹ phủ nhận Thắng có gửi thư cho tôi, Thắng đã đứng ở ngoài cuộc sống tôi rất lâu, nhưng mẹ vẫn cảnh giác, mẹ sợ tôi vết thương này chưa lành, lại lãnh thêm vết thương chí tử khác, nên mẹ đã cắt đứt liên lạc với Thắng, mẹ ngăn cách tình yêu của cả hai, cũng chỉ mong mọi việc sẽ tốt với tôi. Mẹ nghĩ rồi tôi sẽ nguôi quên, sẽ tìm lại chính mình. Mẹ giận văn thơ đã làm tôi suy thoái, tôi không phân biệt được giữa yêu và thương, giữa bạn và tình, mà một khi không phân biệt được cảm tính, con người trở nên dễ ngộ nhận, dễ thương hại, và dễ cay nghiệt nhau...

Mẹ chìa xấp thư ra trước mặt tôi, nói là xấp thư thật ra chỉ có dăm mười lá, con số chính xác là tám bức, như một người vừa thoát khỏi cơn mê, tôi đưa tay chộp lấy, lòng ngổn ngang cảm xúc, không nghĩ ngợi gì tôi xé toạc cả phong nệm, những mẫu tự nhảy múa. Tôi đọc được sự hối hận, tôi đọc được nhiều câu "xin lỗi". "Xin lỗi" chàng đã lập lại từ đó trong hiện tại. "Xin lỗi" đồng nghĩa với việc chàng không thể đưa tôi tới tương lai. "Xin lỗi" để rồi tha lỗi, ngay cả khi được tha lỗi, tôi vẫn làm chàng làm lần, tôi vẫn để chàng bỏ ra đi, mà tôi không biết trước rằng thượng đế có dành lấy cơ hội nào cho chúng tôi đến bên nhau thêm một lần nữa không? Thôi bỏ qua hết khờ dại! thôi bỏ qua hết nông nổi! Tôi đọc thấy sự chân thành, tôi nhận ra những dòng tha thiết, tôi lại chìm vào một cõi nhớ miên man. Thôi bỏ qua hết chuyện cũ! Thôi bỏ qua hết tổn thương! từng lá thư, từng lá một rời khỏi tay, tôi băng khuâng trước mấy dòng pháp ngữ:

"quand tu es triste , je ne peux pas etre heureux , quand tu es malade , je ne peux pas sourire, quand tu t en fous de tout , je t aiderai, car je pense souvent c est toi , mon bonheur"

(Khi Khi em buồn, anh không thể nào vui, khi em đau, anh không thể nào cười, khi em sống mà bất cần sự quan tâm, anh không thể nào không giúp đỡ, bởi anh vẫn thường nghĩ: Em chính là hạnh phúc mà anh cần!)

Văn Thắng! Văn Thắng! tôi rớt nước mắt. Trái tim tôi vĩnh viễn khép chặt cửa, vĩnh viễn chỉ có mình chàng làm chủ, tôi biết vĩnh viễn mình sẽ hoài hy vọng.

Lại một bức thư khác. Tôi ngỡ ngàng! trong mấy lá thư của Thắng gửi, còn một cánh thư khác.

"Bảo Bình ngốc!"

Tôi bất ngờ trước cách xưng hô, nhận ra thư LiSa tôi không tin nổi vào mắt mình.

"Chắc hẳn cô rất ngạc nhiên khi tôi viết thư cho cô, viết một bức thư bằng tiếng việt, đối với tôi là cả cực hình, nhưng không viết tôi lại không an tâm, bởi nhẽ khi cô đọc được những dòng này, có lẽ tôi đã ở tận Paris..."

Bức thư mang lời lẽ thẳng thắn, mặc dù có viết sai khá nhiều văn phạm.

"Tôi đã thua cuộc rồi! tôi đã không đánh bại được cô, xin cô hãy quên đi mọi chuyện, tôi mong hai người hạnh phúc. Tôi trở về lại trời Âu, tôi lại sống những ngày vui vẻ, sự vui vẻ miễn cưỡng, tiệc tùng, vũ hội, và bao sự sẵn đón tình yêu vô tư lự. Tôi dành Văn Thắng cho cô, tôi không phải là kẻ hoàn toàn chuyên phá đám, hay một con kỳ đà vô duyên, tôi rất hiểu chuyện, tôi nghĩ dù cho Thắng có đi bất cứ nơi nào, và đến những đâu, thì anh ấy mãi sống với hình bóng của cô..."

Tôi bàng hoàng, tôi hoang mang, vì trong lời nói của LiSa hình như còn mách nước điều chi đó. Tôi chuyên chú đọc tiếp, và nghiền ngẫm từng chữ một, tôi không đọc vội vã, và cũng không xem qua loa, bởi nhẽ có nhiều chữ viết sai chính tả thành ra sai nghĩa, dễ làm người ta hiểu khác đi.

"Anh ấy đã đặt cược số phận, anh ấy đã mua sẵn vé máy bay, và thủ tục nhập cảnh, tôi nghĩ anh ấy sẽ đi xa thật xa nếu cô từ chối tình cảm anh ấy. Nếu cô thật sự biết nghĩ suy, cô thật sự không quá cả tin, tôi nghĩ cô chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất..."

Bức thư không mấy dài dòng, dụng ý cuối cùng cũng chỉ mong tình cảm chúng tôi được đắp bù, hàn gắn. Tôi nhàu nát bức thư trong tay, tôi ôm chúng vào lòng chua xót. Sao tới tận giờ này tôi mới đọc được những cánh thư, tôi không biết phải trách cứ ai trong chuyện này, tất cả đều do ý trời, tất cả đều phụ thuộc vào một chữ "Duyên" muộn

màng rồi. muộn màng rồi.

"Văn Thắng! em yêu anh! Văn Thắng! anh đừng đi! Văn Thắng..." giá mà tôi có thể nói với chàng ngàn ấy điều, chỉ ngàn ấy điều thôi, thì có lẽ suốt đời tôi không mang lấy hai chữ "hối hận"

-V..ăn..Th..ấ..ng!

Môi tôi run run, môi tôi mấp máy, khó khăn khi phải bật ra từng âm tiết.

-V..ăn..Th..ấ..ng!

Mẹ tôi giật mình, mẹ vẫn ở cạnh tôi suốt buổi, mẹ thét to khi nghe tôi mở lời. Kỳ tích rõ là có kỳ tích.

-Con vừa gọi tên ai? Bảo Bình, con vừa gọi tên ai thế? nói lại cho mẹ nghe...ngoan nào?

-Vă..n..Thắ..ng!

-Ôi, con tôi! mẹ vui sướng, mẹ ngồi thẳng người, hai tay mẹ đặt lên vai tôi, khích lệ - phải, phải rồi, Văn Thắng!...thật diệu kỳ...Văn Thắng...!

Rồi mẹ truy hô, mẹ gọi cha, gọi ông bà nội, gọi các cô, các dì, cả nhà bị mẹ làm náo loạn. Cả Hàn My, cả Quốc Bảo cũng bị mẹ triệu tập.

Mẹ gặp ai cũng bảo "nó nói được rồi. Con bé đã chịu nói chuyện rồi..." chưa phải mùa xuân, mà thấy mùa xuân như trải rộng khắp nhà. Có tiếng cười xen lẫn tiếng khóc, ba mẹ ôm tôi, Hàn My, Quốc Bảo cũng tiến lại ôm tôi, từng người, từng người một ôm tôi.

Văn Thắng! Văn Thắng!...Tôi vẫn gọi hoài tên "Văn Thắng" Không biết chàng có nghe được tiếng tôi gọi không? tôi gọi tên chàng chỉ muốn nói với chàng rằng ở phương này tôi vẫn thăm hy vọng, rằng tôi vẫn chờ, vẫn đợi chàng. Văn Thắng, còn duyên ắt còn gặp!

Chuyện Đời Tôi

Lời Tạm Biệt

Cảm ơn các bạn đã theo dõi câu chuyện này!

"Chuyện đời tôi" chuyện của riêng tôi. Như vừa trải qua một một giấc mộng dài, khi tỉnh giấc mọi thứ đều trở thành kỷ niệm.

Tôi cơ hồ như cánh chim bay giữa trời giông gió, cánh chim vô tư ngày nào bị thương bởi bàn tay của gã thợ săn ái tình, cánh chim chao đảo, cánh chim di cư, cánh chim không tìm ra nơi chốn bình yên...hoang vắng một khung trời. Niềm tin ngỡ đánh mất sao cõi lòng bị ai. Bao nhiêu giọt nước mắt, bấy nhiêu tiếng thở dài, tâm tư nào nê tựa một cung đàn chết.

Đường đời đâu bằng phẳng, lối vào đời khúc khuỷu và chông gai, tương lai tôi mờ mịt theo mơ ước hão huyền. Tôi, cánh chim cô độc trong niềm đau hấp hối. Cuộc sống vẫn lướt qua từng ngày, khúc nhạc tình yêu tan theo cùng hạnh phúc. Không có Phạm Ninh Tuấn vì yêu mà hận. Không có Nguyễn Văn Thắng si tình mà ôm khổ. Chỉ còn mình ên tôi, con bé Trần Phạm Bảo Bình mang hy vọng chờ mong một điều không bao giờ xảy ra. Người ta đã đi về phía bên kia đại dương, giây phút cuối cùng vẫn không nói được nhiều. Hiểu nhầm, ngộ nhận, tự ái, ích kỷ...giây phút cuối cùng tôi vẫn làm tổn thương người ta.

Cảm ơn Cha, Mẹ người cho con cuộc sống. Cảm ơn Hàn My, cảm ơn Quốc Bảo hai người bạn chia buồn, sẻ vui cùng tôi. Cảm ơn những tình cảm trân quý của tất cả các anh, những người đàn ông đã đến, và đi, đã yêu, và xa, đã cho tôi nhiều khoảnh khắc đẹp đẽ, nhiều kỷ niệm đáng nhớ... Hành trang tôi mang theo sẽ là hình dung của mọi người. Thời con gái mộng mơ, thời con gái ngây thơ, đứng trước cuộc đời hồn nhiên, trong sáng...Tôi không biết rồi thực tế có làm mình té đau hơn hay không? Tôi có thể vượt qua được những khó khăn sau này? niềm đam mê thi ca, nghệ thuật liệu có còn đốt cháy tim tôi? hay những lo toan vất vả, miếng cơm manh áo lại chia tôi ra thành người của bọn bề công việc?

Trước mắt tôi là vô vàn dấu hỏi? ai quen? ai gần gũi? ai xa lạ? Tất cả xin trôi theo dòng đời...! Các bạn ơi, dù các bạn có tin hay không, thì câu chuyện này cũng đã xảy ra, đã áp đặt vào số phận tôi như một sự bắt buộc, để rồi một ngày bất chợt mình ngoảnh lại...mọi yêu dấu vẫn còn quanh đây.

...

Thành Phố Hồ Chí Minh, 13/3/2008

Nguồn: Trường Phi Bảo

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 06/05/2008 1:43:30 CH